PHILIP PULLMAN

TIGRUL DIN FÂNTÂNĂ

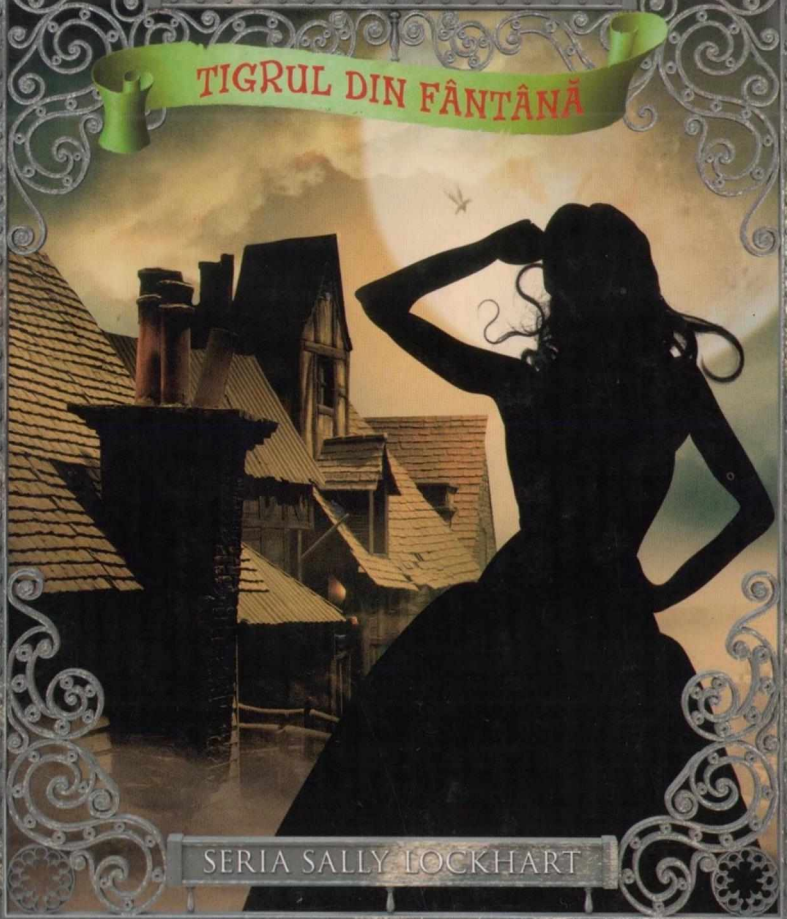

SERIA SALLY LOCKHART

Nu mintise când spusese că mai trăsese de multe ori cu arma la viața ei. Tatăl ei o învățase, iar la aniversarea vârstei de 14 ani îi făcuse cadou un pistol belgian mic. Bineînțeles că nu îi spusese asistentului, dar împușcase două persoane. Prima dată se întâmplase pe când avea 16 ani sub amenințarea bărbatului care îi omorâse tatăl, liderul unui societăți chineze, numit Ah Ling. Era pe jumătate olandez, și sub numele de Hendrik van Eeden făcuse contrabandă cu opiu în vasele domnului Lockhart, fără ca acesta să știe. Sally îl împușcase într-o birjă lângă East Indian Docks, pentru a-și salva viața. Nu știa dacă îl omorâse sau nu, căci fugise speriată, iar corpul bărbatului nu fusese niciodată găsit. Bănuia că reușise să scape și se întorsese în Orient.

A doua oară voise să răzbune moartea lui Frederick Garland. Trăsese un glonț în mecanismul de la Steam Gun, îngrozitoarea armă inventată de fabricantul de arme Axel Bellmann, dorind să-l omoare și să moară și ea odată cu el. Din fericire, ea era încă în viață. Același lucru nu putea fi spus și despre Axel Bellmann. După șocul produs de moartea lui Bellmann, își jurase să nu mai lupte niciodată, să nu mai lase violența altora să o ispitească spre răzbunare.

Dar se părea că nu se putea opri. Înainte ca acest caz să ajungă la judecată, trebuia să călătorească mult, să culeagă multe informații; nu voia să o găsească nepregătită dacă s-ar fi văzut nevoită să și lupte.

Dar din nou: „De ce? Ce vrea? Ce i-am făcut? De ce? Cine e?“

PHILIP PULLMAN

TIGRUL DIN FÂNTÂNĂ

editura rao

SERIA SALLY LOCKHART

biblioteca rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naţionale a României

Vol. 3 din seria Sally Lockhart

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

PHILIP PULLMAN
The Tiger in the Well
© Philip Pullman, 1991

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Ioana Larisa Din

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-221-0

Despre autor

Philip Pullman, scriitor de talie internaţională, s-a născut în Norwich, în 1946. Romanele sale au câştigat cele mai importante premii pentru romanele pentru copii, iar în prezent s-au impus ca best-seller-uri pentru adulţi. Trilogia *His Dark Materials* s-a clasat pe locul al III-lea în competiţia „Big Read" organizată de BBC, în 2003, care premiază cartea preferată a naţiunii. În 2005 a primit Premiul Astrid Lindgren Memorial, cel mai prestigios premiu pentru literatură pentru copii. Philip este căsătorit, are doi copii şi locuieşte în Oxford.

„Poveştile sunt cele mai importante lucruri din lume. Fără poveşti, nici măcar nu ne-am putea numi fiinţe umane."

PHILIP PULLMAN

Câteva repere istorice

1881

Expoziţia Electrică de la Paris este rampa de lansare pentru noi invenţii. Clément Ader aranjează 80 de emiţătoare pentru telefon pe o scenă pentru a crea un fel de efect stereofonic. Piesele muzicale sunt transmise de la Opera şi de la Teatrul Naţional Francez, Comédie Française.

După asasinarea ţarului Alexandru al II-lea al Rusiei, guvernul vrea să găsească un ţap ispăşitor şi dă vina pe evreii ruşi, care sunt persecutaţi în primul dintre multele „pogromuri" (din termenul rusesc „devastare") din următoarele decenii.

Este organizat al cincilea recensământ de 10 ani în Marea Britanie şi Ţara Galilor. Numărul total al populaţiei este de 25 974 000.

Fotograful Frederick E. Ives inventează un proces pentru a realiza reproduceri în culoare: placa tricromatică în semitonuri.

Universitatea din Londra devine prima prima din lume care acceptă femei la cursurile sale post universitare.

Cartea I

Capitolul 1

Portărelul

Într-o dimineaţă însorită din toamna anului 1881, Sally Lockhart era în grădină, privindu-şi fetiţa jucându-se şi gândindu-se în sinea ei că lucrurile mergeau bine.

Se înşela, dar nu avea să afle de ce sau în ce măsură decât peste alte 20 de minute. Bărbatul care avea să îi strice planurile încerca încă să găsească drumul spre casa ei. Pentru moment era fericită, un lucru minunat, şi ştia că este fericită, un lucru rar; de obicei era prea ocupată ca să observe.

Una dintre bucuriile sale era casa în care locuia. Era vorba despre o proprietate mare în Twickenham numită Orchard House – o vilă în stil Regency, deschisă şi aerisită, cu balcoane de fier şi o verandă cu acoperiş de sticlă, cu vedere spre grădină. Înconjurată de un perete de cărămidă, grădina avea o pajişte mare şi însorită, cu câteva pâlcuri de flori, o viţă-de-vie şi un smochin, de-a lungul unui perete, iar în fundul grădinii erau merii şi prunii bătrâni, care dădeau numele casei.

Pe peretele paralel cu cel pe care creştea smochinul, fusese construită o structură ciudată: cu acoperiş de sticlă, la fel ca veranda, dar deschisă pe de-a-ntregul. Conţinea ceea ce părea a fi o machetă destul de mare a unei căi ferate, aşezată pe o masă înaltă de un metru. Fusese construită să adăpostească unele experimente fotografice. Mai avea de muncă la ea, dar trebuia să aştepte întoarcerea prietenilor săi.

Prietenii ei o făceau fericită. Familia ei era alcătuită din Webster Garland, un fotograf în vârstă de 65 de ani şi partenerul său în firma *Garland şi Lockhart,* şi Jim Taylor, în vârstă de 20 de ani, cu doi sau trei ani mai tânăr decât ea. Împărţeau aceeaşi casă şi aceleaşi aventuri; erau boemi, nerespectaţi, credincioşi şi de nădejde, şi momentan erau plecaţi în America de Sud. O dată la câţiva ani, Webster Garland cădea pradă tentaţiei de a vizita şi fotografia vreun colţ uitat de lume. De această dată Jim plecase cu el; aşa că Sally rămăsese singură.

De fapt, nu chiar singură. Era cu personalul său – alt aspect care o făcea fericită – Ellie, servitoare, şi doamna Perkins, bucătăreasă şi menajeră, şi Robert care se ocupa de grădină şi de cai. Şi mai era şi magazinul de fotografii de pe Strada Church, unde se ducea o dată pe săptămână să verifice facturile. Plus că mai avea şi propria afacere în City[1]: o firmă de consultaţie financiară, pe care reuşise să o scoată la liman în ciuda celor care se îndoiau că o femeie ar putea face aşa ceva, sau care erau de părere că nu ar trebui să o facă dacă vrea să rămână feminină sau că nu ar face-o dacă nu ar fi ceva în neregulă cu ea. Devenise atât de ocupată, încât, de curând, fusese nevoită să îşi ia un partener: o tânără rece şi ironică pe nume Margaret Haddow, o intelectuală feministă ca şi ea. Şi nu în cele din urmă mai era şi dădaca pe care o angajase să o ajute cu fetiţa ei: Sarah-Jane Russell, 18 ani, competentă, amabilă şi îndrăgostită (în secret) de Jim Taylor.

Dar în centrul acestei bucurii era copilul. Harriet avea un an şi 9 luni: autoritară şi nebunatică, era atât de încrezătoare în iubirea şi atenţia celor din jur încât strălucea de fericire. Tatăl ei, Frederick Garland, nepotul lui Webster, nu apucase să o cunoască, pentru că murise într-un incendiu, chiar în noaptea în care se născuse micuţa; dacă acesta ar fi fost încă în viaţă, Sally ar fi fost doamna Garland, şi Harriet, un copil legitim. Sally îl iubise din tot sufletul pe Frederick şi luptase din greu pentru dragostea lui. Ceea ce simţea pentru Harriet nu putea fi descris în cuvinte. Nu iubise pe nimeni şi nimic atât

[1] *City of London* (Cetatea Londrei) este centrul istoric al ora[ului, [i în acela[i timp cel mai important cartier financiar al Regatului Unit. (n.tr.)

de mult, nici nu știa că era posibil să iubești așa. La început, după moartea lui Frederick, când afacerea lor era în mare impas, se gândise să încheie socotelile cu viața, dar de îndată ce simțise ființa încăpățânată din interiorul ei, își dăduse seama că nu putea renunța. În afară de golul dureros pe care îl lăsase moartea lui Frederick, acum o ducea bine – pe cât de bine se putea în perioada reginei Victoria pentru o mamă nemăritată; dar mult mai bine decât altor femei prinse în căsnicii nefericite. Avea bani, independență, prietenii, o casă, o slujbă interesantă și o avea mai ales pe scumpa ei Harriet.

Culese două smochine coapte și se duse în livadă. Sarah-Jane stătea pe o băncuță pe care o construise Webster, lângă copac, cosea ceva, în timp ce Harriet îl ajuta pe Bruin, ursulețul ei, să se cațăre pe o sfoară ca să ajungă la un borcan imaginar de miere. Sally se așeză lângă Sarah-Jane.

– Îți plac smochinele? o întrebă oferindu-i una.

– Chiar foarte mult, îi răspunse dădaca. Mulțumesc.

Din acel unghi, Sally nu putea să vadă că era cineva la poarta principală care se uita cu atenție pe o hârtie. Acesta deschise poarta și intră, făcându-și drum spre ușa de la intrare, având grijă să nu fie văzut.

– Hattie-scumpo, vino să papi și tu o smochină, o îndemnă ea.

Cum văzu că era vorba despre mâncare, Harriet îl dădu pe Bruin la o parte și veni de îndată. Se uită suspicioasă la chestia aceea roșie, cărnoasă cu seminte micuțe. Sally mai luă o gură.

– Uite așa ca mine, îi spuse ea. Dacă nu guști și tu, n-ai de unde să știi cum e. Ca să vezi, îi dau și lui Bruin.

După ce mâncă și Bruin, Harriet ciuguli și ea puțin și îi plăcu.

– Crește atât de repede, spuse Sarah-Jane. Uite, chiar nu pot să-i mai lungesc fustițele astea. Merge să le mai ia de câteva ori, dar va trebui să-i cumpărăm unele noi.

– Trebuie s-o măsurăm, zise Sally. Trage o linie pe perete. Vrei să facem asta, Hattie? Să vedem cât de mare te-ai făcut?

– Mochină, spuse Harriet, încăpățânată, cu mâna întinsă spre Sarah-Jane. Mochină, te log.

Sally începu să râdă.

– Nu, mami. Aia e pentru Sarah-Jane. Uite că vine Ellie cu un oaspete.

Harriet, ca o adevărată stăpână peste regatul ei, se întoarse să vadă cine venise în vizită de această dată. Ellie își făcea drum prin pajiște, urmată de bărbatul de la poartă. După câte își putea da Sally seama, era micuț, cam de vârsta a doua, purta un costum maro ponosit și o pălărie melon. Avea în mână un plic mare alb.

– Domnișoară Lockhart, zise Ellie puțin nesigură, domnul acesta dorește să vă vorbească personal.

Bărbatul își dădu pălăria jos.

– Sunteți domnișoara Lockhart?

– Da. Cu ce vă pot ajuta?

– Am primit ordine să vă dau personal asta.

Îi întinse plicul. Sally văzu că avea un sigiliu roșu legal. Îl luă ca la comandă. Este dificil să nu iei un lucru pe care ți-l oferă cineva; este foarte ușor să profiți de politețea omului.

Bărbatul își scoase din nou pălăria în semn de salut și se întoarse să plece. Sally se ridică repede.

– Stați puțin, nu plecați. Cine sunteți? Și ce e asta?

– Totul este explicat în scrisoare, îi răspunse el. Eu sunt un simplu portărel. Acum că mi-am făcut datoria trebuie să plec. Dacă nu, pierd trenul. Ce vreme frumoasă pentru această perioadă a anului...

Cu un zâmbet ușor nervos, se întoarse și se îndreptă din nou spre grădină. După ce îi aruncă lui Sally o privire îngrijorată, Ellie se grăbi să-l prindă din urmă.

Harriet, dezamăgită de dezinteresul cu care o tratase oaspetele, își îndreptă din nou atenția către Bruin și mierea lui. Sally se așeză. Era conștientă că făcuse o greșeală acceptând plicul atât de ușor: aveai oare voie să refuzi o citație? Odată ce o acceptai însemna că recunoșteai implicit că ai făcut ceva...? Să fim serioși, oricum era o prostie. Cineva făcuse o greșeală.

Deschise plicul gros și scoase un document lung și frumos împăturit. În partea de sus, era ștampilat sigiliul Armatei Regale, urmând paragrafe peste paragrafe cu detalii legale. Sally începu să citească.

Purta antetul *Diviziei de Succesiuni, Divorțuri și Dispute Maritime a Înaltei Curți,* și începea cu:

Pe data de 3 ianuarie 1879, solicitantul, Arthur James Parrish, s-a căsătorit cu Veronica Beatrice Lockhart („pârâta") la St Thomas's Church, Southam, în ţinutul Hampshire.

Sally simţi că i se taie respiraţia. Era ridicol. Veronica Beatrice era numele său adevărat – deşi niciodată nu răspunsese la el, pentru că, fiind un copil cu o personalitate puternică, asemenea lui Harriet, îşi informase tatăl că ea era Sally şi refuzase să răspundă la alt nume. Dar... căsătorită? Chiar pretindea cineva că este căsătorit cu ea?

Citi în continuare:

Ultimul domiciliu la care au rezidat solicitantul şi pârâta este 24, Telegraph Road, Clapham.

Solicitantul locuieşte în Anglia şi Ţara Galilor şi lucrează ca agent comisionar şi locuieşte la 24, Telegraph Road, Clapham, iar pârâta lucrează drept consultant financiar şi locuişte la Orchard House, Twickenham.

Cuplul nu are alţi copii în afară de Harriet Rosa...

Sally puse hârtia pe masă.

– Vai, nu este decât o mare tâmpenie, spuse ea. Cineva face o glumă proastă.

Sarah-Jane se uită la ea. Sally ştia ce îi trecea prin minte.

– Mi s-a intentat proces de divorţ, zise ea râzând.

Dar fu un râs scurt, iar Sarah-Jane nu zâmbi.

– Dar este o glumă prea costisitoare, având în vedere lungimea documentului, îi răspunse ea. Mai bine citeşte restul.

Sally luă din nou documentul. Îi tremurau mâinile. Cu din ce în ce mai multă neîncredere citi multe paragrafe în limbaj legal, până ajunse la o parte lungă, intitulată *Detalii*.

Era uşor de citit, dar imposibil de înţeles. Relata povestea unei căsnicii care nu existase niciodată; spunea cum Sally şi acest domn Parrish, după ce se căsătoriseră, se stabiliseră în Clapham, avuseseră împreună un copil, pe Harriet (cel puţin data naşterii ei era corectă); cum Sally îşi tratase întotdeauna „soţul" cu sălbăticie şi cruzime, desconsiderându-i munca şi jignindu-i invitaţii, până când acesta îşi

dădu seama că era imposibil să mai aducă pe cineva acasă, de teamă ca ea să nu îi trateze indecent şi necivilizat; cum se apucase ea de băut şi cum apăruse în stare de ebrietate în public de nenumărate ori (cu detaliile de rigoare şi martori citaţi); cum maltratase servitorii, până când trei menajere diferite fuseseră nevoite să plece fără preaviz (oferind nume şi adrese); cum cheltuise fără măsură banii pe care îi încredinţase „soţul" său, insistând în ciuda sfaturilor lui să deschidă o afacere proprie; cum încercase el să se înţeleagă cu ea şi să facă lucrurile să meargă, dând dovadă de toată consideraţia; cum, la scurt timp după naşterea micuţei, părăsise căminul conjugal, luând copilul cu ea; cum nu era ea persoana potrivită să aibă custodia fetiţei, pentru că se afla în legătură cu persoane de calitate morală îndoielnică, împărţind casa cu doi bărbaţi necăsătoriţi (oferind nume); şi câte şi mai câte. Erau cinci pagini bine detaliate, dar, după ce se uită pe numai două, nu se mai simţi în stare de nimic.

– Nu pot să cred, zise ea cu o voce ciudată.

Îi aruncă hârtia lui Sarah-Jane şi se ridică involuntar. În timp ce Sarah-Jane o citea, Sally se duse în fundul livezii; rupse o ramură de măr şi o făcu bucăţi. Se simţea ca şi cum cineva se vârâse în viaţa ei şi îi pătase reputaţia. Cum putea să spună cineva toate aceste minciuni despre ea? Nu, era imposibil. Nu putea să conştientizeze.

Ce avea să urmeze era şi mai grav. O auzi pe Sarah-Jane şocată şi se întoarse repede.

Sarah-Jane citea ultima parte a documentului, numită *Cerere*.

Sally îl luă şi se aşeză. Simţea că nu o mai ţin picioarele.

> Prin urmare, solicitantul cere:
> Anularea căsătoriei.
> Custodia copilului, Harriet Rosa, cu efect imediat.
> ...

Era deja prea mult. Sally nu voia să mai citească nimic. Cineva, cineva necunoscut, acest Parrish, un mincinos, un nebun, voia să-i fure copilul.

Harriet stătea în iarbă, la doar câţiva metri de ea, desfăcând şi înnodând o bucată de sfoară veche pe care i-o dăduse Webster. Bruin stătea, uitat, lângă ea. Era foarte absorbită, concentrându-se asupra

unui lucru atât de extraordinar precum o legătură de sfoară. Sally se ridică, alergă spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică, fiind totuşi conştientă de puterea sa şi având grijă să nu o rănească, dorindu-şi totodată să o strângă tare la pieptul ei.

Harriet acceptă răbdătoare; nu se cuvenea să refuzi o îmbrăţişare. Într-un final, Sally îi dădu drumul şi o aşeză uşor pe iarbă. Harriet apucă sfoara şi îşi reîncepu activitatea.

– Mă duc în oraş, îi spuse lui Sarah-Jane. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu. Ştiu că nu e decât o mare prostie, bărbatul ăsta e nebun, dar trebuie să discut cât mai repede cu el. Toată povestea e...

– Peste două săptămâni, îi zise Sarah-Jane. La Curtea Regală de Justiţie. Aşa scrie aici.

Sally luă documentul deşi nu-i plăcea să-l atingă. Îl băgă în plic şi o sărută pe Harriet o dată, de două, de trei ori şi plecă să prindă trenul spre Londra.

Avocatul lui Sally, domnul Temple, un vechi prieten al tatălui ei care o ajutase să-şi demareze afacerea, murise în urmă cu un an. În prezent, partenerul principal al firmei era un anumit domn Adcock, pe care nu îl cunoştea prea bine, iar ceea ce ştia despre el nu o încânta; dar nu avea timp să se gândească la asta atunci. Era un bărbat tânăr şi stilat, genul de persoană care îşi dorea atât de mult aprobarea celor mai în vârstă şi mai importanţi decât el, încât le imita ca un papagal părerile, felul de a fi şi de a se comporta. Domnul Temple obişnuia să fumeze; ceea ce părea un lucru foarte caracteristic lui. Domnul Adcock fuma şi el, dar în cazul lui părea un obicei nenatural. Bineînţeles, Sally nu îl văzuse la clubul său, dar dacă l-ar fi văzut ar fi ridicat din sprâncene la comentariile sale conservatoare – şi la faptul că le exprima parcă şi mai puternic şi mai radical dacă se afla prin preajmă vreun membru onorabil.

Când Sally ajunse la biroul său, îl găsi ocupat cu un alt client, aşa că se întreţinu cu bătrânul funcţionar, domnul Bywater, care lucra acolo de 50 de ani. El îi cunoştea afacerea mult mai bine decât domnul Adcock şi, cum era atât de îngrijorată, nu se putu abţine să nu îi povestească tot ceea ce i se întâmplase. El ascultă impasibil întreaga

poveste. Se temea de limba lui ascuțită, dar se simți mult mai bine după ce termină de povestit.

– Dumnezeule, începu el, de ce nu i-ați spus domnului Temple despre copil?

– Păi... Știți și dumneavoastră cum e, domnule Bywater. Era bolnav și chiar țineam la dânsul. Nu voiam să-și facă o părere proastă despre mine.

– Părerea lui bună despre dumneata era bazată pe inteligența de care ați dat dovadă, și nu pe puritatea dumitale, îi spuse el. Ar fi trebuit să îi spuneți tot. V-ați făcut testamentul? Mă gândeam eu că nu. Cine ziceți că e avocatul individului ăsta? Grant, Murray și Girling. Hmm. Să văd ce reușesc să aflu. Cred că domnul Adcock poate să vă primească acum.

Ascultă puțin la ușă și apoi o deschise anunțând-o pe domnișoara Sally.

Domnul Adcock o întâmpină foarte cordial. Sally își reaminti că era o relație pur profesională; e avocat, a studiat dreptul, nu contează firea sa.

Îi povesti tot, începând cu Harriet, încercând să fie cât mai explicită. Domnul Adcock o ascultă, devenind din ce în ce mai serios. Din când în când mai nota câte ceva.

– Pot să văd cererea? o întrebă el după ce termină.

O citi în timp ce ea aștepta calmă, fermă, dar emoționată.

– Aceste acuzații sunt foarte serioase, spuse el după ce citi documentul. Vă acuză de părăsirea căminului conjugal, folosirea în interes propriu a bugetului familial, spune că v-a găsit chiar și în stare de ebrietate... Domnișoară Lockhart, pot să vă întreb dacă de obicei consumați alcool?

– Dacă consum alcool? Da, mai beau câte un pahărel de sherry, dar ce Doamne iartă-mă! contează asta?

– Trebuie să discutăm tot. Spre exemplu, acești servitori, despre care se spune că au plecat, dacă stabilim ce s-a întâmplat cu exactitate, pot construi o apărare bună.

Sally se cutremură la auzul acestor cuvinte.

– Domnule Adcock, acești servitori nu există. Nu am locuit niciodată pe – cum zicea acolo? – Telegraph Road, Clapham. Nu am fost

niciodată căsătorită cu acest domn Parrish. El a inventat totul. Este o minciună gogonată.

O privi într-un fel familiar: ironic, indulgent, atotştiutor. Era aceeaşi expresie pe care o mai văzuse şi la domnul Temple, doar că acesta avea în spate un umor real şi o adevărată cunoaştere a circumstanţelor.

– Cred că ar trebui să mă lăsaţi pe mine să hotărăsc ce e relevant şi ce nu, zise el, zâmbind. Bineînţeles că ne vom axa pe faptul că această căsătorie nu a avut niciodată loc. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice, nu credeţi? Ar fi păcat să le lăsăm vreo portiţă deschisă. Va trebui să cercetăm fiecare detaliu în parte ca să-l convingem pe judecător că există o explicaţie complexă pentru întreaga situaţie. Acum, pentru început...

Scoase o coală de hârtie din sertar şi deschise o călimară argintie. Nu avea pe birou decât puţină sugativă şi călimara cu cerneală. Sally prefera un birou plin cu cărţi, hârtii, creioane, ceară de sigiliu şi alte lucruri care să te încurce să-ţi faci treaba, aşa cum se întâmpla în cazul ei; „gata, îşi spuse, nu mai face comparaţii".

Domnul Adcock îmbibă stiloul în cerneală şi îl plimbă delicat pe gaura călimarei, să elimine excesul de cerneală.

– Deci, începu el. Când l-aţi întâlnit pentru prima dată pe domnul Parrish?

Sally trase aer în piept.

– Până în această dimineaţă, nu ştiam nimic despre acest domn Parrish. Nu am auzit niciodată de el. Domnule Adcock, sincer vă spun, cred că este inutil să pierdem timpul cu acuzaţiile acestea absurde. Singurul lucru important este dacă sunt sau nu căsătorită cu el, şi nu sunt.

– Da, bineînţeles, îi răspunse domnul Adcock. Acest detaliu este esenţa apărării noastre. Nu vă îndoiţi de asta. El va trebui să aducă dovada că a avut loc o căsătorie şi dacă într-adevăr nu există una, aşa cum pretindeţi dumneavoastră, nu există nici un certificat de căsătorie, nici o însemnare în registrul... St Thomas's Church la Southam în Hampshire. Dar, după cum puteţi observa, tendinţa acestor acuzaţii este de a demonstra că nu sunteţi persoana potrivită care să crească acest copil, şi bănuiesc că nu vreţi să lăsaţi această premisă în aer. Sau mă înşel?

– Bănuiesc că nu. Dar îi interzic să sugereze aşa ceva.

– Problema este că deja a făcut-o. Tocmai din această cauză trebuie să cercetăm şi această acuzaţie. Nu-mi ascundeţi nimic, domnişoară Lockhart!

– Nu am ce să ascund!

– Aţi ascuns faptul că aveţi un copil, îi reproşă el.

Sally nu răspunse. Apoi oftă îngrijorată.

– Foarte bine, spuse ea. Făcu un efort şi îşi îndreptă spatele. Vă ascult, domnule Adcock. Cu ce începem?

După o oră şi jumătate, Sally plecă obosită din biroul domnului Adcock, lăsându-l pe acesta să-şi aranjeze notiţele, şi merse să-şi ia la revedere de la funcţionar.

– Domnule Bywater, cu ce se ocupă un agent comisionar?

– Asta pretinde Parrish că este? o întrebă domnul Bywater. Să presupunem că avem un tip care lucrează la Indian Civil Service, în Calcutta. Vrea să trimită nişte bagaje acasă, dar să ştie sigur că ajung la mama lui în Littlehampton. E complicat. Multe pachete. Un agent comisionar are grijă de ele. Sau, să zicem că cineva se duce în Orient pentru prima dată, cu afaceri şi vrea să se asigure că mostrele sale, deschizătorul de stânga de sticle pentru sifon pe bază de aburi de dilataţie triplă cu flanşă, care cântăresc o tonă şi jumătate, ajung în siguranţă la Shanghai, ca să-i arate potentatului local cum funcţionează. Asta face un agent comisionar. Se ocupă de încărcături, asigurări, depozitare, livrări. Şi primeşte un comision. De aici îi vine şi numele. Unii dintre ei sunt peţitori. Adună mai multe bagaje pierdute, le pun pe un vas şi le trimit în Bombay. Iau probabil o parte din scrisoarea soţului. O bucată din tortul de la nuntă. Negociază contracte, cumpără sau vând pentru tine, schimbă bani, îţi fac rost de paşaport, îţi găsesc bilet de tren pentru Siberia şi o boxă la Vladivostock Music-Hall, stabilesc o întâlnire cu Dalai Lama, te bagă într-o partidă de pocker într-o croazieră de pe Mississippi, absolut orice. O viaţă bună. Cu distracţii. Apropo, individul are un birou pe Strada Blackmoor. Chiar după Drury Lane.

– Chiar aşa? Poate ar trebui să mă duc acolo chiar acum. Să-l iau prin surprindere.

– Faceţi asta, iar domnul Adcock va trebui să vă apere într-un proces de omucidere, îi răspunse bătrânul funcţionar. Eu vă sfătuiesc să vă ţineţi la o parte. E mai bine să nu aveţi nimic de-a face cu el. Varianta cea mai bună este că nu sunteţi căsătorită cu el, n-aţi auzit niciodată de el, habar n-aveţi despre ce vorbeşte. Nu-l lăsaţi să vă provoace. Astfel, el va fi cel nerăbdător.

– Credeţi?

– Normal. A fabricat o minciună bine pusă la punct. Depinde de reacţia noastră dacă juriul o va crede sau nu. Pe cine a angajat domnul Adcock?

– Ca avocat pledant? Un anumit domn Coleman. Se pare că este foarte bun.

– Avocaţii Reginei sunt toţi buni. Trebuie să fie, dacă nu toate bazele justiţiei s-ar prăbuşi la picioarele noastre, nu-i aşa? Nu se poate.

Avocatul Reginei, AR, era un avocat eminent. Domnul Adcock fiind doar un avocat consultant, nu putea să participe la un proces la Curtea Înaltă, aşa că îi încredinţă cazul lui Sally acestui domn Coleman. Iar ea avea încredere în el; nu avea încotro.

Cu Jim Taylor plecat în America de Sud (trimisese ultima scrisoare din Manaus şi îi spusese că se pregăteau să plece cu un ghid în junglă), Sally nu avea cum să afle mai multe despre afacerile domnului Parrish fără să ceară ajutorul unui agent profesionist. Era evident că Parrish ştia foarte multe despre viaţa ei şi îi dădea fiori când se gândea la această persoană care îi cercetase atât de amănunţit trecutul. Aveau toate datele corecte: aleseseră să lovească atunci când era singură, prietenii ei fiind plecaţi şi neputând depune mărturie în favoarea ei; aleseseră o anumită perioadă pentru această căsnicie falsă, când Sally fusese foarte ocupată cu o aventură periculoasă cu un fabricant de arme, şi când lăsase puţine urme – nimic care să justifice că nu fusese la biserică în acea zi. Şi aveau şi adresa exactă a afacerii sale, ziua de naştere a lui Harriet, şi ştiau şi cât capital avea investit în acţiuni.

Cea mai importantă întrebare era una pe care nu şi-o pusese încă. Dar, în timp ce se depărta de biroul avocatului ei şi se îndrepta către Strand, Drury Lane, apărea din ce în ce mai des în mintea ei: „De ce? De ce face asta? Pur şi simplu, de ce?"

Inscripţia de alamă din spatele uşii de pe Strada Blackmoor nu spunea prea multe, doar că Arthur Parrish, Agent Comisionar, împărţea clădirea cu G. Simonides, Compania Comercială Anglo-Levantină şi cu T. şi S. Williamson, Importatori de Mirodenii. Dar se gândi că era mai bine să nu zăbovească pe acolo: Parrish sigur ştia cum arată şi...

De fapt, şi dacă o vedea, ce? Parcă era vreun infractor. Nu avea nici un motiv să se furişeze, sau să se simtă vinovată. Nebunia asta începuse deja să o prindă din urmă.

Plecă şi se duse din nou la Strand. La numărul 223, era un fabricant de pistoale.

– Vreau să cumpăr o armă, îi spuse asistentului mustăcios cam sinistru.

– Un pistol target, domnişoară?

– Un revolver.

Pistoalele target erau uşoare, arme cu un sigur glonţ, folosite deseori în interior; raza de eficacitate era de aproximativ nouă metri. Sally avea deja două pistoale de acest fel, dar acum voia ceva mai puternic. Se uită la un Webley Pryse, un Tranter, apoi la un Colt, dar se hotărî în cele din urmă asupra unui British Bulldog: un pistol placat cu nichel, cu 5 gloanţe, puternic şi totuşi suficient de mic ca să încapă într-o gentuţă.

– Să ştiţi că are un recul puternic, domnişoară, îi spuse asistentul. E cam dureros să tragi cu el dacă nu eşti obişnuit. Ţintiţi sub ţintă, că, dacă nu, o să rataţi complet.

– Aş prefera Colt-ul, dar este prea mare. Acesta este tocmai bun. Mă voi obişnui cu el; am mai tras de multe ori cu arma. Şi aş mai vrea o cutie cu 50 de cartuşe, vă rog!

Plăti puţin sub patru lire. Asistentul îi împachetă pistolul şi cartuşele şi se miră când Sally îi spuse că le ia cu ea; de obicei, doamnele şi domnii preferau să li se livreze cumpărăturile acasă decât să le care pe

stradă. Sally nu era genul de persoană care să se simtă importantă, așa că își luă singură pachetul.

Nu minţise când spusese că mai trăsese de multe ori cu arma la viaţa ei. Tatăl ei o învăţase, iar la aniversarea vârstei de 14 ani îi făcuse cadou un pistol Belgian mic. Bineînţeles că nu îi spusese asistentului, dar împuşcase două persoane. Prima dată se întâmplase pe când avea 16 ani sub ameninţarea bărbatului care îi omorâse tatăl, liderul unui societăţi chineze, numit Ah Ling. Era pe jumătate olandez, şi sub numele de Hendrik van Eeden făcuse contrabandă cu opiu în vasele domnului Lockhart, fără ca acesta să ştie. Sally îl împuşcase într-o birjă lângă East Indian Docks, pentru a-şi salva viaţa. Nu ştia dacă îl omorâse sau nu, căci fugise speriată, iar corpul bărbatului nu fusese niciodată găsit. Bănuia că reuşise să scape şi se întorsese în Orient.

A doua oară voise să răzbune moartea lui Frederick Garland. Trăsese un glonţ în mecanismul de la Steam Gun, îngrozitoarea armă inventată de fabricantul de arme Axel Bellmann, dorind să-l omoare şi să moară şi ea odată cu el. Din fericire, ea era încă în viaţă. Acelaşi lucru nu putea fi spus şi despre Axel Bellmann. După şocul produs de moartea lui Bellmann, îşi jurase să nu mai lupte niciodată, să nu mai lase violenţa altora să o ispitească spre răzbunare.

Dar se părea că nu se putea opri. Înainte ca acest caz să ajungă la judecată, trebuia să călătorească mult, să culeagă multe informaţii; nu voia să o găsească nepregătită dacă s-ar fi văzut nevoită să şi lupte.

Dar din nou: „De ce? Ce vrea? Ce i-am făcut? De ce? Cine e?"

Capitolul 2

Jurnalistul

Mult mai departe de Twickenham, de-a lungul râului, în jos, se afla London Docks, unde, cam în aceeași timp în care Sally se pregătea de culcare, tocmai ancora un vapor cu aburi numit *Haarlem*. Pasagerii veneau din Rotterdam. Conform regulamentului, un angajat de la vamă se îmbarcase la Gravesend, dar aceşti pasageri nu aveau prea multe de declarat. Fusese o călătorie neplăcută. Toţi erau săraci, mulţi dintre ei erau înfometaţi, iar unii – bolnavi.

Deschiseră pasarela, iar mulţimea începu să-şi strângă lucrurile şi să alunece pe pietrele ude de pe doc. Femei cu basmale pe cap, bărbaţi bărboşi cu bonete înalte, mai erau doi sau trei cu pălării ponosite de blană, pantaloni cârpiţi şi ghete uzate; cu bagajele lor – o cutie de carton legată cu sfoară, o saltea împachetată, lucruşoare îngrămădite într-o pătură, un coş ticsit cu haine, o oală, un ibric... Coborau rând pe rând de pe vas şi mergeau cu atenţie prin doc către felinarul de lângă poartă. Un muncitor de pe doc se întoarse către tovarăşul său şi îl întrebă:

– Ce tot zic ăştia, Bert?

– Adică în ce limbă vorbesc? Idiş, Sam.

– Idiş? Şi unde se vorbeşte asta?

– Păi, mai ales pe Strada Cable. Sunt evrei, frate. Cred că vin din Rusia sau cam aşa ceva. Da' tu eşti chiar aşa picat de pe lună?

Primul bărbat se întoarse să se uite la gloata de refugiaţi. Încă mai coborau din vapor – câţi or fi intrat acolo? – o sută, poate chiar mai mulţi şi încă mai coborau. Un copilaş de cinci ani se chinuia să care un coş greu într-o mână, trăgând după el un alt ţânc somnoros de vreo trei anişori, în timp ce mama lor, cu un şal pe umeri, strângea la piept un bebeluş şi târa câteva lucruri împachetate la nimereală în zdrenţe. Mai era un bătrân în dureri, cu un picior inflamat ce se sprijinea pe o cârjă. Doi bărbaţi cărau o femeie bătrână, prea bolnavă ca să se mişte. Feţe puternice îţi săreau în ochi: o tânără cu doi ochi negri incredibil de frumoşi; un bărbat slab cu o expresie de şiretenie fără pereche; un copil bolnav cu o privire pierdută; o femeie solidă, atât de veselă încât îi molipsea pe toţi ceilalţi cu fericirea ei; un bărbat tânăr, cu barba roşie şi ochi străpungători, vizibil bolnav de ftizie; un altul într-o haină ruptă şi o pălărie de blană murdară, cu o barbă mare, albă şi păr creţ, cu o faţă de sfânt mărinimos; un oportunist cu privire oacheşă, nu prea bine ras, cu o căciulă neagră şi o haină cu guler de blană.

Muncitorii de pe doc îi priviră în timp ce se îngrămădeau spre poartă, la felinar, unde dădură peste un poliţist care le oferea indicaţii. Încerca să le explice ceva celor din faţă.

– Adrese? Tu – ai – adresă unde să mergi? Trebuie să ai o adresă. O – foaie – de hârtie. Nume – şi – adresă. Unde să te duci. Pricepi ce zic?

Sărmanul bărbat în palton vechi, a cărui soţie palidă ţinea în braţe un copil mic şi încerca să ţină sub cotrol un altul, găsi în cele din urmă o bucată de hârtie.

– Strada Fashion, citi poliţistul. Bine. Mergi în sus pe Strada Dock sub podul de cale ferată şi tot în faţă, e la vreun kilometru pe dreapta. Următorul!

După ce arunca o privire scurtă pe adresele lor, le dădea drumul în oraş. Cam o duzină de oameni – familie sau prieteni – îi aşteptau în faţa porţilor, uitându-se nerăbdători sau emoţionaţi la nou veniţi. Cei care nu aveau o adresă inteligibilă erau trimişi la Adăpostul Evreilor de pe Strada Leman, aproape de port.

Printre pasageri erau şi două fete care călătoreau singure, iar agitaţia lor îi atrase atenţia unei femei cam la vârsta a doua, îmbrăcată

într-o haină de blană. În timp ce se îndreptau speriate către poartă, sub privirile bărbatului cu barbă roșie, ea le făcu semn, le luă prietenește de mână și le vorbi în idiș. Puțin câte puțin, rândurile de imigranți se împrăștiară pe porțile portului, strecurându-se în marea agitație de oameni din East End.

Întrucât astfel de scene erau încă noi în Portul Londrei, muncitorul de pe docuri nu știa de unde veniseră pasagerii. Imigranții fuseseră nevoiți să plece din cauza primelor pogroame, atacurile sângeroase împotriva evreilor în Rusia, care izbucniseră aprig în 1881.

Prima familie din rând venise din Kiev. Soțul era negustor. Îi distruseseră magazinul, iar după ce îi furaseră bunurile, le împărțiseră unei mulțimi de oameni disperați, totul sub privirile indiferente ale soldaților ruși. Bătrânul cu piciorul umflat era croitor, tot din Kiev; fusese obligat să se târască pe străzi în fața unei gloate batjocoritoare, în timp ce îi prădau casa, iar soția sa zăcea bătută într-un șanț. Bătrânul cu păr creț era un învățat din Berdichev. Toate cărțile sale fuseseră rupte și arse în fața lui, și când încercase să le salveze, un cazac înarmat îl amenințase.

Unul câte unul, fiecare familie în parte își strânseseră lucrurile și se mutaseră spre vest, încurajați de scrisoarea vreunui văr din Londra, unui frate din America sau vreunei surori din Hull, care promitea să-i găzduiască; sau doar cu speranță în suflet. Mulți erau mânați de siguranța că mai știau pe cineva – un prieten sau un vecin, prietenul unui prieten – care avea și el o astfel de scrisoare, poate chiar și puțini bani, și care refuzaseră să fie descurajați de avertismentul Consulatului Britanic conform căruia Anglia era deja plină de bărbați șomeri, și că ar fi fost mai bine să flămânzească în Rusia decât să moară de foame în Londra.

Așa că se duseseră la gările din Moscova sau din Sankt Petersburg, se urcaseră în trenurile care treceau prin Polonia sau Austro-Ungaria, ca să ajungă la Hamburg, Rotterdam sau Liban, unde își cheltuiseră ultimii bani pe un bilet de vapor. Unii aranjaseră pentru un bilet dusîntors spre Sankt Petersburg, și plătiseră un curier care să-i ajute în

port şi la vamă, şi să-i ducă până la Adăpostul Evreilor la sfârşitul călătoriei. Pentru unii, destinaţia nu era Londra, deci curierul urma să-i ducă cu trenul în Liverpool, de unde aveau să ia un alt vapor către New York.

Iar odată ajunşi, lefteri şi fără să ştie o boabă de engleză, singura perspectivă era sărăcia lucie şi munca până la epuizare.

În anii următori veniseră mii şi mii, fiecare cu povestea lui; dar povestea care ne interesează pe noi este cea a lui Sally Lockhart, aşa că individul pe care îl vom urma acum este tânărul bărbat cu barbă roşie, bolnav de ftizie.

Nu era rus, ci neamţ şi îl chema Jacob Liebermann. Era de profesie jurnalist, cu convingeri socialiste, şi reuşise să fie cu un pas înaintea poliţiei şi să fugă din Berlin – sau cel puţin aşa crezuse el. De fapt, aceştia de-abia aşteptau să scape de el. În Berlinul lui Bismarck, evreii erau toleraţi atâta timp cât nu deranjau pe nimeni şi făceau afaceri impozitate de stat. Socialiştii nu erau absolut deloc toleraţi. Liebermann scrisese mai multe articole în ziarele socialiste din celelalte oraşe germane şi încercase să se afirme şi în dezbaterile publice, deşi avea tot timpul trac. Dar întrecuse măsura într-un articol în care vorbise despre rolul bancherului personal al lui Bismarck în mai multe măsuri anti-liberale luate de Parlamentul german, aşa că îi dăduseră de înţeles că ar fi fost mai bine să plece din ţară.

Asta şi făcu, iar pe drum primise o misiune de la bărbatul pe care se ducea să-l vadă acum; aşa că îşi aruncă rucsacul pe umăr, îşi ridică gulerul, merse cu faţa în pământ şi începu să-şi facă drum spre Soho, oprindu-se din când în când sub un felinar să consulte o hartă micuţă.

Într-un subsol: cald, uscat, bine luminat şi mobilat cu o colecţie de bănci şi scaune inconfortabile şi multe etajere cu cărţi. La un capăt era o platformă rudimentară cu o masă şi două scaune. În partea de sus a unui perete, era un rând de ferestre prin care ar fi trebuit să se vadă picioarele pietonilor, asta dacă ar fi fost luminată strada ca să le facă vizibile, şi dacă sticla n-ar fi fost de-a dreptul jegoasă pe dinafară şi complet aburită pe dinăuntru.

În acel moment răsuna în cameră un discurs în patru limbi – engleză, polonă, germană și idiș. Oratorul de pe platformă, un om plin de entuziasm, îmbrăcat într-un gheroc, dădea cu pumnul în masă, urlând în idiș; celelalte limbi erau vorbite de vreo treizeci de bărbați care stăteau pe jos, ascultând, punând întrebări, țipând, dezbătând, fumând, încuviințând, sau chiar (doi dintre ei) jucând șah.

După înflăcărarea din vocile lor, oricine ar fi crezut că este vorba despre o întâlnire între anarhiști, care nu reușesc să se pună de acord despre cât de multă dinamită să pună în bomba pe care o pregăteau. De fapt, îi legau alte credințe, și îi detestau pe anarhiști. Aceasta era o ședință a Ligii a Asociațiilor Social Democrate și discutau despre noul ziar pe care urmau să-l lanseze, încercând să stabilească în ce limbă să-l publice: idiș, germană, polonă sau rusă. După estimările lor, puteau scrie ziarul în oricare dintre cele patru limbi întrucât existau deja destui exilați, asta pe lângă valurile de oameni care veneau în fiecare săptămână. Aveau argumente în sprijinul fiecărei limbi, fiecare fuseseră discutate cu bune și cu rele; dar nici una nu părea să aibă câștig de cauză. Chiar ajunseseră la un punct mort?

În cele din urmă se auzi o șoaptă:

– Întreabă-l pe Goldberg. Vezi ce spune și el. De ce nu-l întrebăm pe Goldberg? El are mereu ceva bun de spus. Noi l-am fi întrebat de mult. Vezi ce spune Goldberg...

Nu dură mult până ce această întrebare acapară întreaga reuniune și se întoarseră spre spatele camerei, unde stătea numitul Goldberg.

Era un bărbat incredibil de chipeș pe la vreo douăzeci și ceva de ani: avea un păr negru bogat, un nas bine conturat și doi ochi negri pătrunzători. Era voinic, lat în umeri ca un docher și avea pumnii unui boxer. Stătea la masă cu o mulțime de hârtii împrăștiate în fața lui, scriind furios, împugând stiloul în călimara cu cerneală cu o energie sălbatică, fără să țină seama de picăturile care curgeau pe masă, hârtie sau chiar pe mâinile lui. Fuma o țigară, parcă înfiptă între dinți.

Se uită în sus, conștient că dezbaterea se terminase, iar unul dintre bărbații din spatele camerei îi spuse în idiș:

– Tovarășe Goldberg, nu ne putem hotărî. Argumentele pentru polonă par incontestabile până le aud pe cele pentru germană, iar

argumentele pentru rusă te lasă fără cuvinte, deşi ştiu în sinea mea că s-ar cuveni ca ziarul să fie scris în idiş. Dar...

Imediat se porniră cinci voci să-l acopere, dar ţipă şi el suficient de tare încât să se facă auzit şi continuă:

– Tu n-ai spus nimic! Spune-ne părerea ta: în ce limbă ar trebui să publicăm ziarul?

Goldberg îşi scoase ţigara din gură, presără scrumul şi răspunse simplu:

– În engleză.

Zumzetul se înteţi şi mai tare. Goldberg părea să se fi aşteptat la asta pentru că începu din nou să scrie în grabă. Un bărbat din preajma lui îndreptă degetul ameninţător spre el, susţinându-şi punctul de vedere cu atâta hotărâre, încât aproape că dărâmă călimara cu cerneală. Goldberg se dădu mai aproape ca să-l audă, mutând călimara cu mâna stângă, continuând să mâzgălească cu cea dreaptă. Apoi îi răspunse în câteva cuvinte; nu lăsă o clipă stiloul din mână până ce ajunse la sfârşitul paginii, când o dădu la o parte şi începu alta.

Dezbaterea continuă până ce în cele din urmă preşedintele se sătură. Bătu cu ciocanul în masă, cerând linişte:

– Tovarăşi! Tovarăşi! Dezaprobările şi dezbaterile stau la bazele socialismului democratic, dar aşa cum avem dreptul la declaraţii avem şi dreptul la replică! Prietene Goldberg, ne-ai putea explica de ce preferi engleza?

Vorbise în idiş, iar Goldberg îi răspunse tot în idiş. Vorbi cu o voce rece şi puternică.

– Am trei motive, începu el.

Toţi se întoarseră să-l privească şi să-l asculte.

– În primul rând, suntem în Anglia. Unii dintre noi ne dorim să ne întoarcem în locurile natale, alţii vor să meargă în Palestina, alţii în America, dar vreţi să vă spun eu unde veţi muri şi unde veţi fi înmormântaţi cei mai mulţi dintre voi? În Anglia, dragi tovarăşi. Copiii copiiilor voştri care se vor naşte aici se vor considera englezi şi nu vor şti nici polonă, nici germană, nici rusă. Este firesc ca un ziar în polonă să aibă o circulaţie din ce mai scăzută. La fel şi în cazul limbii idiş, în plus, alt dezavantaj ar fi că limitează circulaţia pentru evrei. Adică mişcarea noastră este una exclusiv evreiască? Vreţi să-mi spuneţi

că socialismul a fost inventat să-i avantajeze pe evrei și să-i excludă pe cei care nu sunt evrei? Eu eram de altă părere, camarazi. Dar mă uit acum în camera asta și, dacă ar fi să mă uit la mai multe întâlniri de același tip, aș vedea același lucru – ce anume? Toți suntem evrei. De ce să-i excludem pe ceilalți? Da, e adevărat, nu aveți o clauză de excludere, nu, voi pur și simplu hotărâți să tipăriți scrierile în idiș. Prieteni, dacă asta înseamnă socialism, mie nu-mi place. Ar trebui să primiți cu brațele deschise oameni talentați și hotărâți, din comunitatea în care trăiți, iar singurul mod prin care puteți face asta este publicând ziarul în limba engleză. Ar trebui să primiți cu brațele deschise oameni talentați și hotărâți chiar dacă sunt femei. De fapt...

Nu mai apucă să termine pentru că fu acoperit de un val de proteste și contraproteste, dar Goldberg se gândise deja la asta și rânji, așteptând să se liniștească apele. În cele din urmă continuă:

– Nu trebuie să existe distincții. Acesta este primul motiv. Al doilea este și mai simplu; e evident că, oricum s-ar numi acest ziar, eu o să scriu majoritatea articolelor și eu am de gând să scriu în engleză. Iar voi nu aveți resursele necesare ca să angajați un traducător. În plus, cea mai bună metodă prin care să-ți îmbunătățești engleza este să scrii în engleză.

– Dar engleza ta este foarte bună, tovarășe Goldberg, spuse o voce timidă.

– Bineînțeles, engleza mea este impecabilă, răspunse vesel Goldberg. Eu vreau să îmbunătățesc engleza cititorilor mei.

Mai mulți râseră.

– Și care este cel de-al treilea motiv? întrebă cineva.

– Vai, cel de-al treilea motiv este cel mai convingător dintre toate. De fapt, odată ce îl veți auzi, nici nu veți mai putea concepe altă variantă. Pe mine vă spun sincer că m-a convins complet. Din păcate, am uitat care era.

Urmară câteva rânjete și multe râsete; Goldberg știa foarte bine cum să controleze o audiență, iar acum îi avea de partea lui. Normal că vor mai bombăni și se vor mai împotrivi câțiva, dar știa că avea câștig de cauză.

– Eu propun ca sugestia tovarăşului Goldberg să fie acceptată, spuse un bărbat mai în vârstă cu o pălărie ponosită, deşi mie îmi va fi foarte greu căci voi fi nevoit să citesc ficare cuvânt pe litere.

– Dar nici măcar nu am discutat propunerea! spuse un altul. Dacă tovarăşul Goldberg vrea să arunce toate tradiţiile noastre pe fereastră şi să ne transforme în englezi, eu zic să discutăm mai pe îndelete. În primul rând...

În timp ce social-democraţii începură să se delecteze din nou, dezbătând o chestiune deja epuizată, Goldberg îşi reaprinse o ţigară, înainte să înmoaie iar stiloul în cerneală şi să îşi continue notiţele.

Camera era atât de aglomerată şi de zgomotoasă încât nimeni nu observă când se deschise uşa şi o figură subţire se strecură înăuntru. Tânărul cu barbă roşie de pe vas cu rucsacul în braţe aruncă o privire în încăpere, clipind des din cauza fumului gros. Îl întrebă ceva pe bărbatul care stătea cel mai aproape de el şi, după ce se uită spre colţul pe care acesta îl indică, îşi făcu loc printre scaunele îngrămădite, spre masa la care era aşezat Goldberg. Acesta, cufundat încă în scrierile lui, nici nu-l observă.

În cele din urmă tânărul tuşi şi spuse:

– Tovarăşe Goldberg?

– Da? răspunse Goldberg fără să ridice privirea.

– Numele meu este Jacob Liebermann, camarade. Chiar astăzi am ajuns în Londra. Eu...

– Liebermann! Dumnezeule, cât mă bucur să te cunosc! Articolul tău din *Arbeiter Freind*... O scriere absolut minunată! Vino şi ia un loc.

Dădură mâna şi îi trase un scaun. Liebermann se aşeză, încercând să ascundă emoţia de pe faţa sa. Să fie citit şi lăudat de marele Daniel Goldberg! Dar acum Goldberg se uită mai atent la el şi îşi dădu ţigara la o parte.

– Se vede că nu te simţi bine, îi spuse el încet. Ce ai? Ftizie?

Liebermann îi făcu semn că da. Părea la capătul puterilor.

– Bine, hai să ieşim din camera asta plină de fum. Oamenii aştia o să se certe până la miezul nopţii, spuse Goldberg. Vino cu mine. Am o cameră sus. Dă-mi mie rucsacul.

Își strânse toate hârtiile, își aruncă rucsacul pe umăr, își puse stiloul între dinți, puse capacul la călimară și își făcu loc printre mulțime. Liebermann îl urmă îngrijorat.

– Munca mea... începu Liebermann în timp ce își făceau drum pe scări, Larousse mi-a dat mesajul tău... După ce am plecat din Berlin, am mers în Letonia... Am vești...

– Îmi amintesc. Bine. Atunci spune-mi.

– Tovarășe Goldberg, există o conspirație împotriva evreilor. Sunt sute de evrei, poate chiar mii, adunați la frontiere – fără bani, fără documente... cei care au bilete se îngrămădesc în gări sau în porturi...

– Da, știu asta. Ce vești ai?

– Asta urma să-ți spun.

– Păi, spune mai repede. Asta a fost singura problemă cu activitatea ta, dacă îmi permiți să-ți spun; nu ai început-o suficient de repede. Trebuie să spui toată povestea în prima propoziție. Dezbaterile sunt diferite, eseurile sunt diferite, schițele de călătorie și alte lucruri de genul acesta sunt diferite, dar, dacă vrei să dai vești, le spui în prima propoziție. Restul sunt detalii, context, explicații, dezvoltare... dacă vrei, poți să le și omiți. Știu tot ce ține de frontiere, pașapoarte și bani lipsă. Spune-mi povestea acum, într-o singură propoziție.

– Bărbatul care controlează tot este cunoscut sub numele de Tzaddik-ul și e în drum spre Londra.

– Deja e mai bine. Vom face un jurnalist din tine. Aici...

Ajunseseră la o ușă pe palierul micuț de la etajul al doilea. Goldberg o deschise și îl lăsă pe Liebermann să intre și aprinse o lampă cu ulei. Liebermann se prăbuși în cel mai apropiat scaun, tușind. Goldberg se uită la el; avea obrajii roșii și ochii alarmant de strălucitori. Își dădu rucsacul jos, făcu loc printre cărți și rapoarte pentru hârtiile pe care le adusese și îi turnă lui Liebermann un pahar de brandy.

– Deci ce știi despre bărbatul ăsta, Tzaddik-ul?

Liebermann luă paharul, închise ochii și sorbi din lichidul care îi încălzi gura și gâtul.

– Prima oară am auzit despre el în Riga, începu Liebermann. Eram cu un camarad care îmi arăta sediul unei organizații numite Aliens' Registry Bureau of the British Counsulate.

– Nu există aşa ceva, îl întrerupse Goldberg. E o invenţie.

Scose călimara cu cerneală şi stiloul din buzunarul de la haină. Puse pe jos sub o piatră hârtiile cu care venise, desfăcu călimara şi începu să scrie în timp ce Liebermann vorbea:

– Asta am aflat şi eu. M-am dat drept un evreu rus şi le-am spus că vreau să vin în Anglia. Oamenii de acolo – englezi – mi-au pus o serie de întrebări, s-au uitat la documentele mele, m-au pus să plătesc o taxă şi mi-au scris numele într-o carte. Mi-au zis că am reşedinţa garantată în Londra pentru trei luni. Erau mai multe persoane acolo; unii nu puteau plăti, nu mai aveau bani. Mai trecuseră prin astfel de proceduri de când plecaseră din Kiev. O taxă de trecere în Moscova, un permis de înregistrare în altă parte, o anumită ştampilă în paşaport la frontieră – şi tot aşa; la fiecare pas trebuiau să-i plătească ceva cuiva.

– Lui Tzaddik, concluzionă Goldberg.

– Da. Camaradul meu mi-a spus câte ceva despre el. Se pare că oamenilor – evreilor – le e frică de un personaj misterios, cunoscut sub numele de Tzaddik; ca şi cum toate nenorocirile care s-au abătut asupra lor – toate piedicile, fraudele şi persecuţiile – erau din picina acestui om. Dar vezi tu, sunt superstiţioşi, cred că... nu e om. De la saturile din *shtetl* până la mahalalele din Varşovia, Bucureşti şi Viena, toţi vorbesc despre Tzaddik ca despre un demon, ceva supranatural. Spun că are servitor un *dybbuk:* un drac împieliţat care îl ascultă orbeşte. Îi zic Tzaddik – cel drept, sfânt şi binecuvântat – ca să ţină răul la distanţă, un fel de glumă disperată. Când i-am auzit prima dată vorbind despre asta, mi s-a părut o prostie: la ce să te ajute superstiţiile? Dar acum... Ei bine, după ce l-am văzut cu ochii mei... Cred că au dreptate.

– S-a întâmplat în felul următor: tovarăşul meu din Riga m-a dus la o magazie la docuri care avea vedere la prova unui vapor. Era noaptea târziu; docurile fuseseră închise mai devreme în acea seară. Dacă ne-ar fi prins cineva, ne-ar fi băgat la închisoare. Ne duseserăm să-l vedem pe Tzaddik îmbarcându-se pe vapor. Era un adevărat secret; de obicei, nu-l vede nimeni pentru că obişnuieşte să călătorească noaptea. Am aşteptat până după miezul nopţii şi apoi o trăsură a tras lângă bord.

– Era o birjă mare, elegantă, bine construită. De unde stăteam noi nu puteam să vedem cum îl descarcă, dar...

– Cum adică să-l descarce? îl întrerupse Goldberg.

– Ajung și la asta. După ce trăsura se dădu la o parte, el deja stătea la pravă, târât de doi marinari și împins de doi bărbați. Era într-un scaun cu rotile. E foarte gras. Un servitor din apropiere ținea un covor sau ceva de genul. Și – nu mă interesează dacă mă crezi sau nu – am văzut *dybbuk*-ul.

Goldberg își ridică privirea. Fața lui Liebermann era preocupată și aproape că își terminase brandy-ul. Goldberg îi mai turnă un pahar, iar Liebermann continuă:

– O umbră micuță ca de pisică – de mărimea unei pisici –, dar umană. Un pitic, precum cei pe care se zice în poveștile de demult că-i făceau vrăjitorii medievali. Țopăia și mergea în urma lui pe pravă...

Închise ochii și oftă, tremurând.

– În fine, l-au îmbarcat și apoi au ridicat și trăsura cu o macara. Iar eu și camaradul meu am plecat și am venit la Rotterdam. Și acolo am auzit despre Tzaddik. Eram la bordul vasului în noaptea în care am plecat. Eram pe punte – aerul de sub ea era mizerabil și plin de fum – și stăteam în spatele unui bărci, încercând să mă încălzesc, când am auzit doi bărbați vorbind. Motorul vaporului se întorcea și simțeam vibrația batardoului în spatele meu – așa îi spune? Era aproape de coșul de fum și vedeam luminile orașului în spatele șopronului de la vamă. Eram ghemuit acolo sub mantaua de ploaie și am văzut contururile celor doi bărbați, înclinându-se peste balustradă. Vorbeau în engleză.

Unul din ei spuse:

– Cincizeci și șase de pasageri, fiecare câte cinci guilderi. Adică două sute optzeci de guilderi. Îmi datorezi zece la sută – douăzeci și opt. I-am recunoscut vocea: era angajatul care le ștampilase documentele pasagerilor de pe vapor.

Celălalt bărbat îi zise:

– N-ai spus niciodată zece la sută. Era vorba de cinci la sută.

Angajatul îi răspunse:

– A crescut preţul. E ultima tură pe care mai puteam s-o facem aşa din Rotterdam; autorităţiile încep să-şi ceară partea. Trebuie să-mi scot şi eu profitul. Ori îmi dai zece la sută, ori mă duc la Tzaddik.

Celălalt bombăni, dar îi dădu câteva monede. Apoi spuse:

– Din câte am auzit eu, Tzaddik este în Rusia. Acolo te duci şi tu?

– Vine şi el încoace, îi răspunse angajatul. E în drum spre Londra. Toate lucrurile sunt puse la punct.

Al doilea bărbat zise:

– Dacă nu mai putem să folosim şmecheria asta, ce ne facem?

Angajatul îi răspunse:

– Când ajungi în Londra, du-te la un bărbat pe Strada Blackmoor. Domnul Parrish. Îţi va spune el ce şi cum.

– N-am mai auzit ce a spus cel de-al doilea bărbat, pentru că suflă fluierul vaporului. I-am văzut dând mâna şi apoi angajatul a plecat. Celălalt bărbat a mai rămas acolo până ce vasul s-a depărtat de port şi apoi a coborât. Cât despre mine, mi s-a făcut rău de mare.

Se opri şi se cufundă la loc în scaun. Goldberg rămase gânditor, făcând tot felul de speculaţii cu o privire intensă.

– Parrish ai zis? întrebă el. De pe Strada Blackmoor?

– Asta am auzit. Doar atât. Îmi pare rău, Goldberg, dar nu l-am putut urmări după ce am coborât de pe vapor. Eram istovit. Aşa că nu ştiu mai multe despre acest Parrish... Ţie îţi spune ceva numele ăsta?

– Aaa, da, îi răspunse Goldberg. Am auzit vorbindu-se despre domnul Parrish. Dar nu ştiam că are de-a face cu povestea asta... Liebermann, este foarte interesant ce-mi spui tu aici. Îţi rămân dator.

Liebermann avea ochii închişi. Nu era nici un foc în cameră şi era cam răcoare. Goldberg luă păturile de pe pat şi îl înveli. Se uită lung la ţigările sale, dar se mulţumi să ţină în gură una neaprinsă; apoi îşi ridică gulerul de la haină, îşi puse fularul la gât şi începu să scrie.

Capitolul 3

Registrul de căsătorii

În dimineața următoare, după ce îi spuse lui Sarah-Jane să fie cu ochii pe Harriet și lui Ellie să nu deschidă nimănui, Sally plecă la biroul său din City.

Ca să ajungi la biroul ei din vârful unei clădiri vechi pe Bengal Court, nu departe de St Paul's, trebuia să urci trei etaje înguste. Împărțea clădirea cu un agent de asigurări, cu un confecționer de ochelari, un importator de tutun, un agent pentru un producător american de mașinării de dactilografiere și cu sediul *Tricycling Gazette*. Era un loc aglomerat, dar vecinii erau prietenoși; deși gândul că oricare dintre ei ar putea fi cel care o spionează nu-i dădea deloc pace. Cum altfel să știe Parrish atât de multe dacă nu era înconjurată de spioni?

Margaret Haddow era deja acolo când ajunse ea. Era cu un an sau doi mai tânără decât Sally, dar din cauza înfățișării sale ciudate, cam sobre și a firii sale terne, părea mai bătrână. Sally avea încredere în ea. Secretara lor, Cicely Corrigan, era din Bromley, și o avea în grijă pe mama ei infirmă, așa că de obicei întârzia puțin.

– Avem multă treabă azi? întrebă Sally punându-și în cuier capa și pălăria.

– Nu prea, îi răspunse Margaret. Trebuie să citim acele acțiunile miniere sud-americane până mâine și aș vrea să ne uităm împreună peste dosarul domnului Thompson. Apoi trebuie să mă întâlnesc cu

doamna Wilson pe la trei. Mă gândeam să ne uităm puţin şi peste depozitele de aur din Australia – cred că vor creşte.

– Poţi să laşi astea pentru mai târziu şi să mă ajuţi cu ceva?

– Da, sigur. Despre ce e vorba?

Sally îi povesti tot. Nici acum, după ce spusese această poveste de atâtea ori, nu părea mai credibilă. Margaret ştia despre Harriet şi fusese în vizită la Orchard House de mai multe ori, iar reacţia ei fu mult mai compătimitoare decât cea a avocatului sau a bătrânului funcţionar.

– Este absolut îngrozitor! spuse ea. Cum să te ajut? Vrei să depun mărturie la proces? Tu spune-mi, că eu fac orice.

– Eu sper să nu se ajungă la proces, îi răspunse Sally. Sper să aflu ce vrea individul acesta de la mine, înainte să se ajungă la judecată. Dacă obţin mai multe informaţii, voi şti cum să-l învinge. Azi mă duc să mă uit la registrul de căsătorii de la biserică – am un tren în patruzeci de minute –, dar trebuie să aflu mai multe despre Parrish. Ai putea să te duci tu la biroul lui?

– Sigur! Ce vrei să fac? Să-l împuşc?

Sally zâmbi.

– Nu încă. Dar dacă ai putea inventa o poveste plauzibilă – vreun comision pentru el – şi să vezi ce poţi afla despre afacerea lui... Orice. Nu ştiu ce să-ţi spun să cauţi, pentru că nu ştiu nimic despre el. Orice reuşeşti să afli ne va fi de ajutor.

Până la prânz ajunse cu trenul la Portsmouth şi luă o trăsură până la Parohia St Thomas din Southam. Era o suburbie banală din Portsmouth: case de cărămidă cu grădini plictisitoare, un şir de magazine prăfuite, o porţiune păduroasă lângă şina de cale ferată. Biserica nu era mai veche de cincizeci de ani: destul de bătrână încât să fie cam murdară, dar nu îndeajuns de bătrână încât să fie şi interesantă. Şi parohia arăta la fel.

Servitoarea îi spuse că parohul, un anumit domn Murray, tocmai lua prânzul şi o rugă să se întoarcă peste o jumătate de oră. Sally fu de acord şi se duse în biserică să piardă timpul. Era o construcţie gotică convenţională nu prea frumoasă şi singurul lucru interesant era lista foştilor protopopi de pe perete. Southam mai avusese alţi cinci parohi.

Actualul, domnul Murray, intrase în funcție doar în urmă cu un an; nu fusese acolo la presupusa nuntă. Parohul de pe vremea aceea se numea Beech.

Când consideră că domnul Murray își terminase prânzul, se întoarse la parohie. Servitoarea o conduse într-un birou, iar domnul Murray se ridică și îi întinse mâna. Era înalt, slab, de vârstă mijlocie și cu o figură severă.

– Mă întrebam dacă m-aș putea uita pe registrele parohiei, zise ea.

– Presupun că știți că cele mai vechi sunt din 1832, îi răspunse domnul Murray. Dacă vreți să aflați mai multe despre strămoșii dumneavoastră, mă tem că nu vă vor fi de prea mare ajutor.

– Vreau doar să văd registrul de căsătorii, îi zise Sally. Din 1879. Domnule Murray, ce fel de parohie este aceasta? Este un loc liniștit?

– Foarte variat. Este o congregație mică – prea mică. E multă agitație. Oamenii parcă nu au stare zilele astea; nu mai rămân în locurile natale. La ultima mea parohie – la țară – puteam să mă plimb prin sat liniștit și îi știam pe toți cei cu care mă întâlneam pe drum, familile lor și toată povestea vieții lor. În parohia asta, să mă plimb toată ziua pe stradă și de-abia dacă recunosc o față cunoscută.

– Predecesorul dumneavoastră, domnul Beech – s-a pensionat?

Urmă o tăcere ciudată.

– De ce întrebați? spuse el.

– Voiam să știu mai multe despre o căsătorie care a avut loc aici, în 1879. Dacă există în registru, vreau să-l întreb dacă și-o amintește.

– Înțeleg. Da, s-a pensionat. Mi-e teamă că nu vă pot da adresa dumnealui.

– Nu puteți?

– Nu o știu, răspunse el scurt. Dacă doriți să vedeți registrul, vă poftesc în biserică.

Se ridică și deschise ușa. Ieșiră din parohie, traversară o grădină lungă și prăfuită până la intrarea laterală a bisericii.

În lumina cenușie a amiezii și în mirosul greu din sacristie, scoase un teanc de cărți dintr-un sertar și le puse pe masă.

– Aţi spus că vreţi registrul de căsătorii, zise el întinzându-i o carte mare, verde, cu acel titlu pe copertă. Acesta e în folosinţă din 1832. Orice căsătorie oficializată în biserică este trecută aici. Ce dată vă interesează?

– 1879, îi spuse. Ianuarie. Se încheie multe căsătorii aici, domnule Murray?

– Două sau trei pe săptămână. Bănuiesc că nu sunt prea multe. Uitaţi aici.

Îi întinse cartea deschisă. Erau două formulare pe o pagină, cu un spaţiu liber în care trebuiau notate detalii despre fiecare nuntă. În cazul primei căsătorii de pe pagină, observă Sally, mirele, neştiind probabil să scrie, se semnase cu un X tremurat. Nici scrisul soţiei sale nu era mai precis.

Se uită la cea de-a doua: unde era scris numele ei.

Pe 3 ianuarie 1879, Arthur James Parrish se căsătorise cu Veronica Beatrice Lockhart. I se tăie brusc răsuflarea, dar, se controlă şi continuă să citească. În dreptul vârstei era trecut doar *Major* la amândoi, dar după ce se uită şi la celelalte căsătorii, văzu că asta era procedura standard. La *Loc de muncă* el era trecut drept agent comisionar şi erau înregistraţi cu reşedinţa la parohia din Southam. În coloana *Numele şi prenumele tatălui* la ea era doar o bară, la fel ca şi la locul de muncă al tatălui. Numele tatălui lui era James John Parrish şi era funcţionar public.

– Nu este trecută nici o adresă? întrebă ea. Nici măcar una a vreunui martor?

– Nu. Lucrurile astea nu se scriu.

– Deci vreţi să-mi spuneţi că martorii aceştia pot fi oricine? Le recunoaşteţi cumva numele?

Numele martorilor erau Edward William Sims şi Emily Franklin. Domnul Murray îi făcu semn că nu.

Dar nu exista nici un dubiu în privinţa scrisului ei. Era într-adevăr semnătura ei. Sau o falsificare foarte bună. Trebuie să fi obţinut cumva un document legal, având în vedere că de obicei se semna Sally; dar erau V-ul şi B-ul ei şi Lockhart scris neglijent, în grabă. Restul detaliilor, în afara însemnărilor lui Parrish, erau scrise de parohul Beech.

– Există posibilitatea să fi umblat cineva la acest registru? îl întrebă ea.

– Cum adică?

– Adică să-l fi falsificat. Poate cineva să treacă o dată falsă pentru o perioadă din trecut?

– Imposibil. Doar sunt în ordine consecutivă. Orice înregistrare se trece odată cu momentul în care a avut loc căsătoria – şi după cum puteţi vedea, toate sunt numerotate. Spre exemplu, aceasta este căsătoria cu numărul 203. Numărul 204 a avut loc – staţi să verific – în martie următor. Nu, nu pot fi trecute în altă ordine, dacă asta insinuaţi. Dacă, să zicem, cineva ar fi vrut să treacă o ceremonie falsă în 1879, trebuia să o facă la vremea respectivă.

– Există cumva şi alte înregistrări?

– Trebuie să informez registrele locale în fiecare săptămână despre fiecare căsătorie care a avut loc. Trimit un formular, ceva de genul acesta – îi arătă o foaie de hârtie – cu toate detaliile din registru. După aceea – sincer să fiu – nu ştiu ce urmează. Ocazional mă mai întreabă despre una sau alta, dacă s-a produs vreo greşeală, dacă am omis vreun cuvânt sau ceva nu e scris bine, deci presupun că le corectează cineva. Şi bănuiesc că le trimit mai departe la Somerset House.

În Somerset House din Londra se ţinea Registrul General de Naşteri, Decese şi Căsătorii. Urma să se ducă şi acolo, dar ştia ce avea să afle.

– Înţeleg, zise ea. Vă mulţumesc, domnule Murray. O să fac o copie dacă nu vă supăraţi.

Copie tot formularul; nu dură mult. El aşteptă şi puse repede cărţile la o parte după ce termină.

– Celălalt protopop, antecesorul dumneavoastră, domnul Beech, îl întrebă ea, credeţi că e cineva în parohie care să ştie unde este? Poate servitorii dumneavoastră?

Părea neliniştit şi deloc receptiv.

– Întregul personal al parohiei, este, cum să vă spun, este nou, îi răspunse el. Menajera a plecat înainte să vin eu, iar domnul Beech nu a avut o trăsură, deci nu a avut nici un grăjdar. A mai fost o servitoare

care a plecat curând după venirea mea. A trebuit să o concediez. Nu știu unde s-a dus.

– Dar stareții? Chiar nu există nimeni care să-mi poată spune unde este acum? Poate știe episcopul...

– Păi... sincer vă spun, domnișoară Lockhart, lucrurile nu erau tocmai în ordine în parohie când am venit eu. Domnul Beech era bolnav de ceva timp. Orice vreți dumneavoastră să aflați, domnul Beech – oriunde s-ar afla – nu cred că vă poate ajuta.

– Nu înțeleg, spuse ea. Adică este încă bolnav? Domnule Murray, situația mea este foarte serioasă. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac este să-l deranjez pe domnul Beech, dar dacă aș putea totuși să vorbesc cu el...

– Domnișoară Lockhart, eu nu știu unde este și chiar mă îndoiesc că știe cineva din parohie. Cât despre episcop... Ridică din umeri. Sunteți liberă să întrebați pe cine doriți. Vreți să spuneți... Se uită în sertarul în care puse registrele. Vreți să spuneți că aceste registre nu sunt corecte? Când ați spus că cineva a umblat la ele – este o afirmație foarte gravă.

– Sunt de acord, îi răspunse ea.

Putea oare să-i povestească? Poate că știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă, dar nu voia să-i spună, necunoscându-i motivele. Dar totuși cum putea să știe în cine să aibă sau nu încredere?

– Este foarte serios. Acum nu vă pot spune mai multe, dar, dacă l-aș putea găsi pe domnul Beech, m-ar ajuta foarte mult.

Se uită fix la ea, cu ochii lui negri în fața cadaverică, cu expresia sa neiertătoare. Apoi se întoarse și îi deschise ușa.

Ea se ridică să plece. Închise sacristia în urma ei, dădură mâna și se despărțiră în tăcere.

Înainte ca trenul să plece către Londra, Sally avu timp să mai facă o încercare. Se îndreptă către poșta principală și ceru să vorbească cu secretarul-șef.

Bărbatul veni la tejghea; Sally ar fi preferat o discuție între patru ochi, dar acesta părea grăbit. Stătea între un bărbat cu un pachet mare și o doamnă mai în vârstă care cumpăra niște timbre. Spuse:

– Încerc să dau de cineva care a locuit în Portsmouth acum trei ani. Credeți că există vreo șansă să fi lăsat o adresă aici? Numele lui este Beech. Parohul Beech al Parohiei Southam.

Secretarul oftă.

– Mă îndoiesc, domnișoară. Vreți totuși să verific?

– Da. De asta v-am și întrebat.

Se uită urât la ea și dispăru în camera din spate. Doamna care cumpăra timbre se depărtă și un bărbat veni la rând și cumpără un mandat poștal. Când acesta își termină treaba, se întoarse și secretarul.

– Nu avem trecut nici un Beech, spuse el.

Avea o strălucire triumfătoare în privire, la ideea că o putea dezamăgi atât de ușor.

– Vă mulțumesc, îi răspunse ea, zâmbind mieros ca să nu-i dea satisfacție și se pregăti să plece.

Chiar când voia să iasă pe ușă, cineva o apucă de mânecă.

– Scuzați-mă, domnișoară, dar...

Era bătrâna care tocmai cumpărase timbre.

– Da? zise Sally.

– V-am auzit fără să vreau, poate nici n-ar trebui să mă bag, dar am fost unul dintre enoriașii domnului Beech și dacă îl căutați...

– Da, chiar îl caut! Vai, cât mă bucur că m-ați auzit! Știți unde stă?

Bătrâna aruncă o privire în jur și apoi se dădu mai aproape. Sally mirosi parfumul de levănțică și naftalină de pe haina de blană.

– Cred că este în închisoare, șopti ea.

– Serios? Dar de ce?

– N-aș ști să vă spun, nu știu. Și Domnul mi-e martor că nu aș vrea să calomniez un biet om care a căzut pradă tentației, dar adevărul va ieși oricum la iveală. Am plecat din congregația St Thomas cu un an sau doi înainte să fie... revocat din funcție, dar știți și dumneavoastră cum e, auzi tot felul de lucruri... Întotdeauna mi s-a părut un bărbat agitat. Nu avea familie – era burlac – și parcă totuși asta nu e

prea bine pentru un slujitor al bisericii. În ultimul an în care am fost la biserică, mi se părea că nu se simte deloc bine, şi vă daţi seama că, dacă mâna care vă dă Sfânta Împărtăşanie tremură chiar atât de tare, te pune pe gânduri...

– Şi credeţi că este la închisoare? o întrebă prompt Sally.

– Păi, umblă tot felul de zvonuri – bineînţeles, că nu tot ce zboară se mănâncă, dar, la urma urmei, adevărul e că a plecat aşa în grabă şi unii au auzit că mai-marii bisericii au avut grijă să nu apară nimic în ziare, dar buna mea prietenă, domnişoara Hyne, are un văr la administraţia centrală, care, deşi nu i-a spus tot ce ştia, i-a cam dat de înţeles că domnul Beech este, mai nou, în închisoare.

– Nu-mi vine să cred, spuse Sally. Dar de ce este acuzat?

– Asta chiar nu ştiu. Dar nu există nici un dubiu că argintăria bisericii (o parte fiind un cadou din partea familiei Crosse, nişte vase minunate) dispăruse, din păcate – mulţi au căutat acel potir fără nici un rezultat – inevitabil s-au tras mai multe concluzii.

– Înţeleg, zise Sally. Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară...

– Domnişoara Hall. Nu sunteţi din Portsmouth, nu-i aşa?

Sally încercă să scape cât mai politicos de bătrâna doamnă. Îi spuse că făcea cercetări pentru o societate de misionari; domnul Beech se interesase cândva de activitatea lor şi, cum era prin zonă, se gândise să-l caute... Nu, ar fi fost încântată să bea un ceai cu domnişoara Hall, dar trebuia să prindă trenul. Vă mulţumesc, vă mulţumesc mult, la revedere.

Deci, se gândi ea, în timp ce trenul traversa ţinutul Hampshire sub lumina palidă a toamnei: un paroh dispărut, care era sau nu în închisoare şi o înregistrare incontestabilă în Registrul de Căsătorii. Cineva pusese asta la cale de mult: chiar înainte de naşterea lui Harriet. Cineva ţesuse o pânză în jurul ei cu atâta migală, încât nici odată nu-i dăduse de bănuit şi aşteptase apoi cel mai bun moment ca să o prindă în strânsoare.

Îi alunecă mâna pe pistolul din poşetă, dar se controlă. Nu încă. „Să văd mai întâi cu cine am de-a face; nici măcar nu ştiu cum arată Parrish."

Dar cât de cutremurător era să vadă acum pânza aceea invizibilă în jurul ei, şi cât de uşor i-ar fi fost, mai ales în faţa unor dovezi atât de evidente precum registrul de căsătorii să ajungă să creadă, puţin câte puţin, întreaga poveste: că era într-adevăr căsătorită şi că-şi pierduse memoria...

Margaret Haddow urcă scările la biroul lui Arthur Parrish de la etajul unu, repetându-şi povestea. Versiunea lui Sally nu era deloc credibilă, dar Sally era o tânără mult mai puţin convenţională decât se credea ea însăşi, iar Margaret, în felul ei mai rezervat de a fi, ţinea foarte mult la ea.

Bătu la uşă, fu poftită înăuntru şi curând stătea la un birou mic şi ordonat, faţă în faţă cu însuşi domnul Parrish.

Era un bărbat îngrijit, cu un păr negru şi o mustaţă bine aranjate. Margaret îl asocie imediat cu o persoană bine pusă la punct, doar că parcă avea o tăcere tulburătoare în privire şi o expresie de lăcomie. Nu părea deloc mândru, deşi era destul de chipeş. Purta un costum închis la culoare, cu guler apretat, o cravată sobră şi cele trei inele care îi străluceau pe degete, cum obişnuiau să poarte bărbaţii de la acea vreme.

Margaret încercă să reţină toate aceste detalii, fără să-l privească prea insistent.

– Domnule Parish, duceţi comisioane şi în America? începu ea.

– Oriunde în lume, îi răspunse el. De ce anume aveţi nevoie?

– Am un văr în Buffalo. În statul New York. Vrea să-şi deschidă o afacere ca importator de veselă de calitate şi m-a rugat să fac rost de câteva mostre de la cei mai buni fabricanţi şi să i le trimit...

Domnul Parrish notă câteva observaţii cu un stilou argintiu.

– Majoritatea acestor firme au propriii agenţi, îi zise el. Presupun că ştiţi deja că vărul dumneavoastră va concura cu firme consacrate.

– Din câte ştiu eu, el speră să se specializeze pe lucruri cât mai fine, de la fabricanţii mai artistici. Doar că, sincer vă spun, domnule Parrish, eu nu mă pricep nici la veselă, nici la afaceri. Cum credeţi dumneavoastră că ar trebui să procedăm?

Lăsă stiloul jos şi îi spuse că cel mai bun lucru pe care îl putea face vărul său era să le scrie companiilor cu care era interesat să colaboreze ca să se prezinte, oferindu-şi serviciile. Bineînţeles că el, domnul Parrish, putea să le ofere o listă cu nume şi adrese şi, la nevoie, să cumpere câte o mostră de la fiecare firmă şi să le trimită vărului ei.

Era impresionată. Era energic, se vedea că se pricepe la afaceri, iar sfatul lui era unul bun. Nimic nu părea să indice că, cel puţin ca om de afaceri, nu ar fi fost cinstit.

Îi mulţumi, îi mai puse câteva întrebări ca să creeze o poveste cât mai credibilă şi îi spuse că îl va pune la curent pe vărul ei, să vadă el ce părere are.

Apoi, când se ridică să plece, remarca lui îi dădu fiori.

– Până nu uit, domnişoară Haddow, îi spuse el, vă rog să o asiguraţi pe soţia mea că nu va rezolva nimic dacă vă trimite să mă spionaţi. În regulă? Aţi înţeles? Bineînţeles că, dacă aveţi într-adevăr un văr în Buffalo care vrea să se lanseze în afacerea cu veselă, vă pot fi de mare ajutor. Vreţi să încep procedurile despre care v-am vorbit? Nu? Aşa mă gândeam şi eu. Ce să vă mai spun? Nu uitaţi ce v-am rugat.

Rămase fără cuvinte. Se uită din nou îmbujorată în ochii lui reci şi se întoarse să plece.

– Nu am aflat nimic care să ne ajute, îi spuse ea mai târziu lui Sally când merse la Orchard House. Mă simţeam ca o proastă. Ştia cine sunt de la bun început; şi eu care mă credeam atât de isteaţă...

Harriet era sus la baie, iar după ce Sarah-Jane avea să o pregătească de culcare, Sally urma să se ducă să stea puţin cu ea, inventând poveşti şi cântece de leagăn. Deocamdată, ea şi Margaret erau singure şi nu se auzea decât ceainicul de pe vatră şi tropotele cailor de pe stradă. Lui Sally îi plăcea de obicei să observe cum păleşte lumina în grădină, dar în acea seară trăsese devreme draperiile; i se părea mai degrabă că se aşază întunericul decât că se duce lumina şi nu voia să vadă.

Cineva ciocăni la uşă şi Ellie intră să ia ceaiul. Era o fată serioasă şi plăcută, care lucrase pentru familia Garland de pe vremea când aceştia locuiseră în Bloomsbury, înainte de incendiul în care Frederick îşi

pierduse viața. Se logodise de curând cu grăjdarul doctorului din oraș, așa că urma să plece. Sally se bucura pentru ea, dar îi părea rău că pleacă.

Îi trecu un gând prin minte când îi întinse ceașca și farfurioara.

– Ellie, cine știe că domnul Webster și domnul Jim sunt plecați?

– Vă referiți la oamenii din oraș? Cred că majoritatea celor care îi cunosc. Nu era tocmai un secret.

– I-ai spus cuiva unde sunt plecați?

– Doar lui Sidney, domnișoară. Logodnicul meu. Am greșit cu ceva?

– Nu, deloc. Dar mai știe cineva că, spre exemplu, în momentul acesta sunt în junglă? Ai vorbit cu cineva despre ultima scrisoare pe care am primit-o de la Jim?

– Păi, cred că doar cu bucătăreasa. Sincer să vă spun, nu-mi amintesc. De fapt – stați puțin. Scrisoarea aceea cu scrisul înclinat – ultima – dacă mai țineți dumneavoastră minte, care ați spus că sigur a căzut în Amazon. Mi-ați citit ce vă scrisese, ceva despre capete mici, și că dânsul și domnul Webster vor veni acasă fie pe un vapor, fie într-o cutie de carton. Bucătăreasa a râs copios pe tema asta. Mi-a spus că, dacă vă trimite capul lui intrat la apă, o să-l agațe deasupra cuptorului ca să nu mai vină muștele pe carne. În fine, ce voiam să vă zic, în timp ce vorbeam noi despre asta în bucătărie, era și cuțitarul acolo. A intrat și el în vorbă cu noi; a râs cu poftă. Știu că nu se cuvine să faci haz de așa ceva, dar sunt sigură că domnul Jim ar fi râs mai tare ca noi toți la un loc.

– Așa e. Cine este cuțitarul?

– Am uitat cum îl cheamă. Poate știe bucătăreasa. A venit în locul vechiului cuțitar, care a plecat anul trecut. Vine o dată pe lună să ascută cuțitele și foarfecele. Dar e un pic ciudat...

– Cu anume, Ellie?

– Păi, Sidney mi-a zis că la doctorul Talbot nu se duce. Merge tot bătrânul Pratt, vechiul cuțitar. Dar la noi nu mai vine; vine în schimb acest bărbat nou. E foarte prietenos, curios și face și treabă bună. Sincer, domnul Pratt era cam încet. Nu cred că bucătăreasa i-a spus domnului Pratt să nu mai vină, nu ar face ea asta. Pur și simplu ne-am trezit într-o zi la ușă cu omul acesta care ne-a spus că domnul

Pratt a fost nevoit să renunțe și ne-a întrebat dacă acceptăm să lucreze el pentru noi. Am greșit cu ceva, domnișoară?

– Sigur că nu, Ellie. Și când trebuie să vină din nou?

– A venit săptămâna trecută, așa că o să lipsească o perioadă. Nu vine în mod regulat. Cam o dată pe lună.

– Data viitoare când vine, vrei, te rog, să mă anunți, dar fără să-i spui lui? Tu doar vino la mine să-mi spui că e în bucătărie.

– Sigur, domnișoară Lockhart. Nu uit.

Strânse ceștile și farfurioarele de ceai și plecă.

Margaret spuse:

– Așa că avem un spion printre noi.

– Cam așa s-ar părea, nu-i așa?

– Crezi că ar trebui să mergi la poliție?

– Ca să-mi râdă în față? Ce infracțiune s-a comis? Nu uita că bărbatul acesta este căsătorit cu mine. Ei așa cred. Vor spune că e dreptul lui să-și spioneze soția.

– Atunci, spune-i avocatului tău.

– Da, asta o să fac, spuse Sally. Bănuiesc că va fi de ajutor.

La puțin timp după aceea, Margaret plecă spre stație, iar Sally se duse la Harriet. Petrecură mult timp împreună. Sally o strânse la pieptul ei și îi cântă toate cântecele de leagăn pe care le știa și apoi se oferi să joace un joc special pe care Harriet îl juca cu Bruin, dar Jim era singurul care se pricepea; așa că Sally stinse lumânarea și se întinse în pat, pe întuneric, în timp ce Harriet se ghemui lângă ea și îi spuse o poveste despre Jim și unchiul Webster și aventurile lor în junglă. Era o poveste simplă și banală; știa că nu are nici o fărâmă din imaginația lui Jim. Dar lui Harriet părea să-i placă să o asculte, în timp ce stăteau acolo, împreună, în întuneric.

Capitolul 4

Inspectorii financiari

Înainte să plece, Margaret îi spuse lui Sally:

– Ar mai fi ceva. Dar, probabil, n-are nici o importanţă. Parrish are două birouri, unul interior unde lucrează el şi altul exterior, prin care treci ca să ajungi în biroul lui. În cel exterior erau doi secretari şi multe cărţi, hârtii, nebunia obişnuită – numai că, nu ştiu cum să-ţi spun, parcă nu era dezordine deloc. De fapt, totul era incredibil de ordonat. Când am ieşit, cei doi secretari vorbeau cu un bărbat – părea că venise să le ceară chiria, avea o servietă mică de piele. La momentul respective, eram atât de furioasă încât nu am înţeles eu prea bine ce spuneau, plus că au tăcut brusc când am trecut pe lângă ei, dar cred că l-am auzit pe cel de-al treilea spunând ceva de genul: „Asta le trebuie nenorociţilor ălora de evrei, nu-i aşa?" sau „Asta o să-i nenorocească pe evrei, nu-i aşa?" E tot ce am auzit. Acum mi-am adus aminte.

Asta nu o ajuta cu nimic pe Sally. Bărbatul putea să se refere la orice, de la un câştig la o cursă de cai, care să-i coste pe evrei foarte mulţi bani, până la ceva mult mai sinistru, dar, cel mai probabil, nu avea nimic de-a face cu problemele ei. Dar începu din nou să se gândească la spusele lui Margaret în timp ce Harriet dormea. Căutând

ceva care să-i distragă atenţia, începu să răsfoiască prin *Illustrated London News*[1].

Îi sări imediat în ochi cuvântul „evrei" într-un titlu şi se uită peste articolul respectiv. Era o poză cu o răscoală în Kiev care povestea în detaliu cum evreii de origine rusă, mai ales cei din Kiev, fuseseră persecutaţi de o mulţime de orăşeni. Magazinele le fuseseră jefuite şi casele – prădate. Nu părea să fie vorba doar de atacuri la întâmplare sau violenţă nejustificată, pentru că aveau în spate un fel de organizaţie de control; se pare că cineva fluiera ca să dea semnalul de atac, iar răsculaţii se opreau ca la comandă şi dispăreau imediat în mulţime, de îndată ce auzeau fluierul. Soldaţii din garnizoanele locale nu făcuseră nimic ca să-i protejeze pe evrei. Unii dintre ei nu făcuseră altceva decât să privească indiferenţi, în timp ce un evreu în vârstă fusese batjocorit şi bătut pe stradă.

Sally mai citise undeva că guvernul rus adoptase o politică antisemită, odată cu venirea la putere a noului ţar. Predecesorul său fusese asasinat în acelaşi an şi, în mod evident, guvernul încerca să dea cumva vina pe evrei, dar Sally nu ştia că lucrurile degeneraseră chiar atât de mult. Oare despre asta vorbeau bărbaţii aceia din biroul lui Parrish? Nu avea de unde să ştie.

Mai era şi un articol despre economia politică şi începu să-l citească în lipsă de altă preocupare. Dar nu făcu altceva decât să o enerveze. Cineva încerca să reinstaureze Asociaţia Internaţională a Muncitorilor[2], care se împărţise într-o jumătate socialistă şi una anarhistă, iar un bărbat pe nume Goldberg îi sfătuia să facă front comun împotriva capitalismului.

Întruncât Sally se considera capitalistă, situaţia aceasta nu era pe placul ei. Nu ştia prea multe despre socialism, dar nici nu era interesată să afle. Evident că relaţiile economice dintre oameni nu erau perfecte,

---

[1] *Illustrated London News* a fost primul ziar săptămânal din lume cu ilustraţii, înfiinţat în 1842. (n.tr.)

[2] International Working Men's Association – organizaţie comunistă internaţională, fondată în 1864, având la bază principiile lui Karl Marx. (n.tr.)

dar agitația, propaganda și jurnalismul de proastă calitate – presupuse că Goldberg era un astfel de jurnalist – nu prea aveau cum să le îmbunătățească.

Aruncă revista pe podea.

Doamne, cât era de neajutorată... Avea un spion în bucătărie, un registru de căsătorii falsificat. Ce se întâmpla? De ce? Punctul culminant era fraza aceea cutremurătoare din petiție: cineva o voia pe Harriet. Voiau să-i fure copilul.

Se duse la etaj și puse o lampă în dormitorul lui Harriet. Copila dormea, cu părul ei blond pieptănat și strălucitor, cu mânuța ei mică în jurul chipului ei concentrat, liniștit și inocent. Bruin stătea pe perna de lângă ea, gata-gata să cadă pe jos. Sally îl așeză lângă ea, se aplecă și o sărută.

O înveli și coborî la parter. Putea să-i scrie Rosei; oare de ce nu se gândise la asta înainte? Sora lui Frederick era cea mai veche prietenă a ei – și ceea ce era și mai bine, era căsătorită cu un preot care poate știa vreo cale prin care să dea de domnul Beech din Portsmouth.

Bine; asta putea să o ajute. Aprinse lampa, se așeză la masă și începu să scrie.

Dar Sally nu era singura care se gândea la domnul Parrish în acea seară. Doi adolescenți așteptau deja de ceva vreme la o cârciumă, pe Strada Blackmoor, pe colț, la o masă lângă intrare, ca să aibă vedere la stradă. Majoritatea birourilor nu mai erau luminate, întrucât funcționarii și comercianții plecaseră deja la casele lor în Holloway, în Islington, Camberwell, Acton sau Brixton. În biroul domnului Parrish lumina era încă aprinsă, dar băieții din cârciumă știau deja asta și mai știau și că venise timpul să treacă la treabă.

Erau amândoi slabi și cu o înfățișare dură. Bășțile le acopereau fețele; unul purta un fular alb, celălalt o eșarfă cu buline alb și albastre în jurului gâtului și amândoi aveau curele strălucitoare cu ținte de alamă, așa cum era la modă în partea de sud a râului, în Lambeth. Unul era brunet și celălalt roșcat. Pe cel brunet îl chema Bill. Era destul de scund și vorbea frumos, dar mulți bărbați de două ori cât el

s-ar fi gândit de două ori înainte să se pună rău cu el. Avea un curaj nebănuit în privire, care ar fi pus pe oricine pe fugă; şi avea muşchi de oţel. Numele prietenului său era Liam şi avea o înfăţişare chiar mai înfiorătoare, dacă era posibil. Nu păreau să aibă prea multe lucruri să-şi spună.

Cu halba de bere pe jumătate plină, Bill îşi trase basca pe ochi şi se strecură pe stradă. Liam îl urmă în tăcere. Dacă lucrurile urmau să decurgă la fel ca în ultimele trei săptămâni, în vreo zece minute un bărbat avea să apară pe Blackmoor Street şi să intre în biroul domnului Parrish. Între Drury Lane, locul de unde venea bărbatul şi uşa clădirii biroului era o intrare îngustă într-un loc numit Clare Court. Spre acel loc se îndreptară Bill şi Liam, strecurându-se cu atenţie ca şi cum ar fi locuit acolo.

Simţul ascuţit pe care îl deprinzi locuind în Lambeth îl avertiză pe Bill că venea un poliţist pe Strada Blackmoor în spatele lui. Îi făcu semn lui Liam şi se lipiră de o uşă, aşteptând până când acesta trecu mai departe. Apoi îşi îndreptară atenţia către principalul obstacol de pe Clare Court şi anume, felinarul înalt de vreo doi metri şi jumătate. Bill mai făcuse câteva cercetări şi reuşise să afle cum funcţionează.

– Uite, îi şopti lui Liam, te ajut să te ridici. Ia asta şi scoate burlanul din garnitură.

Îi întinse un patent rezistent şi îl ridică cu mâinile. O mişcare rapidă şi felinarul se stinse imediat. Se eliberă puţin gaz în atmosferă; „n-are decât, se gândi Bill. N-aveau să zăbovească prea mult timp pe acolo".

Scoase o bucăţică de oglindă, cu marginile acoperite cu carton ca să nu-i taie buzunarul, şi o lipi de capătul peretelui ca să-l vadă pe bărbatul pe care îl aşteptau. Acum era linişte pe stradă; chiar şi cârciuma începuse să se golească, oamenii îşi terminau băuturile şi se pregăteau să plece spre casele lor la Carrie, Adeline sau Emily. Una sau două umbre pierdute apărură în oglinda lui Bill, avertizându-l să stea ascuns, în întuneric.

Apoi apăru şi bărbatul pe care îl aşteptau, cu câteva minute întârziere: o matahală într-un pardesiu ponosit de stofă, cu o pălărie melon şi cu o servietă de piele pe umăr.

– Uite-l că vine, şopti el.

Liam făcu un pas în faţă, rămânând în umbră. Bill aşteptă până ce bărbatul trecu de intrarea în care stăteau şi apoi vorbi normal:

– Prietene...

Bărbatul se opri, ezită puţin încercând să distingă ceva prin întunericul de nepătruns.

– Ce e? întrebă el.

– Ai un foc? îi zise Bill.

Omul se căută în buzunar. Exact asta aştepta Bill. Înaintă, îl înşfăcă de gulerul paltonului şi îi lovi cu putere. Bărbatul nici nu avu timp să ţipe; Liam îi dădu un pumn şi căzu năucit la pământ. Cei doi băieţi îl târâră repede în întuneric.

Îi luară servieta de piele. Era grea şi zdrăngănea. Bill o aruncă pe umăr şi apoi văzu în lumina slabă de pe stradă o strălucire argintie lângă buzele bărbatului.

– Fii atent la el! spuse el încet, iar Liam îl lovi pe bărbat peste mâna pe care o dusese la gură.

Fluierul zbură cât colo. Bill se aruncă pe el să-l strângă de gât.

– Ascultă aici, îi şopti el. N-are rost să te împotriveşti. Băgam cuţitu' în tine până acuma dacă voiam. Să ştii că încă pot s-o fac. Ia să văd ce ai în buzunare. Hai odată! Dacă scoţi un sunet, ăla eşti!

Tremurând, omul îngenunche şi îşi goli buzunarele. Un pieptene, nişte mărunţiş, câteva chei...

– Tot, se răsti Bill.

O cutie de chibrituri. O batistă. O pipă. O pungă de tutun.

Bill îşi pierdu răbdarea, îi smulse haina şi începu să caute în ea. În buzunarul de la vestă găsi ceea ce căuta: un carneţel murdar şi uzat.

– Bine, spuse Bill. Să ştii că o să-ţi dau una, că nu-mi plac şmecheriile tale.

Bărbatul tresări şi zise:

– Nu, stai puţin. Nu face asta...

– Stai liniştit, că nu mă grăbesc. Eu îţi spun deja să nu zici că nu te-am avertizat. Dar înainte să fac asta, răspunde-mi: câţi şmecheri mai lucrează pentru şeful tău?

– Nici unul, jur pe ce am mai sfânt...

– Deci zici că eşti singurul?

– Pe cuvânt că sunt singurul pe tura asta!

– Eşti sigur că nu mai e vreunul de care nu vrei să-mi spui?

– Nu! Frate, te rog mult, lasă-mă să plec! Sunt şi eu vai de capul meu, nu vreau decât să-mi câştig pâinea...

Bill îl lovi şi băgă carneţelul în buzunar. Apoi se ridică, se uită la el cum gemea de durere şi îi spuse:

– Aaa, apropo, eu nu mi-aş aprinde pipa dacă aş fi în locul tău. E o scurgere de gaz. Doar nu vrei să facem poc, nu-i aşa? Ia zi. Îţi mai dau o bucată. Nu vrei?

Îi dădu un picior şi, după ce îşi traseră iar băştile pe cap, băieţii coborâră pe Clare Court şi dădură colţul. Când se văzură în siguranţă Liam zise:

– Bine, dă-mi partea mea şi plec.

Bill căută în servieta de piele şi numără un pumn de monede.

– Na, spuse el. Douăzeci. Aşa ne-a fost vorba.

– Da' ai mai mult acolo.

– Aşa o fi, da' noi am zis douăzeci. Dacă nu-ţi convine, data viitoare lucrez cu Bridie.

– De Bridie să nu te apropii, spuse Liam. N-o băga în povestea asta.

Urmă un schimb de priviri tăioase şi apoi se despărţiră. Liam o luă la dreapta, la sud, spre râu, spre Lambeth. Bill se întoarse către Soho.

Margaret Haddow l-ar fi recunoscut pe sărmanul bărbat pe care îl atacase Bill: era acelaşi pe care îl văzuse în acea dimineaţă la biroul domnului Parrish, bărbatul care spusese ceva despre evrei. Numele lui era Tubb.

La douăzeci de minute după ce Bill îl lăsase zăcând pe stradă, Tubb urcă din nou scările spre biroul domnului Parrish cu mai puţină tragere de inimă decât o făcuse în acea dimineaţă.

– Ai întârziat, îi spuse domnul Parrish când intră în biroul interior.

– Domnule Parrish, îmi pare rău, m-au jefuit...

Domnul Parrish îl cercetă imediat cu privirea, foarte atent. Avea nasul rupt şi ochii vineţi. Servieta de piele furată era altă poveste.

– Unde e servieta? zise el.

– Păi, vedeţi dumneavoastră, domnule, mi-au furat-o...

Domnul Parrish se ridică.

– Şi cartea?

Domnul Tubb avea un nod în gât

– Mi-au furat şi cartea. Mi-au luat tot, zise el. Nu mai am nimic.

Domnul Parrish îşi încleştase maxilarul, iar ochii parcă îi ieşeau din orbite.

– Când? întrebă el.

– Acum un minut. Am venit direct la dumneavoastră...

– Unde?

– Pe aleea aceea micuţă de pe stânga – m-au lovit şi m-au târât acolo – n-am avut cum să ripostez...

Domnul Parrish se încruntă şi fugi repede afară. Domnul Tubb se prăbuşi într-un scaun, plângându-şi singur de milă, ştergându-se la nas cu mâneca de la cămaşă. Domnul Parrish se întoarse după un minut, îmbujorat pentru că alergase pe scări şi după colţ la Clare Court, căutând ca un nebun.

Îi flutură în faţă fluierul.

– Pentru ce ţi-am dat eu asta? ţipă el.

– Chiar am încercat, domnule Parrish...

– L-am găsit în canal, neisprăvitule!

– Mi l-au smuls din mână, domnule...

Domnul Parrish explodă şi începu să-l lovească pe domnul Tubb. Loviturile lui nu erau la fel de bine ţintite precum cele ale lui Bill, dar dureau la fel de tare; apoi domnul Parrish se îndepărtă, oftă şi se aşeză calm la birou.

– Inventar, zise el. Hai să facem o listă. Va trebui să o luăm de la capăt, tu şi cu mine, Tubb. Măcar să ştim ce am pierdut. Eu unul nu cred că o să ne lase domnul Lee să scăpăm prea uşor, nu-i aşa?

Domnul Tubb îl aprobă resemnat. Domnul Parrish îşi scoase stiloul şi o coală de hârtie.

– Așa deci, începu el. Câți bani aveai în geantă?

– Trei sute cincizeci de lire, spuse domnul Tubb amărât.

– Hmm. Cam puțin față de săptămâna trecută. Ești sigur? Și socotelile pentru fiecare casă în parte? Bine, știu că erau notate în carte, dar ai și tu un gram de memorie, nu-i așa? Știi la ce te ajută memoria? Să faci lucrurile să sune bine când le inventezi. Hai atunci. Folosește-ți memoria. Cât ai luat de la numărul 12, Strada Greville?

– Șaizeci și patru de lire, domnule Parrish.

– Bine. Văd că te-ai prins. Numărul 53, Dorset Place?

Domnul Tubb mai născoci o cifră. Apoi spuse:

– Știți, domnul Parrish...

– Da?

– De ce facem asta?

– Ca să te duci mâine la 12, Strada Greville, și să le ceri șaizeci și patru de lire. Și o să faci la fel și la Dorset Place, pe Strada Tackley și tot așa. Dacă nu facem asta, nu o să avem destui bani să-i dăm domnului Lee și o să avem probleme, nu crezi? Nu este obligatoriu să mergi mâine. Poți să te duci chiar în seara asta, dacă vrei. Acum spune-mi, cât ai luat de pe Strada Endell?

La acea perioadă, Soho era unul dintre districtele cel mai aglomerate ale Londrei; era prăfuit, zgomotos, rău mirositor, un loc deloc pretențios. Era în același timp plin de viață, cosmopolit și fascinant.

Bill, cu servieta de piele pe umăr și cu carnețelul în buzunar, se strecură nevăzut pe străzile înguste și aglomerate, îmbătat cu mireasma de supă, usturoi, brânză, carne la grătar și pește prăjit. Dacă voiai să mănânci bine undeva în Londra, Soho era locul cel mai potrivit. Pentru trei șilingi puteai să mănânci pe săturate; iar Bill era înfometat. La un moment dat, se opri și aruncă o privire în brutăria unui evreu și își număra banii. Avea destui. Îi mai rămăseseră vreo doi penny, așa că intră să își cumpere o chiflă.

Până să ajungă pe Strada Dean, terminase deja de mâncat. Se auzea muzică clasică la New Royalty Theatre, un loc mic pe stânga, dar Bill trecu mai departe. Ignoră și opțiunea de a merge la Societatea

de Binefacere şi Armonie unde, scria pe o pancardă, doamna Letitia Mills ţinea o prelegere despre cumpătare, cu dispozitive de sticlă.

Chiar lângă acel emporiu de viaţă sobră şi idei măreţe era o pensiune dărăpănată. Uşa era deschisă, împrăştiind lumină şi gălăgie pe stradă. Bill se strecură înăuntru, făcându-şi loc printre oamenii care aşteptau pe hol pentru că nu mai puteau intra la şedinţa socialistă din sala de mese şi trebuiau să stea în pragul uşii. Urcă până la etajul al treilea. Deşi în principiu era o pensiune, locul semăna mai mult cu un club de întâlniri; o cameră era plină cu cărţi şi ziare, cu trei sau patru persoane citind sau scriind în linişte; într-o altă încăpere se jucau trei partide de şah, iar spectatorii comentau în şoaptă; în alta, un bărbat bărbos ţinea un discurs pentru un grup de studenţi despre avantajele anarhismului, deşi nici unul dintre ei nu părea să fie prea convins.

Bill bătu la uşa unei camere cu lumina aprinsă şi o voce strigă:

– *Ja? Immer herein!*

Bill intră. Era cald şi mult fum în cameră, iar lampa de pe masă era înconjurată de o mulţime de cărţi, hârtii şi ziare care se întindeau şi pe jos, în jurul covorului, în grămăjoare.

La masă stătea bărbatul pe care venise să îl vadă, iar în faţa lui era un bărbat numit Kid Mendel. Bill rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi şi îşi dădu basca jos, întrucât Kid Mendel era cunoscut drept liderul găştilor de evrei din Soho. Puterea se împărţea între evrei, irlandezi şi italieni, iar Kid Mendel era un fel de stăpân, un rege printre ei. Avea în jur de treizeci de ani, era înalt, bine îmbrăcat, cu o privire oacheşă şi un început de chelie. Se spunea despre el că omorâse cu mâinile goale doi bărbaţi şi că organizase jaful băncii de pe Strada Wellington; chiar şi poliţia ştia asta. Dar era prea şmecher pentru ca poliţia să-l prindă. Se ştia că intenţiona să se retragă în Brighton până la începerea noului secol, bogat şi respectat de toţi ceilalţi şi că intenţiona să încerce să intre în Parlament. Nimeni nu se îndoia de spusele lui Kid Mendel, mai ales când se ştia că vorbeşte serios.

Iar dacă acest mare om venise să îl viziteze pe domnul Goldberg, şeful lui Bill, pentru el asta însemna automat că trebuia să-şi arate respectul faţă de el.

Domnul Goldberg îşi flutură ţigara.

– Acesta este prietenul meu, Bill Goodwin, spuse el. Aproape am terminat, Bill.

– Încântat de cunoştinţă, zise Kid Mendel, iar Bill se îndreptă spre el, stânjenit, să îi strângă mâna. De unde vii, Bill?

– Din Lambeth, domnule Mendel, îi răspunse Bill cu o voce răguşită.

– Dan mi-a spus că eşti un băiat muncitor. Ar trebui să stăm odată de vorbă. Prietene, eu trebuie să plec, îi spuse el lui Goldberg, ridicându-se. Am avut o discuţie foarte interesantă. Dacă nu mă înşel, mi se pare că avem ceva promiţător. La revedere, Bill!

Bill se uită după el, încă puţin şocat.

Goldberg râse şi Bill îşi întoarse privirea către el. Tot ce ştia Bill despre bărbatul din spatele mesei era că era mai tânăr decât Kid Mendel. Era misterios; avea un aer diabolic. Bill n-ar fi fost deloc surprins să vadă două coarne şi o pereche de copite despicate de drac sau să audă foşnetul unei cozi de şarpe; fumul ţigării era deja destul de înecăcios. Prima dată când se întâlniseră fusese la sediul poliţiei din Lambeth unde Bill era prins într-o acţiune care mai implica o bâtă, o fereastră spartă şi o cantitate însemnată de arginţi furaţi. Bill nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar deveni atât de fermecat de personalitatea domnului Goldberg încât începu să-şi amintească cu lux de amănunte că fusese cu el în ziua respectivă, ajutând câţiva evrei orfani la Hampstead Health.

– Am reuşit să i-o iau, domnule Goldberg, spuse el punând servieta de piele pe masă. Şi mai e şi ăsta.

Scoase şi carneţelul murdar.

– Foarte bine, zise domnul Goldberg. Ia un loc. I-ai numărat?

– Sigur că nu. Bill păru chiar jignit. Nu i-am atins decât ca să-i dau lui Liam partea lui.

Goldberg împrăştie dezordinea, luă servieta şi o deschise. Era plină cu monede de aur şi argint şi un teanc de bani. Goldberg începu să îi numere.

– Trei sute treizeci. Uite douăzeci pentru tine, zece pentru mine, pentru cheltuieli şi mai rămân trei sute. Acum, fii atent la mine! Ştii unde e Adăpostul Evreiesc de pe Strada Leman?

– Strada Leman – pe lângă docuri?

– Exact. Vreau să te duci acolo şi să-i dai administratorului banii ăştia. Spune-i că sunt de la un donator care preferă să rămână anonim. Dacă începe să facă gură, îl întrebi pur şi simplu dacă îi vrea sau nu.

– Am înţeles. Carneţelul la ce vă trebuie? Am încercat să-l citesc, dar n-am priceput nimic. Nu i-am înţeles scrisul.

– Te cred. Fii atent – *melamed*-ul este aici. Domnul Kipnis. Te aşteaptă, e în camera alăturată. Ia şi cartea cu tine – e acolo – pe scaunul de lângă uşă.

Bill luă micuţa carte pe care i-o arătase domnul Goldberg, îi mulţumi şi plecă. Goldberg îşi reaprinse ţigara, se întinse comod cu picioarele pe masă şi începu să îl citească.

Un *melamed* era un profesor de limbă ebraică: nu era un om şcolit asemenea unui rabin, ci doar un amărât care încerca în fiecare zi să le bage în cap unor băieţi obraznici elementele de limbă. Pe Bill nu îl învăţa însă limba ebraică, ci arta de a citi limba engleză, întrucât Bill era analfabet şi considera că pentru un evreu asta era o ruşine.

Nu ştiuse dintotdeauna că era evreu. Nu ştia sigur cine era sau unde se născuse. Crescuse printre familiile irlandeze din Lambeth şi fugise toată viaţa de şcoală. Preferase, în schimb, să umble de nebun aşa că nu ştia altceva decât violenţă şi şiretenie. La treisprezece ani, viaţa sa luase o nouă turnură: începuse să lucreze la gospodăria lui Reuben Levy, un croitor sărac din Walnut Tree Walk şi se îndrăgostise de Rebecca, fata croitorului – de fapt, nu neapărat de ea, cât de bogăţia, iubirea şi frumuseţea căminului ei, cu toate ritualurile şi amintirile lui. Era o minunăţie. Îşi dorea şi el asta. Îşi dorea să simtă că face parte dintr-o familie.

Nu avea nici un motiv să creadă că nu era evreu. Oricum semăna mai degrabă cu un evreu decât cu un irlandez. Auzise că exista un fel de ceremonie la care trebuia să participi pentru a deveni un adevărat

evreu; dar, înainte să ajungă la asta, trebuia să înveţe să scrie şi să citească. Un lucru pe care îl observase la toţi evreii pe care îi cunoştea era că erau învăţaţi. Bătrânul Reuben Levy putea într-o clipă să întrerupă ce făcea şi să înceapă să discute şi să ofere opinii avizate despre politică, religie, literatură, legi, despre absolut orice; la fel şi prietenii lui evrei – nişte muncitori amărâţi, care vorbeau de parcă ar fi fost Solomon. „Un bărbat ca Kid Mendel, se gândi în sinea lui Bill, sigur învăţase mult la viaţa lui; sigur ştia să citească. Aşa devenise bărbatul care era astăzi."

Până să îl cunoască pe domnul Goldberg, nu-i împărtăşise nimănui visurile sale. Domnul Goldberg îl găsise pe ramolitul *melamed* – domnul Kipnis, care cedase nervos tot încercând să predea unor băieţei –, şi le făcuse cunoştinţă; iar acum Bill repeta obsesiv, învăţând abecedarul şi mâzgălindu-l pe o coală de hârtie, în timp ce domnul Kipnis mai lua pe furiş câte o duşcă pentru a se înviora.

În camera alăturată, Dan Goldberg azvârli carneţelul murdar într-un sertar, îşi turnă un pahar de brandy şi scoase notiţele despre cealaltă chestiune în care mai era amestecat domnul Parrish: un proces împotriva unei femei pe nume Lockhart.

Capitolul 5

Tragere la țintă

În dimineața următoare, Sally trebui să se întâlnească cu trei clienți și să scrie câteva scrisori. De-abia spre amiază își făcu timp să se ducă să discute cu avocatul ei.

Acesta păru surprins să o vadă.

– Deocamdată, nu am veşti noi, îi spuse el. După cum ştiţi deja, procesul va avea loc luna următoare pe data de 14 – surprinzător de devreme, dar asta poate fi totuşi un lucru bun, nu-i aşa?

– Cum să fie un lucru bun, domnule Adcock? Nu avem timp să facem nimic!

– Păi, nici nu sunt prea multe de făcut.

Părea relaxat. Sally se abţinu cu greu să nu-şi exprime nemulţumirea.

– Sper că nu încercaţi să-mi spuneţi că nu există nici o soluţie. De ce Doamne iartă-mă...

– Vom spune că minte în legătură cu căsătoria voastră, zise domnul Adcock. Aceasta este baza apărării noastre. Am luat în calcul fiecare posibilitate şi, dacă vreţi, putem să discutăm rând pe rând fiecare punct în parte, deşi trebuie să vă spun că mai am un client la ora trei...

– Domnule Adcock, am fost în Portsmouth să verific registrul de căsătorii. A fost falsificat.

– Cum adică?

Ascultă cu atenţie noutăţile ei. Apoi se încruntă, lovind masa uşor cu degetele, gânditor.

– Şi registrul era în regulă? Nu umblase nimeni la el – nu avea nici o pagină lipsă sau înlocuită – absolut nimic?

– După asta m-am uitat şi eu, dar nu am observat nimic. Era perfect. Spune că m-am căsătorit cu acel bărbat pe 3 ianuarie 1879 – dar nu este adevărat, vă jur pe ce am mai sfânt. Şi trebuie să-l găsim pe domnul Beech, parohul care a completat registrul, înţelegeţi? Dacă îl găsim şi confirmă că nu a avut loc nici o căsătorie, atunci e gata. Câştigăm.

El zâmbi uşor.

– Îmi pare rău să vă amintesc, începu el, dar nu este deloc atât de simplu. Dar chiar vă rog să-l căutaţi pe acest paroh Beech, dacă socotiţi că ne va fi de ajutor. Dacă vreţi, pot angaja un detectiv, deşi asta vă va costa în plus. Dar nu uitaţi că este totuşi posibil să confirme cealaltă versiune a poveştii, şi nu pe a dumneavoastră. Şi trebuie să vă reamintesc că asta nu reprezintă decât o parte din petiţie. Sunteţi acuzată şi de alte infracţiuni: că v-aţi părăsit căminul conjugal, că vă îmbătaţi des, că vă purtaţi urât cu servitorii, că aţi furat bani, că nu sunteţi capabilă să aveţi grijă de un copil, că sunteţi asociată cu persoane de calitate morală îndoielnică...

Cu fiecare acuzaţie pe care o repeta cu vocea lui precisă şi melodioasă, parcă simţea un junghi în inimă: nu se mai uitase pe document de mai bine de o zi şi uitase efectul pe care îl avea asupra ei. Cineva trebuia să o urască foarte tare ca să o atace în halul acela. Este absolut oribil să ştii că cineva cunoscut te urăşte dintr-un motiv pe care nu-l poţi înţelege; dar să ştii că cineva necunoscut te urăşte dintr-un motiv pe care nici măcar nu ţi-l poţi imagina este cu mult mai îngrozitor. Când îi trecu din nou prin minte acest gând înfiorător, Sally se simţi slăbită şi nu mai fu în stare să se certe cu avocatul. Îl aprobă cu un aer resemnat.

– Da, spuse ea într-un final. Înţeleg. Aş vrea totuşi să angajaţi un detectiv să încerce să-l găsească pe domnul Beech. Nu ştiu decât că a plecat brusc, că se zvoneşte că a furat o parte din argintăria bisericii şi că s-ar putea să fie în închisoare. Dar, bineînţeles, astea sunt numai zvonuri.

Avocatul o privi alarmat.

– Draga mea domnişoară Lockhart, îmi permit să vă sfătuiesc – să vă implor chiar – să nu mai repetaţi aceste cuvinte. Legea împotriva defăimării, nici nu cred că mai este nevoie să vă amintesc, există tocmai ca să se evite astfel de afirmaţii. Ultimul lucru de care avem nevoie este să mai fiţi acuzată şi de aşa ceva.

– Aşa e. Aveţi dreptate. Dar o să-i povestiţi aceste detalii detectivului, nu-i aşa?

– O să-i dau toate pistele posibile. Dacă sunteţi de acord, putem să-l investigăm chiar şi pe domnul Parrish. Să vedem ce aflăm despre afacerile sau originile sale. Cred că ne va fi de ajutor.

Sally, bucuroasă să-l audă spunând ceva chiar încurajator, acceptă. Apoi zise:

– Domnule Adcock, în cel mai rău caz ce se poate întâmpla?

– Nu cred că există nici un motiv să gândiţi aşa. Să luăm lucrurile pe rând.

– Dar vreau să ştiu. Mi-o pot lua pe Harriet – pot să-mi fure copilul?

– *Dacă* judecătorul decide în favoarea solicitantului, atunci veţi fi obligată să daţi copila în grija tată... adică a domnului Parrish. Dar haideţi să nu...

– Şi dacă refuz să fac asta?

– Înseamnă că sfidaţi curtea – şi puteţi fi arestată.

– Şi mi-o vor lua pe Harriet cu forţa?

– Domnişoară Lockhart, chiar nu are nici un sens să gândim aşa...

– Pot face asta? Cu forţa?

– Păi, în ultimă instanţă, dacă nimic nu dă rezultat, da, la asta se va ajunge. Dar nu are nici un rost să puneţi răul în faţă. Legea serveşte omul, nu e omul cel care se serveşte de lege. Se poate ajunge la un compromis... Lucrurile se pot rezolva dacă oamenii sunt deschişi la dialog...

– Cum să ajung la un compromis cu un om de care nu am auzit în viaţa mea, care vrea să-mi fure copilul? Ce avem de discutat? Cum puteţi sugera aşa ceva? Chiar nu vă înţeleg, domnule Adcock!

Îi făcu semn să tacă din gură şi se ridică să plece:

– Îmi pare rău. Aveţi dreptate. Dumneavoastră pur şi simplu îmi răspundeaţi la întrebări. Trebuie să plec. Dar chiar vă rog să angajaţi acel detectiv, este o idee bună. Când să mai vin?

– Nu avem mai mult de două săptămâni. Da, trebuie să ne întâlnim curând... E bine într-o săptămână?

Sally ar fi preferat să se întâlnească în fiecare zi, să se ocupe doar de cazul ei, dar încuviinţă.

– Şi avocatul pledant, domnul Coleman? Când aş putea să-l cunosc?

– Oh, este un bărbat foarte ocupat. Nu cred că vrea să îşi încarce programul cu aşa ceva.

Sally, foarte surprinsă, se aşeză din nou.

– Vreţi să spuneţi că va merge la proces, să mă apere, fără să audă ce am de spus?

– Eu sunt avocatul dumneavoastră, domnişoară Lockhart! Eu vă ascult versiunea şi el primeşte instrucţiunile mele. Va avea toate documentele, vă rog să mă credeţi! Pot, bineînţeles, să îi spun că vreţi să-l întâlniţi, dar vă asigur că domnul Coleman, AR, este un avocat eminent, foarte iscusit. Sunteţi pe mâini bune.

– Mă bucur. Dar tot aş vrea să-l cunosc cu sau fără documente. Puteţi, vă rog, să stabiliţi o întâlnire?

– O să încerc. Deşi, după cum v-am spus deja, este o persoană foarte ocupată.

Sally plecă cu inima îndoită. Se opri să îşi ia la revedere de la domnul Bywater, bătrânul funcţionar, care îi făcu semn să se dea mai aproape.

– Am ceva pentru dumneavoastră, îi spuse el.

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la vestă.

– Am vorbit cu un prieten de-al meu, care a lucrat pentru avocaţii pe care i-a angajat individul acela. L-am rugat să scotocească şi el puţin, să vadă ce poate să afle. Normal că nu ştie mare lucru despre afacerile din prezent ale firmei, dar şi-a amintit de acest Parrish. Se pare că acum trei sau patru ani a fost un proces împotriva unui bărbat de pe Strada Blackmoor...

– Acolo e biroul lui Parrish!

– Staţi puţin, i-o tăie el. Ajung şi la asta. Inculpatul, Belcovitch, era acuzat de incompetenţă la serviciu, o afacere comercială complicată, puteţi să căutaţi dacă vreţi, sigur găsiţi pe undeva. Ideea e că a pierdut şi procesul, şi apelul. Asta e povestea în mare. Chestia e că nu era vinovat, numai că asta s-a aflat mult mai târziu, în cu totul alt proces. Prea târziu. Belcovitch se sinucisese. Reclamantul – bărbatul care îl denunţase – se numea Lee. După un timp, când afacerea a fost pusă spre vânzare, Lee a cumpărat-o şi l-a numit manager pe Parrish ăsta. I-a schimbat numele. Totul e legal, fără şmecherii. Ideea e că nu Parrish e şeful, ci Lee. Despre el chiar nu ştiu nimic. Prietenul meu îşi aminteşte ceva de o adresă în Spitalfields. El zice că sună franţuzeşte, dar nu mai ţine minte. Pe Square ceva cu F. Poftim.

Îi întinse lui Sally bucăţica de hârtie cu adresa.

– N-are nici un număr, adăugă el.

– Asta e adresa domnului Lee? Sau nu ştie sigur prietenul dumitale?

– Nu-şi aminteşte sigur. Ştie doar că are de-a face cu procesul Lee v. Belcovitch.

– Belcovitch... Era cumva evreu, bărbatul acesta care a pierdut procesul?

– Nu ştiu. Aşa zic şi eu, dar n-avem de unde să ştim sigur. E important?

– Nu. Probabil că nu. Mi-a venit mie o idee, atâta tot. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Bywater! Şi vă rog să îi mulţumiţi şi prietenului dumneavoastră din partea mea. Îi veţi povesti asta şi domnului Adcock?

– Dacă vreţi dumneavoastră. N-are ce rău să facă.

După tonul lui părea să creadă că nici de folos nu prea era. Îi mulţumi, îşi luă la revedere şi plecă.

Câteva cuvinte pe o bucată de hârtie şi o legătură aproape neînsemnată cu procesul ei; nu avea sens să se ducă atunci acolo. Începuse să se aşeze întunericul şi nu voia să ajungă târziu acasă. În timp ce zăbovea pe Middle Temple Lane spre Strada Fleet, căscă întruna şi simţi că o mare nelinişte punea stăpânire asupra ei. Nu voia decât să doarmă, dar nu putea pentru că erau persoane în jurul ei care puneau capcane, întindeau plase, împrăştiau otravă. Trebuia să fie vigilentă

şi energică, trebuia să-i cureţe pe toţi, să scape de paraziţi. La urma urmei, întreaga poveste nu avea nici un sâmbure de adevăr. Bărbatul acela era nebun.

Se îndreptă şi merse cu fruntea sus, cu ochii larg deschişi, încercând să-şi controleze starea aceea acută de somnolenţă. Nu ştiuse până atunci cât de obosit ajungi să fii când ai atâtea griji pe cap.

Când ajunse pe Strada Fleet, opri la chioşcul cu ziare şi cumpără *Illustrated London News* şi *Jewish Chronicle*[1]. Era interesată să afle mai multe despre persecuţiile din Rusia. Fabricantul de arme, Axel Bellmann, cel care îl omorâse pe Frederick, primise ajutor financiar din partea Rusiei. De atunci se interesase mereu de afacerile acelei ţări.

Frederick...

Uneori, chiar când se aştepta mai puţin, avea un sentiment puternic că e chiar în spatele ei şi că, dacă s-ar întoarce, l-ar vedea acolo. Purta acea convingere în suflet. Nu-i juca imaginaţia feste şi nici nu visa cu ochii deschişi; era acolo.

Chiar şi acum, când se depărtă de chioşcul de ziare, avu aceeaşi senzaţie, atât de intensă încât simţi că i se taie respiraţia şi se întoarse fericită cu numele lui pe buze. Fred...

Dar nu era nimeni. O după-amiază cenuşie, un trecător bizar într-o haină neagră, aglomeraţia obişnuită de pe Strada Fleet. Nici urmă de Frederick.

Dar senzaţia prezenţei lui nu dispăru imediat. Acea licărire de fericire şi siguranţă absolută încă mai clipea, la fel ca flăcările de magneziu ale lui Webster, care lăsau o imagine înceţoşată în faţa ochilor săi, mult timp după ce se stingeau.

Îşi puse ziarele sub braţ şi se îndreptă spre staţie şi spre casă.

În acea seară, Sarah-Jane Russell rămăsese peste noapte în Twickenham, la sora ei căsătorită. Sally era singură şi fără nici un motiv anume începu să facă curat în camera în care obişnuiau să servească micul dejun.

[1] *Jewish Chronicle* – ziar evreiesc, inaugurat în Londra în 1841 (n.tr)

Era centrul casei, locul în care își petreceau serile lucrând, citind sau stând de vorbă. Tot aici serveau și masa, exceptând anumite ocazii formale (foarte puține la număr) când foloseau sufrageria. Era cea mai mare cameră din casă, cu vedere la pajiște, cu ferestre mari, în stil francez. Era un fel de studio, un fel de cameră de zi, combinat cu bibliotecă. Numai laborator nu era. Webster Garland era genul de persoană dornică să realizeze experimente chimice, iar vechea bucătărie de pe Strada Burton în Bloomsbury, care fusese folosită drept cameră de zi în perioada în care locuiseră acolo, era deseori aburită de flăcări și fum; dar Sally interzisese astfel de activități în camera de zi din Orchard House.

Aprinse lămpile și strânse mai întâi toate lucrurile de pe masa principală, punând la loc atlasele pe care urmărise traseul lui Webster și al lui Jim prin America de Sud. Își puse în ordine toate hârtiile în micul birou din lemn de nuc de lângă geam. Mai era și o vază cu flori pe masă, pe care i-o făcuse cadou Margaret; o așeză pe cămin, lângă ceasul de lemn pe care îl aduseseră anul trecut din Elveția. Aranjă apoi cărțile în două grămăjoare. Erau cărți peste tot în cameră, dar păstrase acele două grămăjoare așa cum le lăsaseră Webster și Jim: într-una era un curs despre fizică, povestea călătoriilor mai multor persoane prin Bolivia, în germană și un dicționar de germană, cu o pană într-una și o bucată de hârtie în cealaltă care serveau ca semn de carte. Le puse în micuța bibliotecă circulară de lângă scaunul lui Webster. Cărțile lui Jim erau în marea lor majoritate în stilul Penny Dreadfuls[1], lucrări șocante cu titluri ca *Skeleton Gulch* sau *Wildfire Ned*. Zâmbi când le ridică, gândidu-se la el și la cât de mândru se simțise când una dintre poveștile lui fusese tipărită pentru prima oară. Mai era și o ediție a *Marilor Speranțe* și *Redgauntlet*. Le așeză pe etajera de pe perete și se duse către pictura de pe șevaletul de lângă ușă.

Webster i-o adusese cu puțin timp înainte să plece și încă nu o înrămase. Era o mică schiță în ulei realizată de Camille Pissarro, pictor

[1] Penny Dreadfuls – ficțiune tipic britanică din secolul al XIX-lea; aceste publicații apăreau în mai multe părți, în decursul a mai multor săptămâni; fiecare costa un penny.

impresionist: o dimineață de primăvară, o stradă de suburbie scăldată în lumina soarelui, o lumină atât de proaspătă și plină de energie, încât parcă te făcea să simți razele soarelui și acele pete albe, mici în jurul albastrului. Webster cumpărase mai multe opere ale unor pictori impresioniști încă de la prima lor expoziție acum cinci sau șase ani, observând în experimentele lor cu lumină unele dintre preocupările lui în legătură cu redarea trecerii timpului în fotografie.

Acest Pissaro nu avea altceva de făcut decât să aștepte întoarcerea lui ca să fie înrămat. Sally se oferise să se ocupe ea de asta, dar acum pur și simplu nu era cel mai bun moment. Duse mica pictură în biroul lui de la etaj și strânse apoi șevaletul.

Stereoscopul de pe comoda din lemn de mahon și cutia cu fotografii...

Ele reprezentau începuturile firmei *Garland și Lockhart*. Îl convinsese pe Frederick să ia mai multe diapozitive amuzante la care să se uite prin stereoscop, acele jucării optice de salon care creau impresia unei imagini în trei dimensiuni și avuseseră vânzări atât de mari încât se apucaseră să producă și mai multe serii și să pune bazele acestei afaceri. Acolo erau toate: scenele din Shakespeare, castele din Marea Britanie, Corners of Old London... Și cea dintâi: Jim întruchipându-l pe David, cu capul lui Goliath, absolut îngrozitor, făcut din hârtie; Sally însăși, personificând o servitoare care descoperea o mulțime de gândaci enormi în dulap; micuța Adelaide, pe care o salvaseră dintr-o pensiune mizerabilă din Wapping, cocoțată pe genunchii asistentului lui Frederick, Trembler Molloy pentru a ilustra un cântec sentimental... Adelaide dispăruse. Știau că era undeva prin Londra, dar nu reușiseră niciodată să o găsească. Parcă ar fi înghițit-o pământul.

O năpădiră brusc atâtea amintiri încât începu să lăcrimeze. Le puse la loc în cutie și le băgă în dulap împreună cu stereoscopul.

Jucăriile lui Harriet... Nu conta cât de mult stătea să le strângă, tot mai găsea câte una sub o pernă sau un scaun. Găsi o piesă de ceramică pe jos, în spatele canapelei. Se gândi să o ducă sus, în cameră, mai târziu.

Se gândi să facă la fel și cu poza lui Frederick. Era pe pian, într-o ramă de argint: o fotografie mare care nu îl înfățișa îmbrăcat elegant ca pentru o poză formală, ci așa cum și-l amintea ea, în hainele lui

de zi cu zi, cu părul nearanjat şi cu ochii lui calzi. Era singura poză pe care o avea cu el. Fusese făcută de Charles Bertram, partenerul lui Webster în experimentele sale fotografice, care era plecat şi el cu ei în America de Sud. Charles era un om bun; era amabil şi delicat. În urmă cu un an o ceruse în căsătorie, iar ei îi fusese foarte teamă să nu-l jignească, refuzându-l.

Îi veni o idee. Să presupunem că ar fi acceptat să se căsătorească cu Charles: ar mai fi putut Parrish să-i întindă capcana? La urma urmei, avea totul pregătit de mult. Ar fi denunţat oare căsătoria înainte să aibă loc sau ar mai fi aşteptat o perioadă, ca să o acuze de bigamie?

Ar fi fost o situaţie dezgustătoare, dar Charles şi-ar fi păstrat încrederea în ea. Şi doamna Temple ar fi fost încă în viaţă. Chiar dacă Parrish ar fi susţinut că Harriet este fiica lui, ar fi avut mult mai multe şanse să câştige împotriva lui.

Oricum, deja refuzase oferta lui Charles şi nu avea nici un rost să se întrebe ce-ar fi fost dacă nu ar fi făcut-o. Nu avea cum să schimbe lucrurile.

Luă fotografia, piesa de ceramică a lui Harriet şi încă vreo câteva lucruşoare şi le duse în dormitorul ei. Luă apoi o geantă de piele din dulap şi coborî din nou la parter, în bucătărie, unde doamna Perkins, bucătăreasa, îşi citea ziarul cu pisica în poală.

– Domnişoară, îi spuse ea, mi-a spus Ellie că aţi întrebat-o despre cuţitar.

– Aşa e. Nu cred că e cine pretinde el că e. Mă îndoiesc că se va întoarce, dar dacă totuşi vine, aş vrea să-l prind – să-l iau prin surprindere. Doamnă Perkins, am venit doar să vă zic că mă duc să trag puţin cu arma, să nu vă speriaţi.

– Am înţeles, domnişoară. Bine că mi-aţi spus.

Se duse în cameră, care era acum foarte curată, cu un aer uşor auster şi despachetă o tăblie mare şi greoaie, acoperită cu o pânză verde-deschis. O sprijini de peretele cel mai îndepărtat.

Dădu pânza jos şi o întinse pe masă. Tăblia era din lemn masiv. Era găurită pe alocuri. Agăţă pe ea o ţintă de hârtie, ajustă lumina ca să o vadă cât mai bine şi deschise cutia cu care venise din dormitor.

Acolo își ținea pistolul: un model franțuzesc cu un singur glonț, realizat de Flaubert, un pistol bine echilibrat cu care trăsese adesea împotriva lui Jim sau a lui Charles. Era mai bună decât ei, dar Webster o întrecea mereu, deși, până să-l învețe ea, nu mai trăsese niciodată cu arma. Nu îi tremura niciodată mâna pe pistol. Era la modă trasul cu arma; pistoalele mai ușoare se numeau pistoale de salon, pentru că erau folosite des în această cameră. Un pistol bun, ca Flaubert-ul pe care îl avea ea, era foarte precis, până la vreo nouă metri; exact ceea ce avea ea nevoie și fără să facă prea mult zgomot.

Mută un scaun, încărcă pistolul și trase. Greși, trase prea la stânga. Dar nu conta. Era un lucru la care se pricepea și pentru care avea toate instrumentele necesare.

Continuă cam o jumătate de oră, folosind cincizeci de cartușe, fără să se grăbească, curățându-și periodic pistolul și având grijă să schimbe ținta din când în când. Se simți mult mai ușurată când termină. Împușcăturile ei erau în zona centrului țintei și reușise să intre în acel ritm calm și detașat care să o ajute să se concentreze.

Înainte să ia ținta și să acopere tăblia, se hotărî să încerce noul pistol, marca British Bulldog.

Era un pistol mai urâțel, nu semăna deloc cu elegantul Flaubert. Îl încărcă, îl strânse ferm, pregătindu-se pentru recul și ținti în jos, așa cum o sfătuise asistentul de la magazinul de arme.

Când apăsă pe trăgaci, un zgomot asurzitor făcu ferestrele să zăngăne. O duru atât de tare încheietura, simți ca și cum ar fi fost lovită de un cal: dacă ar fi văzut-o acum asistentul de la magazin, după ce se lăudase ea atâta... Cât despre tăblia grea care suportase cincizeci de împușcături fără să se clintească, căzuse de pe perete și se rupsese pe jumătate.

Încercând să distingă ceva prin fumul care umpluse camera, lăsă revolverul jos și se duse spre tablă, rotindu-și încheietura. Glonțul trecuse prin ea și intrase direct în perete. „Cel puțin e foarte aproape de centrul țintei", se gândi ea. Ridică tăblia și puse revolverul la loc în cutie. Știa sigur că, dacă avea să tragă cu acest pistol, putea să rănească serios pe oricine; dar, dacă nu trăgea cu amândouă mâinile, se putea răni pe ea însăși. Dacă nu era atentă își putea rupe încheietura.

Făcu curăţenie în urma ei, deschise ferestrele spre noaptea răcoroasă de toamnă, ca să aerisească încăperea şi acoperi tabla. Apoi, luă o ţigară din cutia lui Jim de pe dulap şi se aşeză să fumeze; făcea asta din când în când. „Am aerisit camera ca s-o umplu iar de fum", se gândi ea.

Se uită plictisită peste ziarele pe care le adusese. Nu scria nimic despre afacerile Rusiei în *Illustrated London News,* dar găsi, spre surprinderea ei, un articol al lui Daniel Goldberg în *Jewish Chronicle.* Era surprinsă deoarece avusese impresia că cei de la *Jewish Chronicle* nu era interesaţi de socialism şi pentru că îşi imaginase că Goldberg era un demagog, genul de persoană care adoră să tulbure apele. Dar acest articol era calm şi bine gândit. Pleda pentru încadrarea problemei evreilor imigranţi într-un context social mai amplu, inclus în relaţia dintre femei şi bărbaţi şi dintre mijloacele de producţie şi de schimb.

Scria frumos, pe un ton liber, convingător, clar şi în scurt timp realiză că era de acord cu ce spunea acesta.

Ultimul paragraf scria:

> Există totuşi o povară cu care evreii trebuie să trăiască prin prisma faptului că sunt evrei, o povară care nu se aplică şi colegilor lor. Mă refer aici la atenţia pe care le-o acordă domnul Arnold Fox. Acest domn, cuprins de zelul său antisemit, culege ceea ce el consideră a fi informaţii despre năvălirea evreilor din Rusia în această ţară. Se va folosi cu siguranţă de resursele imaginaţiei sale pentru a-i discredita pe toţi evreii în ochii englezilor; noi, ceilalţi, trebuie să avem grijă să nu-i oferim muniţie. Vă scriu pentru că am certitudinea că toţi proprietarii evrei de ateliere care citesc *Chronicle* vor tripla imediat salariile şi vor reduce orele de muncă la jumătate, doar pentru a-i face în ciudă domnului Fox. Aceasta este puterea presei.

Sally zâmbi şi lăsă ziarul deoparte. Nu ştia prea multe despre sistemul atelierelor, despre practica comună de a angaja oameni săraci pe bani foarte puţini, în condiţii mizere; se referea oare la ateliere de cusut? De construit mobilier? De confecţionat pantofi? Era evident că vorbea despre o afacere dezgustătoare, dar, din câte sugera Goldberg, părea să fie ceva mai mult la mijloc decât egoismul şi lăcomia proprietarilor.

Se uită la ceasul elveţian de pe cămin. Zece şi jumătate; nu era obosită, dar hotărî să meargă la culcare. Să citească ceva din colecţia Penny Dreadful.

Se ridică să deschidă puţin fereastra, să aerisească încăperea de fumul de ţigară.

În timp ce trăgea draperiile, auzi un bubuit.

Venea de undeva din stânga, dinspre atelierul de fotografie din sticlă al lui Webster.

Nu vedea altceva în fereastră decât reflecţia camerei din spatele ei şi trase repede draperiile, astfel că acum stătea între ele şi ferestre. Se auzi un alt zgomot, iar privirea ei începu să se obişnuiască cu lumina slabă de la cerul înnorat. Văzu o umbră – un băiat sau un tânăr – ghemuit pe peretele de deasupra atelierului, cu o mână ridicată, ca şi cum ar fi vrut să arunce o piatră.

Apoi o aruncă şi auzi cioburile de sticlă pe podeaua de lemn, însoţite de un râs piţigăiat. Băiatul se uită spre cer şi se strecură pe lângă perete, deasupra celuilalt carou de sticlă.

Sally prinse repede lampa şi deschise ferestrele franţuzeşti, strigând:

– Opreşte-te! Opreşte-te imediat!

Urmă un râs ascuţit, iar băiatul azvârli o altă piatră, apoi apucă un băţ şi începu să lovească pereţii furios, în mod repetat, ca un nebun, în timp ce cioburile de sticlă zdrăngăneau cu putere.

Sally se duse repede pe verandă, coborî scările până pe pajişte, ţinând lampa sus.

– Opreşte-te! urlă ea. Termină şi pleacă de acolo!

Băiatul se ridică în criza lui de râs şi începu parcă să danseze. Sally se îngrijoră: era ceva înfiorător în râsul lui haotic. Semăna cu râsul unui nebun, al vreunui demon, sau spirit – nu, se gândi furioasă, nu fi proastă –, dar venea parcă un val de ură din partea acelei umbre îngrozitoare fără chip încât o cuprinse teama.

Pistolul.

Putea să se ducă repede în casă şi să-l încarce şi să...

Nici nu apucă să se întoarcă să-l ia, că auzi un ţipăt venind din casa din spatele ei.

Era Sarah-Jane...

Se întoarse de-a binelea şi auzi un nou strigăt, era Ellie de această dată şi zgomotul unei uşi sparte.

Uitând complet de umbra de pe perete, Sally intră prin ferestrele franţuzeşti şi deschise uşa care dădea spre hol.

Ellie stătea ghemuită lângă scări, plângând. Covorul de pe podea era întortocheat şi văzu ceva spart pe jos, o cană sau o farfurie.

– Ellie, ce s-a întâmplat?

Sally se ghemui lângă ea, lăsând lampa pe etajeră.

– Sus, domnişoară... se bâlbâi Ellie, uitându-se în susul scărilor.

Sally îşi aminti de ţipătul lui Sarah-Jane, o lăsă singură pe Ellie şi fugi pe scări pe palier. Acolo se opri. Era întuneric, dar, în lumina care venea de la parter, văzu că toate uşile era închise.

– Sarah-Jane? zise ea cu o voce pierdută. Sarah-Jane?

În tăcerea care urmă, frica îi cuprinse sufletul.

Apoi uşa de la camera lui Harriet se deschise uşor şi o văzu pe Sarah-Jane în prag.

Fugi spre ea:

– Ce-ai păţit? Harriet e bine? Ce s-a întâmplat?

– Da, e bine, doarme. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Vai, m-am speriat atât de tare...

Sarah-Jane avea încă mantia pe ea şi pălăria pe cap. Avea mâinile reci.

– Dar ce s-a întâmplat? o întrebă Sally.

Vorbeau încă în şoaptă.

– Tocmai intrasem pe poartă şi m-am uitat înspre fereastra de la camera lui Harriet, nu ştiu de ce, şi – Doamne, a fost îngrozitor, am văzut un chip, un bărbat – şi am ţipat – am fugit repede în casă şi Ellie tocmai ieşea din bucătărie şi am luat-o repede pe scări – şi el stătea acolo, în capul scărilor – a trecut repede pe lângă mine, şi cred că atunci am mai ţipat o dată şi s-a auzit o bufnitură la parter – intrase în Ellie – şi m-am dus la Harriet...

– A fost în camera lui Harriet?

Sally era incredibil de speriată.

Ellie urcă nesigură scările, cu lampa în mână.

– E bine cea mică, domnişoară? întrebă ea din capătul palierului. A intrat în mine, domnişoară, am căzut şi s-a dus repede spre uşă şi...

Sally se duse la Harriet. Ellie stătu cu lampa în pragul uşii, în timp se Sally se aplecă peste pat. Harriet dormea liniştită, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O auzeau cum respira încet; acum totul era cufundat în tăcere. Chiar şi bubuiturile de afară încetaseră.

Sarah-Jane se uită pe geam.

– A plecat, şopti ea.

Sally îngenunche lângă pat şi o mângâie pe Harriet, învelind-o bine.

– Pare în regulă, spuse ea încet. Ellie, vrei, te rog, să închizi toate uşile şi toate ferestrele? Te-a lovit rău când a intrat în tine?

– Nu, domnişoară. Ne-am izbit puţin. Mă duc să închid uşile şi să văd dacă bucătăreasa e bine. Probabil, n-a auzit nimic...

Plecă, lăsându-i lampa lui Sarah-Jane.

– Vreţi să mergem la poliţie?

– Da. Dar mâine-dimineaţă. Nu mă duc până acolo la ora asta. Nici una dintre noi. Vom închide bine toate uşile; nu se vor mai întoarce.

Luă lampa de la Sarah-Jane şi hotărî imediat să încarce pistolul, fără să se mai gândească la recul. Sarah-Jane se uită pe podea, ridică plapuma şi verifică sub pat.

– Ce e? o întrebă Sally.

– Nu-l găsesc pe Bruin. Ştii cum face dacă nu-l are lângă ea...

– E prin pat pe undeva, zise Sally, aşteptând-o să iasă. Îl căutăm mâine-dimineaţă.

Capitolul 6

Middle Temple Lane

Dar nu îl mai găsiră. Harriet îi observă lipsa imediat ce se trezi, la şapte dimineaţa, şi cotrobăi prin cameră, căutându-l, trase aşternuturile de pe pat, se uită sub covor, dărâmă toate cărămizile din cutie, trezind-o astfel pe Sally. Sally o ajută să caute, fără prea multă tragere de inimă, dar până la micul dejun încă nu îl găsiseră, iar Sally îi spuse lui Harriet că venise probabil timpul ca Bruin să hiberneze. Lui Harriet îi plăcu foarte mult cum suna acel cuvânt, dar se supără pe Bruin pentru că plecase fără să-i spună.

Sally nu ştia ce să mai creadă. Ce să facă oamenii aceia cu ursuleţul ei de pluş? Prin *ei,* se referea la Parrish, bineînţeles. Oare veniseră să o răpească chiar pe Harriet, dar nu fuseseră în stare? Dar de ce s-ar obosi să facă aşa ceva când urma un proces în care o cerea pe Harriet pe cale legală?

Nu avea nici un sens, avea pur şi simplu o nouă grijă pe cap. De îndată ce termină micul dejun şi înainte să se ducă la secţia de poliţie, Sally merse la geamgiul de pe Strada Church ca să vorbească să-i repare geamul spart şi merse apoi la lăcătuş pentru a schimba încuietorile în toată casa şi siguranţele de la ferestre.

Poliţistul luă notiţe şi un sergent promise să vină cât de curând la Orchard House cu un alt agent, ca să cerceteze casa. I se schimbă tonul vocii de îndată ce îşi dădu seama că Sally, o femeie necăsătorită, vorbea

despre propriul copil. Îi dădu de înţeles în nu prea multe cuvinte că şi-o făcuse cu mâna ei. Sally plecă descurajată.

Mai avea şi alte treburi de rezolvat. O parte din ea voia să stea lângă Harriet toată ziua, dar avea clienţi, întâlniri şi nu mai putea să le pună pe toate în cârca lui Margaret. Pe lângă asta, procesul avea să coste mulţi bani, la fel şi repararea ferestrei şi celelalte lucruri pe care voia să le facă pentru siguranţa casei. Dacă nu câştiga bani, viaţa lor confortabilă atârna de un fir de aţă.

Aşa că se grăbi spre City, intenţionând să-şi facă treaba cât mai repede pentru ca apoi să aibă timp o oră sau două să se uite la casa din Clapham în care pretindea Parrish că locuiseră împreună în timpul căsniciei lor.

Telegraph Road era una dintre zecile de străzile identice, cu case cu terasă, nu prea deosebite. Astfel de străzi erau comune în toate suburbiile şi limitau provincia, întrucât oraşul se dezvolta în afară. Aici locuiau în general funcţionari, anteprenori mici şi negustori. Se aştepta la mai mult din partea unui agent comisionar, dar poate că era la început de drum... Nu părea să fie nimeni acasă, dar se gândi să sune la uşă, ca să fie sigură.

Ezită. Dar, la urma urmei, nu pentru asta venise?

Intră prin poarta îngustă şi micuţă de cărămidă, la un pas de uşa principală, şi trase clopoţelul. Se auzi tare în holul mic. Nu răspunse nimeni, aşa că mai sună o dată, uşurată; dar, pe picior de plecare, auzi paşi.

O femeie la vârsta a doua, cu şorţ şi bonetă îi deschise uşa.

– Domnul Parrish este acasă? întrebă Sally.

– Nu. Dumneavoastră sunteţi cumva doamna Parrish?

Îi vorbi pe un ton neprietenos. Nici expresia de pe faţa ei nu era mai indulgentă.

– Bineînţeles că nu, îi răspunse Sally. Când credeţi că va veni acasă?

– Nu ştiu sigur.

– Acum este la muncă?

– Probabil.

– Pot să vă întreb de cât timp lucraţi pentru dumnealui?

– De suficient de mult timp ca să știu ce se întâmplă. Îi voi spune domnului Parrish despre asta, nu vă faceți probleme.

Dădu să închidă ușa.

– Nu, așteptați, vă rog... Cum vă numiți? o întrebă Sally, blocând ușa.

Singurul răspuns fu o privire superioară și apoi îi trânti ușa în nas.

Sally oftă.

Plecă din grădina mică, și din impuls, fără să se gândească de două ori, se duse la casa vecină și bătu la ușă, care se deschise aproape instantaneu; deci chiar nu i se păruse că se uita cineva la ele.

– Da? spuse menajera.

– Stăpâna dumneavoastră este acasă?

– Mă duc să văd, domnișoară. Cine să-i spun că o caută?

– Mă numesc Lockhart.

În mai puțin de cincisprezece secunde, se ivi la ușă o femeie la vreo patruzeci de ani vizibil curioasă.

– Îmi pare rău să vă rețin, începu Sally, dar vecinul dumneavoastră, domnul Parrish – îl cunoașteți?

– Pe domnul Parrish – păi, da – de ce? Cine sunteți?

– Încerc să dau de dânsul. Are legătură cu... o problemă familială, improviză ea; nu se gândise din timp să inventeze o poveste.

Imediat femeia deveni reticentă.

– Sunteți soția dânsului, nu-i așa? zise ea. Știu totul despre dumneata. Sincer vă spun că ar trebui să vă fie rușine. Aveți un soț de toată isprava. Dar dumneata – nu am nici un cuvânt de laudă la adresa dumitale.

Și pentru a doua oară în cinci minute, îi mai trânti cineva ușa în nas.

Era greu să nu o ia personal. Nu îi veni ușor să ridice din umeri și să plece așa liniștită. Erau oameni – poate chiar mulți – care credeau această minciună, care, când se uitau la ea, nu vedeau decât o femeie care și-a părăsit bărbatul și și-a distrus familia.

În timp ce mergea stingheră pe străzi, se întrebă oare cât se mai putea încrede în ea însăși. Poate că la un moment dat presiunea avea să fie prea puternică și avea să-și dea seama că se înșelase tot timpul acela – bineînțeles că fuseseră căsătoriți – chiar nu înțelegea de ce

negase asta – îi era atât de ruşine – şi nu mai rămânea altceva de făcut decât să se lupte pentru custodia lui Harriet...

„Nu! Nu ai face una ca asta, nu-i aşa? Doar ştii ce ţi s-a întâmplat, nu-i aşa?"

Dar exista înregistrarea aceea în registru şi...

Ajunsese în faţa unei biserici asemănătoare ca vârstă şi ca stil cu St Thomas din Portsmouth: o clădire banală, într-o zonă banală, construită acolo doar ca să se umple un spaţiu gol. Intră indiferentă şi găsi înăuntru trei doamne care aranjau nişte flori şi un bărbat mai în vârstă îmbrăcat sobru şi cu o privire ageră, care făcea ordine printre cărţile de rugăciuni.

Se duse la el şi îl întrebă în şoaptă:

– Nu vă supăraţi, cine este parohul acestei biserici?

– Aici, în biserica noastră avem un preot, nu un paroh, domnişoară, îi răspunse bărbatul. Domnul Harding este momentan plecat. Se întoarce sâmbătă. Pot să vă ajut cu ceva? Eu sunt paracliserul. Mă numesc Watkins.

– Caut pe cineva care să-l cunoască pe domnul Parrish, îi spuse ea.

O fixă cu privirea.

– Vă referiţi cumva la domnul Arthur Parrish? Starostele?

– Este staroste aici? Nu ştiam. Dar da, aşa îl cheamă.

– Păi... aici toată lumea îl cunoaşte, domnişoară. Vreţi să vă dau adresa dânsului?

– Nu. Nu e vorba despre asta...

Probabil părea abătută şi chiar o luase cu ameţeală, pentru că paracliserul zise:

– Nu vreţi să mergem în sacristie, domnişoară? Vă aduc un pahar cu apă.

Îl urmă. Camera aceea mică şi întunecată, plină cu stiharele coriştului, avea acelaşi miros uscat şi stătut ca aceea din Portsmouth, şi o făcu din nou să simtă ca şi cum îşi pierduse amintirile – trecutul se repeta într-o secvenţă de fotografii, dar cumva diferit.

Domnul Watkins se întoarse cu un pahar de apă. După ce aruncă o privire în jur, închise bine uşa.

– Ce vreți să știți, domnișoară? o întrebă el, întinzându-i paharul cu apă.

– Mulțumesc. Este greu de explicat. Vreau să aflu mai multe despre domnul Parrish. Este... respectat în comunitate?

– Da, presupun că da, zise domnul Watkins. Își săvârșește conștiincios îndatoririle de staroste. Vine mereu la slujbă. Face contribuții generoase. A donat o ladă de portocale pentru petrecerea anuală a corului. Vorbește frumos. Nu știu ce altceva v-aș mai putea spune, domnișoară.

– Are familie?

Rămase tăcut, parcă cercetând-o din priviri înainte să răspundă. Aștepta fără să-l zorească.

– Am auzit că ar exista o doamnă Parrish, spuse el într-un final.

– Ați văzut-o vreodată?

– Nu. Dacă nu vă supărați, de ce vreți să știți toate aceste lucruri? Sper că mă înțelegeți, nu știu dacă fac bine povestindu-vă aceste detalii. Poate v-aș ajuta mai mult dacă aș ști exact ce vă interesează.

– Înțeleg. Este simplu. Domnul Parrish pretinde că ar fi căsătorit cu mine, iar eu știu că nu este așa. Nu știu nimic despre dumnealui. Vecinii lui refuză să-mi vorbească, așa că m-am gândit... M-am gândit că poate aș afla mai multe venind aici.

El încuviință.

– Înțeleg. Este într-adevăr o situație neobișnuită. Nu știu dacă preotul nostru vă poate ajuta... E în relații foarte bune cu domnul Parrish. Glumește mereu spunând că domnul Parrish[1] este parohia lui. Sau mai zice: ce s-ar alege de parohia mea fără domnul Parrish? Săptămâna trecută a spus ceva de genul: parohia mea ar pieri fără domnul Parrish. Cât despre portocalele pe care le-a adus pentru petrecerea anuală, preotul le numește bunurile parohiei Parrish. Cât au mai râs la gluma asta! Ce-i mai plac preotului glumele lui... El și domnul Parrish sunt foarte apropiați.

– Înseamnă că nu va încerca să mă ajute, zise Sally. Am înțeles. De cât timp este domnul Parrish staroste aici?

---

[1] Parish se traduce în română „parohie", aluzie la numele lui Arthur Parrish.

– Staţi să mă gândesc. A venit aici acum doi ani, de undeva de pe coasta de sud, dacă îmi aduc bine aminte...

– Portsmouth.

– Exact. A venit foarte repede să se prezinte preotului. Nu este genul timid, care să se jeneze în public. Ţin minte că părintele mi-a spus că a venit o scrisoare de recomandare. Îi place să dea lucrurile mai departe, să le vadă mai mulţi. Mă întreb dacă nu cumva...

Se uită la biroul vechi din colţ. Parcă încerca să ia o hotărâre.

– Ştiţi ce, o să fac ceva ce nu ar trebui să fac, spuse el. Singurul motiv pentru care fac asta este pentru că nu-mi place domnul Parrish. N-ar trebui să spun asta, ştiu că este datoria mea creştină să-mi respect aproapele, dar nu mă pot abţine. Nu am încredere în el.

Scoate un rând de chei şi deschise sertarul de la birou. Se uită printr-o grămadă dezordonată de hârtii şi îi întinse lui Sally o scrisoare.

– O mare dezordine, zise el. Preotul este un om bun, sufletist, vesel şi cum mai vreţi dumneavoastră, dar e prea credul. Ar trebui să găsească pe cineva care să-i facă ordine pe aici. Dar eu nu-mi permit să-i spun asta.

De îndată ce văzu de cine era semnată scrisoarea, Sally se ridică. Era o scrisoare din partea parohului Beech. Scria:

> Dragă domnule Harding,
>
> Vă scriu cu mare bucurie pentru a vi-l recomanda şi prezenta pe domnul Arthur Parrish.
>
> A făcut parte din congregaţia mea timp de cinci ani, de-a lungul cărei perioade s-a remarcat nu doar prin prezenţa sa obişnuită şi reverenţioasă la sfânta slujbă, dar de asemenea şi prin nenumăratele sale calităţi.
>
> Am înţeles că urmează să se mute într-o casă în parohia dumneavoastră şi vreau să vă asigur că veţi găsi în el un creştin devotat şi un prieten de nădejde.
>
> Cu sinceritate,
> al dumneavoastră,
> Gervase Davidson Beech

Fusese scrisă pe 14 iulie 1879 – la şase luni după înregistrarea din registru şi după venirea noului paroh la biserica din Portsmouth. Adresa destinatarului era scrisă neglijent: St. Anselm's, Taverham Walk, Norwich.

Începu să-i bată inima cu putere.

– Vă mulţumesc foarte mult, îi spuse ea. Nici nu pot să vă spun cât de mult m-aţi ajutat... Chiar obişnuiesc preoţii să îşi scrie astfel de scrisori? Vă întreb pentru că nu mă pricep deloc la lucrurile acestea.

– Eu, ca un simplu paracliser ce sunt, nu ştiu exact, domnişoară, îi răspunse el. Doar că, după cum v-am mai spus, domnul Harding este foarte prietenos şi comunicativ. N-am ştiut niciodată. Dânsul a insistat să-mi povestească despre asta şi să-mi arate scrisoarea. Deci aş zice că nu, nu este o practică prea comună.

Mai citi scrisoarea o dată. Scrisul era cam strâns şi stângaci, chiar tremurat pe alocuri, ca şi cum domnul Beech ar fi bătrân şi bolnav. Oricum, cel mai important era că acum avea o adresă şi o variantă ce merita explorată.

– Vă mulţumesc, domnule Watkins, zise ea, ridicându-se. Mi-aţi fost de mare ajutor. Acest bărbat, domnul Beech, este parohul care a semnat registrul pentru presupusa mea căsătorie cu domnul Parrish şi încerc de ceva timp să dau de dânsul.

Bătrânul paracliser deschise uşa de la sacristie, se uită din nou în biserică şi o închise la loc.

– Daţi-mi adresa dumneavoastră, domnişoară, zise el. Dacă e să mai aud ceva, deşi mă îndoiesc, vă anunţ. Domnul Parrish este cu siguranţă foarte cunoscut cu tot cu portocalele lui, vorbele de bine şi donaţiile sale. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum e: în unii oameni merită să ai încredere, în alţii nu.

Se întrebă dacă să-l recompenseze, dar se hotărî să facă o donaţie pentru cutia milei; porni spre casă, spre Twickenham, cu adresa domnului Beech în buzunar.

Aici o aştepta un oaspete.

– Rosa! Cât mă bucur să te văd! Ai venit atât de repede...

– Doar nu era să rămân acasă! Asta crezi tu despre mine?

Rosa era cea mai veche prietenă a ei, în afară de Jim Taylor. Era sora lui Frederick. Prima oară când Sally îi întâlnise, Rosa lucra ca actriță, spre nemulțumirea părinților ei. Atât ea, cât și Frederick fuseseră o mare dezamăgire pentru tatăl lor; acesta fusese episcop și, deși era fratele lui Webster Garland, nu avea nici o fărâmă de geniu, umor și generozitate în el. După multe lacrimi, rugăminte și stăruințe, el și soția lui se rupseseră de tot de copiii lor. De-abia după ce Rosa se căsătorise cu un preot și se retrăsese din viața artistică, binevoise să o accepte din nou în familia sa. Moartea lui Frederick lăsase, fără îndoială, un mare gol în sufletul său, dar alesese să sufere în tăcere. Sally știa prea bine că nu avea să-și recunoască niciodată nepoata; deși avea impresia că Rosa încercase să vorbească despre asta cu mama ei.

Soțul Rosei, pastorul Nicholas Bedwell, era un om complet diferit. O ajutase și el pe Sally în prima ei aventură. De fapt așa ajunsese să o cunoască pe Rosa. În tinerețe fusese boxer; era neînfricat și prietenos și deși, ca preot, regreta că Sally făcuse un copil în afara căsniciei, ca bărbat, înțelegea și atât el, cât și Rosa o iubeau foarte mult pe Harriet. De ochii lumii, Sally se recomanda doamna Lockhart când mergea în vizită la ei. La urma urmei chiar era văduvă și asta le permitea să aibă o prietenie deschisă, deși atât Sally, cât și Rosa ar fi vrut să scape de această situație.

Nicholas Bedwell era ocupat la parohia sa aglomerată din Oxford și nu putuse să vină; dar Rosa venise imediat, lăsându-și cei doi copii cu dădaca. Ea și Sally se instalară în camera în care se servea micul dejun (unde lăcătușul tocmai schimbase încuietorile), să bea un ceai, iar Sally îi povesti tot, de la momentul în care primise cererea de divorț, până la descoperirea adresei domnului Beech.

– N-am auzit ceva mai absurd în viața mea! spuse Rosa. N-are cum să scape. Și avocatul tău ce zice? Adică, totul e atât de ridicol că nici măcar n-o să se ajungă la proces, nu-i așa?

– Aș vrea eu să fie și el atât de optimist ca tine, îi răspunse Sally. El se gândește cum să riposteze împotriva tâmpenilor astea... flutură petiția care era pe măsuța dintre ele. Minciunile astea, cum că aș fi o beție și câte și mai câte. Eu nu cred că asta contează. Mie mi se pare

că ar trebui să descoasă povestea asta cu nunta pe toate feţele. Dar se cam fereşte... nici nu ştiu.

– Scapă de el. Apelează la altcineva. Du-te la cineva competent, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sunt sigură că e competent. Este evident că cunoaşte legile. Şi chiar a făcut nişte sugestii bune ultima oară când ne-am văzut...

„Dar totuşi, se gândi ea, eu sunt cea care a mers la Clampham şi care a aflat adresa domnului Beech şi tot eu am găsit şi registrul în Portsmouth. Ce-a făcut, mă rog, până acum detectivul ăla?"

Părul roşcat al Rosei strălucea la lumina focului. Era încruntată.

– Mă întreb dacă nu cumva ar trebui s-o luăm pe Harriet în Cowley, zise ea, referindu-se la casa ei din Oxford. Doar despre asta e vorba, nu-i aşa? Bărbatul ăsta o vrea pe Harriet. Nu dă doi bani pe tine; toată povestea asta cu divorţul este ca să pună mâna pe ea.

– Şi ca să-i dea dreptul la ea. Ideea e că, dacă copilul este nelegitim, mama primeşte custodia. Dar dacă părinţii sunt căsătoriţi, copilul este de drept al tatălui. Asta mi-a explicat avocatul. Deci da, despre asta e vorba. Dar trebuie să lupt pe cale legală, Rosa! Trebuie să dezvălui farsa asta, trebuie să mă lupt în tribunal. Dacă nu fac asta, îi vor da lui câştig de cauză şi o să mi-o ia...

Brusc, izbucni în lacrimi, chiar spre surprinderea ei. Erau singure în cameră, Sarah-Jane îi făcea baie lui Harriet. Rosa se ridică imediat, o îmbrăţişă, iar Sally se agăţă de ea aşa cum nu o mai făcuse de la moartea lui Frederick.

– Pur şi simplu nu înţeleg de ce! spuse ea după ce se opri din plâns. Stăteau una lângă alta pe canapea. Dacă aş şti, aş putea să... nu ştiu... Să-i ofer ceva în schimb, să-l mituiesc, să adopt altă strategie, dar tocmai faptul că nu ştiu de ce face asta mă înspăimântă... Parcă m-aş lupta cu o fantomă, cu un nebun... Şi să ajung să aflu că plănuia asta de mult, chiar înainte ca Harriet să existe, că am avut un spion pe urmele mele tot timpul ăsta...

– Ai verificat tot?

– Dacă am verificat tot? Cred, cred că da... Ce altceva să mai fac?

– Somerset House. Ştii tu, Registrul General de Naşteri, Decese şi Căsătorii. Acolo e trecută şi naşterea lui Harriet, nu-i aşa?

Sally tresări.

– Da! Sigur că da! Cum de nu m-am gândit la asta...

Dar apoi se tulbură din nou şi se prăbuşi într-un fel complet nou pentru Rosa, cumva obosită şi lipsită de speranţe.

– Sigur l-a modificat, zise ea. Sunt sigură. O să mă duc să mă uit, dar ştiu deja ce o să aflu.

– Nu, spuse Rosa. Eu am să mă duc să văd. Mâine mă duc. Ştii, dacă au copt tot planul ăsta înainte de naşterea lui Harriet, nu o vor doar de dragul ei. Vor să pună mâna pe ea ca să te facă să suferi.

Sally se gândi la spusele ei. Avea dreptate, dar tot nu putea să înţeleagă. Se uită involuntar la perete. Rosa se uită în direcţia ei şi văzu urma pe care o lăsase glonţul cu o seară înainte. Se uită la ea cu ochii mari.

– Da, îi zise Sally. Am un pistol nou. Am crezut că...

– Şi eu care credeam că nu mai vrei să ai de-a face cu aşa ceva, îi spuse blând Rosa. După prima dată.

Asta se întâmplase când îl împuşcase pe Ah Ling, piratul olandezo-chinez. Rosa nu ajunsese la timp ca să o oprească. În momentul acela Sally aruncase pistolul, sperând să nu mai pună niciodată mâna pe unul.

– Da, dar... Mă simt mai în siguranţă... De fapt, nu e adevărat. Rosa, sunt atât de furioasă! Cu pistolul ăsta pot să... Nu ştiu. Da, ştiu că nu e bine. Dar, dacă singurul mod prin care o pot salva pe Harriet este să-l împuşc, n-o să stau pe gânduri. N-o să-mi tremure mâna pe trăgaci. Şi, în momentele astea, singurul motiv pentru care nu o iau razna este gândul că pot face asta. Sunt un animal? Sunt oare atât de imorală? Inumană? Barbară? Nu mă interesează. Nu mă las. N-o să stau deoparte, să-l las să-mi vină de hac. O să fac tot ce pot pe cale legală, dar dacă nu se rezolvă nimic...

Rămase acolo cu mâinile încleştate pe genunchi. Rosa se uită la ea şi apoi o luă de mână.

– Dar am făcut câteva progrese, spuse Sally. Am aflat adresa domnului Beech.

– Iar eu voi găsi certificatul de naştere al lui Harriet, zise Rosa.

– Şi mai e şi bărbatul ăsta, domnul Lee de undeva din Spitalfields. E şi el băgat în povestea asta. Hai să o ducem la culcare pe Harriet şi

apoi vreau să mă ajuți să scriu o scrisoare pentru domnul Beech. Crezi că Nick știe cum să dea de preoți dispăruți?

A doua zi, Rosa se duse la Somerset House și se întoarse nedumerită. Plătise un penny pe copia unui certificat de naștere care spunea că o anumită Harriet Rosa Parrish se născuse pe 30 septembrie 1879, la Telegraph Road, Clapham. Numele tatălui ei era Arthur James Parrish; mama ei era Veronica Beatrice Parrish, fostă Lockhart. Cât despre Harriet Rosa Lockhart, născută în aceeași zi la Orchard House, Twickenham, nu apărea pe nicăieri.

– Încep să înțeleg ce-mi spuneai, zise ea. E o minciună și o farsă, dar până unde au ajuns oare? Punem noi mâna pe ei cumva.

Nu-i spuse asta, deși știa și Sally, că era tare păcat că nu o botezaseră pe Harriet, pentru că atunci ar fi existat un certificat care să demonstreze acest lucru și care să verifice afirmațiile lui Sally. Era prea târziu acum.

Rosa rămase două zile la Orchard House. Era ceva ciudat; Sally știa că toate grijile de pe capul ei aveau să explodeze, dar energia și înțelepciunea Rosei o făceau să creadă că nu o vor doborî. Credea asta, dar știa că nu va fi așa. Sally se simțea prinsă între două lumi, fără să știe care era a ei.

În ziua în care plecă Rosa, primi alt document legal. De îndată ce îl deschise, se grăbi să ajungă pe Middle Temple Lane.

– Este o interdicție, spuse avocatul. Dumnezeule! Ce ghinion! Ce ați făcut, domnișoară Lockhart?

– O interdicție – cum adică?

– E o hotărâre judecătorească: să nu vă apropiați, of, Dumnezeule – ați mers acasă la domnul Parrish?

– Da.

– Păi, se pare că i-ați deranjat sau, mă rog, i-ați supărat un vecin.

– Poftim? Nici nu știu dacă am apucat să vorbim un minut. Dacă e să vedem cine a supărat pe cine, să știți că ea este cea care m-a supărat pe mine. Și deci ce-mi interzice hotărârea asta? N-am voie să mă duc să pun câteva întrebări, pentru numele lui Dumnezeu?

– Exact. Domnişoară Lockhart, nu trebuia să faceţi asta. Acum suntem într-o situaţie dificilă.

– Detectivul pe care l-aţi angajat s-a apucat de treabă?

– Nu, încă nu.

– Păi, ce, Doamne, iartă-mă! aşteaptă? Mai avem doar câteva zile!

– Domnişoară Lockhart, am să vă rog să nu mai ţipaţi aşa la mine. Ştiu că firea feminină este mai imprudentă decât cea masculină, dar vă credeam mai stăpână pe situaţie. Încă nu am angajat nici un detectiv.

Sally încercă să-şi păstreze calmul.

– Dar, domnule Adcock, am vorbit despre asta acum trei zile. Explicaţi-mi, vă rog, de ce nu aţi ales încă un detectiv.

– Este foarte logic. Vreau să fiu absolut sigur că alegem persoana cea mai potrivită. Am citit mai multe recomandări – vreţi să vedeţi depoziţiile pe care le am? Domnişoară Lockhart, nu vă pierdeţi încrederea în avocatul dumneavoastră! Înţeleg că sunteţi îngrijorată, dar nu vă ajută cu nimic dacă începeţi să vă agitaţi. Şi chiar nu ne ajută absolut deloc investigaţiile pe care le-aţi făcut de una singură. V-aţi gândit cât de greu o să-i fie detectivului pe care îl vom alege? Înainte de orice altceva trebuie să ştergem cumva impresia proastă pe care aţi lăsat-o dumneavoastră. De fapt, acum că văd din nou despre ce este vorba în această hotărâre, nici nu sunt sigur dacă mai putem face orice fel de anchetă. Va trebui să fim foarte delicaţi şi atenţi... atât de atenţi încât... Domnişoară Lockhart, sincer cred că v-aţi făcut singură probleme. Ceilalţi vor spune că...

Sally se ridică.

– Încerc să înţeleg, zise ea, credeţi-mă, domnule Adcock, chiar încerc să înţeleg cum se face că o femeie nevinovată poate să-şi piardă copilul în faţa unui străin, şi cum se poate să fie ameninţată, să fie pedepsită de lege doar pentru că pune câteva întrebări. Ce lege e asta care mai mult rău îţi face când tu nu vrei altceva decât să ştii de ce eşti persecutat? Aveţi cea mai vagă idee de cum mă simt eu acum?

Avocatul o privi, încercând să se dea înţelept, tolerant şi înţelegător; dar nu reuşi decât să pară slab şi ridicol. Sally îşi luă privirea de la el şi se îndreptă către uşă.

– Dacă nu mai merg acasă la el, sunt în siguranţă? întrebă ea cu mâna pe clanţă.

– E cam general... Din câte îmi dau eu seama, da, casa lui şi acei vecini pe care... pe care i-aţi vizitat şi oriunde altundeva unde se poate considera că aţi cauzat neplăceri... Am putea spune că e prea general. Dacă doriţi, pot să...

– Nu. Nu are rost să pierdeţi timpul cu asta. Aţi stabilit întâlnirea cu domnul Coleman? Avocatul pledant?

– Da, am avut noroc. Domnul Coleman a stabilit întâlnirea pe data de 17, la cinci şi jumătate după-amiază.

– Cu o zi înainte...

– Aşa e, cu o zi înainte de proces. A trebuit să insist foarte mult pe lângă domnul Coleman, AR. Nu i se pare necesar, dar a acceptat să vă satisfacă dorinţele.

„E şi asta ceva", se gândi Sally. Devenise obsedată. Procesul acesta pusese stăpânire pe gândurile ei în asemenea măsură, că nu mai reuşea să se concentreze pe nimic mai mult de câteva minute. Se agăţa cu disperare de cuvintele domnului Adcock, încercând să vadă ceva folositor în ele, asemenea unui miner avid de aur, încercând să fie înţelegătoare, încercând să nu se enerveze de ritmul lui încet, pe care voia să-l considere atenţie la detalii şi înţelepciune judiciară.

Dar nu putea să reziste prea mult. În sinea ei, fierbea. Cum putea legea să fie folosită într-un mod atât de corupt, atât de lipsit de principii? Avocaţii aceştia care întocmeau petiţii şi interdicţii, care pregăteau procese, oare se opreau vreo clipă să se gândească la faptele lor? Era oare chiar atât de uşor pentru măreţia şi splendoarea sistemului legal englez să facă ceva atât de greşit?

Nu îndrăzni să reflecteze că aşa ceva era într-adevăr posibil. Era încă sceptică, încă trăia cu speranţa că judecătoria va pune capăt acestui proces. O parte din ea încă spera să fie vorba despre un coşmar. Se simţea exact ca victima pe care şi-ar fi dorit-o orice prădător.

În schimb, domnul Parrish tocmai avusese o întâlnire foarte reuşită cu avocatul său.

– L-au angajat pe Coleman, îi spuse domnul Gurney.

– E bun?

– Cel mai bun.

– Păi şi noi atunci pe cine avem? Nu-l avem pe cel mai bun? De ce nu?

– Nu avem nevoie de cel mai bun. Îl avem pe Sanderson. Al doilea cel mai bun este suficient pentru un caz atât de solid ca acesta. Coleman nu ar avea nici o şansă nici dacă ar face cât Demostene şi Cicero la un loc.

Domnul Parrish mai auzise de aceşti domni, dar mai demult. Mormăi.

– Bănuiesc că ştiţi ce faceţi, îi zise el.

– Şi Colemen îşi ştie meseria. O să facă o treabă a naibii de bună. De-abia aştept să-i aud pledoaria. Dar nu are cum să câştige, e conştient şi el de asta. Ştiu sigur pentru că îl cunosc pe secretarul lui şi am vorbit cu el.

– Foarte bine, spuse Parrish. Şi cu treaba cealaltă cum stăm? Cea financiară?

– Asta depinde dacă hotărârea va fi în favoarea noastră. Şi aşa va fi. Proprietăţile soţiei sunt, din punct de vedere legal, ale dumneavoastră; nu e nevoie de partaj. Legea este clară.

– Deci toate proprietăţile ei îmi aparţin?

– Bine, nu e chiar aşa, zise domnul Gurney, a cărui conştiinţă deşi aproape pierdută, lăsase în urmă un amestec ciudat de capricii. Aş spune mai degrabă că veţi intra din nou în posesia proprietăţiilor dumneavoastră, pe care soţia şi le-a însuşit fără acordul dumneavoastră.

– Fie, cum ziceţi dumneavoastră, îi răspunse domnul Parrish. Tot aia e. Ideea e că, odată ce curtea va decide în favoarea mea, nu doar copila, scumpa de ea, dar toţi banii şi proprietăţile soţiei mele intră în posesia mea. Corect?

– Exact, îi spuse avocatul.

– Fără şiretlicuri? Fără alte obstacole pe ultima sută de metri, da? Aţi trimis interdicţia?

– A primit-o în dimineaţa aceasta.

– Minunat, zise domnul Parrish. Ştiţi, domnule Gurney, ce-mi doresc eu cel mai mult, chiar mai mult decât să-mi iau banii înapoi?

Domnul Gurney politicos, se arătă curios.

– Pe fiica mea, zise domnul Parrish. I-aş lăsa mamei ei toţi banii din lume, vă jur, doar ca să o mai strâng o dată la piept pe micuţa mea. Dumneavoastră aveţi copii, domnule Gurney?

Avocatul avea doi băieţi la Eton[1], amândoi prostănaci, leneşi şi risipitori. Strâmbă din nas numai la gândul că ar trebui să-i strângă la piept.

– Dar totuşi, spuse domnul Parrish, ridicându-se în picioare, din respect pentru mine însumi, nu pot să trec cu vederea aspectul financiar. Vreau tot ce e mai bun pentru fetiţa mea.

Odată încheiată discuţia, plecă. Domnul Gurney ar fi rămas surprins de comportamentul clientului său, asta dacă ar mai fi avut cu ce; dar imaginaţia şi grija cu care se născuse dispăruseră şi ele odată cu conştiinţa sa, cu mulţi ani în urmă. Strânse hârtiile domnului Parrish şi începu din nou să se gândească la alte chestiuni mai pragmatice ca, spre exemplu, cum să evacueze o văduvă din casa ei.

În timp ce se îndepărta de Middle Temple Lane, Sally îşi dădu seama că uitase să-i spună domnului Adcock despre spargerea din casa ei, despre bărbatul din camera lui Harriet şi despre ursuleţul de pluş dispărut.

Se opri la Gate House, unde începea Strada Fleet. Să se întoarcă să-i spună? După ce se gândi la reacţia lui, hotărî să nu o facă. Sigur exista o lege împotriva pedepsirii hoţilor; nu trebuia să se fi dus la poliţie, o să creadă că vrea să agite apele şi i-ar fi cauzat probleme la proces, sigur avea să mai primească şi alte interdicţii; trebuia să scoată toate încuietorile noi şi să le pună la loc pe cele vechi ca să le facă hoţilor treaba mai uşoară...

Nici măcar nu găsi puterea să râdă de propria imaginaţie bogată. Nu mai râsese de zile întregi; de-abia dacă mai zâmbise. Nu ştia, iar Rosa evitase să-i spună, dar era mai palidă ca oricând şi avea cearcăne adânci sub ochi. Ştia că nu mânca suficient; pur şi simplu nu avea poftă de mâncare. În ultimul timp dormise prost, se trezea la cel mai

[1] Eton – colegiu de băieţi renumit în Marea Britanie, fondat în 1440 de către regele Henric al VI-lea (n.tr.)

mic zgomot, nu mai reuşea să adoarmă la loc, iar atunci când aţipea cu greu, avea numai vise îngrozitoare. Noaptea trecută visase că o lăsase pe Harriet să o aştepte pe o bancă în parc, în timp ce ea se dusese până la avocatul ei şi o uitase acolo. Îşi aminti de copilă de-abia când ajunse acasă aşa că fugi îngrijorată în parc, unde găsi banca goală. Se trezi plângând de vinovăţie şi se duse în camera fetiţei, se aşeză lângă ea şi o strânse în braţe, şoptindu-i că nu o va abandona niciodată, că nu o va lăsa niciodată singură. Între timp, lumina gri şi rece a răsăritului îi reaminti că erau din ce în ce mai aproape de ziua procesului.

Parcă îşi aştepta execuţia.

Astfel, în starea sa actuală, nu reacţionă prea bine când o apucă cineva de mânecă în timp ce intra pe Strada Fleet.

Se uită în jur, aşteptându-se să vadă un cerşetor. Dădu imediat să deschidă portofelul ca să-i dea nişte mărunţiş ca să scape repede de el. Dar era clar că nu era vorba de un cerşetor.

Era un tânăr cu o bască peste ochi, cu o eşarfă cu buline albastre în jurului gâtului, o curea lată cu ţinte de alamă şi o pereche de pantaloni de catifea. Din câte reuşi să desluşească pe faţa lui, situaţia nu era îmbucurătoare: căci toate experienţele nefaste prin care trecuse Bill îşi lăsaseră urmele pe chipul lui.

Încercă să se liniştească, uimită şi apoi se uită la mâna viguroasă care o ţinea strâns.

– Domnişoară Lockhart? o întrebă el, iar uimirea ei crescu şi mai mult. Ascultaţi-mă. Ştiu cine sunteţi. M-a trimis un domn să vă...

Vocea lui joasă şi răguşită, aerul lui ameninţător o intimidară. Se eliberă din strânsoarea lui, îl prinse de braţ şi, spre marea lui surprindere, îl împinse în colţul de la Gate House şi îl lipi de perete. Furia îi dădu puteri nebănuite, iar întreaga mişcare fusese atât de neaşteptată, încât Bill nu se împotrivi. În orice caz, era – dar înainte să se dezmeticească, simţi ceva tare şi dureros în coaste. Se uită în jos şi văzu strălucirea unui revolver placat cu nichel.

Sally stătea cu spatele, astfel încât trecătorii să nu observe nimic. Ştia ce face; băiatului i se făcu părul măciucă atunci când văzu că trage piedica. Dacă atingea trăgaciul, era mort. Nu-i tremura deloc mâna şi, judecând după expresia ei, ar fi fost încântată să-l omoare.

– Poți să-i spui, zise ea, că asta aștept, să-mi dea un motiv ca să-i zbor creierii. E valabil și pentru mesagerii lui. Și pentru oricine mai încercă să-mi spargă casa. Nu vă mai apropiați de mine, auzi? Lăsați-mă în pace!

Vorbea cu o voce joasă și intensă, iar ura imensă din ochii ei – acei ochi negri, atât de neobișnuiți pentru o blondă – îl reduseră la tăcere. Domnișoarele nu făceau asta. Nu aveau pistoale; nu-și arătau simțirile. Așa că rămase nemișcat și tăcut, lipit de peretele de la Gate House, în timp ce Sally băgă pistolul în geantă, se depărtă și dispăru în mulțime.

– Parcă era un tigru, domnule Goldberg, spuse Bill. Nici n-a vrut să mă asculte. Mă mir că nu m-a împușcat.

Mai târziu în acea seară, Bill se întâlni cu Goldberg într-un bar dubios în apropiere de Covent Garden. Goldberg care avea o pălărie cu boruri late și un pardesiu negru, fuma un trabuc, fiind urmărit cu priviri admirative chiar și de muncitorii de la masa vecină.

– Nu-i bine, zise el. Și cum adică i-au spart casa?

Bill îi spuse tot ce-și aminti.

– Deci cineva îi sparge casa și ea presupune că Parrish e de vină, spuse Goldberg. O oprești pe stradă și crede că te-a trimis Parrish. Bine, bănuiesc că e de înțeles. Păcat, totuși. Va trebui să găsim momentul potrivit.

– Știți unde locuiește? Dacă vreți, putem să-i supraveghem casa.

– Nu, nu vreau. Am inventat o poveste ca să merg la avocatul lui Parrish. Am luat niște acte de la biroul secretarului său când nu era atent; așa am aflat despre cazul ei. Nu știu, Bill; mie nu-mi miroase a bine. E ceva ciudat la mijloc. Cu cât aud mai multe despre Parrish, cu atât mă dezgustă mai mult. În fine, azi am dat-o în bară. Încearcă altceva data viitoare.

Capitolul 7

Casa de lângă Canal

În acel weekend, Goldberg îl luă pe Bill cu el în Amsterdam.

Trebuia să vorbească la un congres al partidelor socialiste din Olanda şi Belgia şi toată lumea se aştepta să facă senzaţie. Bill trăise în Londra toată viaţa lui, aşa că nu se dezlipi de Goldberg, deşi încercă să pară cât se putea de dur şi relaxat. Bineînţeles că nu ştia nici o boabă de germană, tocmai limba în care vorbea Goldberg în majoritatea timpului. Goldberg îl prezentă drept bodyguard-ul lui, un tovarăş din Londra, iar Bill fu politicos, bău multe pahare de bere olandeză şi ascultă. Era impresionat de cât de respectat era Goldberg. Oriunde mergea, fie în baruri, fie la cafenele sau la alte reuniuni, Goldberg era recunoscut, aclamat şi înconjurat de tot felul de fani: mai în vârstă, învăţaţi, ruşi bărboşi, muncitori indiferenţi, sindicalişti şi, nu în ultimul rând, femei tinere. Goldberg se purta ca un rege întors din exil: îi sorbeau cuvintele, îi aduceau băuturi, îi ofereau trabucuri, se ridicau să aplaude când intra în cameră, îl priveau cu fascinaţie de fiecare dată când vorbea cu vocea aceea clară, răspicată şi plină de umor. Văzându-şi prietenul şi protectorul tratat ca un adevărat cuceritor, Bill îl admira din ce în ce mai mult.

Fiind analfabet, nu avea cum să ştie că, de ceva timp, articolele lui Goldberg fuseseră publicate în toată presa extremistă a Europei Occidentale; şi nu avea cum să-şi dea seama, întrucât nu se pricepea

la politică, că Goldberg era pentru ceilalţi o posibilitate reală de a aduce în prim-plan deviza socialistă şi de a o scoate din dizgraţia în care o lăsase eşecul reuniunii din 1872 a Asociaţiei Internaţionale a Muncitorilor.

La conferinţă participau delegaţii din Germania, Franţa, Marea Britanie, Rusia, Danemarca, dar şi Olanda şi Belgia. La început Bill fusese încântat să-i asculte, să încerce să înţeleagă în ce limbă vorbesc, chiar dacă nu pricepea nici un cuvânt. Îl urma peste tot pe Goldberg, ca un câine credincios, dar era departe de a înţelege ce spunea sau ce făcea şeful său. Totuşi, în cea de-a doua zi, auzi pe cineva vorbind în idiş şi – asemenea unui câine – căscă urechile şi adulmecă în jur.

Erau într-o cafenea aglomerată, în apropiere de docuri: un loc înecat în fum şi în duhoarea dezgustătoare de saramură de heringi. Goldberg discuta cu un grup din Berlin despre o anumită doctrină, iar Bill îi ascultase automat, remarcând întreruperile dispreţuitoare ale unei domnişoare şi felul în care i se adresează Goldberg. Îi vorbi cu acelaşi umor negru pe care îl folosea şi în cazul bărbaţilor, fără menajamente, deşi tânăra se îmbujoră de furie de mai multe ori. Era brunetă, grăsuţă, cam înfumurată şi avea nişte ochi mari, frumoşi şi furioşi. Bill crezuse că era evreică. Tocmai se întreba cum ar fi reacţionat dacă o fată s-ar fi uitat la el cu aceeaşi intensitate cu care îl privea ea pe Goldberg, când auzi pe cineva vorbind în idiş în spatele lui.

Se întoarse şi îi întâlni privirea. Bărbatul avea în jur de treizeci de ani, stătea la o masă alături de alţi doi bărbaţi şi beau schnapps: un chip osos, cu un rânjet ascuns, o claie de păr negru şi o barbă subţire. Era evident că ştia despre legătura dintre Bill şi Goldberg pentru că îl salută politicos şi ridică paharul. Bill se uită la Goldberg, dar acesta era ocupat, aşa că se ridică şi se îndreptă nesigur spre masa bărbatului.

– Avram Cohn, spuse acesta, întinzându-i mâna.

– Bill Goodwill, îi răspunse Bill, strângându-i mâna.

Cohn zise ceva în idiş. Bill se ruşină.

– În engleză, te rog, îi spuse el. Nu prea ştiu idiş.

– Foarte bine, atunci vorbim în engleză, zise el. Haide, ia un loc, bea un pahar de schnapps.

Simțindu-se flatat, Bill se așeză. Cohn îi făcu cunoștință cu ceilalți doi: un tânăr roșcat pe nume Meyer și un bărbat cu aer de fanatic pe nume Giuliani, care își rodea în permanență unghiile, buzele sau barba.

– Deci ești din Anglia, spuse Cohn.

– Da, din Londra, îi răspunse Bill, luând paharul rece de băutură pe care i-l turnă Cohn.

Se uită la Meyer și dădu tot paharul pe gât dintr-o înghițitură ca el. Își trase sufletul și simți că lăcrimează.

– Ești partener cu marele Goldberg? îl întrebă Cohn, turnându-i alt pahar.

– Păi... Lucrez pentru el din când în când.

– Și ce faci mai exact?

Bill se întrebă dacă să-i spună despre domnul Tubb. Dacă era socialiști, probabil, nu era nici o problemă. Și erau evrei, așa că sigur ar fi fost de acord cu planul lui Goldberg de a da toți banii adăpostului pentru evrei. Mai bău un pahar (care nu i se mai păru la fel de tare, deși tot nu-i prea plăcea gustul) și apoi se uită în jur. Goldberg se certa cu o fată; nimeni nu mai era îndeajuns de aproape ca să-i audă.

– În ultima vreme am stat să strâng taxele, spuse el. E un bărbat în Londra, Parrish. Face bani pe spinarea evreilor, în ateliere și mai are și vreo șase case – unde se joacă pe bani, cu fete, unde se duc acești bogătași înfumurați. Și ne-am gândit să luăm și noi din profiturile lui. Taxa poporului, îi zice domnul Goldberg. Odată și-odată o să scrie despre el, să-l dea în gât, dar i-am șparlit zilele trecute trei sute de parai unuia care lucrează pentru el. L-am jefuit.

– L-ai jefuit? îl întrebă Cohn. Toți trei ascultau cu atenție; „i-am dat gata", se gândi Bill.

– Adică... l-am atacat. I-am șterpelit banii. I-am dat adăpostului pentru evrei.

– Ahh... zise Cohn. Păreau foarte interesați și foarte respectoși.

Meyer îl întrebă:

– Nu te deranjează să recurgi la violență, nu-i așa? Asta e bine. Îți oferă multă putere.

– Dacă o foloseşti cum trebuie, spuse Bill.

– Da, zise Meyer, normal. La asta mă refeream şi eu. Spune-mi, tovarăşii tăi din Londra sunt de aceeaşi părere?

– Unii dintre ei, îi răspunse Bill. Da. Fenienii. Băieţii irlandezi. Cunosc câţiva. În Lambeth, de unde sunt eu.

– Fenieni? întrebă Giuliani.

Cohn îi spuse repede ceva în idiş. Giuliani îl aprobă, uitându-se la Bill. Apoi Cohn zise:

– Chiar cunoşti câţiva fenieni?

– Da, sunt prietenii mei. Au încredere în mine, ştiu că n-o să-i dau niciodată în gât. Ştiu că mulţi irlandezi i-au lăsat la greu.

– Şi ce părere are domnul Goldberg despre prietenii tăi fenieni?

– Păi... Nu prea stau să-i povestesc despre ei. Ştii, el gândeşte într-un fel şi eu îi respect punctul de vedere.

– Bineînţeles, spuse Cohn, toţi îi respectăm punctul de vedere. Dar totuşi nu e musai să ştie tot, nu-i aşa? E interesant ce spui despre irlandezi. Mi-ar plăcea să vorbesc şi eu cu ei.

– Dacă vrei, îţi fac eu cunoştinţă cu ei, zise Bill.

– Serios? Ai face asta? Minunat. Şi ar mai fi ceva...

Îi umplu din nou paharul. Bill se uită la el, parcă dorindu-şi să-i spună că nu mai vrea, dar nu vru să-l jignească. Se dădu mai aproape, îşi propti coatele pe masă, ascultându-l pe Cohn care începuse să vorbească încet, ca de la un tovarăş la altul, despre exprimarea politică a violenţei. Meyer îl mai completă pe alocuri; Giuliani îşi rodea unghile. Din când în când, ca din obişnuinţă, Bill mai lua o gură de schnapps. Cohn vorbea în continuare. Pentru Bill era ca şi cum o lume complet nouă se întindea la picioarele sale; parcă era iniţiat aşa brusc, într-o limbă nouă, fără să treacă prin efortul de a o învăţa. Teoria... Există un înţeles în spatele... Violenţa putea fi pură şi nobilă... Învăţă un cuvânt nou: Terorism. Terorist. Îi dădu fiori de plăcere. Cohn îi vorbi în continuare despre naţionalism, libertate, comunism, anarhism, dinamită.

Când plecară de la cafenea, Bill se trezi că era doar el cu Goldberg. Nu putea să-şi dea seama ce se întâmplase şi nici nu ştia unde se aflau,

dar era totuşi acolo, singur şi parcă nelalocul lui şi realiză că se simte aşa din cauza lui Goldberg.

– Ce le-ai spus lighioanelor ălora de la cafenea? îl întrebă dur Goldberg.

– Ce?

Bill clipi de câteva ori. Vorbele lui parcă îl loveau. Încercă să-şi facă ordine în gânduri.

– Mi-au zis că... Mă întrebau... Despre irlandezi, chestii de-astea. Despre fenieni. Dinamită, de-astea.

Goldberg părea de-a dreptul furios. Bill cel neînfricat era acum foarte speriat.

– Şi? continuă Goldberg.

– Au zis că... Vorbeau despre reuniuni, nu ştiu, ziceau ceva de terorism...

Din senin, se trezi lipit de perete, cu picioarele în aer. Goldberg îl ţinea strâns cu o mână şi cu pumnul sub maxilarul lui. Ştiuse dintotdeauna că era un bărbat puternic, cu umeri laţi, dar viteza şi violenţa – nici măcar nu putea să respire, să riposteze...

– Numai mizerii, spuse Goldberg. Mizerabilii ăia spun numai porcării. Sunt toţi nişte inutili, nişte paraziţi şi viermi. Nu au nimic de-a face cu noi, cu progresul sau socialismul nostru. Ai cea mai vagă idee de câte dezastre poate provoca o bombă? Ai văzut vreodată o bombă explodând? Ai văzut un copil nevinovat făcut bucăţi? Eu am văzut cu ochii mei. Luptăm? Normal că luptăm dacă n-avem încotro. Dar luptăm împotriva răului, nu împotriva celor nevinovaţi. Noi putem să facem diferenţa între ce e rău şi ce e bine. Ei nu vor decât să ucidă, pe oricine, să ucidă doar de dragul de a ucide, să creeze panică, sânge, distrugere. Cum dracu' să construiască ei o lume mai bună? Trebuie să ne folosim de ce avem: voce, minte, cuvinte. Să vorbim cu ceilalţi. Să facem un plan. Să ne organizăm. Aşa da. Ăsta e progresul. Ţine de înţelepciune, curaj şi decenţă. Dacă te mai prind vreodată cu viermii ăia, îţi jur că te omor cu mâna mea. Fii deştept. Vezi cu ochii tăi. Compară. Ascultă. Gândeşte. Care sunt cei buni? Care sunt cei răi? Gândeşte singur!

Nimeni nu-i mai vorbise vreodată în felul acela. Era speriat şi nu de puterea fizică a lui Goldberg, ci mai mult de provocare. Nu era genul de frică bolnavă, care să te sperie de moarte; simţea o urmă de entuziasm. Şi de mândrie. Goldberg chiar credea în el.

Nu-şi amintea cum ajunsese cu Goldberg la locul în care ţinu următoarea prelegere în acea după-amiază. Parcă îşi amintea că mân case heringi în saramură pe undeva, îşi aminti că băuse mai mul căni de cafea tare, că se plimbase pe străzi înguste, pe chei mici, tra versase poduri şi bărci acostate, unde câinii lătrau ca nebunii şi băr baţii fumau şi descărcau cărbune, tutun şi sare. Îşi aminti zăpuşeala ş fumul de la reuniune, scaunele pline, entuziasmul oamenilor, tăcere solemnă de dinaintea discursului lui Goldberg. Bill era ascuns undev în spatele sălii, într-un colţ, nu putea nici măcar să stea jos şi, oric de mult şi-ar fi dorit să doarmă, se tot smucea.

Goldberg vorbea în germană. Cu vocea lui clară, puţin dură, de foarte expresivă; cu ochii aceia dramatici, cu zâmbetul acela din colţu gurii; fără notiţe, mişcându-se puţin câte puţin de la pupitru până c ajungea în faţa publicului, cu nimic altceva între ei, fără replici uitat le vorbea din inimă, parcă fredonând un cântec ciudat, până ce Bil rămase fermecat de vocea şi de personalitatea bărbatului, chiar dac nu înţelegea ce spunea. Vorbea cu pasiune, umor, curaj şi viziun dispreţ, ironie şi mânie. Exista o forţă intelectuală. Exista speranţ Bill era prins în mrejele lui. Fermecat, aplaudă şi aclamă alături de to ceilalţi, iar Avram Cohn, Meyer, Giuliani, fenienii şi tot ce ţinea d terorism fuseseră deja daţi uitării.

Se trezi când simţi că trage cineva de el. Îl durea capul îngrozito şi avea un gust amar în gură. Crezu că era bolnav: ajunseseră dej pe mare?

Goldberg îi spunea ceva. Bill se dezmetici cu greu.

– E aici – Tzaddik-ul. În Amsterdam. Hai, băiete, hai să facem p spionii. Te doare capul, nu-i aşa? Aşa-ţi trebuie. Bea numai bere dat viitoare. Ia ceva pe tine – e un frig de crapă pietrele.

Bill nu era sigur unde se aflau. Văzu o cameră mică şi înghesuită l lumina lămpii cu o sobă de fier şi ferestre rotunde. Apoi începu să-ş amintească: erau pe vas. Unul dintre oamenii de pe barcă trebuia să-

ducă undeva – pe docuri oare? Uitase. Nu contează. Goldberg avea nevoie de el şi îl găsiseră pe Tzaddik.

Se ridică uşor şi îşi trase haina pe el.

– Păi, şi ce-o să facem... cu Tzaddik-ul... Vreţi să punem mâna pe el? Ce vreţi să-i facem?

Goldberg se uita cu atenţie pe geam. Bill nu vedea prea bine: era întuneric şi i se părea că stăteau pe loc, până ce observă prin ceaţă fereastra luminată a unei case şi îl luă brusc cu ameţeală. Se aşeză pe pat.

– Ţi-am zis deja, mergem să-l spionăm, spuse Goldberg. Poate reuşim să aflăm cine e, ce urmăreşte. Să ne facem o idee.

Bill îşi ridică gulerul de la haină şi îşi legă eşarfa cu buline la gât. Apoi observă că mai era un bărbat în cabină. Era întins pe patul de sus, cu o mână sub cap.

– I-au descărcat mai devreme trăsura de pe unul dintre vasele mari de pe Rin, spuse acesta încet. Cred că vine din Köln. Acum ne ducem la Herengracht să vedem dacă e la casa unde credem noi că stă.

– Şi ce vrei să faci după? îl întrebă Bill. Vreţi să-l bateţi sau ce?

Bill se uită repede la el.

– Nu vrem decât să vedem cum stau lucrurile, Bill. Atât.

– Ştii ce-i ăla un *dybbuk?* îl întrebă celălalt bărbat.

– Un *dybbuk?* Nu. Ce e? întrebă Bill.

– E un spirit malefic. Un demon. Individul ăsta are un *dybbuk* drept servitor credincios. De obicei, demonii ăştia posedă oamenii – intră în corpurile lor. Ăsta stă în afară. Unii oameni l-au văzut. Fii cu ochii-n patru şi o să-l vezi şi tu cât de curând.

Bill nu ştiu dacă să îl ia în râs. Goldberg se întoarse la fereastră, iar omul de pe pat rămase cu privirea aţintită asupra lui.

Vasul se lovi uşor de canal. Bill auzi pe cineva afară care încerca să liniştească un cal, îi auzi răsuflarea în timp ce dădea din cap.

– Haide, zise Goldberg.

Se duse să dea mâna cu bărbatul din pat şi îi spuse ceva în germană. Bill îl salută şi el înainte să-l urmeze pe Goldberg pe scara micuţă care dădea pe punte.

Frigul şi ceaţa îl cuprinseră imediat. Era complet întuneric. Nu vedea decât apa şi văzduhul; puţinele puncte de lumină pe care reuşea

să le zărească – câteva ferestre galbene, o strălucire fugară la prova vasului – era o umiditate sufocantă. Sări peste gaura dintre punte și pietrele digului, îl auzi pe Goldberg schimbând câteva vorbe cu bărbatul cu calul și se înfășură și mai bine în haină, căci era un ger zdravăn.

Omul de pe barcă plescăi, iar calul apucă din nou sfoara. Vasul înaintă cu greu. Goldberg îi făcu semn lui Bill să îl urmeze pe o stradă întunecată între două clădiri mari, care, în ceața aceea strălucitoare, păreau a fi ceva între depozite sau vile. La una, luminile era aprinse la etajul al doilea, dar cealaltă clădire era complet în întuneric.

Ieșiră pe partea cealaltă într-o alee îngustă, înconjurată de un alt canal. Țărmul era acoperit de copaci. De partea cealaltă a străzii înguste erau mai multe case înalte și elegante de cărămidă. În afară de zgomotul nelipsit al apei, totul era cufundat în tăcere.

– Cât e ceasul? întrebă Bill în șoaptă.

– E trecut de miezul nopții. Te-ai trezit din mahmureală? Doamne, ascultă. El o fi?

Bill își ciuli urechile și auzi copite și roți de fier. Goldberg se făcu nevăzut în întuneric în spatele celui mai apropiat copac, iar Bill se strecură din nou pe alee. Se lipi de perete până ce tropotele copitelor se apropiară, iar trăsura se opri.

Bill nu reușea deloc să-l zărească pe Goldberg, deși știa că era doar la câțiva metri. Scoase din buzunar bucata de oglindă.

În oglindă, la lumina puternică din casă, văzu reflecția unei trăsuri mari și negre, cu un birjar și doi servitori în uniformă, luptându-se la ușa trăsurii cu un fel de aparat. Scoseseră o platformă de fier de sub partea de jos a trăsurii și îi ajustară înălțimea. După ce făcură asta, unul din ei întinse o rampă de lemn peste scările casei, iar celălalt deschise ușa trăsurii. Nu era o ușă obișnuită: părea ca și cum toată partea laterală a trăsurii se desfăcu.

Servitorii intrară în trăsură și după câteva secunde, îi văzu împingând un scaun mare cu rotile. Servitorii îl coborâră cu mare atenție pe platforma de fier, iar apoi, în timp ce unul din ei îl ținea bine, celălalt întoarse un mâner, coborând scaunul la nivelul trotuarului.

Bărbatul de pe scaun cufundat în întuneric era foarte gras și invalid. Bill nu putu să-i distingă decât silueta imensă și un fel de pălărie înaltă,

îngrozitoare. La un moment dat văzu o mână mare, inertă, cu mănuşă şi auzi o voce spartă, duioasă şi profundă. Servitorul de lângă el îi ridică uşor mâna şi o aşeză lângă cealaltă, în poala bărbatului.

Când coborâră în sfârşit platforma, ambii servitori se aşezară în spatele scaunului ca să-l împingă în sus pe rampă; atunci Bill văzu ceva atât de îngrozitor, că simţi că îl ia cu leşin.

Ceva coborî de pe capul bărbatului – ceva negru, o formă mlădioasă, de mărimea unei pisici şi sări uşor pe genunchii lui, tolănindu-se acolo.

„E *dybbuk*-ul", se gândi Bill, cu teamă în suflet.

Arătarea era pe jumătate umană, pe jumătate demonică: avea mâini şi coadă, emana răutate. Era genul de arătare care ar merge ţanţoş prin iad, ca să le râdă în nas condamnaţilor. Bill se uită la ea timp de câteva secunde până ce servitorii împinseră scaunul în casă şi de-abia apoi îşi dădu seama că, de frică, uitase să mai respire.

Îşi trase răsuflarea într-un suspin cutremurător.

E ridicol. Era de la schnapps. Era ceaţă; nu vedea bine. Era evident că oglinda se mai aburea de la umezeală. Dar, ura din arătarea aceea mică şi întunecată – şi felul în care se târâse din capul lui – sau pur şi simplu stătuse pe umărul lui?

Apoi ceva tăie tăcerea de nepătruns. Se auzi un geamăt din trăsură. O voce de fată, se gândi el... în dureri...

Cu mâna tremurând, ridică din nou oglinda. Vizitiul stătea tot la locul lui, cu spatele la aleea lui Bill, caii stăteau nemişcaţi la celălalt capăt, aburul respiraţiei lor combinându-se cu ceaţa. Uşa trăsurii era deschisă.

Iar apoi, acel demon ciudat ţâşni din casă direct în trăsură, iar fata ţipă.

Înainte ca Bill să reacţioneze, Goldberg se aventurase deja spre trăsură. Dar înainte să ajungă la ea, fata ieşi singură pe platforma de fier – o pelerină neagră, o coamă de păr negru, cu ochii mari şi cu gura căscată de frică – căzu pe trotuar.

Se ridică imediat. Nu mai vedea nimic: era într-o sferă fără frică şi fără gânduri. Fugi pe lângă Goldberg ca şi cum nu l-ar fi văzut, cu faţa ei inexpresivă. Se îndreptă direct spre dig şi se aruncă în apă. Dispăru într-o secundă.

Bill i se alătură imediat lui Goldberg, pe margine. Nu vedeau nimic în apa adâncă acoperită de ceaţa groasă; nu puteau nici măcar să-şi dea seama unde începea suprafaţa apei. Nu era nici urmă de fată printre ondulaţiile apei.

Auziră o voce în spatele lor, iar Goldberg se întoarse şi îi răspunse în aceeaşi limbă. Era vizitiul. Se uită îngrijorat spre casă, unde lumina de la uşa de la intrare se împrăştia în ceaţă. Apăru un servitor, iar vizitiul îi făcu semn să vină.

– Sunt doar în trecere, îi şopti Goldberg lui Bill.

Apoi îi spuse ceva vizitiului în olandeză, ceva despre poliţie, i se păru lui Bill. Servitorul îl ascultă şi fugi repede în casă. Bill se întinse pe margine, încercând să zărească ceva, dar era în zadar. Fata dispăruse de tot.

În următoarele minute, alţi trei servitori ieşiră din casă cu lămpi, iar unul dintre ei traversă podul mic din apropiere; apoi ajunse un poliţist cu o plasă de peşte şi un cârlig de barcă; şi, imediat după el, veni de sub pod o barcă cu aburi cu lumini electrice şi acostă lângă dig.

Poliţistul părea competent şi calm. Bill presupuse că exista o procedură de rutină pentru a găsi şi a recupera cadavre. În mod normal, Bill nu se simţea prea bine în preajma poliţiştilor, dar, după tot ce văzuse mai devreme, nici nu ştia cum să se dea mai aproape de ei. Erau reali, umani, nu erau făcuţi din coşmaruri.

După alte câteva minute, după ce lansară o şalupă şi începură să caute cu cârligul prin apă, Goldberg îi dădu un cot lui Bill ca să-i atragă atenţia şi îi spuse încet:

– Servitorii ăştia se uită cam urât la noi. Hai mai bine să ne facem nevăzuţi. N-o s-o mai găsească acum şi mi-a ajuns ceea ce am văzut.

Spuse ceva vag şi general bărbatului de pe dig, le ură noapte bună sau noroc şi se depărtă repede. Bill îl urmă. Mai aruncă o privire spre casă, dar nu era nici urmă de bărbatul din scaun sau de *dybbuk*-ul lui.

Capitolul 8

Cutitarul

La o zi după întâlnirea cu Bill, Sally primi o scrisoare cu o ştampilă din Norwich. O deschise imediat.

Stimată domnişoară Lockhart,

Îmi pare rău să vă informez că domnul pastor Beech nu mai locuieşte la această adresă şi că, din păcate, nu ştiu unde se află în prezent.

Vă înapoiez, aşadar, scrisoarea şi sper să mă scuzaţi că am deschis-o, voiam să fiu sigur de adresa dumneavoastră.

Cu sinceritate,
T.D. Gunston, MB, FRCP,
director, St. Anselm

Scrisoarea ei era nedeschisă. La început nu ştiu ce să creadă: se simţi foarte dezamăgită. Crezuse că St. Anselm era o parohie; dar dacă era o instituţie cu un director, iar directorul era medic, întreaga poveste se complica din nou. Un sanatoriu? Un centru de recuperare?

Plecă de la masă, îşi luă ceaşca de ceai şi se duse la birou ca să-i răspundă imediat domnului Gunston.

Stimate domnule Guston,

Mulţumesc că mi-aţi înapoiat scrisoarea pentru domnul Beech.

Trebuie să vorbesc urgent cu dânsul despre o problemă foarte importantă. Nu am mult timp la dispoziție, iar singurul indiciu pe care îl aveam despre locația sa era St. Anselm, despre care am crezut că este parohia unde slujește dumnealui. Înțeleg de la dumneavoastră că nu mai locuiește acolo; pot să vă întreb ce fel de instituție este St. Anselm și cât timp a locuit acolo?

Orice îmi puteți spune îmi va fi de ajutor.

Se semnă, lipi timbrul și o lăsă la poștă în drum spre City.

Stătea de câteva minute bune la biroul ei, tăcută, jucându-se la început cu un stilou, dar apoi rămase nemișcată. Parcă dormea – parcă dormea cu adevărat, nu somnul acela întrerupt din noapte. Era momentul în care se detașa de responsabilități și când exista cât mai puțin cu putință.

Asta le îngrijora pe Margaret Haddow și pe Cicely Corrigan, secretara lor. Cicely îi aduse scrisori să le semneze sau îi punea tot felul de întrebări irelevante, doar ca să o scoată din transa aceasta nefastă, iar în ziua în care Sally îi scrise domnului Gunston, Margaret se hotărî să o scoată la masă în oraș ca să vorbească cu ea.

Se duseră la un restaurant micuț pe Strada Watling, unde mai fuseseră și înainte. Nu vedeai prea multe femei în City. Dacă era să stai la o intersecție aglomerată la ora de vârf a zilei, ai fi văzut numai bărbați. Sally și Margaret încă se simțeau puțin străine. Fuseseră la unele restaurante la care hotărâseră să nu se mai ducă. Dar acest local era drăguț, confortabil și mâncarea era bună.

Margaret comandă pentru amândouă: cotlet de miel la grătar cu legume, iar când veni mâncarea, o forță pe Sally să mănânce.

– Ce-ai pățit? o întrebă ea. Știu că ești îngrijorată, dar te simți rău cumva? Ești sănătoasă, inteligentă, ai ceva bani puși deoparte, ai un partener extrem de talentat. Hai că totuși nu e chiar atât de grav. Mănâncă-ți cotletul. Iar conopida e delicioasă. Toată lumea fierbea conopida prea mult; aici e tocmai bună. Vrei niște sos?

Sally zâmbi.

– Îmi pare rău, zise ea. Mă supără foarte tare situaţia asta. Nu pot să mă concentrez pe altceva...

– Păi, atunci gândeşte-te aşa. Avem întâlnire cu doamna Carpenter după-amiază. Ei nu-i convine niciodată nimic. O să ne spună că dragul ei soţ ar fi insistat să investească în aur, cu aurul nu dai niciodată greş, bagă-ţi toţi banii în mine de aur, draga mea. Are vreo şase sute de lire şi vrea şi asigurare de viaţă... Tu ce crezi? În ce să-i spunem să investească?

Sally luă o gură de apă.

– Mie îmi place cum merge treaba cu acţiunile alea la calea ferată din Bolivia, îi răspunse ea. Hickson le promovează şi se descurcă foarte bine.

– Am citit ceva despre Hickson de curând – sau parcă mi-a zis domnul Battle, nu mai ţin minte...

Domnul Battle era vecinul lor de la birou, un fel de jurnalist. Margaret încercă să-şi amintească.

– Aaa, da. Domnul Battle mi-a arătat un articol dintr-un ziar, nu mai ştiu care, care îl ataca puternic pe Hickson. Domnul Battle mi-a spus că e un fel de pamflet. Zicea că Hickson are datorii la mai multe ateliere, pe nume diferite. Nu ştiu sigur cât adevăr e în articolul acela; părea o încercare de a-l discredita, fără să ofere prea multe dovezi. O să-l întreb pe domnul Battle dacă îl mai are.

– De ce ţi l-a arătat?

– Vorbeam despre socialism. Era un ziar socialist.

– Am înţeles, spuse Sally. Şi atunci, ce părere ai despre Hickson?

Margaret cam strâmbă din nas.

– E complicat, zise ea. Ştiu că n-ar trebui să ţinem seama de lucrurile de genul acesta, dar...

– Crezi că are un amestec în toată povestea? Atunci, poate că Hickson nu e cel mai potrivit om pentru doamna Carpenter. Ce zici despre produsele chimice? Nemţii au scos nişte lucruri extarordinare...

Discutară despre investiţiile doamnei Carpenter, despre situaţia pieţii în general şi despre efectele măsurilor economice luate de

guvern. Era genul de discuție pe placul lui Sally și, încetul cu încetul, i se schimbă privirea și prinse mai multă culoare în obraji.

Tratamentul lui Margaret funcționă atât de bine, încât Sally comandă o budincă la desert. Apoi plecară repede spre Bengal Court ca să nu întârzie la întâlnirea cu doamna Carpenter.

În weekendul acela, Sally se hotărî să profite de invitația Rosei și să meargă la Oxford. Era sigură că le va face bine o plimbare, atât ei, cât și lui Harriet. Poate copila simțea ceva din îngrijorarea lui Sally. Dacă era așa, nu observă, căci Harriet era din fire căpoasă și veselă și nu prea era genul care să pună lucrurile la suflet; dar și ea începuse să se trezească în timpul nopții și făcuse pe ea de două ori în ultima săptămână, lucru surprinzător pentru Sally, care credea că se învățase să nu mai facă asta.

Așadar, sâmbătă dimineața își făcură bagajele și merseră cu Sarah-Jane la gară, să ia trenul spre Oxford. Era o zi frumoasă de toamnă, iar Sally își aminti de o altă zi, cu nouă ani în urmă, când ea și Frederick se duseseră la Oxford, să-i aducă veşti despre fratele lui, același bărbat la care mergea acum. Acea poveste se încheiase cu moartea lui Matthew Bedwell, asasinat de bărbatul pe care Sally îl împușcase ulterior; bineînțeles că în situația ei actuală, cu atâția avocați, nici nu intra în discuție o violență de acest fel, și totuși uite cum se plimba ea pe frumoasa Stradă High, în timp ce soarele toamnei strălucea peste clădirile aurii, cu un revolver cu cinci gloanțe în geantă...

Ajunse la parohie pe la prânz, iar verișorii lui Harriet, May și Matthew, de șase și respectiv patru ani, o întâmpinară bucuroși. Rosa era foarte ocupată cu pregătirile unui spectacol local; mai mult de atât nu se putea apropia de teatru de când era o femeie căsătorită.

Pastorul Nicholas, un om musculos, a cărui față veselă încă mai avea câteva cicatrice în jurul ochilor, din perioada în care practicase boxul, le întâmpină cu căldură.

– Numai minciuni, îi zise el lui Sally. Rosa mi-a povestit tot. E evident că individul ăsta e un ticălos. Hai să mănânci ceva și vom face o plimbare după-amiază. Poate găsim câteva castane...

Masa era destul de mică, iar copiii făceau prea multă gălăgie, dar tatăl lor îi lăsă să se desfăşoare în voie de data aceasta, când văzu cât de fericită era Sally în preajma lor.

În după-amiaza aceea, în pădure, în timp ce câinele familiei Bedwell se juca prin frunze, iar copiii se întreceau la cules de castane, Sally îi povesti Rosei şi soţului ei despre ordinul de restricţie şi despre scrisoarea de la St. Anselm.

– Am mai auzit despre locul acesta, zise Nicholas Bedwell. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama mai devreme. E un fel de sanatoriu; este condus de una dintre acele organizaţii de caritate care se ocupă de preoţi care au nevoie de ajutor – înţelegi tu – de obicei specifică „în vârstă şi bolnavi", sau cam aşa ceva. I-ai scris directorului?

– Da, imediat. Dar mă îndoiesc că va avea cum să mă ajute; mi-a spus clar că nu ştie unde locuieşte în prezent domnul Beech.

– L-am căutat pe Beech în *Crockford's Clerical Directory*[1]. Se pare că are în jur de cincizeci de ani – nu e bătrân, dar s-ar putea să fie bolnav, bineînţeles. A lucrat ca misionar în străinătate; poate s-a îmbolnăvit de malarie sau ceva asemănător.

– Unde a lucrat?

– În China. În tinereţe. Bănuiesc că sunt tot felul de boli care recidivează... La ultima lui adresă e trecută parohia din Portsmouth, dar Crockford-ul meu e vechi. Ce? Nu mai au castane? Hai, că mă duc să mai împrăştii câteva.

Ştiind că nu vor fi prea multe castane, venise cu buzunarele pline şi mai azvârlea câteva, din când în când, în locurile în care ştia că vor căuta cei mici. Harriet găsise trei, spre marea ei bucurie.

Îşi continuară plimbarea, vorbiră despre toamnă, despre cât de repede creşteau copiii, despre şcoala la care urmau să meargă May şi Matthew şi despre spectacolul Rosei; când copiii începură să arate semne de oboseală, se întoarseră la parohie. Se lăsase ceaţa, iar cineva ardea frunze prin apropiere.

---

[1] *Crockford's Clerical Directory* – ghidul Comunităţii Anglicane din Marea Britanie, care conţine informaţii şi bibliografii despre biserici englezeşti, galeze sau irlandeze. (n.tr.)

Gătiră castanele, iar apoi Nicholas le spuse o poveste. Harriet stătea în poala lui Sally cu degetul în gură; ceilalți doi stăteau pe canapea, lângă Rosa, foarte atenți la poveste, devenind prințesa și sărmanul fiu al tăietorului de lemne, fiecare dintre ei învățând ce înseamnă să fii curajos, neînfricat, iubit, triumfător și responsabil. Nicholas era un povestitor la fel de bun ca și Jim, deși poveștile lui erau foarte diferite.

Harriet nu auzi povestea. Era obosită și fericită cu mama ei, la pieptul ei, în brațele ei calde, ascultând vocea aceea frumoasă. Când se făcu ora de culcare, Sally o duse sus în cameră și o dezbrăcă ușor.

– Hai să n-o trezim să-i facem baie, îi șopti lui Sarah-Jane. Mai bine s-o lăsăm să doarmă. Îi facem dimineață băiță.

O sărută pe obraji, îi dădu părul de pe frunte și o întinse pe patul micuț de lângă cel al lui Sally.

În dimineața următoare, merseră la biserică. Sally nu era prea convinsă, deși obișnuia să mergă cu ei, din politețe, de fiecare dată când venea în vizită. Ar fi fost bine să ai credință în așa ceva, dar era prea ușor; orânduielile lumești nu erau atât de simple. Se uită prin biserică, la amvon, citind inscripțiile de pe pereți, încercând să deslușească ce făceau personajele de pe vitralii și ascultând predica lui Nicholas. Alte povești; nimeni nu adormi în timpul slujbei lui Nicholas, dar problema era că nu putea repeta predicile în fiecare an. Oamenii uită o discuție simplă și directă, dar nu uită o poveste și îi amintesc imediat dacă au mai auzit-o.

După masa de prânz își luară la revedere. Iar durerea din sufletul lui Sally începu să o apese și își dădu seama de ce venise. Era același impuls care o determinase să facă ordine în cameră și să-și strângă toate lucrurile vechi: orânduiala obișnuită a lucrurilor era pe sfârșite.

O îmbrățișă strâns pe Rosa la gară.

– Poți să o trimiți oricând aici, îi șopti Rosa. Poți veni și tu dacă vrei.

Sally dădu din cap că nu.

– Acum e prea târziu, îi spuse ea. Nu mă pot ascunde. Orice s-ar întâmpla, trebuie să fim acolo. O să mă întâlnesc miercuri cu avocatul pledant. Dacă e chiar atât de bun pe cât mi-a spus avocatul meu, o să câștigăm oricum.

– Vorbesc serios, îi zise Rosa. O să cerem tutelă. O adoptăm. Orice, numai să-i venim de hac.

Sally zâmbi.

– Cred că ar fi cazul să urc, spuse ea. Conductorul se cam uită la mine. Dacă reuşeşte Nick să găsească ceva despre domnul Beech...

– O să trimită câteva scrisori. O să dăm de el. Hai, repede, urcă...

Sally se duse la Sarah-Jane şi la Harriet, conductorul fluieră, iar trenul porni. Sally îi făcu cu mâna Rosei în timp ce se îndepărtau în soarele toamnei.

Luni, târziu, după ce Sally petrecuse o după-amiază lungă cu doi clienţi exigenţi şi după ce vizitase o casă în Islington, ajunse acasă, unde Ellie o aştepta nerăbdătoare.

– Domnişoară, domnişoară, îi şopti ea, când Sally intră pe uşă. E aici, domnişoară! Cuţitarul!

– Cuţitarul... fiind atât de obosită, Sally nu realiză imediat despre ce vorbea. Îşi aminti repede. Foarte bine, zise ea. Unde e?

– În bucătărie – dar aproape că a terminat. Acum îşi strânge lucrurile. Mă duc să văd dacă reuşesc să-l mai reţin...

– E în regulă. Mă duc chiar acum.

Îşi aruncă pelerina şi boneta şi se repezi imediat către uşa din capătul holului, în întunericul de sub scări, dar care ducea spre bucătărie. Se opri cu mâna pe uşă, ascultând – auzi o voce de bărbat şi îi şopti lui Ellie:

– Intră şi du-te direct la uşa din spate. Are cheie?

Ellie încuviinţă. Îi străluceau ochii în întuneric.

– Bine. Atunci închizi repede uşa.

Apăsă pe mâner şi intră. Ellie o urmă repede şi ţâşni spre uşa din spate. Doamna Perkins ridică mirată privirea de la prăjitura pe care o făcea, iar Sally se aşeză astfel încât să blocheze cealaltă ieşire.

Bărbatul stătea lângă masă, cu trusa în mână. Pe masă, în faţa lui, erau înşiruite mai multe cuţite, tocmai curăţate şi ascuţite. Se opri speriat chiar în mijlocul frazei şi îşi dădu basca jos.

– Bună seara, doamnă, îi spuse el.

Era brunet, cu mustață, solid. Părea binevoitor.

– Cum vă numiți? îl întrebă Sally.

– Cave, doamnă. George Cave. S-a întâmplat ceva?

Sally ezită.

– Vreți să veniți puțin cu mine? îi zise ea, dându-se la o parte. Vreau să vă pun câteva întrebări.

– Dacă vreți dumneavoastră, bineînțeles, îi răspunse el.

Își lăsă jos trusa și merse în urma ei pe hol. Doamna Perkins și Ellie rămaseră nemișcate.

– Aici, îi spuse Sally, arătându-i camera în care serveau micul dejun.

Se așeză lângă masă, în timp ce el stătea liniștit lângă ușă.

– Cine v-a trimis aici? îl întrebă ea.

– Nimeni, doamnă. Lucrez pe cont propriu la câteva case din oraș, chiar și la câteva magazine. Am preluat din clienții bătrânului domn Pratt. Nu mai putea cu toate, are probleme de sănătate.

– Pentru domnul Talbot, spre exemplu, nu lucrați.

– Unde vine asta, doamnă?

– Pe Strada Hertford.

– Asta e zona domnului Pratt. Încă mai lucrează pe strada Hertford și Nelson Square. Stă aproape, îi e mai ușor. Nu mă deranjează. Am și eu destul de muncă. Orașul se dezvoltă. Acum cu hotelul cel nou și...

– Cunoașteți un domn pe nume Parrish?

Bărbatul căzu pe gânduri.

– Locuiește cumva în Twickenham? Nu-mi amintesc numele.

– Nu.

Sally se uită fix la el, cu inima bătându-i cu putere. Bărbatul părea sincer nedumerit.

– Obișnuiți să le întrebați pe servitoarele mele despre lucrurile care se întâmplă în casa mea? întrebă ea.

– Bineînțeles că nu, doamnă! M-a acuzat cineva de...

– Știu foarte bine că discuți despre probleme legate de căminul meu. Mi-a spus menajera mea.

– Atunci ar fi mai bine să vorbiți cu ea despre asta, doamnă. Vă asigur că nu mă interesează să-mi bag nasul în treburile oamenilor, după cum mi se pare că insinuați dumneavoastră. Doamnă, eu sunt un om cinstit. Așa am fost mereu. Sunt mulți oameni în oraș care pot garanta pentru mine. Nu sunt obligat să vin aici. Am destul de muncă. Dacă aveți vreo nemulțumire, puteți să-mi spuneți în față. Altfel, eu plec, iar dacă bucătăreasa dumneavoastră are nevoie de cineva care să-i ascută cuțitele, ar fi mai bine să găsească pe altcineva.

Sally se făcu roșie toată. Se ridică.

– Îmi cer scuze, domnule Cave. Îmi pare rău. Am avut câteva probleme, atâta tot și se pare că e cineva care știe tot ce se întâmplă în casa mea. Pur și simplu încerc să aflu...

– Ajunge, doamnă. Nu mă interesează să vin într-o casă în care sunt suspectat de spionaj. Am unde să lucrez.

Și, ignorându-i scuzele, se întoarse și plecă. După câteva minute, auzi ușa din spate închizându-se în urma lui.

Se prăbuși din nou în scaun. Toată povestea asta era atât de îngrozitoare; se simțea prea obosită.

Ellie avea o întâlnire la ora opt cu logodnicul ei, Sidney, grăjdarul doctorului Talbot. Amândurora le plăcea muzica și era un concert nou la Britannia. Lunea nu era cea mai bună seară ca să ieși în oraș – era cam puțină lume –, dar puteau să stea la căldură, de mână și să bea ceva. Doctorul Talbot era un om liberal – ca și domnișoara Lockhart – nu era deloc strict sau sever, nu îl deranja să-i dea băiatului o seară liberă, spre deosebire de alți angajatori.

În pauza dintre cele două părți ale concertului, Ellie îi povesti despre cuțitar. Îi mai spusese și despre spargerea de zilele trecute și băiatul se îngrijoră; îi spuse că ar fi trebuit să aibă un bărbat în casă și se oferise chiar el să petreacă noaptea cu ele. Ellie i-o tăie repede; nu cădea ea în plasa asta. Dar nu avea nici o îndoială în privința cuțitarului.

– Ăsta e dubios, îi zise el. L-am mirosit de la o poștă. Tocmai pe ăștia șmecheri, de vorbesc frumos, trebuie să stai cu ochii. Are răspuns la orice.

– Şi dacă e nevinovat, aşa şi ar trebui, nu-i aşa? răspunse Ellie.

– Nu. Uite, vezi, aici n-ai dreptate. Am studiat mai multe procese, serios, şi este un fapt dovedit că persoana nevinovată nu are toată povestea fără cusur. Nimeni nu ştie tot, nu-i aşa? Oamenii mai uită. E absolut normal. Unde erai în seara de 14 august? Vezi? Nu-ţi aduci aminte. Dar escrocul ăsta a turuit tot, uitându-se drept în ochii tăi. Avea povestea pregătită, înţelegi? E uşor să-ţi dai seama. Toate lucrurile astea despre domnul Pratt – numai linguşiri. Cine e boşorogul ăla despre care-mi spuneai, Tremble?

– Aaa, domnul Molloy. I se zice Trembler. În glumă. A lucrat demult pentru domnul Garland. Acum are o casă cu camere de închiriat în Islington. Domnişoara Lockhart a fost azi acolo...

Era plăcut să vorbească cu Sidney. Ştia multe lucruri şi era un bun ascultător, nu ca alţi tineri, care fac pe grozavii. E adevărat că mai arunca şi câte o replică acidă din când în când, dar lui Ellie îi plăcea asta la un bărbat, arăta că nu e prostănac. Avea şi o latură serioasă. O compătimise pe domnişoara Lockhart de la bun început.

În timp ce cântăreţii se reîntorceau în sală (ştergându-şi berea de pe mustăţi, cum bine zicea Sidney), o strânse uşor de mână.

– Poţi să fii sigură de asta, îi zise el, cuţitarul ăla e la mijloc. Bine că ai scăpat de el. Indivizii ăştia simandicoşi sunt mereu de vină. Noi, ăştia ciudăţei, timizi şi uituci, suntem cinstiţi.

O luă de după gât, iar ea zâmbi.

– Cam uiţi de tine, Sidney, îi zise ea.

– Exact cum ţi-am spus! Asta dovedeşte că sunt cinstit, nu-i aşa?

Îl lăsă să o ţină în braţe şi se uitară împreună la cea de-a doua jumătate a concertului.

Capitolul 9

Eminentul AR

Era într-o miercuri dimineaţa. Bătea un vânt rece şi puternic. Sally nu dormise bine; se trezise de mai multe ori în timpul nopţii, îi treceau tot felul de gânduri prin minte, legate de întâlnirea cu avocatul pledant şi nu reuşise să mai adoarmă la loc. Când văzu lumina gri a dimineţii printre draperii şi auzi picăturile de ploaie cum băteau în geam, o cuprinse o moţăială chinuită care păru să dureze doar câteva minute, până ce Ellie veni să o trezească.

Când plecă spre City, ploaia se înteţi, iar vântul şuiera printre crengile copacilor. Ajunse la birou udă până la piele şi nu reuşi să aprindă focul pentru că vântul bătea în direcţia opusă şi nu se putu spăla pe mâinile murdare de cenuşă, până ce nu se încălzi apa.

Ziua nu continuă prea bine. În decursul dimineţii, descoperi că făcuse o greşeală într-o scrisoare trimisă agenţilor ei de bursă. Astfel, banii unui client nu fuseseră investiţi în afacerea potrivită. Din fericire, nu era vorba de o sumă mare de bani şi până la urmă, nici nu ieşise în pierdere, dar era genul de neatenţie care nu-i stătea în fire. Astfel de situaţii îi puteau compromite firma. La urma urmei, acum îşi avea un partener, avea şi mai multă responsabilitate.

Luă prânzul pe fugă – câteva sendvişuri preparate de doamna Perkins, un măr din livadă, cafea – în timp ce citea rubricile financiare din *The Times* şi din săptămânalul *Financial Chronicle*. Îi sări în

ochi un nume şi trebui să citească cu atenţie toată pagina până ce dădu din nou de el. Era vorba despre Daniel Goldberg, care era menţionat într-un articol important care cerea insistent guvernului să ia atitudine şi să-i exileze pe agitatorii străini care profită de ospitalitatea tradiţională a Marii Britanii, ca să împrăştie vrajbă şi neînţelegeri. Se părea că Goldberg era o figură cunoscută în cercurile socialiste de pe continent şi că fusese exilat în primă fază din Prusia şi apoi şi din Bruxelles. Pe lângă cererea de exilare din Marea Britanie, ziarul sublinia faptul că încuraja toate libertăţile tradiţionale de exprimare şi de gândire, pentru care această ţară fusese considerată un exemplu pentru celelalte, dar că etc...

Sally îl citi fără să simpatizeze cu nici una din cele două părţi. Fapt îngrijorător, căci nu îi plăcea această neutralitate fără nici un scop. Trebuia să simtă ceva pentru socialism, doar era o chestiune vitală. Ştia chiar şi ce ar fi trebuit să simtă, dar, în timp ce se gândea cu ură şi teamă la planul lui Parrish de a o distruge, nu mai avea energia necesară pentru a se opune unei teorii economice.

Lăsă ziarul deoparte, notă câteva observaţii în legătură cu nişte acţiuni, se plimbă de colo până colo, făcu puţină cafea. În cele din urmă, Cicely Corrigan, pâinea lui Dumnezeu, răbufni:

– Vai, domnişoară Lockhart, de ce nu vă duceţi, Doamne, iartă-mă, pe afară, să vă plimbaţi sau orice altceva? Nu mai aveţi ce face aici, mai rău vă chinuiţi. Plimbaţi-vă, poate vă simţiţi mai bine, sau vă udaţi leoarcă, vi se face frig şi somn şi când ajungeţi acasă faceţi o baie caldă şi o să vedeţi că o să vă simţiţi mult mai bine. Fac eu ordine şi închid aici.

– Bine, zise Sally. Cred că aşa o să fac.

Îşi luă pardesiul şi îşi puse pălăria pe cap, îşi luă ghetele pe care le lăsase să se usuce pe cămin şi plecă repede, fără să se mai gândească la documentele de pe birou.

Încă mai burniţa, se lăsase şi ceaţa, dar nu băgă de seamă şi trecu repede pe lângă St. Paul, traversă Ludgate Hill şi merse în continuare pe lângă Embankment până la Parlament. Marea expunea ţărmul îndepărtat al râului, noroios şi murdar. La orizontul mohorât se vedeau zeci de debarcadere, depozite şi fabrici de cherestea, ateliere de turnătorie; macaralele cu abur de partea cealaltă a Whitehall Stairs se mişcau fără încetare. La reflux, cheile lungi şi înguste ale Podului Westminster arătau ciudat. Parcă nimic nu era la locul lui. Lumea înnebunise.

Big Ben-ul bătu ora trei, iar Sally traversă grăbită podul. Odată ajunsă pe digul de sud, o luă la dreapta spre Lambeth şi merse tot înainte pentru următoarele două ore. Nu mai fusese niciodată de această parte a râului şi curând se pierdu. Îi convenea; dacă ea însăşi nu ştia unde se află, nimeni altcineva nu avea cum să ştie. Un şir lung de case mici cu terasă, poduri de cale ferată, o închisoare, un spital, capele, un cartier de case elegante din perioada secolului al XVIII-lea, o fabrică, o piaţă, un atelier, un teatru, case, case şi alte case; un teren de crichet, o fabrică de combustibil, una de bere, un grajd, un depozit, o gară, o şcoală; ateliere de artizanat, alte case, un azil pentru nevăzători, o tipografie...

Nu explorase până atunci diversitatea Londrei, deşi locuia acolo de mulţi ani. La urma urmei, de obicei trecea pe acolo cu trenul, citindu-şi ziarul sau hârtiile de la muncă; Londra era o iluzie, nu o realitate. În fiecare dintre acele case, locuiau oameni în carne şi oase. În fiecare dintre acele fabrici, se luau decizii importante în fiecare zi. În spatele acelor uşi erau oameni care se îndrăgosteau, mureau, dădeau naşterea unei noi fiinţe, sau care sufereau în tăcere într-o căsnicie nefericită. Băieţelul acela care şchiopăta: oare de ce şchiopăta? Nu arăta prea bine, era îmbrăcat sărăcăcios; oare îl bătuse cineva? Sau aşa se născuse, bolnav? Era oare bolnav de rahitism? Bătrâna aceea care vinde chibrituri – evreul acela bătrân, din bazar, care cară cărţi la prăvălie – acea femeie ştirbă, de vârsta lui Sally, cu o arsură pe faţă – Sally simţi că i se rupe sufletul pentru toţi acei necunoscuţi sărmani. Pentru ea erau nişte simpli necunoscuţi; dar şi ei aveau o viaţă a lor, la fel ca şi ea.

Cutreieră străzile, uitându-se în jurul ei, cercetând şi simţind, până când ceasul unei biserici undeva în apropiere de St. George's Circus bătu ora cinci. Găsi în apropiere o staţie de birje. Se urcă într-o trăsură şi îi spuse vizitiului să o ducă la Temple.

Podul Blackfriars era aglomerat. Ajunseră de-abia la cinci şi douăzeci, vizitiul o lăsă în capătul lui Middle Temple Lane, Sally îl plăti şi se grăbi să ajungă la Pump Court, acolo unde era biroul domnului Coleman, AR. Era întuneric, iar ferestele care dădeau spre curte străluceau în ceaţa densă. Ezită, neştiind pe ce uşă să intre, în timp ce o siluetă apăru din întuneric la dreapta ei şi se grăbi spre ea.

– Domnişoară Lockhart! Începusem să-mi fac griji...

Era avocatul, domnul Adcock. Nu avea pălăria pe cap şi era agitat.

– Am ajuns la timp, nu-i aşa? Întâlnirea era la cinci şi jumătate, nu-i aşa?

– E aproape cinci şi jumătate. Ar fi păcat să întârziem – domnul Coleman este o persoană foarte ocupată.

Îi deschise uşa, urcară scările şi ajunseră pe un coridor, unde îi aştepta un portar care îi conduse într-un birou cald. Trei secretari lucrau în linişte, la lumina puternică a lămpilor cu gaz.

Unul dintre ei îi conduse printr-un alt birou şi bătu la una dintre uşi. Nu răspunse nimeni. O deschise uşor şi le făcu loc să intre.

– Domnul Coleman va ajunge în câteva minute, le spuse cu o voce caldă. Vă rog să aşteptaţi aici.

Sally intră, iar în lumina şi căldura din cameră îşi dădu seama că era udă leoarcă şi că probabil nu arăta prea bine. Ghetele ei lăsară urme de noroi pe podeaua lăcuită. Domnul Adcock îşi luase pălăria înapoi de la portar şi o aranjă nerăbdător.

Secretarul ieşi, iar Sally se aşeză pe scaun.

– Am aflat ceva despre domnul Beech, zise ea. Dumneata nu iei un loc, domnule Adcock?

– Beech? Beech? aşezându-se pe celălalt scaun din faţa biroului.

– Pastorul care a semnat registrul de căsătorii, îi zise ea.

– Sigur, sigur. Şi ce aţi descoperit?

– A locuit o perioadă la...

Dar Sally se opri imediat ce uşa se deschise larg şi un bărbat mare, cu roba atârnându-i pe un umăr, intră brusc, aruncându-şi teacul de hârtii pe birou. Avea un păr negru şi aspru şi favoriţi roşcovani. Cu nasul său cărnos, ochii umflaţi şi maxilarul mare şi intimidant nu făcea altceva decât să creeze o imagine dură şi dispreţuitoare.

Domnul Adcock se ridică imediat, se îndreptă rapid spre el, cu mâinile împreunate parcă într-o rugăciune.

– Domnule Coleman – secretarul dumneavoastră ne-a poftit înăuntru – ne-am permis să vă aşteptăm aici...

Avocatul se încruntă. Nu privi nici o clipă la Sally, se aşeză şi începu să se uite peste hârtii.

– Deci? spuse el după câteva momente, fără să-şi ridice privirea.

– Ştiţi – v-am vorbit despre clienta mea, domnişoara Lockhart, care voia să vorbească cu dumneavoastră, domnule Coleman, dacă mai ţineţi minte. Se gândea că v-ar putea ajuta să – să lămuriţi câteva mici...

– O pierdere de timp, spuse domnul Coleman.

– Poftim? sări Sally, speriată.

Se uită la ea, puţin surprins. Avea o privire batjocoritoare.

– Am spus că e o pierdere de timp. Am citit toate hârtiile; nu rezolvăm nimic cu întâlnirea asta. Şi uite că tot aţi venit.

Îşi îndreptă din nou atenţia la actele pe care le citea. Din câte îşi putu da Sally seama, era vorba despre un caz comercial – nicidecum al ei.

– Tocmai îi povesteam domnului Adcock despre anumite lucruri pe care le-am aflat despre pastorul care...

– E prea târziu. N-o să câştigaţi, adunând tot felul de aşa-zise dovezi.

– S-ar putea să fie important.

– E important doar dacă are vreo relevanţă şi sunt sigur că nu are.

– Şi atunci ce are relevanţă? Cum voi avea câştig de cauză, domnule Coleman?

– Dacă nu vă băgaţi în treburile avocatului dumneavoastră.

– Înţeleg. Şi el o să câştige de unul singur?

Se uită din nou la ea. Îl privi sfidătoare. Domnul Adcock era teribil de agitat.

– Eu cred că domnişoara Lockhart vrea să spună că... începu el, dar avocatul i-o tăie brusc.

– Cazul dumneavoastră are slabe şanse, vorbi el apăsat, şi mă îndoiesc că vom câştiga. Dacă mergeţi pe acelaşi stil pe care l-aţi adoptat cu mine, vă garantez că veţi pierde. Impertinenţa şi sarcasmul dumneavoastră nu mă impresionează şi cu siguranţă nu vă vor ajuta la proces. Singura dumneavoastră şansă este să nu scoateţi nici un cuvânt, să răspundeţi la întrebări cât mai succint, simplu şi politicos posibil şi să nu mai presupuneţi că vă pricepeţi mai bine decât mine la o chestiune atât de subtilă şi de complicată precum un proces legal.

Sally rămase cu răsuflarea întretăiată. Închise ochii un moment, îşi încleştă pumnii, încercând să se calmeze şi îl auzi întorcând o foaie. Îl simţi pe domnul Adcock bălăngănindu-se uşor lângă ea, în agonie. Respiră adânc şi spuse:

– Pot să vă întreb ce tactică veţi adopta pentru a-mi construi apărarea?

– Nu e treaba dumneavoastră. Am citit toate hârtiile. E tot ce trebuie să ştiţi.

– Dacă într-adevăr aţi citit toate documentele înseamnă că ştiţi că ideea centrală este dacă sunt sau nu căsătorită cu Parrish. Iar dacă...

Coleman se ridică, îşi băgă mâinile în buzunarul de la vestă şi se uită de sus la ea.

– Ideea centrală este una de moralitate, zise el. De decenţă. Şi să nu credeţi vreo clipă că orice prestidigitaţie cu certificate de căsătorie sau semnături ne va abate de la ideea de bază. Aţi venit la mine, o femeie care recunoaşte de una singură că şi-a pierdut puritatea, care nu e cu nimic mai bună decât o prostituată de pe stradă, care refuză să-i ofere copilului ei din flori demnitatea şi privilegiul unui nume legitim şi a unui cămin. Asta sunteţi: o femeie uşoară, lacomă, lipsită de caracter şi bunătate. Nu, n-are nici un rost să protestaţi. Singura şansă ca să vă păstraţi copilul este să mă lăsaţi să-i conving pe juraţi că sunteţi chinuită de resentimente. Că vă este ruşine. Că regretaţi din tot sufletul că aţi fost atât de nesăbuită încât să vă abandonaţi căminul. Dumneavoastră tăceţi din gură, vărsaţi câteva lacrimi şi poate reuşim să-i convingem, cu ajutorul pledoariei mele, bineînţeles, că ar fi mai bine pentru sărmana copilă să rămână cu dumneavoastră, şi nu cu tatăl ei. Sper să nu mă puneţi să alerg după cai verzi pe pereţi, după dovezile dumitale aiurite – de parcă am scrie un roman senzaţional pentru femei visătoare – şi să nu mă lăsaţi să mă concentrez să scot ce pot mai bine din situaţia asta complet nefavorabilă. Habar n-aveţi despre legi; nu e o treabă de femei. Nu vă mai stresaţi cu lucruri pe care nu le înţelegeţi ca să veniţi apoi să mă faceţi să-mi pierd eu timpul cu tâmpenii. Ciocul mic, adoptaţi o expresie ruşinată şi lăsaţi-mă pe mine să-mi fac treaba.

Sally rămase blocată câteva secunde şi apoi zâmbi mieros.

– Cu cât vă plătesc pentru această experienţă? îl întrebă ea. De fapt, nu vă deranjaţi să-mi răspundeţi. Persoanele educate nu vorbesc despre bani. Doar spuneţi-mi asta: ce se va întâmpla cu copilul meu dacă pierd mâine?

– Va trebui să îl încredinţaţi tatălui lui de îndată ce va decide judecătorul.

Sally făcu ochii mari în mod involuntar şi îşi trase răsuflarea. Fără îndoială că nu era chiar atât de puternică pe cât se credea.

– Şi spuneţi că aţi citit toate documentele, spuse ea cu o voce pierdută.

– Bineînţeles, îi răspunse el sfidător.

– Păcat că n-aţi observat că eu am o fată, nu un băiat, zise Sally ridicându-se. Mulţumesc că m-aţi lămurit. Sunt sigură că procesul se va desfăşura la fel de bine precum această întâlnire. O zi bună.

Fără să se uite la domnul Adcock, se întoarse şi ieşi din cameră. Îl auzi pe acesta cerându-şi scuze, îl auzi pe AR repezindu-l, îl auzi ieşind din clădire şi fugind în urma ei prin pasajul îngust dinspre Middle Temple Lane.

Îl aşteptă la capătul pasajului şi îl lăsă să-i revină suflul.

– Domnul Coleman, începu el cu răsuflarea întretăiată, este unul dintre cei mai eminenţi şi respectaţi avocaţi din regat. Dacă aş fi ştiut că veţi fi atât de – îmi pare rău să vă spun – atât de neobrăzată şi de impertinentă, nu aş fi...

– De fapt, cred că a zis impertinenţă şi sarcasm, îl repezi Sally. Oricum, nu are dreptate. Dacă nu ştia nici măcar că am o fetiţă, nu ştiu cum îşi permite să spună că mi-a citit documentele.

– Un detaliu...

– Adică ea e doar un *detaliu,* nu-i aşa? Asta e fiica mea în limbajul vostru legal? Cred că-mi ajunge cât limbaj legal am auzit pentru azi, mulţumesc, domnule Adcock!

Se întoarse, dar el o opri.

– Domnişoară Lockhart, vă rog să mă credeţi că intenţia domnului Coleman era să vă pregătească pentru stresul... disconfortul de care veţi avea parte mâine la proces. O demonstraţie importantă, o ilustrare foarte folositoare a felului în care vă va trata opoziţia. Şi, dacă vă aduceţi bine aminte, dumneavoastră aţi fost cea care a insistat să participe la această întâlnire. Domnul Coleman este o persoană foarte ocupată...

– Noapte bună, îi zise ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

Ajunse acasă două ore mai târziu, udă până la piele. O baie caldă, un sendviş, un pahar de whisky din colecţia lui Webster cu puţină apă caldă, câteva scrisori, câteva minute cu Harriet, un sărut somnoros, pat. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, dormi neîntoarsă. Se hotărâse. Ştia exact ce avea de făcut.

Capitolul 10

Custodia

Cicely Corrigan stătea pe bancă în spatele sălii de judecată, încercând să priceapă ce se întâmpla. Era aproape singură. Un bărbat brunet îmbrăcat într-un pardesiu gri, mare stătea la capătul celălalt al băncii. Mâzgălise tot timpul ceva într-un carneţel. „Poate e un poet muritor de foame, se gândi ea, care pierdea ziua prin sălile de judecată doar ca să stea şi el într-un loc cald."

Procesul nu dură mult. În absenţa doamnei, rezultatul fu unul anticipat. Avocatul lui Sally făcu o treabă de mântuială, susţinând că era atât de chinuită de remuşcări şi regrete încât hotărâse să-şi revizuiască atitudinea şi ceru o amânare de şase luni, timp în care să încerce să se ajungă la o înţelegere cu solicitantul. Dar avocatul domnului Parrish se opuse; era prea târziu pentru asta, spuse el şi, în orice caz, domnul Parrish încercase de nenumărate ori, atât personal, cât şi prin intermediul avocatului său să găsească o cale de împăcare; singurul răspuns fusese un refuz categoric. Puteau bineînţeles să dovedească asta la nevoie prin scrisori şi detalii. Curtea nu consideră necesare aceste dovezi. Domnul Parrish părea modest, plin de regrete şi, în situaţia de faţă, chiar cumsecade.

După nici douăzeci de minute, se ajunse la un deznodământ. Începuse procesul de divorţ în cazul acestei căsătorii invizibile; Arthur James Parrish primi custodia fiicei sale, Harriet Rosa Parrish, cunoscută

sub numele de Harriet Rosa Lockhart. Avocaţii lui Sally primiră instrucţiuni ca doamna Sally să aducă copilul la birourile avocatului domnului Parrish până la ora cinci în după-amiaza respectivă, procesul terminându-se la ora unsprezece dimineaţa. Dacă nu venea... Nu specificară ce avea să se întâmple, dar Sally ştia prea bine şi îi explicase deja lui Cicely: însemna că sfidează curtea şi putea fi arestată. Zarurile fuseseră aruncate.

– Şi ce ai de gând să *faci?*

– O să mă ascund, zise Sally. Şi o să lupt până demonstrez că minte. Mai ia o felie de prăjitură.

Erau la o ceainărie în Strand. Sally avusese treabă toată ziua, dar stabilise să se întâlnească acolo cu Cicely la patru jumătate. Margaret era cu un client, altfel ar fi venit şi ea. Cicely era încă şocată de această nouă înfăţişare a domnişoarei Lockhart: mama unui copil... Luă automat ultima felie de prăjitură, încercând să nu se mai holbeze la ea.

– Unde... Unde e copilul... Unde e Harriet acum? întrebă ea.

– La nişte prieteni. E bine. O să fim în siguranţă acolo, câteva zile şi apoi o să caut un loc unde să ne ascundem.

– În Londra?

– Păi, dacă nu reuşesc să mă ascund în Londra, atunci unde? La asta mă gândesc de zile întregi; e cea mai bună soluţie. Dacă plec în străinătate, n-o să pot face cercetări – trebuie să fiu la faţa locului. Trebuie să fac pe detectivul. La fel şi dacă mă duc, nu ştiu, în vreun sătuc pe undeva. Şi aş ieşi în evidenţă imediat, nu crezi? Dar oamenii trec neobservaţi în Londra. Suntem nişte anonimi. Este singurul loc în care mă pot ascunde. Singurul meu regret este că o implic şi pe domnişoara Haddow în povestea asta. Şi pe tine. Îţi sunt atât de recunoscătoare, Cicely...

Domnişoara Lockhart se schimbase. Nu mai era tristă; avea o strălucire în ochi, era îmbujorată, părea chiar fericită. Îşi termină ceaiul şi ceru nota.

– Spune-i domnişoarei Haddow că o să-i scriu diseară. Nu îndrăznesc să vin la birou, sigur sunt cu ochii pe mine, dar o să o anunţ unde

mă poate găsi. Va trebui să mă ocup pe cât posibil de afacere – poate va fi nevoită să mai angajeze pe cineva –, dar o să-i explic toate astea în scrisoare. Îţi mulţumesc foarte mult pentru tot. Ştiu că nu astea sunt atribuţiile tale...

O lăsă pe Cicely să-şi termine prăjitura şi îşi trase gulerul de blană pe faţă înainte să iasă în amiaza tristă.

Era aproape întuneric, iar străzile erau aglomerate. Sally aşteptă autobuzul. Când ajunse, urcă şi se aşeză între o doamnă grasă şi un bărbat cu o umbrelă udă, gândindu-se la ce urma să facă. Mai întâi trebuia să îi dea lui Harriet de mâncare, apoi înainte de culcare avea să-i spună că urmau să plece într-o aventură, la fel ca unchiul Webster şi Jim, avea să-i fredoneze cântecele ei preferate de leagăn şi apoi Harriet îşi va spune rugăciunea.

Apoi, avea să vorbească cu domnul şi doamna Molloy, să îi roage să funcţioneze ca oameni de legătură, să se ascundă în casa lor la nevoie, să se întâlnească acolo cu Margaret, să primească veşti din Twickenham de la Sarah-Jane Russell. Apoi urma să mănânce ceva şi să meargă la culcare. Nu era obosită, dar ştia că va dormi fără vise.

Autobuzul se opri. Se strecură printre oameni şi ieşi în stradă. Era complet întuneric acum; în ceaţa densă, felinarele străluceau ca nişte fantome mari. Trecătorii mergeau grăbiţi, ghemuiţi în hainele lor călduroase. Un bărbat stătea la adăpost în maşina lui mică de curăţat strada, pregătit să o cureţe dacă voia cineva să traverseze. La colţul străzii găsi un bătrân amărât, cocoşat care încerca să se încălzească la un foc mic şi să prăjească nişte castane.

Sally ajunse în piaţă. Locuise şi ea acolo o perioadă, înainte să o aibă pe Harriet; proprietarii pensiunii era doi prieteni vechi de-ai ei, Trembler Molloy şi soţia lui. Trembler lucra pentru Frederick pe când Sally îi cunoscuse pe cei din familia Garland, iar după ce soţia lui moştenise o mică sumă de bani, Sally îi sfătuise să cumpere pensiunea şi să deschidă o afacere.

Casa era undeva mai în spatele pieţei, după copacii din grădina centrală; era vizibilă doar de la jumătatea drumului. Se opri de îndată ce o văzu.

Era o trăsură la poartă. Doi bărbaţi stăteau în pragul uşii, iar unul din ei era poliţist.

I se strânse inima. O găsiseră deja? Se furişă repede lângă casa cea mai apropiată, chinuindu-se să zărească ceva prin grilaj.

Reuşi să distingă silueta doamnei Molloy. Poliţistul îi arătă ceva. Ea îi făcu semn că nu ştie. Celălalt bărbat făcu un pas în faţă, părând să se răstească la ea, dar doamna Molloy păru să-i repete că nu ştia nimic. Din cauza traficului de pe stradă şi a picăturilor de ploaie, Sally nu auzea nici un cuvânt: parcă se uita printr-o găurică la trei omuleţi.

„Te rog, nu-i lăsa să intre", se gândea Sally...

Se părea că cei doi bărbaţi dădeau să plece. Poliţistul mormăi ceva. Doamna Molloy trânti uşa cu putere. Până şi Sally auzi bufnitura.

Vizitiul apucă frâiele, iar trăsura porni, îndreptându-se spre ea. Sally se ascunse sub scări, deşi ştia că puteau să o vadă în lumina bucătăriei de deasupra ei şi îşi ridică gulerul pe faţă.

Imediat după ce trăsura dădu colţul şi dispăru din raza ei, o luă la fugă pe trotuar, alunecând pe piatra udă, sprijinindu-se de grilaj ca să-şi recapete echilibrul, alergă pe scările casei şi bătu cu putere în uşă.

– Eu sunt! strigă ea. Doamnă Molloy, eu sunt...

Îi auzi paşii grăbiţi. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise, iar Sally dădu buzna în hol.

– E bine? Au luat-o?

– Vai, domnişoară, asta credeţi dumneavoastră despre mine? o întrebă doamna Molloy. Nu vă faceţi probleme! Nu i-am lăsat să intre. Dar au zis că se întorc într-o jumătate de oră cu un mandat de percheziţie. Ar fi mai bine să...

– Într-o jumătate de oră? Trebuie să plec imediat. O iau cu mine. Vreţi, vă rog, să mă ajutaţi? Îmbrăcaţi-o bine. Mă duc să-mi fac repede bagajul. Dacă ar putea domnul Molloy să-mi cheme o trăsură...

– Dar unde o să vă duceţi, domnişoară?

– Nu ştiu. Oriunde. O să mă hotărăsc în trăsură. Vă rog, doamnă Molloy, grăbiţi-vă... poate se întorc mai repede...

Femeia încuviinţă hotărâtă şi calmă, deşi se citea neliniştea pe faţa ei. Sally alergă pe scări până la camera ei de la primul etaj, căută

geanta cu care venise de la Orchard House, îndesă câteva haine, un săpun, câteva perechi de pantofi şi servieta de pe noptieră; mai înşfăcă un pachet mic, care căzu cu zgomot pe teancul de haine din bagaj. Era pistolul.

Aruncă o ultimă privire prin cameră, dar nu venise cu prea multe lucruri. Apucă poşeta, carnetul de cecuri, cheile.

Închise geanta şi se grăbi la parter unde îl găsi pe domnul Molloy, intrând pe uşă, cu fularul la gât şi cu pălăria pe cap.

– A venit trăsura, domnişoară, zise el. E o birjă cu patru roţi, nu pare prea confortabilă, mai ales pentru o călătorie lungă...

– Vă mulţumesc din suflet, îi spuse ea. Harriet...

– Soţia mea e cu ea. I se pare că trăieşte o mare aventură. Mă rog, copiii nici nu ştiu ce e normal şi ce e aventură. Nimic nu-i surprinde. Încotro, domnişoară?

– Sincer vă spun că habar n-am. Am să vă scriu cât pot de repede să vă anunţ.

– Staţi liniştită, domnişoară. Suntem de partea dumneavoastră. Aţi putea chiar să rămâneţi aici.

– Dacă se întorc cu un mandat, mă vor găsi mai devreme sau mai târziu...

O fetiţă mică deschise o uşă, urmată de doamna Molloy cu o pungă mare de hârtie.

– Mami! spuse Harriet. Sally se aplecă să o ia în braţe. Prăji! Uite!

Se trase din braţele mamei ei şi îi arăta punga.

– Tocmai le-am scos din cuptor, zise doamna Molloy. Să aveţi la voi.

– Lăsaţi-mă pe mine să vă iau bagajul, domnişoară, spuse soţul ei.

Doamna Molloy o sărută pe Harriet, care o îmbrăţişă şi ea, fiind parcă mai atentă la prăjituri. Era atât de înfofolită în hăinuţă, căciuliţă, mănuşi şi cizmuliţe, că abia se putea mişca. Sally se ridică şi îşi puse pălăria pe cap cu cealaltă mână, înainte să-şi ia haina cu guler din blană de astrahan.

– Am dus-o la toaletă şi i-am schimbat scutecul puţin mai devreme, îi şopti doamna Molloy. Nu trebuie s-o schimbaţi. Înainte să nu uit – sunt toate aici, spălate şi călcate...

Ridică o pungă de pânză plină cu scutece împăturite şi i-o dădu soţului ei, care apăru din nou la uşă. Sally ar fi vrut să-i zică o mulţime de lucruri, dar nu avu timp decât să-i spună atât:

– Vă mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul vostru... O să vă scriu mâine. Pe curând.

Harriet, chinuindu-se să vadă ceva prin căciuliţa trasă bine pe ochi, îşi dădu seama ce se întâmpla şi mută prăjiturica în mâna stângă ca să le facă cu mâna de la revedere cu cea dreaptă. După un schimb de priviri, mulţumiri şi mişcări stângace, Sally şi domnul Molloy duseră punga cu scutece la trăsură şi o aşezară pe Harriet la fereastră.

– Încotro, domnişoară? o întrebă vizitiul.

– Păi... Charing Cross, spuse Sally.

Închise uşa şi se aşeză pe bancă, luând-o în braţe pe Harriet. Vizitiul mână calul, dădu drumul la frână şi porniră. Sally scoase capul pe geam, să le facă cu mâna, până ce trăsura viră, iar uşa luminată şi primitoare dispăru.

Cartea II

Capitolul 11

Strada Villiers

Închirie o cameră pe Strada Villiers, într-o clădire mică lângă Staţia Charing Cross. Proprietara era nemţoaică. Nu părea să o intereseze ce era cu Sally; voia doar să-şi primească banii. Sally plăti o guinee avans pentru o săptămână, pentru un dormitor şi un salon micuţ. Cărbunele şi lumânările nu erau incluse în preţ; Sally plăti suplimentar. Gunoiul trebuia aruncat în fiecare zi, iar cele trei mese erau opţionale; Sally plăti şi pentru acestea.

– Cum vă numiţi? o întrebă gazda, după ce notă toate cerinţele lui Sally. Erau amândouă în holul răcoros şi prost luminat. Harriet se uita suspicioasă la ele, fără să-şi lase punguţa din mână.

– Doamna Marchbanks, spuse Sally dintr-o răsuflare.

Nu-şi scoase mâna dreaptă din buzunar: trebuia să-şi cumpere o verighetă. Oare cu ce se îmbrăcau văduvele? Trebuia să se dea drept văduvă; orice ca să treacă neobservată. Avea atâtea lucruri de aflat!

– Face pe ea noaptea? o întrebă gazda.

– Nu. Adică, de obicei nu. Poate, uneori.

– O să vă dau o muşama. Vă rog s-o puneţi pe saltea. Pe aici.

Sally o urmă pe scările înguste, până la etajul al doilea, cu bagajul pe umăr, cu punga cu scutecele lui Harriet în mână şi cu cea mică în braţe. Gazda lăsă lampa pe pervaz, scoase o cheie dintr-un rând de chei şi deschise uşa cea mai apropiată.

– Intrați, spuse ea. Acum vă aduc și mușamaua. Vă rog s-o folosiți.

Sally intră în salonul mic și o așeză pe Harriet pe canapea.

– Aveți un singur pat, spuse gazda. Va trebui să doarmă cu dumnea voastră. Am să vă aduc câteva lumânări să faceți focul. Numai puțin.

Ieși. Sally își lăsă bagajul jos și se duse la fereastră. Strada Villier strălucea în lumina barului de peste drum și a felinarelor; în partea dreaptă strada era plină de trăsuri, tropote de cai. Zări doi vânzător de ziare care se certau. „E mai multă gălăgie aici decât în Islington și nici nu se compară cu liniștitul Orchard House", se gândi Sally.

– Mami, zise Harriet. Întuneric.

Sally o luă în brațe și se așeză pe canapea. Îi dădu jos căciulița de blană, netezindu-i părul blond cârlionțat, aproape la fel de des ca a tatălui ei.

– Da, știu că e întuneric, dar uite acum ne aduce doamna niște lumânări. Și-o să facem un foc, să ne fie cald și bine și-o să mâncăm câteva prăjiturele, bine?

– Toate.

– Păstrăm câteva și pentru mâine. Și apoi facem nani.

– Toate.

– Mai vedem. Uite că vine focul...

Harriet se cocoță să-l vadă pe băiatul slăbănog, care aduse o găleată cu câțiva cărbuni calzi și îi băgă în vatră. Fără să le bage în seamă scoase o lumânare din buzunarul de la vestă, o puse în sfeșnicul de pe cămin și aprinse un chibrit. Aruncă vreo câțiva cărbuni în foc și apoi goli toată găleata. După ce mai umblă puțin la ei, plecă.

– Sper să țină focul, spuse Sally. N-am nici un chibrit. Putea să aducă și el câteva lemne.

Se ridică și ațâță mai bine focul. Camera părea puțin mai primitoare la lumina lumânării. Harriet se cuibări bine în canapea și își scoase o mănușă ca să-și sugă degetul.

– Ești obosită, puiule? o întrebă Sally.

– Da.

– Nu adormi încă. Stai să te îmbrac în cămașa de noapte și să te pun în pat. Acușica.

Peste puţin timp se întoarse şi gazda cu câteva lumânări, o grămăjoară de surcele şi o muşama. Stabili cu Sally să-i aducă puţin lapte lui Harriet şi nişte ceai, pâine şi brânză pentru ea; cinci minute mai târziu, focul ardea vesel, lumânările străluceau, perdelele erau trase şi uşa închisă.

În timp ce Harriet stătea la masă cu cana de lapte şi câteva prăjiturele, Sally luă o lumânare şi se duse în dormitor. Era cam frig, iar aşternuturile nu păreau prea curate; miroseau a umezeală. Sally scoase aşternuturile şi păturile şi le aşeză lângă foc, să se încălzească. Apoi despachetă muşamaua şi o întinse pe saltea.

– Va trebui să creşti mai repede, micuţa mea, îi şopti ea.

Avea o oală de noapte sub pat; baia şi toaleta erau la primul etaj. Sally luă ligheanul de apă din salon, puţină apă caldă şi produsele de baie.

După ce îşi termină laptele, Sally o luă pe Harriet să o dezbrace şi se bucură să vadă că nu făcuse pe ea. Era foarte somnoroasă; avea obrăjorii bucălaţi şi îşi sugea liniştită degetul. Sally o puse pe oliţă, o spălă, o îmbrăcă în cămaşa de noapte, îi pieptănă părul şi apoi făcu din nou patul cu cearşafurile care erau acum puţin mai calde.

Când să o pună pe pat, Harriet începu deodată să plângă şi să suspine din tot sufletul.

– Ce-ai păţit, mămică?

– Melusel...

De când îl pierduse pe Bruin, mieluşelul de pluş devenise noul ei prieten. Problema era că Sally îl uitase la pensiunea soţilor Molloy. Sally se aşeză pe pat şi o strânse în braţe, legănând-o uşor.

– Gata, puiule, gata – uite cum facem. O să-i scriem o scrisoare doamnei Molloy şi o s-o rugăm să ni-l trimită pe mieluşel prin nenea poştaşul, bine? Mâine devreme îi trimitem scrisoarea, da? Noi acum suntem într-o aventură. Mieluşelul... mieluşelul a rămas în noaptea asta la domnul şi doamna Molloy ca să aibă grijă de ei. E un mieluşel atât de curajos! Ştii ce?

Îi veni o idee: o lăsă pe Harriet din braţe atât de repede încât copila se opri din plâns mirată.

– Uite! Un şoricel!

Sperând să-şi aducă aminte cum se făcea, scoase repede o batistă din geantă, o despături, o întoarse, o trase şi făcu câteva noduri, până ce ieşi o chestie ciudăţică, cu două urechi şi o coadă. Tatăl ei o învăţase să-l facă când era mică.

Harriet îl luă şi îl strânse la piept cu o mânuţă; degetul cel mare era tot ocupat. Sally o sărută şi o puse pe cearşaful aspru şi stinse lumânarea. În lumina slabă ce intra prin uşa deschisă de la salon, Sally văzu lacrimile de pe obrajii lui Harriet. Se înduioşă, i se umplură ochii de lacrimi şi simţi un nod în gât.

Îşi reveni după câteva secunde, îi mângâie părul şi îi fredonă încet un cântec de leagăn.

Levănţică albastră, tra la la la la,
Levănţică verde,
Când voi fi rege, tra la la la la
Tu vei fi regină...

Îşi aminti că se îmbolnăvise şi ea odată, iar tatăl ei rămăsese lângă ea, cântându-i cântece de leagăn, spunându-i poveşti, făcând-o să se simtă mai bine, în siguranţă. Nu-şi cunoscuse niciodată mama. Îi fusese şi mamă, şi tată. La fel trebuia şi ea să fie pentru Harriet.

Copila adormise. Sally o înveli bine şi se duse pe vârfuri în salon.

Focul aproape că se stinsese. Îngenunche şi îl înteţi cu o foaie de ziar, cu câteva surcele, câţiva cărbuni. După ce termină, se ridică şi se uită la palmele ei. Nu mai avea apă să se spele, trebuia să coboare la parter; se şterse pe fustă şi se aşeză obosită la masă, dându-şi la o parte părul din ochi.

Trase adânc aer în piept. Aduse sfeşnicul mai aproape, scoase din geantă un caiet şi un stilou şi începu să scrie.

25 octombrie, 1881

Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să am grijă de ea, cum să o spăl sau cum să-i dau de mâncare şi chiar nu ştiu cum o să o scoatem la capăt, dar, la urma urmei, sunt atâtea femei în lume care pot face asta. Sunt atât de obişnuită să o am pe Sarah-Jane, care se ocupa de tot (Mem: trebuie să-i trimit banii pe o lună – terminăm oare până atunci?) încât chiar nu mi-am dat seama câte sunt de făcut şi câte decizii trebui luate.

Ce mă fac?

Avem vreo 10 lire sterline bani gheață. Trebuie să mă duc mâine la bancă să mai scot niște bani și să deschid un cont nou, sub un alt nume. Și să cumpăr o verighetă. Văduvele parcă o poartă pe mâna cealaltă, nu? Sau cum era? Pe cine să întreb? Dar eu de ce nu știu? Cred că putem să trăim destul de bine – o să găsim un loc mai bun decât ăsta –, dar nu pot, chiar nu pot să mă întâlnesc cu nimeni de la Orchard House, sau cu soții Molloy, cu cei de la magazin sau de la birou. Pot doar să le trimit scrisori.

Voi fi nevoită oare să trăiesc așa tot restul vieții?

De avocat, mai ales, chiar nu pot să mă apropii. Oare va face apel? Oare se poate face apel? Bine, bănuiesc că aș putea să-i scriu o scrisoare. Dar cred că nu mai am nici o șansă cu el.

Tot ce pot să fac, având în vedere că nu pot să dovedesc că H nu este fiica lui, este să descopăr de ce face asta, ce e în spatele poveștii ăsteia. În spatele lui. O să aflu tot. Dacă se ocupă cu ceva ilegal, nu-i vor da custodia.

Pastorul. Domnul Beech. (Mem: trebuie să-i trimit Rosei noua noastră adresă, de îndată ce ne stabilim undeva în siguranță.) Ăsta este punctul lui slab. Falsificarea din registru. Dacă reușesc să aflu de ce.

Se opri din scris când o auzi pe Harriet agitându-se, dar copila mormăia în somn. Mai aruncă vreo câțiva cărbuni în foc și se așeză din nou.

Voi ști cum să-i vin de hac. E singura șansă.

Tot în acea seară, puțin mai devreme, Ellie auzi soneria la Orchard House. Se opri din jocul Patience pe care îl juca în bucătărie și zise:

– Cine o fi?

– Păi, du-te să deschizi, spuse doamna Perkins care își citea ziarul în balansoar.

Ellie se ridică, neliniștită. Și ea, și Sarah-Jane avuseseră deja o discuție neplăcută cu polițiștii; voiau să știe unde fugise Sally. Poate că ofițerul voia să le pună alte întrebări sau poate se întorseseră cu un mandat de percheziție.

Dar nu era un polițist. Era un tânăr brunet cu un pardesiu ponosit. La început, crezu că era vorba de un hoinar, mai ales că avea și un accent ciudat, dar părea destul de politicos.

– O caut pe domnişoara Lockhart, începu el. Este acasă?

– Nu, domnule, zise Ellie. Nu ştiu unde e.

– Cu cine altcineva aş putea vorbi?

Ellie o auzi pe Sarah-Jane în spatele ei.

– Nu vă supăraţi. Cum vă numiţi?

– Daniel Goldberg. Sunt jurnalist. Ştiu ce a păţit domnişoara Lockhart şi cred că o pot ajuta, dar trebuie să vorbesc personal cu dânsa.

Ellie se dădu la o parte. Nici Sarah-Jane nu se apropie de uşă; după toate cele întâmplate, le era teamă de străini.

– Nu vă pot spune unde este domnişoara Lockhart pentru că nici eu nu ştiu, îi zise Sarah-Jane. De dimineaţă nu mai ştiu nimic de dumneaei. Nu ştiu când se întoarce. Oricum nu cred că ar trebui să vă spun, chiar dacă aş şti, dar chiar nu ştiu.

– Aş putea să-i las un mesaj? întrebă străinul.

– Da, bănuiesc că este în regulă, îi răspunse Sarah-Jane. Sper că nu vreţi să scrieţi despre povestea asta. O să apară în ziare?

– Încă nu. Scrise ceva într-un carneţel. Rupse hârtia, o împături şi scrise numele lui Sally pe spate. Vă rog, aveţi grijă să-l primească. E important. Noapte bună.

Îşi ridică pălăria în semn de la revedere şi se întoarse. Ellie închise uşa în urma lui.

Sarah-Jane se uita neîncrezătoare la bileţel.

– Crezi că spune adevărul? o întrebă Ellie.

– Nu ştiu. Nu ştiu absolut nimic. Presupun că aş putea totuşi să-l trimit la pensiunea soţilor Molloy... Dar, dacă e adevărat ce-au spus poliţiştii şi nu e nici acolo, oricum n-o să-l primească.

– Hai să-l punem bine, spuse Ellie. Până dă un semn de viaţă.

Sarah-Jane încuviinţă. Puse bileţelul pe cuier, iar Ellie se întoarse în bucătărie.

Capitolul 12

Directorul băncii

Sally avu un somn chinuit căci Harriet se tot agita, iar patul era mic. Odată chiar țipă în somn, dar căldura lui Sally o liniști repede.

Când se crăpă de ziuă, se ridică din pat, obosită și înțepenită, își luă capotul pe ea și o lăsă pe Harriet să mai doarmă puțin. Între timp ea se duse să facă focul și să pună o oală cu apă la încălzit. Cât mai putea continua așa? se întrebă ea. Totul părea atât de temporar. Trebuia să găsească un loc mai bun cât mai repede; după aceea putea să o cheme pe Sarah-Jane să o ajute cu Harriet pentru ca ea să-și poată începe cercetările.

Făcu puțin ceai și se duse să o trezească pe Harriet. În acele câteva minute cât rămăsese singură, cea mică făcuse pe ea. Sally rămase locului. Ce ar fi făcut Sarah-Jane acum? Nu reușea să-și aducă aminte? Ei bine, ea ce ar trebui să facă?

Trase pătura ca să nu se ude și o ridică pe Harriet. Aceasta protestă și se agită ca să o pună la loc pe pat, dar Sally o duse în salon, o așeză lângă foc și scoase cearșaful. Și acum? Trebuia să o spele, dar cum să o lase lângă foc până se ducea ea să ia apă? Data viitoare știa ce avea de făcut: trebuia să aibă apa pregătită înainte să o trezească. Și să facă ceaiul după; acum deja se răcise și putea să folosească apa de la ceai ca să o spele.

– Stai aici, puiule, spuse ea. Mami se duce să ia puțină apă. Să nu te apropii de foc...

Luă oala şi se duse repede la baie. Era ocupat. Ce să facă? Şi atunci se deschise uşa de lângă baie. Ieşi un bărbat, îmbrăcat într-un pardesiu şi cu o pălărie melon. Se uită mirat la femeia aceea îmbrăcată în capot, dar îşi reveni repede din surprindere şi coborî scările. Sally se făcu roşie la faţă. Apoi se deschise uşa de la baie şi ieşi un alt bărbat, de asemenea îmbrăcat din cap până-n picioare. Rămase şi el puţin blocat, se încruntă şi apoi coborî la parter fără să scoată un sunet.

Sally scrâşni din dinţi şi intră repede în baie să-şi umple oala de la radiatorul cu gaz. Se grăbi să ajungă în cameră şi închise bine uşa în urma ei.

– Hai, Hattie, scumpo, hai să te spălăm, spuse ea vărsând apa în lighean.

– Nu vreau, zise Harriet, încă adormită şi se ghemui toată printre lucrurile lui Sally.

Sally o dezbrăcă de cămaşa de noapte udă, o spălă, o înveli într-un prosop şi se duse să caute câteva haine curate. Dar plecase atât de grăbită încât uitase să îi ia şosete.

– Va trebui să le porţi pe cele de ieri, spuse ea. Mergem azi să cumpărăm câteva perechi. Cred că şi mami va trebui să le ia tot pe cele de ieri. Hai, hopa sus...

Până să o termine de îmbrăcat, observă că se stinsese focul. Nu mai avea hârtie să-l aprindă din nou.

– Of, scumpa mea, n-o să fie atât de uşor cum am crezut, îi zise ea, aşezând-o pe scaun.

Copila se uită la ea cu ochii împăienjeniţi de somn, îi închise supărată, gemuindu-se în scaunul rece de piele.

– Da, stai puţin acolo, spuse Sally. Mă îmbrac şi eu repede şi apoi... nu ştiu. Luăm micul dejun.

Şterse muşamaua cu cearşaful pe care îl dăduse jos de pe pat şi apoi se îmbrăcă. Trebuia să coboare încă o dată, să mai ia nişte apă ca să spele, dar nu voia să mai dea nas în nas cu cineva în cămaşa de noapte. Trebuia să fie mai atentă.

Pe deasupra, trebuia să mai facă şi curăţenie. Până aveau să găsească un loc mai potrivit, unde să stea o perioadă mai lungă şi să dea hainele la curăţătorie, trebuia să cumpere mai multe perechi de şosete şi lenjerie de corp. Avea să facă o listă după micul dejun. Trebuia să găsească altă locuinţă.

Se îmbrăcă, aduse puțină apă, se dezbrăcă, se spălă, se îmbrăcă din nou. Deja parcă se simțea puțin mai bine. Ceasul îi arătă ora opt, iar vremea de afară era rece și încețoșată. Traficul era în floare pe Strand. O ridică pe Harriet pe pervaz, ținând-o strâns, și începu să-i arate lucrurile pe geam.

– Auzi? întrebă ea. Auzi trenul?

Un motor șuiera undeva în spatele peretelui negru din Gara Charing Cross. Harriet îi arătă ceva pe stradă.

– Tommy! zise ea.

Un lăptar într-o trăsură stătea de vorbă cu două servitoare și le turna lapte în două sticle mari. Calul lui aștepta liniștit.

– Nu, nu e Tommy, dar seamănă cu el, încuviință Sally. E alt lăptar. E lăptarul de pe Charing Cross.

Aveau destule de văzut pe geam: măturători, un vânzător de ziare, multe trăsuri. Lui Harriet îi plăceau foarte mult vizitiii, pentru că se plimbau țanțoși. Mai era și un polițist, mare și grăsan, așa cum îi stătea bine unui polițist, două vrăbiuțe, un porumbel și o doamnă cu un câine negru, mic și jucăuș care o încântă de-a dreptul pe Harriet. Iar dacă se lipeau cu fața de geam, puteau să zărească Strand-ul și să citească reclamele de pe autobuze. Harriet, cel puțin, credea că le citește bine; se uita la ele și bolborosea ceva în timp ce Sally le citea cu voce tare.

La opt și jumătate gazda bătu la ușă ca să le aducă o tavă cu ceai, pâine prăjită, unt și marmeladă. Harriet, neștiind sigur unde se afla sau cine era femeia aceea încruntată, rămase nemișcată și suspicioasă, în timp ce Sally îi explică ce se întâmplase cu cearșaful și îi ceru puțină hârtie și surcele ca să facă focul.

Apoi se instalară în dormitor. Harriet se uită pe tavă. Feliile de pâine prăjită erau cam subțiri. Se întrebă în sinea ei dacă aveau același gust ca feliile mai groase de pâine prăjită. Apoi mama și doamna ieșiră din dormitor; mama părea supărată, iar doamna luă încruntată cearșaful ud. Harriet se sperie, crezând că se supăraseră pe ea.

Dar, după ce ieși gazda, mămica ei veni la ea, îi dădu un pupic și mâncară puțină pâine prăjită. Pâinea avea același gust; marmelada și laptele nu erau la fel.

Problema era că stăpâna casei primise mai multe plângeri în legătură cu Sally de la mai mulți chiriași, cum că se plimba pe coridoare,

îmbrăcată necorespunzător. Era o situaţie inacceptabilă; Sally trebuia să plece.

Protestele lui Sally nu avură nici un rezultat. Decizia ei era de neclintit; era chiar dispusă să-i restituie banii pentru restul săptămânii. Sally trebuia să plece de îndată ce terminau de servit micul dejun.

După o discuţie liniştită (foarte formală, fără ţipete, o politeţe rece de ambele părţi) se duse lângă Harriet, să-i întindă o felie de pâine cu unt. Sally se simţi aproape împăcată. „Soarta, se gândi ea. Destinul. Oricum nu ne plăcea aici."

– O să găsim o locuinţă nouă chiar azi, îi spuse ea lui Harriet. Şi apoi o s-o chem pe Sarah-Jane să vină să stea cu noi, bine?

– Si melusel.

– Da, bineînţeles. Şi pe mieluşel. Îi scriem doamnei Molloy ca să ni-l trimită, bine? Hai, papă. Ne facem bagajele şi ne ocupăm de toate astea. Acum avem toată ziua la dispoziţie.

Trei sferturi de ceas mai târziu şi după o despărţire deloc călduroasă de gazdă, Sally şi Harriet erau în Strand. Nu burniţa, dar era frig, iar umezeala din aer era atât de puternică încât Sally observă cum picăturile se condensau şi se aşezau pe blăniţa de pe geanta ei, chiar înainte să plece de pe Strada Villiers.

Voia mai întâi să meargă la bancă, the London and Counties, care era la câteva sute de metri. Cu bagajele într-o mână şi cu Harriet în cealaltă, îşi făcu drum prin mulţimea de oameni – vânzători de ziare, lustragii, funcţionari care se grăbeau să ajungă la serviciu, doamne cu cumpărături, comisionari la datorie, băieţi mesageri care se strecurau cu dibăcie prin mulţime – conştientă fiind, în tot acest timpul, că birourile lui Arthur Parrish nu erau departe şi că trebuia să aibă grijă să nu fie văzută.

Încercă să se calmeze, spunându-şi că era absolut ridicol, că pe o stradă atât de aglomerată precum Strand era complet în siguranţă, dar era totuşi neliniştită; şi atrăgea atenţia cu bagajele ei grele.

Ajunse la bancă şi o puse pe Harriet pe un scaun, lângă bagaje.

– Ai tu grijă de ele, bine? spuse ea. Mami se duce să scoată nişte bani.

Avea două sute de lire în cont. Dacă îl lichida şi deschide unul nou, altundeva, pe un nume diferit, ar fi putut să închirieze pe timp de un an o casă mică sau un apartament şi să trăiască confortabil.

Nu era prea încântată să meargă pe stradă cu atâția bani, dar nu era nevoie să meargă undeva departe – erau destule bănci în apropiere; dacă cerea un cec, le-ar fi ușor să dea de urma ei. Cel mai sigur era să ceară bani gheață.

Se duse la casier și îi explică situația ei. Tocmai se pregătea să scrie un cec când observă privirea casierului.

– Scuzați-mă, domnișoară Lockhart, spuse el, ridicându-se. Trebuie să verific ceva cu domnul director.

Se uită curios la ea, după care intră într-un birou. O cuprinse panica. Se uită în jurul ei; Harriet se juca liniștită, numărând inelele scaunelor mesei de mahon de lângă ea. Portarul, îmbrăcat în uniforma lui frumoasă, își ridică pălăria politicos în timp ce îi deschidea ușa unei doamne. Oare avea să o oprească dacă voia să fugă cu Harriet?

– Domnișoară Lockhart?

Directorul și casierul stăteau în spatele tejghelei. Era un bărbat la vârsta a doua, chel, cu un zâmbet binevoitor; Sally mai vorbise cu el doar de două ori, dar nu în acel an.

– Vreau să scot niște bani din cont, zise Sally. E vreo problemă?

– Cred că ar fi mai bine să vorbim între patru ochi, spuse el. Vreți să poftiți în biroul meu?

Sally rămase pe gânduri: veşti proaste. Urma să îi spună ceva de rău. Casierul avu un schimb de priviri scurt cu directorul și apoi se duse la portar și îi spuse ceva, foarte detașat.

O luă pe Harriet și îl urmă pe director, până la capătul coridorului. Se așeză la masă. Sally se așeză și ea, speriată, cu Harriet în poală.

– Ce s-a întâmplat, domnule Emes? De ce nu pot să-mi primesc banii?

– Nu mai aveți nici un ban în cont, spuse el. De fapt, contul a fost închis.

Rămase cu gura căscată. Își dădu seama cât de caraghios trebuia să arate, așa că își veni în fire.

– Cum adică? Și ce s-a întâmplat cu banii mei? Aveam două sute de lire. Unde îmi sunt banii?

– Știți – soțul dumneavoastră a venit dis-de-dimineață, cu documente juridice care îi dădeau dreptul să... Nu am autoritatea să, înțelegeți dumneavoastră... A venit cu avocatul dumnealui și...

– I-ați dat banii mei?

– Banii lui. Conform legii, bunurile personale ale soției aparțin soțului. Poate face ce pofteşte cu ele. Asta dacă nu cumva există un acord între cele două părți. Iar avocatul...

– Dar nu sunt căsătorită cu bărbatul acela! Nu am fost niciodată! Nu este soțul meu!

Harriet se uită speriată la ea, cu ochii mari. Sally o mângâie din reflex pe păr.

– Domnișoară, domnișoară Lockhart, nu există nici un dubiu. Avocatul avea toate documentele necesare. Vă dați seama că am rămas surprins când – când mi s-a spus. Dar m-am asigurat să nu existe nici o problemă...

– Adică vreți să-mi spuneți că știați deja? Şi de ce nu mi-ați spus nimic?

– Nu erați aici.

– Dar *banii* mei – Sally își duse mâna la frunte; tremura neajutorată din toate încheieturile.

– Legal, sunt banii lui. Țin să vă reamintesc. Banca nu a greşit cu nimic.

– L-ați lăsat pe omul acela – un străin – să plece cu toți banii mei?

Era şocată şi furioasă. Rămase blocată şi pierdută.

– Dar nu este un străin, spus el. Există o lege clară care spune că soțul...

– De cât timp pune asta la cale?

– Bineînțeles că banca nu lichidează un cont pe nepregătite. Am fost puşi la curent cu această situație de mult timp. Mai avea nevoie doar de actele necesare, pentru formalitățile necesare şi după sentința de ieri.

Sally se ridică. În mijlocul şocului își amintise de casier şi de portar. Oare îi trimisese un mesaj? Birourile lui Parrish erau la doar două străzi distanță; poate chiar acum era în drum spre ea. O luă pe Harriet în brațe.

– V-ați comportat deplorabil, zise ea. Nu am cuvinte să vă spun cât de dezgustată sunt de dumneavoastră. I-ați permis acelui individ – acelui hoț – să-mi fure toți banii – i-ați dat toți banii mei fără nici măcar să mă avertizați – sunteți un trădător şi un laş...

Arăta ca un şobolan, cu fața lui schimonosită. Avea obrajii roşii şi un zâmbet tâmp. Se întoarse şi plecă. Casierul stătea la intrare, parcă

aşteptând pe cineva; portarul plecase. Avusese dreptate. În timp ce se îndrepta falnic spre uşă, casierul făcu o mişcare nesigură, încercând să o oprească, iar ea rămase nemişcată.

– Dacă pui mâna pe mine, vorbi ea clar şi răspicat, vei regreta tot restul vieţii. Dă-te din calea mea! Acum!

Mai mulţi oameni se întoarseră să se uite la ei; Sally ştia prea bine că erau miraţi. Făcu un pas către casier şi acesta se dădu la o parte. Deschise uşa şi ieşi. Un minut mai târziu, era la zeci de metri în aglomeratul Strand.

Harriet o trăgea de mână. Voia să-i şoptească ceva. Sally se aplecă să o audă, dar nu putea să înţeleagă ce-i spunea cea mică. O ridică, dar zgomotul de pe stradă era prea puternic; aşa că o sărută dulce şi îşi continuă drumul. Harriet tăcu. În mod normal Sally povestea, iar Harriet bălmăjea şi, deşi nu era o conversaţie în adevăratul sens al cuvântului, ele vorbeau între ele. Văzând-o pe Sally cum era atât de tăcută şi îngrijorată, Harriet nu mai zise nici ea nimic.

Se uită la ceasul de deasupra unui magazin de tutun; încă nu era ora zece. Poate ar fi fost mai bine să meargă undeva, să bea o cafea, să vorbească cu Harriet şi să se calmeze puţin.

Da, era o idee bună. Ştia o ceainărie chiar la căpătul drumului. După cinci minute stăteau la masa din colţ, Harriet cu un pahar de lapte în mână, în timp ce chelneriţa tocmai îi turna lui Sally o ceaşcă fierbinte de cafea.

– Mi-aduci şi mie un ziar, te rog? zise ea.

– Sigur, doamnă, răspunse fata.

Doamnă... Din nou. Nu avea decât să se obişnuiască cu această titulatură. Era doamna... Of, doamna Jones. Era de-abia ora zece şi deja era extenuată. Şi toţi banii ei... Tremura. Ce putea să facă? Mai avea destui bani cât să găsească un alt loc de cazare şi să reziste vreo două săptămâni. Avea destul timp să-i scrie lui Margaret şi să-i spună să vândă câteva acţiuni.

– Mami?

– Da, scumpo?

– Vreau melusel.

– Da, ştiu. Cum ajungem la noua noastră casă o să-i scriu doamnei Molloy o scrisoare ca să ni-l trimită, bine?

– Casă nouă?

– Păi, nu ne-a plăcut prea tare casa în care am stat azi-noapte, aşa că vom... mulţumesc, îi spuse chelneriţei care îi aduse ziarul. Vom căuta una nouă. O casă frumoasă.

– Si Sarah-Jane? întrebă Harriet hotărât.

– Păi... Nu chiar acum. Dar curând. Promit. Mai întâi trebuie să găsim o casă frumoasă. Uite, mami o să se uite acum în ziar să vadă ce găseşte.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că acolo cauţi dacă vrei un loc de închiriat. În anunţuri. Stai cuminte până caută mami ceva, da?

Harriet o ascultă, deşi nu era deloc mulţumită. Îşi scoase mănuşile şi se plimbă cu unghiile pe faţa de masă. Mirosea frumos în ceainărie. Nu îşi aducea aminte să nu-i fi plăcut casa în care stătuseră noaptea trecută. De fapt, nu-şi prea amintea deloc de acel loc, deşi îşi amintea încă de propriul dormitor, cu căluţul de lemn, culcuşul lui Bruin pe care i-l făcuse unchiul Webster şi casa de păpuşi. Deodată îşi dori cu ardoare casa de păpuşi.

Apoi mama tuşi, ca atunci când se îneca cu ceva. Avea ochii mari şi umezi şi era roşie la faţă. Harriet o urmări, foarte interesată.

Povestea pe care o citea Sally:

DISPĂRUTE

SOŢIA FUGE DUPĂ SENTINŢĂ

În urma sentinţei procesului în care era implicată, o soţie şi fiica ei au fugit ieri pentru a doua oară.

Domnul Arthur Parrish, un agent comisionar, de pe 27 Telegraph Road, Clapham, a intentat proces împotriva soţiei sale, cerând custodia copilului. Doamna Parrish fugise de acasă cu câteva luni înainte.

Ieri, domnul judecător Hawke i-a acordat bărbatului custodia copilei. Totuşi, aproape imediat s-a descoperit că doamna Parrish şi fiica sa, Harriet, în vârstă de doi ani, au fugit din casa în care locuiau. Încă nu se ştie unde se află cele două.

Doamna Parrish are douăzeci şi patru de ani, păr blond şi ochi căprui. S-ar putea să se recomande sub numele de Lockhart, nume pe care şi l-a asumat după ce şi-a abandonat căminul conjugal prima oară.

Poliţia se află pe urmele ei, cu un mandat de arestare pentru răpire.

Sally aruncă ziarul şi privi în gol cu ochii plini de lacrimi. Oare câte persoane citiseră acest articol? Şi ce naiba se întâmpla cu legea asta? Cum ajunsese o femeie să fie căutată pentru răpirea propriului copil?

O apucă repede pe Harriet şi o strânse la piept. Harriet se răsuci ca să o privească în ochi.

– Mami?

– Ce-ai păţit, micuţo?

– Vreau prăji bun. De elefant.

– Ah, Sally râse şi îşi şterse lacrimile. O prăjiturică de elefant. Ca acelea din care i-am dat şi elefantului să pape, nu-i aşa? Cum zici?

– Te rog!

– Aşa e mai bine.

Sally o chemă pe chelneriţă şi îi ceru o prăjitură şi încă o ceaşcă de cafea. „Mulţumesc lui Dumnezeu pentru ceainării, se gândi ea. Cu câţiva penny, puteai să stai acolo mult şi bine şi să primeşti mâncare, ceva de băut şi ziare."

Se uită pe fereastră la lumea care trecea grăbită. Nu aveau cum să o recunoască, nu-i aşa? Poate că ar fi fost totuşi mai bine să plece în străinătate. Poate că ar trebui să se vopsească.

După ce Harriet termină de mâncat, Sally achită nota de plată şi îşi luă toate bagajele. Harriet o urmă resemnată.

„Crede că ştiu ce fac", se gândi Sally.

În mod miraculos, o trăsură goală apăru de îndată ce ieşiră din ceainărie. O chemă şi îi spuse birjarului să le ducă la Bloomsbury. Peste câteva momente, erau pe partea de sud a Pieţii Trafalgar, iar Harriet o ţinea strâns de mână, uitându-se la caii care străluceau parcă în ceaţă, în timp ce frâiele se mişcau neîncetat în mâinile vizitiului, virând la dreapta în timp ce treceau de pe Strada Cockspur în Haymarket.

Sally nu ştia sigur de ce alesese tocmai Bloomsbury; poate pentru că se mai refugiase o dată acolo, în magazinul de fotografii. Harriet fusese concepută acolo, în noaptea în care murise Fred. Bloomsbury era cumva un loc sigur. Se întrebă cum de nu se gândise mai devreme la asta.

Odată ajunse în Piaţa Russell, îi plăti vizitiului. Ea şi Harriet rămaseră locului, de parcă ar fi fost doi pasageri abia ajunşi pe ţărm.

– În ce parte vrei să mergem? întrebă ea.

– Acasă, spuse Harriet.

– Trebuie să găsim o casă, îi zise Sally. Acolo vom fi acasă. Unde vrei să căutăm mai întâi? Pe aici? Sau acolo? În josul străzii? Tu hotărăşti.

Harriet cumpăni. Piaţa era foarte mare. Sally o ridică în braţe ca să vadă tot, iar fetiţa îi arătă o stradă în partea de est.

– Foarte bine, zise Sally, acolo mergem. Fii cuminte şi stai lângă mami, să traversăm strada.

Bagajele atârnau din ce în ce mai greu. Harriet păşi ascultătoare pe lângă ea, în timp ce se îndreptau spre strada pe care i-o arătase: case înalte din cărămidă, simple, clasice, dar elegante. Nu aveau ce să găsească acolo.

Sally o luă pe o stradă mai îngustă şi apoi într-o curte mică, îngrădită. Se numea Wellcome Passage.

– E frumos aici, Hattie, spuse ea. Hai să batem la uşă. La care zici tu?

Harriet îi arătă cu degetul. Sally bătu la uşă. Le deschise o menajeră tânără.

– Nu vă supăraţi, caut cazare. Ştiţi cumva dacă cineva prin zonă are camere de închiriat? întrebă Sally.

– Doamna Parker, la numărul cinci, îi răspunse fata. Totuşi, nu ştiu dacă are camere disponibile momentan. Chiar acolo.

Numărul cinci era o clădire puţin dărăpănată, înaltă şi îngustă, ca toate celelalte case din zonă; uşa de la intrare părea veche, iar inelul de metal de pe uşă nu mai fusese lustruit de ani de zile. Dar părea totuşi animată, iar ferestrele erau pline cu flori.

O altă menajeră, mai bătrână de această dată, mai puţin aranjată, mai puţin curioasă, se ivi în pragul uşii.

– Da, doamnă, avem o cameră liberă. Mă duc s-o chem pe doamna Parker. Intraţi, să nu staţi în frig.

Holul mic era aglomerat cu un cuier cu umbrele şi o bicicletă, iar pereţii erau plini cu tablouri – picturi nereuşite, înrămate neatent. Întreaga casă mirosea a varză.

Stăpâna casei, o femeie grăsuţă, agitată, cu ochi mari, ieşi după câteva minute din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

– Bună dimineaţa, zise Sally. Am înţeles că aveţi o cameră de închiriat. Caut un loc de cazare.

– Da... Da, îi răspunse doamna Parker dramatic, făcând un pas în spate, măsurând-o din cap până-n picioare, ca pentru un costum. Ah, da. Avea o voce joasă şi dramatică cu un accent uşor *cockney*[1]. Ne-am mai întâlnit cândva.

– Chiar aşa? Nu cred că...

– Pe tărâmul sufletelor. Ca un adept ce sunt, recunosc semnele. Dar tu, draga mea, eşti un spirit tânăr, aşa că probabil nu poţi face asta. Sub ce nume eşti cunoscută în această reîncarnare?

Întrebarea ciudată o luă pe nepregătite. Sally clipi şi îşi aminti.

– Ah... doamna Jones. Iar ea este fiica mea, Harriet.

Harriet se juca cu pedalele bicicletei. Sally o ridică înainte să cadă bicicleta peste ea. Doamna Parker se uită intens la Harriet, care o privi fix la rândul ei.

– E un suflet înţelept, spuse doamna Parker. Iar tu – tu ai un suflet tânăr. Pari îngrijorată, draga mea. Ascunzi multe secrete. Pe aici...

Urcară două etaje. Locuinţa nu era curată peste tot, în anumite locuri mirosea puternic a detergenţi de mobilă sau fum de ţigară. Odată ajunse la etajul al doilea, doamna Parker deschise o uşă verde.

– Aceasta este Camera Verde, spus ea. Ştii, culorile pe care le vedem în lumea fizică sunt radiaţii din infinit. Vibraţile lor influenţează sufletul. Pentru dumneavoastră, doamnă Jones, aş fi preferat albastrul, doar că un domn care lucrează în domeniul comercial a închiriat camera albastră pentru şase luni. Dar staţi liniştită, că şi camera verde e destul de potrivită.

Camera era ponosită, dar confortabilă. Şi aici erau alte picturi pe pereţi – păreau peisaje imaginare, cu mult verde.

– Deci... cât costă?

– O guinee pe săptămână, zise doamna Parker. Dacă vreţi şi mesele incluse, mai plătiţi douăzeci şi şapte de şilingi şi şase penny. Cărbunele şi gazul costă. Spălăm şi rufele.

– Încă ceva. Fiica mea – o puse pe un scaun pentru că începuse să se agite şi continuă încet – ştiţi, câteodată...

---

[1] *Cockney* – dialect londonez din East End (n.tr.)

– Aici, spuse doamna Parker, deschizând ușa de la dormitor și poftind-o pe Sally înăuntru. Mai face în pat? continuă ea. Unul dintre micile inconveniente ale vieții fizice. Nu-ți face probleme, draga mea! Vom pune această pânză deasupra saltelei. Îți plac tablourile? Fiul meu, Rodney, le pictează. De fapt, el îmi ghidează mișcările din lumea spirituală. Doamnă Jones, mesele noastre sunt strict vegetariene, sunt sigură că nu va fi nici o problemă și mâncăm în sala de mese. Cât timp doriți să stați la noi?

– Păi – o săptămână. Pentru început. Vedeți, tocmai ce am ajuns în Londra. Vom căuta o locuință mai permanentă...

– Sunteți văduvă? întrebă doamna Parker veselă.

– Tatăl lui Harriet a murit înainte ca ea să se nască.

– Sigur veghează asupra ei, draga mea, sigur. Prânzul e în douăzeci de minute. Lizzie va face paturile și focul. V-aș ruga să plătiți chiria pentru o săptămână în avans.

Sally plăti chiria pe o săptămână, mesele, cărbunii și gazul din lămpi; mai descoperi că pe lângă toate privilegiile spirituale pe care le avea la îndemână, ea și Harriet urmau să se bucure singure de baia de lângă camera lor, întrucât nu mai stătea nimeni cu ele la etaj.

– Cred cu tărie în păstrarea igienei intime în permanență, îi zise doamna Parker din capul scărilor, salutându-l scurt pe un tânăr slab și deșirat care tocmai ieșea dintr-o cameră.

– Ah, da, și eu, îi răspunse Sally.

După ce femeia plecă, Sally se întoarse în dormitor și își dădu jos pălăria și mănușile. Harriet se juca cu ușa de la dulap, uitându-se în oglindă. Sally se așeză pe patul mai mare din camera îngustă și, copleșită de griji, se întinse și închise ochii pentru o clipă.

După doar câteva secunde, Harriet o trase de mână.

– Mami! Mami! zise ea.

Bătea cineva la ușă. Sally se ridică repede și se duse să deschidă.

– M-a trimis doamna Parker să vă spun că prânzul este gata, zise simplu menajera.

– Mulțumesc, îi răspunse Sally. Coborâm imediat. Hai, Hattie, hai să ne spălăm pe mânuțe.

În timp ce menajera cobora scările, Sally îi dădu jos repede hăinuța și căciulița, o pieptănă, merseră la baie, o spălă pe mâini și

apoi – amintindu-şi – îşi luă banii din buzunarul de la haină şi îi îndesă în piept. Apoi coborâră şi ele grăbite.

Prânzul constă din legume cu curry, cartofi şi budincă şi gem. Harriet refuză să mănânce, făcând-o pe Sally să se simtă prost: oare să insiste, cu riscul de a se certa cu cea mică? Să o lase în pace, doar ca să nu facă urât? Pe lângă toate celelalte gânduri care îi treceau prin minte, acum îi era ruşine că ştia atât de puţine despre preferinţele culinare ale propriei fiice. Sarah-Jane se ocupase de tot, atât de eficient şi de discret, încât Sally nici nu observase că ea chiar nu făcea nimic. Iată că de-abia acum îşi dădea seama, cu durere în suflet.

O convinse pe Harriet să mănânce toată budinca, deşi rămaseră singure la masă, căci ceilalţi terminară repede de mâncat. După ce termină, într-un sfârşit, se îndreptă către camera lor, dar dădu peste domnul Parker pe scări.

Acesta se uită în jur cu mare băgare de seamă, după care se apropie de ea şi îi spuse încet:

– Dacă aveţi poftă de o plăcintă cu carne – e un magazin tare drăguţ după colţ – îmi place mie mult – mă mai strecor câteodată să mănânc o plăcintă cu carne –, dar să nu-i spuneţi doamnei P – pot să vă aduc şi dumneavoastră una dacă vreţi.

Strălucind de acea plăcere interzisă, coborî la parter.

Sally găsi paturile făcute şi, văzând-o pe Harriet căscând, hotărî să o lase să doarmă puţin. Găsi şoricelul de batistă la fundul bagajului, îl refăcu, iar Harriet îl luă repede, închise ochii şi adormi.

Sally se duse în salon, închise uşa şi oftă cu o îngrijorare atât de profundă, încât se transformă într-un căscat care părea interminabil. Apoi se aşeză, îşi scoase caietul şi începu să scrie.

Ne-am mutat deja. Nici nu pot să scriu despre celălalt loc; prea urât. Aici e cam dărăpănat, dar mai prietenos. Of, Doamne, banii... timp de circa o oră am şi uitat de asta. Cum i-a luat el aşa – şi cum l-a ajutat directorul, plănuind de zile întregi, fără să-mi spună nimic...

Se opri. Plângea de nervi. Se şterse repede la ochi şi continuă.

N-are nici un rost să plâng. Mai am trei lire şi şase şilingi, mâncare şi cazare plătite pentru o săptămână.

De făcut:

Imediat

1. Să-i scriu lui Margaret – curier? Să vândă Anglo – Egyptean, acţiunile de la calea ferată Grand Trunk din Canada – să treacă banii în contul ei. Borsetă.

2. Să le scriu soţilor Molloy – Mieluşel.

Mai târziu

3. Să caut undeva unde să locuim.

4. Să o aduc pe Sarah-Jane să ne ajute – nu pot să fac cercetări despre Parrish şi să am grijă şi de H.

5. Să aflu de ce.

Lăsă stiloul din mână, tremurând, dându-şi seama că putea aprinde focul dacă voia. După-amiaza de afară era încă rece, dar cel puţin era afară. Realiză şocată că trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când se întâlnise cu Cicely în ceainărie. Ieri, pe vremea aceasta, avea o casă, o fiică şi bani. Ce era acum? O fugară?

Făcu focul, se spălă pe mâini şi începu să despacheteze.

Capitolul 13

Ceainăria

După ce intră în posesia banilor lui Sally pe care îi depozită repede în contul lui, domnul Parrish merse la birou. Îl salută pe Rubinstein, negustorul de tutun de la parter; își verifică APOI căsuța poștală; își salută secretarii și își începu treaba, nu înainte de a arunca o privire atentă prin birou.

Când se uită la ceasul său American Watch Company placat cu aur și văzu că era ora douăsprezece, își luă haina, pălăria și plecă din nou. Merse grăbit pe Strand, în sus pe Strada Fleet, trecu pe lângă Catedrala St. Paul și pe lângă Banca Angliei până ajunse în Cornhill. Îi plăcea să se plimbe. Își legănă brațele și respiră adânc, din diafragmă, conform metodei predate de doctorul Alver, de la Institutul Suedez de Știință, în cadrul cursului de igienă la care participase și el primăvara trecută.

În Cornhill, consultă un ziar și căută numărul 14. Când îl găsi – o clădire de birouri cu o plăcuță de alamă discretă pe care scria Arthur C. Montagu, Detectiv Particular – intră imediat înăuntru.

Existau multe agenții de investigații în Londra la acea perioadă – agenții de detectivi particulari, cum i-am spune acum. Cea a domnului Montagu era cea mai mare: o firmă inovatoare, dinamică și de încredere, cu douăzeci de ani de experiență, cu un personal mare și bine antrenat, funcționând în absolută discreție. Dacă voiai să afli cu cine ți-a fugit bărbatul, sau de ce secretarul tău șef este brusc atât

de prosper, tocmai când observi că afacerea e cam pe ducă, Arthur C. Montagu şi personalul său discret îţi puneau la dispoziţie experienţa lor de douăzeci de ani. Făceau treaba în locul tău şi îţi trimiteau nota de plată. Dădeau anunţuri – discret – în *The Times;* aşa dăduse de ei şi domnul Parrish.

Fusese rugat să aştepte într-un birou ordonat şi modern, plin cu instrumente portavoce, ţevi pneumatice pentru mesaje şi maşini de scris. Un tânăr operator dibace îl luă la întrebări.

– Soţia – descriere? Ah! Fotografie. Şi mai bine. Şi fiica – vârstă? Nume? Poză? Nu? Păcat. Când au dispărut? Ieri. Se dă drept Lockhart, de la Garland şi Lockhart, Fotografi, Twickenham. Credeţi cumva că a fugit în străinătate? Să ştiţi că putem comunica foarte repede prin telegraf cu sucursalele noastre din Paris şi Berlin. Iar noul sistem de telefoane va fi instalat zilele astea. Nu? Credeţi că e tot în Londra? Sau poate că nu. Numele asociaţilor, prietenilor... Taylor... Garland... Bertram: Hon. Charles Bertram – cine e el? Partenerul lui Garland, care se află în prezent în America de Sud. E posibil să se fi dus acolo? Birou în City, consultanţă financiară – vai. E o femeie de carieră, soţia dumneavoastră. Da, bineînţeles, e totuşi cam nepotrivit, da; dar vremurile se schimbă, ce anume? Emancipare! Cum? Foarte bine, domnule Parrish, îi vom pune pe oamenii noştri pe urmele ei. Înţelegeţi totuşi – nu vă promitem nimic – Londra e un oraş mare –, dar Arthur C. Montagu este cel mai bun în domeniu. Arnold! Împrăştie imediat descrierea asta şi trimite-l pe domnul Billings la mine.

Domnul Billings era detectivul care avea să preia cazul. Părea tenace, iar figura lui de copoi bătrân inspira încredere.

Domnul Parrish îi dădu domnului Billings o anumită sumă de bani pentru cheltuielile sale şi plecă cu o broşură în care erau prezentate diferitele tarife de la Arthur C. Montagu. Îşi aminti de sfatul lui Jack Draper, celebrul boxer de categorie mijlocie, şi hotărî să ţină cont de el: când l-ai prins în frânghiile ringului, loveşte-l o dată tare, cu toate puterile. Aşa că mai avea de dat un telefon.

Domnul Billings era o persoană metodică, chiar mai metodică decât domnul Parrish, deşi nu ştia nimic în legătură cu Principiile Ştiinţifice de Afaceri pe fondul cărora îşi clădise succesul domnul Parrish. La scurt timp după ce plecă de la birou, se îndreptă către Bengal Court, un spaţiu îngust şi mic, între patru biserici. Razele soarelui nu ajungeau niciodată acolo; totul era înconjurat într-un aer sinistru, avid de câştiguri, prăfuit. Numărul trei era la fel de întunecat şi auster precum toate celelalte. Domnul Billings, care în ciuda expresiei şi meseriei sale, era un om vesel, se uită în jur cu reticenţă. „Femeile n-au ce căuta pe aici", se gândi el, în timp ce intră la numărul 3.

În spatele unei uşi glisante stătea un portar care îi spuse să urce la etajul al treilea, iar când ajunse acolo, intră într-o încăpere cu un aer mai plăcut, cu o floare interesantă pe pervazul ferestrei, care dădea către turnul unei biserici, cu o boltă caraghioasă în vârf şi către Mansion House.

Bătu la o uşă pe care scria S. Lockhart, Consultant Financiar.

– Intră, auzi o voce de femeie.

„Să fie chiar atât de uşor? se întrebă el. Mă îndoiesc..."

Tânăra domnişoară de la birou care avea în jur de douăzeci de ani nu era domnişoara Lockhart. Sau doamna Parrish, mă rog. Respectiva părea o femeie frumoasă, în poza pe care o avea; aceasta nu era. Cel puţin nu la prima vedere. Avea o expresie încrezătoare, care nu îi plăcu deloc domnului Billings, pentru că părea cam şireată. Ultima oară când văzuse expresia aceasta pe faţa cuiva fusese atunci când mătuşa lui îl prinsese fumând o ţigară în spatele gardului. Era evident că nu avea cum să o păcălească.

Totuşi, trebuia să facă o încercare.

– Domnişoara Lockhart? întrebă el.

– Nu, eu sunt domnişoara Haddow. Domnişoara Lockhart este plecată. Cu ce vă pot ajuta?

– Sincer să fiu, o caut pe domnişoara Lockhart. Vin din partea firmei de avocaţi Gillray şi Gillray, în legătură cu un testament. Domnişoara Lockhart a primit o sumă de bani şi...

– Aveţi cumva o carte de vizită?

„Înfiptă domnişoara." Găsi o carte de vizită în buzunarul de la vestă şi se panică când o văzu că se întinse după un registru de adrese din raftul din spatele ei. Dacă se apuca să caute adresa din cartea de vizită, avea să descopere că era o reşedinţă, închiriată de firma de detectivi particulari Arthur C. Montagu. „Mai bine trec direct la subiect, se gândi el; e prea deşteaptă, n-am cum s-o păcălesc."

Dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, bătu cineva la uşă; iar norocul lui Sally se risipi.

Domnişoara Haddow deschise uşa şi zise:

– Numai puţin. Sunt cu cineva...

– Aveţi un mesaj din partea domnişoarei Lockhart.

Domnul Billings aruncă o privire prin uşa deschisă: era un curier. Îi veni brusc o idee.

– Un moment, domnişoară, spuse el, făcând un pas înainte. Toţi trei stăteau acum înghesuiţi în pragul uşii şi nu avu nevoie decât de un moment de neatenţie din partea celorlalţi doi. În ultima vreme, mulţi curieri s-au apucat să deranjeze contribuabilii. Aveţi broşura la dumneavoastră?

Curierul, un bărbat voinic, cărunt, cu mai multe medalii de panglici în piept, tocmai se pregătea să-i răspundă, când domnişoara Haddow interveni brusc:

– Numai patronii pot cere broşurile. Din câte ştiu eu, nimeni altcineva nu are dreptul.

– Nu este nici o problemă, domnişoară, zise curierul. Nu am nimic de ascuns.

Îi întinse broşura. Domnul Billings o cercetă repede şi apoi zise:

– O zi bună, domnişoară!

Îi înapoie curierului broşura şi plecă.

Margaret Haddow se uită după el, enervată. Ştia că fusese păcălită, dar nu ştia exact ce se întâmplase, aşa că luă scrisoarea, îl plăti pe curier şi se duse să o citească.

– Opreşte! Opreşte!

Norocul era de partea domnului Billings. Tocmai ce trecea o trăsură goală prin faţa lui; vizitiul îl auzi şi întoarse brusc. Măturătorul de pe stradă sări repede pe bordură ca să scape cu viaţă şi începu să-l înjure în toate felurile.

– La Biroul Corpului Curierilor din Strand, zise domnul Billings. Dă-i bice!

Vizitiul era cam vitezoman; mai dărâmase vreo doi, trei măturători şi nu părea să aibă vreo problemă cu asta. Apucă frâiele calului, smuci biciul şi trecu valvârtej printre o altă trăsură şi căruţa cu marfă a unui negustor, alegându-se cu ţipete şi înjurături din partea amândurora. Mai târziu, huruiau, se balansau şi săreau pe Strada Lombard ca o şaretă romană. Domnul Billings îşi ţinea bine pălăria pe cap, binecuvântând regulile stricte ale Corpului Curierilor.

Corpul Curierilor era format din soldaţi şi marinari pensionaţi. Puteai angaja un curier ca să facă un comision, să ducă o scrisoare, un pachet, reclame, să livreze bani sau cecuri, sau să păzească o clădire pe timp de noapte – de fapt, făceau cam de toate; pentru toate aceste munci exista un tarif precis, care era trecut în broşura pe care i-o ceruse domnul Billings curierului de la biroul domnişoarei Lockhart.

Pe lângă asta, în fiecare broşură era trecut numărul personal al respectivului curier, care lipsea în cazul unei broşuri falsificate. Domnul Billings memoră numărul curierului de la birou. Spera ca acum să îi vină de hac domnişoarei Haddow.

Trăsura opri la o bătaie uşoară a biciului, o smucitură a frânei şi o alunecare a roţilor; domnul Billings sări repede, îi aruncă vizitiului o monedă, strigându-i:

– Aşteaptă aici!

Intră grăbit în clădire.

Găsi la birou un sergent mustăcios, curat şi aranjat. Domnul Billings nu pierdu nici o secundă.

– Curierul numărul 318, zise el. Caporal. Puteţi să-mi spuneţi unde se află acum?

– De ce?

– E urgent. Anchetă de poliție. E martor la o crimă. Se pare că numărul 318 poate confirma alibiul clientului meu – e o chestiune de viață sau de moarte. Unde e? Repede!

Cine nu ar fi rămas impresionat să audă de pedeapsa cu moartea? Luă un registru mare și începu să-l frunzărească, lingându-și un deget ca să întoarcă paginile mai repede.

– 318 – Caporalul Lewis, spuse el. Mesajul trebuie livrat la o adresă în Bengal Court, în City, din partea domnișoarei Lockhart, Numărul 5, Wellcome Passage, Bloomsbury. A plecat la ora...

– Îl găsesc eu, spuse domnul Billings, ieșind rapid pe ușă, lăsându-l pe sergent ușor uimit.

Margaret Haddow mototoli scrisoarea lui Sally și lăsă să-i scape o înjurătură pe care o auzise odată la un vizitiu și presupuse că se potrivea la fel de bine și în cazul de față.

Chiar fusese păcălită. Agentul acela cu pălărie de melon sigur aflase până acum adresa lui Sally – și dacă nu o aflase încă, avea să o facă curând. Și apoi? Nu putea decât să se ducă ea însăși acolo. Dar avea o întâlnire în douăzeci de minute cu un client pe care îl mai amânase o dată. Pentru afacere, nu puteau să-l piardă, dar nu putea să o lase pe Sally la greu.

Se duse în celălalt birou, unde Cicely Corrigan scria câteva scrisori.

– Trebuie să plec, zise ea. E o urgență. Fii atentă la mine – domnul Patten ajunge în douăzeci de minute. Cere-i mii de scuze din partea mea și stabilește o altă întâlnire. Îmi pare rău că...

– Nu e el? întrebă Cicely.

Tăcu. Se auzeau voci la ușă. Margaret, exasperată, încercă să se calmeze și îi veni brusc o idee.

– Atunci va trebui să te duci tu, zise ea. Este foarte important. Ia-ți haina, pălăria și ia o trăsură până la Wellcome Passage în Bloomsbury – ții minte? Du-te la Numărul 5. Spune-i vizitiului să te aștepte. O s-o găsești acolo pe domnișoara Lockhart. Spune-i să se ducă la... Of, la Muzeul Britanic, că nu e departe și să mă aștepte în Camera Asiriană. Să plece de la adresa aia – Wellcome Passage. Vin și eu cât

de repede pot. Stai, să nu uit. Banii pentru trăsură. Poftim. După ce o laşi la muzeu să te întorci repede aici. Hai – este extrem de important.

Uimită, dar dispusă să ajute, Cicely apucă repede haina ponosită, pălăria ei veche şi banii, în timp ce Margaret se grăbi să îi deschidă uşa.

În timp ce Cicely zorea pe scări, Margaret se întoarse la vizitatorul ei şi rămase puţin nedumerită văzând că domnul Patten venise însoţit. Respectiva persoană era dovada că domnul Parrish îşi amintise de sfatul lui Jack Draper; dar Margaret nu avea să îşi dea seama de acest lucru decât peste alte câteva minute.

Domnul Parrish tocmai lucra la afacerile unei Societăţi de Misionari, când domnul Billings dădu buzna în biroul exterior şi îi spuse ceva secretarului.

– De obicei nu îl întrerup pe domnul Parrish în timp ce munceşte, spuse secretarul, un tânăr cu faţă de peşte, cu înalte standarde morale. Se află într-o reuniune cu Secretarul Naţional al Misiunii Unite în India de Sud şi Sri Lanka. Nu cred că...

– Prietene, du-i asta, zise domnul Billings, scriind repede pe spatele unei cărţi de vizită de la Arthur C. Montagu: „Am adresa domnişoarei Lockhart – Billings". Hai, nu mai sta pe gânduri!

Secretarul încuviinţă şi bătu la uşa biroului din interior. Ştia că domnului Parrish nu îi plăcea să fie întrerupt, dar trebuia să încerce...

Şeful său luă cartea de vizită, aruncă o privire fugară şi sări în picioare.

– E aici? zise el.

– Da, domnule Parrish.

– Spune-i să mă aştepte. Vă rog să mă scuzaţi, domnule Pryor; a intervenit ceva urgent. Vom discuta despre amenajarea instituţiei dumneavoastră cu altă ocazie. Între timp voi avea grijă să trimitem bibliile şi plantele sola topis cu primul vapor spre Mandras. O zi bună – Blake, condu-l pe domnul Pryor.

Misionarul, care aştepta cu nerăbdare să aleagă evantaie şi plase contra ţânţarilor, se trezi dat afară cu pălăria în mână. În câteva secunde, domnul Parrish o luă pe a sa.

– Unde? fu singurul cuvânt pe care i-l adresă domnului Billings.

– Bloomsbury. Ne aşteaptă trăsura.

– Minunat.

Un minut mai târziu, goneau pe Drury Lane. Vizitiul se bucura de o zi exact pe gustul lui.

Cicely Corrigan fugi foarte emoţionată spre staţia de birje de pe Strada Regele William. Nu mai mersese niciodată singură cu trăsura, deşi îl mai însoţise pe tatăl ei; cât bacşiş să-i lase vizitiului? Auzise că erau tare nepoliticoşi dacă nu le dădeai destul...

Acum şi-ar fi dorit să aibă dezinvoltura domnişoarei Lockhart sau siguranţa de sine a domnişoarei Haddow; amândouă erau atât de mature! Oare erau aşa pentru că făcuseră o facultate?

Ei bine, ea trebuia să se descurce cu ce avea. Fugi către trăsura din capul şirului şi îi spuse:

– Bloomsbury, vă rog. Numărul 5, Wellcome Passage.

– Imediat, domnişoară, zise vizitiul apucând frâiele.

Porniră la drum.

„Hai că n-a fost chiar atât de greu", se gândi ea. Şi la urma urmei, putea să o întrebe pe domnişoara Lockhart în legătură cu bacşişul.

Dar mergeau cam încet. Bineînţeles, era trafic; erau prinşi în spatele unui omnibuz care se mişca încet, care la rândul lui era blocat de – scoase capul pe fereastră să vadă mai bine – tocmai de un dric; când ajunseră la Ludgate Circus trebuiră să se oprească, căci un poliţist lăsă să treacă traficul de pe dreapta, de pe Farringdon Road.

După vreo zece minute, porniră din nou. Traficul începu treptat să se mişte mai repede, iar curând goneau pe Strada Fleet. Intră pe Chancery Lane, pavat pe o parte şi de alta cu clădiri de cărămidă înalte, elegante, sobre; ieşiră pe Holborn, trecură de vechile clădiri cu patru etaje cu acoperiş triunghiular; ajunseră pe Southampton Row şi apoi, în sfârşit, în Bloomsbury. Cicley nu cunoştea zona, deşi tatăl ei îi dusese odată pe ea şi pe fratele ei la Muzeul Britanic.

Vizitiul deschise uşiţa de pe peretele din spatele ei, făcând-o să tresară.

– Unde aţi spus că vreţi să mergeţi, domnişoară?

– Ah! Wellcome Passage. Nu ştiu unde vine...

– Întrebăm.

Flutură hamurile, iar calul o luă la trap, iar trăsura urcă pe trotuar. Un poliţist înalt, masiv îşi făcea rondul.

– Wellcome Passage? întrebă vizitiul. Ştiţi unde e?

– Ce ciudat, spuse acesta. Chiar acum cinci minute m-a mai întrebat cineva acelaşi lucru. Uite acolo, prietene – pe strada asta, prima la dreapta. Dar să ştii că nu poţi să intri cu trăsura.

– Mulţumesc, zise vizitiul, îndreptându-se în direcţia respectivă.

Cicely se ridică în picioare: mai era cineva care căuta Wellcome Passage. De-asta era îngrijorată domnişoara Haddow.

Trăsura făcu prima la dreapta şi opri la poarta de la Wellcome Passage. Mai era o trăsură care aştepta.

Cicely coborî şi se duse la vizitiul ei. Ceva nu era bine. Nu ştia exact ce, dar deodată deveni tare neliniştită.

– Vrei, te rog, să mă aştepţi câteva minute? zise ea. Trebuie să mă duc după o domnişoară şi apoi o să te rog să ne duci la Muzeul Britanic.

– Trebuie să mă plătiţi mai întâi, spuse vizitiul.

– Ah – îmi cer scuze – cât?

– O liră şi şase penny, dulceaţă.

Cicely scotoci în poşetă, găsi câteva monede şi îl plăti. Roşi imediat, căci băiatul ridică uşor din sprâncene. Cât să-i dea? Ce ar fi făcut domnişoara Lockhart în locul ei?

– Dacă mai eşti aici când mă întorc, spuse ea cu îndrăzneală, primeşti bacşiş.

Bărbatul încuviinţă. Cicely intră pe poartă, pe când celălalt vizitiu îşi cercetă adversarul cu interes: aveau oare să participe la o întrecere?

Cicely găsi numărul 5 şi bătu la uşă. Îi deschise o servitoare aparent sarcastică, cu părul ciufulit.

– Aveţi cumva în gazdă o domnişoară Lockhart?

– Lockhart? Ah – adică Jones. Doamna Jones. O mai aşteaptă doi domni la etaj. Vreţi să vă conduc la ei?

– Doi?

– Da, doi domni. Tocmai ce au ajuns. Parcă am fi în Piccadilly Circus[1] azi. Urcați sau nu?

– Ea e acasă?

– E plecată cu copilul. Dar cred că se întoarce repede. Deci intrați sau nu că e frig rău cu ușa deschisă.

Evident, era o servitoare tare neobișnuită și nu era deloc genul de casă în care și-o imagina pe domnișoara Lockhart.

– Știți cumva unde e plecată? întrebă Cicely.

– Habar n-am și mi-e și frig, zise servitoarea.

Cicely se uită pierdută în jur.

– Aștept aici, spuse ea.

Servitoarea ridică din umeri și închise ușa.

Cicely era din ce în ce mai încordată. Bărbații aceia care așteptau la etaj – veniseră cu cealaltă birjă, care îi aștepta, exact ca a ei – ca să facă ce? Să-i ducă undeva? Să o ia pe domnișoara Lockhart?

Îi putea vedea pe ambii vizitii, la capătul pasajului, urmărind-o: al ei o privea neîncrezător, iar celălalt foarte nerăbdător. Își strânse pumnii și se uită în altă parte. După-amiaza gri era pe sfârșite; se așternea o ceață răcoroasă. Și dacă domnișoara Lockhart plecase de tot? Cât să o aștepte? Cât avea de gând vizitiul să stea după ea?

Din fericire, după doar câteva secunde domnișoara Lockhart apăru de după colț. Într-un braț ținea un coș și în celălalt un copilaș. Părea obosită. Tresări când o văzu pe Cicely.

– Vai! Domnișoară Lockhart! Mulțumesc lui Dumnezeu... începu Cicely.

– Cicely – ce cauți aici? A primit domnișoara Haddow mesajul meu?

– Da, m-a trimis pe mine pentru că domnul Patten, știți dumneavoastră, clientul, a ajuns exact când era dânsa pe picior de plecare și mi-a spus să vin repede. Domnișoară Lockhart, vă așteaptă doi bărbați înăuntru. M-am gândit că e mai bine să vă aștept afară... Ah, să știți că o să vină și domnișoara Haddow. A zis să o așteptați la Muzeul

[1] Piccadilly Circus – faimoasă piață și intersecție din Londra (n.tr.)

Britanic şi să plecaţi imediat de aici. Bănuiesc că ştia despre bărbaţii aceştia. Trebuie să o aşteptaţi în Camera Asiriană. Am o trăsură...

– Vai... Vai, îţi mulţumesc, Cicely! Atunci, hai să ne grăbim. Vino, Hattie...

– Mami, spuse copilul şi îi şopti ceva.

Domnişoara Lockhart încuviinţă şi îi dădu lui Cicely să ţină coşul. O duse grăbită într-un spaţiu îngust între case, îi ridică fustiţa şi jupa şi o lăsă să-şi facă nevoile în canalul de scurgere. Cicely simţi că o ia cu ameţeală. Se ruşină şi aproape că leşină de uimire. De fapt, nu i se părea adevea. Fusese destul de şocată să afle că domnişoara Lockhart avea un copil din flori, dar să o mai şi lase să facă asta în plină stradă...

Nu ştia prin câte trecuse Sally.

După un minut, erau toate trei în trăsură, Harriet în poala lui Sally. Traversară Russel Square, îndreptându-se spre intrarea Muzeului Britanic.

Cicely îi povesti tot ce ştia. Sally încercă să asimileze noile informaţii. Era clar. Trebuia să se mute din nou. Cât va mai rezista Harriet? Cât va mai rezista ea însăşi?

Era palidă şi tăcută. Şi obosită. Copila stătea în braţele ei, îmbujorată, cu degetul în gură, cu capul pe umărul ei, uitându-se la Cicely cu ochii ei mari şi negri, la fel ca ai mamei sale.

Când trăsura opri, Sally coborî, o ridică pe Harriet şi luă coşul de la Cicely.

– Camera Asiriană, da? întrebă ea. Sper să vină repede. Închid în douăzeci de minute. Dar – îţi mulţumesc din inimă, Cicely.

Zâmbi scurt şi intră repede pe poartă. Cicely îşi reveni şi deschise uşiţa din spatele ei.

– Ne întoarcem în City, zise ea. La colţul străzilor Cornhill şi Gracechurch.

Curând, îşi dădu seama că tremura, dar nu ştia dacă de uimire, ruşine sau de frig. Îi era ruşine, deşi chiar nu ştia de ce; se simţea ca şi cum de-abia atunci şi-ar fi dat seama cu adevărat cât de matură era domnişoara Lockhahart, chiar mai matură decât o crezuse înainte. Maturitatea ei ţinea de abilitatea de a se descurca în situaţii pe

care ea nici nu le putea spune pe nume fără să roşească. Domnişoara Lockhart nu mai părea atât de zeiţă în ochii ei – era clar. Părea mai bătrână, mai obosită, poate chiar ridată. Deloc ideal. Şi cum ţinuse ea copilul la canalul de scurgere... Totodată, parcă părea mai reală. Mai puternică. Cât de extraordinare erau lucrurile când vedeai dincolo de aparenţe... Uitase să o întrebe cât să-i lase vizitiului; oricum, ar fi fost nepotrivit să o deranjeze cu nimicurile astea în situaţia ei. Nu avea încotro decât să se maturizeze şi ea puţin.

Sally o lăsă pe Harriet să meargă singură până în faţa scărilor, dar apoi o luă în braţe şi se duse la intrare. Portarul îi spuse:

– Închidem în cincisprezece minute, doamnă.

– Am înţeles. Îmi puteţi spune pe unde să o iau ca să ajung la Sala Asiriană?

– În stânga. Drept în faţă.

O lăsă jos pe Harriet, dar aceasta protestă.

– Hattie, scumpo, trebuie să mergi singurică. Pe mami o doare braţul.

– Nu vreau!

Sally văzu că portarul se uita urât la ea. La fel şi un bărbat care stătea la birou.

Cu o puternică durere de braţ, merse cu Harriet prin galeriile greceşti şi romane, statuile reci şi albe părând severe şi impunătoare; traversă Sala Egipteană, cu zeii ei imenşi din piatră, faraoni şi obeliscuri, care nu îi mai păruseră niciodată atât de necunoscute ca acum; ajunse în cele din urmă în Sala Asiriană. Multe feţe nemiloase cu bărbii ascuţite, un taur imens, figuri înconjurând în ritm de marş pietre fantastice pentru un ritual semeţ, uitat de sute de ani...

Nu mai era nimeni în toată Sala. O lăsă jos pe Harriet. Lăsă şi coşul din mână. Cumpărase câteva obiecte pentru igienă intimă – săpun, un prosop; şi un pachet cu biscuiţi cu ghimbir. Harriet era irascibilă şi îmbujorată. Sally îi dădu un biscuit, sperând să nu le vadă nimeni. Asta le mai lipsea. Să le dea afară din Sală pentru că făceau mizerie. Oare de ce nu puseseră şi ei o băncuţă acolo? Harriet stătea sprijinită de picioarele ei, ţinând-o strâns cu o mână, în cealaltă avea biscuitele. Dacă ar fi

fost acum acasă, Sarah-Jane ar fi ştiut ce să facă: i-ar fi dat un pahar cu lapte şi ar fi pregătit-o de culcare, căci i se păru că avea şi puţină febră.

Era evident că nu se putea întoarce la doamna Parker; era urmărită. Aşa că pierduse tot – haine, hainele lui Harriet, totul, mai puţin ce aveau în coş şi ce aveau pe ele.

Gândindu-se la lupta sa împotriva morilor de vânt şi la nenorocul ei, se simţi copleşită de teamă şi nelinişte. Nu voia decât să doarmă, să doarmă fără vise! La fel şi biata Harriet: copila stătea sprijinită de ea, de-abia ţinându-şi biscuitele. Sally o luă în braţe, ţinând-o strâns, lăsând-o să stea cu capul sprijinit de umărul ei. Harriet închise imediat ochii. Sally se gândi: să nu cumva să mă sprijin de ceva. Trebuie să stau dreaptă. Dacă stau dreaptă şi nu mă sprijin de nimic până vine Margaret, vom fi în siguranţă.

Sally se plimbă în sus şi-n jos în lumina diafană care trecea prin geamurile prăfuite. Pietrele vechi înconjurau încăperea, cu desenele lor cu sclavi, bătălii şi vânători, vii, asemenea acelor coşmaruri pe care nu poţi să ţi le scoţi din minte.

Biscuitele căzu din mânuţa lui Harriet. Sally se opri, cu spatele drept şi îl aruncă la coşul de gunoi, lăsând-o pe Harriet să se cuibărească în braţele ei.

Sally şopti ceva, mai mult pentru ea decât pentru copilă:

– Stai liniştită, scumpo, trecem noi şi peste asta. Ne vom întoarce în curând acasă şi totul va fi bine. O să te joci cu mieluşel, cu Sarah-Jane, iar Jim şi unchiul Webster se vor întoarce acasă şi vei dormi în pătuţul tău... Of, unde e Margaret? Vor închide în curând...

Se îndreptă spre uşă şi aruncă o privire pe holul lung, plin cu statuetele fantomatice. O doamnă şi un domn se plimbau agale, examinând inscripţiile; un tânăr schiţa ceva; un îngrijitor se uita la ceas. Nu mai văzu pe nimeni altcineva. Apoi însoţitorul îşi băgă ceasul în buzunar şi se duse să vorbească cu doamna şi cu domnul, care dădură din cap şi îşi îndreptară paşii spre ieşire. Tânărul începu să-şi strângă creioanele.

Sally se ascunse, sperând că vor uita de ea şi că vor avea un adăpost în noaptea aceea, fie că ar fi fost vorba doar de o podea pe care să doarmă; dar după câteva secunde, bărbatul intră în sală şi îi spuse:

– Închidem, doamnă.

Nici nu rămase deznădăjduită; nu putea fi mai deznădăjduită decât fusese până atunci. Încuviinţă, ridică coşul şi trecu pe lângă obeliscuri, faraoni, Venus şi Minerve.

Afară, în timp ce stătea la capătul scărilor, îi veni să plângă. Harriet stătea chircită; o dureau picioarele; se simţea mizerabilă, transpirată, prăfuită şi îi era frig şi frică. Începu să meargă greoi către poartă.

O trăsură opri în faţa porţilor. Margaret coborî, îi aruncă vizitiului câteva monede şi apoi o zări pe Sally. Alergau una spre cealaltă.

– Vai, mulţumesc lui Dumnezeu...

– Ce s-a întâmplat?

– Ai cumva...

– Lasă-mă pe mine să iau...

Vorbeau una peste cealaltă, iar apoi Margaret luă coşul şi Harriet se trezi; transpirată, cu ochii împăienjeniţi de somn şi cu degetul în gură.

– Hai să bem o ceaşcă de ceai, spuse Margaret.

O conduse după colţ, la o ceainărie drăguţă de pe Strada Duke, o străduţă liniştită.

– Am început să petrec mai mult timp în ceainării de când... începu Sally, dar se opri, neştiind cum să continue propoziţia.

O lăsă pe Margaret să comande nişte ceai şi câteva lipii. Ea se cuibări în scaun, extenuată.

Margaret îi explică de ce întârziase. Era o chestiune serioasă. Nu avusese probleme cu domnul Patten, dar mai venise un bărbat – cu o citaţie.

– O citaţie? Cum adică?

– Nu m-am uitat la toate detaliile – am vrut să ajung aici cât mai repede. Ideea e că Parrish are o hotărâre judecătorească prin care ţi se interzice accesul la banii tăi. La acţiuni, tot – nu poţi să te atingi de nimic. Şi a zis că încearcă să scoată o cerere sau ceva de genul prin care să poată face orice vrea el cu proprietăţile tale. Of, Sally...

– Nu poate, zise Sally atât de încet încât aproape că nici ea nu se auzi vorbind. Mi-a luat deja toţi banii din bancă...

– Poftim? Adică fanaticul ăsta a mințit și a comis sperjur și îți mai face și asta – cât ai pierdut?

– Două sute de lire... Voiam să vând, nu știu, cred că Artera Principală din Canada – ca să am ceva bani – dar... Și mai e și parteneriatul – dacă poate să facă asta, totul va fi legal – of, Margaret, mi-e atât de teamă...

Vorbea încet, dar Harriet nu părea atentă la ea. Își bea încet laptele ca să nu-l verse. Margaret o luă de mână.

– Gata, nu mai fi atât de speriată și bea ceaiul, zise ea. Vedem noi ce e de făcut. Harriet, mănânci o lipie dacă ți-o tai eu?

Sally respiră adânc până se opri din tremurat și își bău ceaiul.

– Vreau doar să știu de ce, spuse ea. Am crezut că, dacă îmi scot banii, voi putea să – nici nu știu – să închiriez o casă și să stau ascunsă și apoi să ripostez, să aflu de ce face toate astea – dar e prea rapid, Margaret. Acum, din cauza lui, trebuie să plec din locul ăsta nou și era atât de plăcut acolo – și nu îndrăznesc să mă întorc acasă la Twickenham, sigur mă urmăresc și acum nu mai am nici bani...

Tăcu.

– Și avocatul tău ce face? zise Margaret. Pur și simplu te persecută. Trebuie să facă ceva să pună capăt acestei situații.

– Nu are ce face. Nu putem decât să spunem adevărul. Dacă Parrish continuă cu minciunile lui și mai are și documente care să-i confirme versiunea, mai ales că par atât de credibile, atunci... Judecătorul nu avea ce face... E cuvântul meu împotriva cuvântului lui, iar el e o persoană respectabilă, nu-i așa? Staroste. Potrivit martorilor eu sunt o femeie imorală care trăiește în cine știe ce aranjamente cu doi bărbați necăsătoriți. Ce altceva mai era de făcut? Am crezut că pot să mă ascund în Londra, dar, parcă... parcă aș sta într-o casă de sticlă...

Margaret scoase un carnețel și un stilou de argint.

– Imediat, zise ea, ai nevoie de: bani, adăpost...

– O baie, continuă Sally.

Margaret începu să scrie cu caligrafia ei frumoasă pe care o dobândise în timpul universității.

– Și pe termen lung ai nevoie de...

– Timp să investighez. În siguranţă – adică, trebuie să ştiu că – făcu semn către Harriet – e în siguranţă. E prea greu pentru sărăcuţa de ea s-o car după mine; nu fac altceva toată ziua decât să am grijă de ea, să-i dau să mănânce şi tot aşa. Nu mă deranjează, dar trebuie să mă apuc de treabă. Nu pot să le fac pe amândouă în acelaşi timp. Deci de asta am nevoie: de timp şi siguranţă. Şi bani. La asta se rezumă tot.

– Păi, hai că nu e rău, spuse Margaret. În seara asta îţi găsim un hotel. Aş fi vrut să stai la mine, dar problema e că au venit verii mei în vizită şi nu avem loc. Mâine voi...

Brusc Sally o apucă de mână.

– Uite acolo, zise ea. Trei bărbaţi... Nu e Parrish? Cel din faţă?

Margaret aruncă o privire pe geam, după care scoase repede un pumn de bani din poşetă şi îi dădu lui Sally.

– Ieşi prin bucătărie, spuse ea. Trebuie să existe o ieşire prin spate. Pleacă, pleacă acum!

Sally o luă repede pe Harriet, care se sperie atât de tare încât nici nu mai protestă şi se îndreptă spre uşa de la bucătărie. Auzi o voce de bărbat în spatele ei, un ţipăt şi pe Margaret strigând din toate puterile să vină poliţia. Intră repede în bucătăria mică, unde găsi o tânără care ungea câteva prăjiturele cu unt.

– Scuzaţi-mă, spuse Sally. E o urgenţă. Uşa asta dă la stradă?

Fata era prea consternată şi rămase cu gura căscată. Sally fugi spre uşă şi se trezi într-o curte mică şi întunecată, cu pereţi înalţi. Harriet, speriată, începu să plângă.

Sally o mută repede în mâna stângă şi băgă mâna în coş, lipindu-se cu spatele de perete.

Uşa de la bucătărie se deschise din nou cu putere, iar chelneriţa ţipă. Bărbatul din prag traversă bucătăria, dar se opri imediat ce văzu pistolul din mâna lui Sally.

– Da, e încărcat, zise ea. Şi pot să şi trag. Mâinile sus şi du-te înapoi. Domnişoară, deschide uşa.

Amândoi făcură întocmai. Sally nu-l recunoscu: un bărbat obişnuit, cu mustaţă, îmbrăcat în haine obişnuite. Acesta se îndreptă încet către ieşire, cu Sally pe urmele lui.

Ceainăria, ce zumzăise de curiozitate mai devreme, rămase tăcută. În spatele primului bărbat mai erau doi – însuşi Parrish şi un altul pe care nu îl cunoştea. Margaret şi alţi doi clienţi rămaseră locului agitaţi şi cu ochii mari. Când îi văzură pistolul, alţi doi se ridicară şi se lipiră de perete.

După un moment de tăcere, Parrish spuse:

– Sally, draga mea, nu aşa...

Se întoarse spre el ca un tigru, cu degetul ferm pe trăgaci. Sally simţi flacăra din ochii ei, iar el făcu un pas în spate. Sally vorbi:

– Unde e administratorul?

– Eu sunt administratorul, zise o femeie îmbrăcată în negru, din spatele tejghelei.

– Aveţi cheia de la uşă?

– Da.

– Haideţi să ieşim până afară, vă rog. Dacă faci un pas, îi spuse lui Parrish, tu, sau oamenii tăi, te omor. Pe tine, Parrish. Te omor.

Parrish şi oamenii lui se uitară la ea, nemişcaţi în timp ce administratorul scoase o cheie. Sally nu putea să o vadă pe Margaret. Merse cu spatele până la uşă, cu pistolul aţintit spre cei trei bărbaţi.

– Afară, îi zise femeii. Voi, ceilalţi, nici un pas.

Femeia se supuse. Bărbaţii închişi înăuntru fugiră repede la uşă şi forţară mânerul; clienţii se chinuiau să vadă ceva pe geam.

Sally o lăsă jos pe Harriet, luă cheia şi o băgă în poşetă.

– Şi restul, zise ea, gândindu-se că putea să mai fie o copie pe şir.

Administratorul i le dădu imediat, iar Sally le azvârli cât putu de departe în stradă, auzindu-le căzând într-o baltă de noroi, undeva în întuneric.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu aveam altă scăpare.

Bărbaţii băteau în uşă. Coborî uşor încărcătorul, bagă pistolul la loc în coş, o luă pe Harriet şi fugi cu ea în braţe după colţ. Câţiva trecători se uitară după ea, nedumeriţi. „Or să spargă repede un geam şi vor veni după mine, se gândi ea; trebuie să iau o trăsură, să fug, să mă ascund, orice...“

Văzu un omnibuz mergând înspre Holborn. Îşi făcu loc prin mulţime, urcă pe platforma deschisă din spate şi se înghesui printre bărbaţii care coborau scările de pe platforma superioară şi, ferindu-şi capul, se strecură înăuntru şi se aşeză, cu Harriet în poala ei.

Se uită pe geam, dar nu părea să fie urmărită. Magazinele aveau luminile aprinse; Strada New Oxford era ticsită cu cumpărători, oameni de afaceri care-şi făceau drum spre casă, vânzători de ziare, florărese. După-amiaza se terminase, se aşternea întunericul.

– Până la ultima staţie, îi spuse Sally şoferului, întinzându-i patru penny.

Îşi luă biletul şi se aşeză, începând din nou să tremure din toate încheieturile.

O mângâie pe cap pe Harriet, din reflex.

– O să ne ascundem din nou, nu-i aşa, Hattie? şopti ea.

– Vleau acasă, zise Harriet.

Sally nu îi răspunse. Stătu acolo, cu copila ei în braţe, în timp ce omnibuzul le ducea către East End.

Capitolul 14

Cimitirul

Sally şi Harriet rămaseră în omnibuz până ce acesta se opri. Harriet adormise, iar Sally era amorţită şi voia cu disperare să găsească un loc cald unde să doarmă şi ea. Luă coşul, o luă pe Harriet în braţe şi se ridică.

– Unde suntem? îl întrebă pe şofer.

– Whitechapel Road, îi răspunse acesta, chiar lângă Spitalul Londra. Până aici merge. E ultima staţie.

Coborî pe trotuarul aglomerat. Era încă devreme, iar strada şi trotuarul erau pline de oameni; multă zarvă, miros de peşte prăjit, sclipiri şi lumina diafană a felinarelor. Harriet se frecă la ochişori. Sally o lăsă puţin jos, iar micuţa se lipi de fusta ei şi începu să plângă. Sally se uită în poşetă. Mai avea trei şilingi şi şapte penny. Atât.

„Pas cu pas, se gândi ea. Fiecare lucru la timpul lui. Trebuie să fie un amanet pe undeva prin preajmă; ce pot să vând?"

Avea puţine bijuterii. Avea un lănţişor cu pandantiv de la Frederick, la care nu ar fi renunţat nici în ruptul capului, dar nu avea nici cercei, nici broşă, nici brăţări. Singurul lucru pe care ar fi putut să-l vândă era ceasul de aur al tatălui ei.

„Foarte bine, atunci o să-l amanetez", îşi spuse ea. Trebuie să-l păstreze un an şi o zi, nu are voie să-l vândă până atunci, iar toată povestea asta se va termina în curând şi mă voi întoarce imediat după el.

Mai avea şi pistolul...

Nu. Aşa cum avusese nevoie de el în mai devreme, sigur îi va trebui şi altă dată. De ceas nu avea nevoie, nu aici în Londra, unde fiecare clădire înaltă avea câte un ceas, iar de cele mai multe ori erau bine potrivite.

– Hai, mergem la amanet, îi zise lui Harriet, luând-o de mână.

Se uită după un semn şi îl găsi repede, cam la 100 de metri.

Întrucât era joi seara, iar salariul pe săptămână era pe terminate, magazinul era aglomerat. Multe familii sărace veneau să amaneteze câteva obiecte ca să supravieţuiască în cele câteva zile până la salariul următor.

Sally dădu peste mai multe femei care stăteau la rând în magazinul prăfuit, în timp ce proprietarul şi soţia acestuia se ocupau de bani, de numerotatul şi de depozitatul lucrurilor pe care le primeau: obiecte simple precum tigăi, încălţăminte de copii, gravuri cu soţia prinţului.

Sally se simţi nelalocul ei, cu pălăria şi haina ei călduroasă, iar Harriet se uita cu ochii mari, puţin speriată de îmbulzeală, mizerie, mirosul de haine murdare şi oameni nespălaţi, întunericul din magazin. Celelalte femei se uitau curioase şi se dădură mai într-un colţ, vorbind uşor între ele.

Veni şi rândul lui Sally. Proprietarul, un bătrân cărunt, calculat, îi spuse:

– Vă rog să vă grăbiţi, avem mulţi clienţi.

– Vreau să amanetez un ceas, zise Sally.

Era prima dată când se afla într-o situaţie de genul acesta, aşa că nu ştia nici la ce să se aştepte, nici cum să se poarte.

– Un ceas de aur, adăugă ea.

– Păi, hai să-l vedem, spuse bătrânul.

– Da, sigur. Mă scuzaţi.

Scotoci după el şi aproape că îl scăpă, căci purta mănuşi. Ea şi Harriet erau singurele persoane din magazin care aveau mănuşi. Îi întinse ceasul tatălui ei, care încă mergea ca uns şi se uită cu câtă indiferenţă îl verifică bătrânul; îl duse la ureche să vadă dacă ticăie, îl deschise, bătu uşor în geam şi se uită cu atenţie la mecanism.

– Cinci, zise el.

– Cinci şilingi – se abţinu cu greu să nu zică ceva.

Ceasul valora în jur de cinci lire, de douăzeci de ori mai mult. Dar observă că bărbatul se uita deja nerăbdător peste umărul ei, iar oamenii se înghionteau şi simţi că cinci şilingi reprezinta o sumă importantă pentru oricare dintre celelalte femei. El ţinea frâiele. Ea nu avea încotro. Aşa că îi răspunse:

– Bine.

Scrise un număr pe un bilet, îl rupse pe jumătate, lipi o bucată de ceas şi pe cealaltă i-o dădu ei. Sally băgă biletul în mănuşă, uitându-se cu inima îndoită la bărbatul care îi aruncă ceasul într-un sertar. Apoi după ce primi o jumătate de coroană, doi şilingi şi şase penny, o luă pe Harriet de mână şi se îndreptă spre ieşire.

– Capul sus, scumpo, îi spuse o femeie masivă cu o umbrelă.

Sally zâmbi. Femeia părea atât de binevoitoare, încât parcă îi mai veni puţin inima la loc. Dar totuşi! Cinci şilingi! Ea sperase la ceva în jur de trei lire...

Afară, în strada aglomerată, i se făcu brusc foame. Nu avea unde să doarmă, dar avea de unde alege în privinţa mâncării: o porţie de ţipar la un penny de la chioşcul din colţ, scoici de la chioşcul de lângă sau peşte prăjit de la magazinul de mai încolo.

– Ţi-e foame, scumpo? întrebă ea.

– Vleau acasă, zise Harriet.

– Mai încolo. Acum hai să păpăm ceva.

O luă la pas, cu Harriet de mână, iar copila o urmă fără să protesteze. Era încă somnoroasă şi cam prea îmbujorată după părerea lui Sally, dar părea fascinată de lumini, agitaţie, zarvă, atâta timp cât o avea pe mămica ei aproape.

Sally simţi că o trage de mânecă, aşa că îşi îndreptă privirea asupra unui măcelar, cu faţa foarte palidă în lumina felinarului, care tăia vesel cine ştie ce animal în două, ciopârţind şi crestând carnea asemenea unui pirat, în timp ce tovarăşul lui ţipa cât îl ţinea gura:

– Ieftin! Cât daţi, doamnă? Veniţi şi luaţi – uite ce bucată suculentă – nu tu, iubito, vaca asta – nu, nici tu, pisi – veniţi şi luaţi! Cât daţi? Cât daţi?

Lângă el, un negustor de legume umplea un coş cu nişte cartofi mari şi la câţiva paşi era un magazin cu haine de bărbat la mâna a doua, cu multe cuiere cu haine şi un coş mare plin cu pantofi. Sally şi Harriet se plimbau agale, ca doi turişti. Deci aşa trăiau oamenii din Whitechapel. Amanetau umbrele rupte, mâncau ţipar prăjit, purtau pantofi vechi. Dormeau...

„Nu! Nu te gândi la asta încă. Pe rând. Mai întâi, mâncare."

Văzu o cârciumioară drăguţă lângă magazinul de haine. Prin geamul aburit, zări mai mulţi oameni la masă, fermecaţi de mirosuri apetisante.

Deschise uşa şi intrară într-o încăpere mică şi călduroasă cu câteva mese improvizate de o parte şi de cealaltă. Găsi o singură masă liberă, dar farfuriile nu fuseseră încă strânse. Sally o aşeză pe Harriet pe bancă şi curăţă puţin masa, ca să facă loc.

Ceilalţi se holbau la ea; oare era chiar atât de diferită de ei? Un muncitor cărunt de la masa alăturată, care înfulecase până mai devreme dintr-o porţie de piure de cartofi nu-şi putea lua ochii de la ele. Se întrebă ce ar fi trebui să facă pentru a trece neobservată. Poate că totuşi nu ar fi trebuit să vină în East End.

Apoi apăru un chelner, cu un şorţ care fusese cândva alb. Strânse farfuriile murdare şi sticlele goale de bere, şterse masa cu o cârpă mizeră şi o întrebă:

– Deci?

– N-aveţi un meniu? întrebă Sally.

– Un ce?

– Ce aveţi de mâncare?

– Ca de obicei. Cârnaţi şi piure. Ţipar. Heringi prăjiţi. Plăcintă la doi penny.

– O plăcintă, vă rog. Şi...

– Piure?

– Da.

– Ş-asta mică? Cum te cheamă? o întrebă pe Harriet care se uita nedumerită la el.

Se ghemui lângă Sally.

– Ea e Harriet, zise Sally. Împărţim plăcinta şi piureul. Vă rog să-mi daţi o lingură şi o furculiţă pentru ea. Ah, şi o ceaşcă de ceai şi un pahar de lapte, adăugă ea, sperând că aveau astfel de băuturi.

Chelnerul îi făcu semn că aveau, îi făcu cu ochiul lui Harriet şi se duse repede la bucătărie. Sally îşi numără discret banii: opt şilingi şi şapte penny. Ieri... dacă ar fi anticipat din timp să-şi scoată banii atunci...

„Nu, nu te mai gândi la asta."

Curând veni şi mâncarea. Plăcinta era enormă. Era cu carne, presupuse Sally, iar crusta era groasă, sosul gros, iar farfuria caldă; era bună de mâncat, nu avea să facă foamea. Pas cu pas. Tăie câteva bucăţi pentru Harriet şi le lăsă mai într-o parte ca să se răcească.

Harriet se trezise de-a binelea, cu ochii ei mari şi obrajii ei îmbujoraţi. Pe rând, se gândi Sally; bine că s-a trezit. Suflă peste o bucată de plăcintă ca să se răcească mai repede şi îi dădu lui Harriet să mănânce cu lingura; doar nu avea să ţină cont de maniere alese la masă tocmai atunci.

Reuşiră amândouă cu greu să termine plăcinta, dar nu şi piureul. Erau pline. Sally zăbovi cât putu de mult la masa ei mică, citind un afiş de muzică de pe peretele de lângă Harriet, urmărind cu degetul fiecare rând, explicându-i cu ce se ocupa un scamator, ce trucuri realiza Señor Chavez, Minunea Mexicană Fără Oase. Harriet o ascultă încântată; nu înţelegea ea prea multe, dar îi plăcea vocea mamei sale, îi plăcea să stăteau amândouă în linişte şi pace.

– Nişte budincă, domnişorică? întrebă chelnerul. Sally se uită la el; acesta vorbea cu Harriet, care se uita uimită la el. Avem budincă cu stafide, ruladă cu dulceaţă, budincă de prune...

– Nu, mulţumim, răspunse Sally. Dar ne-a plăcut foarte mult plăcinta. Nota de plată, te rog!

– Ah, păi bine atunci. Plăcintă, piure, sos, ceai, lapte – cinci penny, frumoaso, zise el.

Îi dădu șase penny și îi spuse să păstreze restul. Băiatul ridică surprins din sprâncene. Se gândi: „Nu ar fi trebuit să-i las bacșiș – mă îndoiesc că se obișnuiește prin locurile astea – sau i-am dat prea puțin? Să-i dau mai mult?"

Dar băiatul își luă banii și îi băgă în buzunar, strânse farfuriile și îi spuse încet:

– Noapte bună, frumoaso. Uite – nu te supăra că-ți zic, nu hainele te dau de gol – ci vocea ta. Vorbește puțin mai aspru și n-o să ieși în evidență. Te obișnuiești repede.

Deschise gura să-i răspundă, dar nu știu ce să spună; așa că doar încuviință. Chelnerul șterse puțin masa cu cârpa lui murdară și se duse înapoi în bucătărie.

„Atunci, hai să ieșim", se gândi ea, luând-o în brațe pe Harriet. Ori se mai îngrășase de la plăcintă, ori era Sally foarte obosită. Știa prea bine că vocea o dădea de gol. Dar nu învățase niciodată dialectul acesta londonez din East End; nu avusese de ce. Nu avu de ce. Acu' tre'. Nu, era o prostie, nu avea cum să se prefacă, suna îngrozitor.

Deci încotro?

Harriet era perfect mulțumită să fie plimbată în brațe de mămica ei și să se uite la tarabele aglomerate, în cârciumi, la magazine, la cercurile de oameni care făceau cumpărături, bârfeau ori se certau. Iar Sally era perfect mulțumită pentru moment să o plimbe, pentru că acolo, pe străzile întunecate, unde doar flacăra felinarelor mai răspândea câte un strop de lumină, în lumea aceea animată, se simțea invizibilă. Nimeni nu se uita la ele. Se simțea în siguranță.

Dar era atât de obosită! Oboseala îți dădea parcă o stare de ebrietate, își imagină ea, tocmai ea care nu se îmbătase niciodată. Totuși, cedase odată ispitei de a încerca opiu, iar această stare acută de neliniște aducea cu neputința beată de atunci...

Nu mai știa de când umblau așa pe străzi; nu știa unde se aflau. Nu conta decât că erau libere. Din când în când treceau pe lângă vreo casă cu un afiș pe care scria *Gazdă* sau *Camere de închiriat;* sau pur și simplu *De închiriat.* În lumina palidă a felinarului, toate păreau dubioase: locuințe mici și întunecate, cu ferestre jegoase.

Magazinele şi tarabele din zona aceea erau deschise până târziu. Dar acum era plăcut afară, iar cerul era senin. Trecură pe lângă un magazin cu haine la mâna a doua, cu câteva pături împachetate la geam. Nu se putu abţine şi intră, ignorând duhoarea de dinăuntru şi cumpără două pături cu patru penny. Cheltuise deja zece penny, dar cel puţin mâncaseră bine şi aveau cu ce să se încălzească. Nu reuşea să-şi aducă aminte ce anume sau cu ce voce îi vorbise bătrânului de la ieşirea din magazin, dar acesta nu rămăsese deloc surprins.

Văzu un fel de biserică peste drum, cu mulţi copaci şi parcă o bancă. În întunericul acela era greu să distingi ceva. Da, într-adevăr, era o bancă şi uscată pe deasupra pentru că era acoperită cu un fel de prelată.

Scoase o pătură şi o întinse pe bancă, în timp ce Harriet se uita ciudat la ea. Se aşeză cu Harriet în braţe, scoase şi cealaltă pătură, se înfăşurară bine în amândouă şi se întinse pe bancă.

– Of, Hattie, şopti ea. Ce-ar zice tăticul tău dacă ne-ar vedea acum? Ştii ce-ar spune? „Lockhart, tu nu eşti sănătoasă. Poţi să te ascunzi în orice colţ din Londra şi tu te pui să dormi pe o bancă în East End." Mi-ar spune să sar la gâtul lor, să lupt. Să le arăt eu lor...

Harriet stătea liniştită la pieptul ei, cu degetul în gură, ascultând-o cu plăcere. După câteva secunde începu din nou:

– Fred, ce să fac? Parcă sunt prea mulţi împotriva mea şi nu ştiu cine sunt, nu ştiu de ce – de ce vor să... Ştii că nu vor reuşi niciodată, ştii nu? Ştii că nu voi renunţa niciodată la ea. Că mai bine mor. Nu-i aşa că ştii, nu-i aşa? Ah, Fred, tu eşti înconjurat de atâta linişte... Banii mei, Fred, dimineaţa asta... Banii ăia erau salariul pe patru ani pentru unii oameni din zona asta. Ei n-au văzut în viaţa lor atâţia bani la un loc. Sărmanele femei, Fred, amanetează tigăi pentru câţiva penny... Iar eu am pierdut tot...

– Tot, îngână Harriet, somnoroasă.

– Tot, zise Sally, mângâind-o pe obraz. Apoi şopti din nou: Tot. Dar banii ceilalţi erau şi mai importanţi. Dacă Margaret ar fi putut să vândă câteva acţiuni, tot ar fi fost bine. Închiriam o casă mică în, nu ştiu, Hampstead sau o zonă asemănătoare, iar Sarah-Jane ar fi venit să aibă grijă de Harriet – mi-aş fi schimbat numele – doamna Jones – şi

aş fi început cercetările. De putut pot, Fred. Doar am mai făcut-o şi altădată, nu-i aşa? Am luptat şi am câştigat. Dar pe atunci te aveam pe tine lângă mine. Şi îmi cunoşteam duşmanul...

Se uită peste cimitirul întunecat. Strada părea la mare distanţă acum, vocile vânzătorilor ambulanţi se pierdeau în depărtare, în foşnetul frunzelor, în şirul gândurilor ei. O siluetă se împiedică în cimitir, beată fiind, şi căzu la pământ, înjurând. Apoi se ridică, înfofolit în atâtea zdrenţe încât nici măcar nu putea să-şi dea seama dacă era femeie sau bărbat şi începu să caute uşa bisericii. Tocmai ce voia să se aşeze, când apăru o altă figură – o umbră printre atâtea umbre – şi îl împinse. Căzu; Sally îl auzi vomitând şi înjurând.

Se uită la toată această scenă fără să schiţeze un gest. Încetul cu încetul, începu să distingă alte figuri ghemuite în întuneric, în pragul uşilor, în spatele pietrelor de mormânt, pe banca de mai încolo.

– Sunt mulţi oameni aici, şopti ea. Dorm toţi, aşa cum ar trebui să dorm şi eu. De ce era banca asta liberă? Văd vreo doi sau trei pe banca cealaltă, ghemuiţi unii în alţii, ca mine şi ca Harriet. Of, Fred, nu am făcut bine venind aici. Nu ar fi trebuit să o expun aşa. Dar n-am ştiut ce altceva să fac. Tocmai eu, marea femeie independentă – ah, eram atât de mândră cândva... Trăiam fericită, aveam banii mei, o afacere, mă credeam atât de deşteaptă şi uită-te acum la mine, cum s-au abătut toate nenorocirile peste mine, uite-mă cum stau chircită pe o bancă cu doar şapte şilingi în buzunar şi două pături amărâte...

Brusc simţi că i se taie răsuflarea. Mai stătea cineva lângă ea pe bancă. Harriet nici nu se mişcă, dar Sally se trezi într-o clipă şi se uită speriată la bărbatul de lângă ea, care o privea insistent.

Apoi auzi paşi: unii greoi, apăsaţi, pe poteca din faţa bisericii şi îşi dădu imediat seama de ce banca aceea nu era ocupată. Paşii se opriră chiar lângă ei. Poliţistul era îmbrăcat cu un palton şi avea un felinar pe care îl vârî în faţa ochilor.

– Ce-i asta? întrebă el. Nu puteţi sta aici. Doar n-oţi fi vagabonzi.

Înainte ca Sally să apuce să spună ceva, celălalt bărbat vorbi, bărbatul din umbră.

– E totul în regulă, domnule poliţist, zise el cu o voce aspră, cu un accent puternic... Rusesc? Polonez? Soţia mea nu vorbeşte engleză. Doar ne odihneam puţin. Tocmai am ajuns în port din Hamburg.

– Deci aveţi unde să staţi?

– Da, sigur. Am un văr pe Strada Lamb, Spitalfields. Am vrut doar să ne odihnim o clipă.

– Păi, ar fi mai bine să o luaţi la drum. Pe-aici nu e bine să zăboviţi prea mult.

Se uită la ei, în timp ce bărbatul o luă pe Sally uşor de braţ. Sally îl lăsă să o ajute să se ridice şi se înfăşură bine în pături, ţinând-o pe Harriet strâns la piept.

Traversară împreună în tăcere poteca, ieşiră pe poartă şi făcură stânga.

– Cine sunteţi? îl întrebă ea când poliţistul deja nu îi mai putea auzi.

– Un prieten, spuse el. Prietenul unui prieten. Mă numesc Morris Katz. Îmi cer scuze că m-am dat drept soţul dumneavoastră, dar părea cea mai bună soluţie. Poliţistul e cu ochii pe noi. Vreţi să veniţi cu mine?

Capitolul 15

Misiunea

Era destul de înalt, bine făcut, îmbrăcat cu un pardesiu ponosit şi o pălărie neagră pe care şi-o dădu jos în timp ce vorbi cu ea sub lampa de pe perete. Avea o barbă neagră, deasă, iar întreaga lui expresie era o combinaţie de blândeţe, înţelegere şi hotărâre.

Îşi puse pălăria, iar chipul îi rămase din nou cufundat în umbră.

– Nu vă cunosc, spuse ea. Dacă ziceţi că îmi sunteţi prieten, atunci înseamnă că ştiţi şi cum mă numesc.

– Dumneavoastră sunteţi Lockhart, iar copila este Harriet.

– De unde aţi ştiut cine sunt? M-aţi urmărit?

– Da. Vă urmăresc de ceva timp. E adevărat că sunteţi în pericol, dar aveţi şi prieteni despre care nu ştiţi.

– Prieteni... Cine? Cine este prietenul prietenului despre care mi-aţi spus mai devreme?

– Nu cred ca numele lui să vă spună ceva. Nu este vorba despre domnul Parrish, în cazul în care vă întrebaţi. Acum cred că ar fi mai bine să veniţi cu mine pentru că poliţistul e cu ochii pe noi.

Sally se întoarse să se uite şi văzu într-adevăr că poliţistul stătea în faţa cimitirului, suspicios.

– Unde? întrebă ea.

– La o casă nu departe de aici. O să aveţi un pat să dormiţi. Veţi fi în siguranţă.

O luă înainte. Sally o mută pe Harriet pe celălalt braţ şi îl urmă. Era şocată. Dacă era totul doar un vis, căci părea a fi, foarte bine; domnul Katz îi inspira destulă încredere pentru moment. Şi, la urma urmei, oricum nu avea altă variantă.

Din când în când, dacă cumva se repezea cineva la ea, fie vreun beţiv, o gaşcă de puştani sau două femei bătăuşe, Katz se dădea mai aproape, o lua de mână şi se punea protector în faţa ei. Nu părea tocmai genul bătăuş, dar avea un braţ puternic şi un mers hotărât. Îl lăsă să o conducă.

Curând, odată ajunşi pe o stradă liniştită în Spitalfields, ghidul se opri şi sună la uşa unei case vechi, care aducea încă cu secolul al XVIII-lea la ferestre, mai ales cele în stil evantai de deasupra uşii. Le deschise o femeie simplă, la vârsta a doua, care îi pofti înăuntru.

Sally păşi într-un hol micuţ, nu prea bine luminat şi simţi instantaneu un miros puternic de varză fiartă. Nici un tablou, nici un covor, nici linoleum, dar podeaua era curată.

O durea atât de tare braţul încât vru să o lase pe Harriet jos, dar copila dormea dusă şi începu să plângă când o simţi pe Sally mişcându-se. Sally schimbă imediat poziţia şi simţi că, din păcate, Harriet făcuse pe ea. Nu avea haine curate. Ce putea să facă?

Ghidul ei vorbea încet cu femeia care le deschisese. După ce termină, se întoarse către Sally.

– Vă las aici, zise el. Sunteţi în siguranţă. Mă întorc curând să vorbim. Dar acum mă tem că trebuie să plec.

Îşi ridică pălăria în semn de la revedere, iar Sally se uită din nou în ochii aceia negri, misterioşi. Plecă. Femeia îi spuse:

– Pe aici, domnişoară. Domnişoara Robbins vrea să vă vorbească.

– Dar cine... începu Sally, dar femeia era deja pe scări.

Sally o urmă până ajunseră în faţa unei uşi. Femeia o anunţă, după care plecă, lăsând-o singură.

Era o încăpere mare, în stil spartan, aproape goală, doar cu două scaune şi un birou mare plin cu hârtii, rapoarte guvernamentale, câteva

exemplare *Hansard*[1] şi mai multe ziare politice. La birou stătea o femeie despre care Sally presupuse că era domnişoara Robbins: la vreo patruzeci de ani, cu o expresie fermă, aproape crudă şi bine făcută. Purta o rochie simplă şi avea părul prins într-un coc; nu avea deloc o înfăţişare suavă. Albul din jurul irisului o făcea să pară o pasăre de pradă. Se uită fix la Sally câteva secunde şi apoi se ridică şi dădură mâna.

– Luaţi loc, domnişoară Lockhart, spuse femeia. Numele meu este Elizabeth Robbins. Aceasta este Misiunea Socială din Spitalfields. Vă aşteptam.

Pe Sally o cuprinse un nou val de uimire. Se uită la ea, cu Harriet în braţe.

– Mă aşteptaţi? întrebă ea.

– Domnul Katz mi-a vorbit despre dumneavoastră. Un bărbat pe nume Parrish susţine că este soţul dumneavoastră şi tatăl fetiţei. Corect?

– Da – dar cine este domnul Katz? Şi de unde mă cunoaşte? Domnişoară Robbins, nu înţeleg...

– Sunt sigură că domnul Katz vă va explica totul mâine. Deocamdată, aveţi nevoie de cămăşi de noapte pentru dumneavoastră şi pentru cea mică. Susan vă va conduce imediat în camera dumneavoastră. Sunt sigură că vreţi să vă spălaţi. Sunteţi bine-venită să rămâneţi la noi, dar va trebui să contribuiţi. Am înţeles că sunteţi o femeie de afaceri?

– Sunt consultant financiar, zise Sally. Adică, am fost. Dar... astăzi am aflat că... ceea ce încerc să vă spun este că nu am nici un ban, domnişoară Robbins, nimic.

– Puteţi munci. Sunteţi puternică şi sănătoasă. Puteţi să faceţi paturile. Să gătiţi. Doctoriţa Turner are nevoie de ajutor. Orice e de făcut.

Sally acceptă.

– Da. Orice. Dacă vreţi să vă ţin contabilitatea...

– Asta durează zece secunde. Sunteţi cumva socialistă?

– Nu... De ce?

---

[1] Hansard – transcrierile tipărite ale dezbaterilor politice din guvernul englez (n.tr.)

– Eram doar curioasă. Staţi liniştită, nu vom încerca să vă convertim. O chem pe Susan să vă conducă în camera dumneavoastră.

Sună un clopoţel şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra hârtiilor sale, ignorând-o pe Sally. Când femeia bătu la uşă şi intră, domnişoara Robbins îi spuse să o instaleze pe Sally în camera de oaspeţi şi să-i găsească două cămăşi de noapte, după care îi ură lui Sally un simplu noapte bună.

Sally o urmă pe femeie la etaj, într-o cameră mică. Aceasta aprinse o lumânare şi aranjă aşternuturile de pe singurul pat şi acesta mic.

– Mă duc să văd dacă pot să fac rost de o sticlă de apă caldă, domnişoară, spuse ea. Aveţi prosoape în noptieră. Baia este chiar lângă.

Ieşi, dar se întoarse un minut mai târziu cu o sticlă de apă fierbinte şi două cămăşi de noapte subţiri, din bumbac, una pentru ea şi una mai mică, de copil. Sally le primi bucuroasă. Femeia părea tăcută şi nu rămase la poveşti, aşa că Sally se ocupă de Harriet. Copila era supărată şi îmbujorată de somn, arţăgoasă, dar se lăsă spălată şi uscată. Doar ce se mai agita şi mai tremura din când în când. Sally împachetă cămaşa de noapte în jurul sticlei de apă caldă; nu fusese aerisită şi mirosea cam urât.

– Trebuie să împărţim patul, micuţa mea, zise ea. Cum am făcut ieri-seară în Strada Villiers.

Ieri-seară? Părea să fi trecut prin cea mai lungă zi din viaţa sa. O înveli bine pe Harriet, o sărută, îi cântă un cântec de leagăn, se uită la ea cum i se închideau ochişorii şi cum stătea cu degetul în gură, îi mângâie părul aspru (nu am pieptăn; trebuie să cumpăr mâine. Cu ce bani?) şi îi veghe somnul până ce adormi.

Apoi căscă. Căscă atât de adânc încât crezu că nu mai termină. Se aşeză cu coatele pe genunchi, complet extenuată.

Ar fi adormit într-o clipă, dar auzi zgomote pe coridor. Cineva ţipa; cineva bătea la o uşă... Sări repede din pat şi se duse să se uite.

O a treia femeie, pe care Sally nu o mai văzuse până atunci încerca să stăpânească o femeie beată, lovită la cap, care sângera abundent – se părea că încerca să o ducă în cameră. O văzu pe Sally şi strigă:

– Ajutaţi-mă. Aprindeţi lumina în baie...

Sally se duse repede la baie şi apoi se întoarse să o ajute cu femeia beată. Aceasta ţipa încontinuu şi nu avea stare. Duhnea.

– Hai în baie – să-i curăţăm rana – hai, Mary, fii cuminte – nu te mai zbate atâta – hai să vedem ce ai păţit.

Asistenta, sau ce era ea, o împinse pe scaun, o apucă bine de cap şi examină rana. Sally văzu clar, chiar şi prin părul încurcat al femeii, că rana era plină de insecte.

– Trebuie să-i facem o baie, spuse asistenta. Dacă se duce acum la culcare, mâine o să trebuiască să dezinfectăm patul. Vreţi să mă ajutaţi?

Era o femeie sprintenă, îmbujorată, puţin mai în vârstă decât Sally, vioaie şi vorbea frumos. Dădu drumul la apă.

– Da – sigur, răspunse Sally.

O ajută să o dezbrace pe Mary, care se zbătea încă, dar nu atât de intens. Se aruncă pe podea şi sări din nou în picioare. Printre palme şi înjurături, Sally îşi dădu seama că Mary îşi câştiga banii de băutură din prostituţie; era bolnavă de sifilis. Se îndepărtă repede.

– Staţi liniştită, îi zise asistenta în timp ce o spăla de Mary pe cap şi încercă să o clătească sub jetul de la robinet. Nu e contagios. M-aş mira să fie bolnavă numai de asta. N-o mai – îşi coborî vocea în timp ce o spăla bine pe Mary în urechi – n-o mai ţine mult. La anul pe vremea asta o să fie moartă. Alcoolul – eu aşa cred, deşi mai sunt o grămadă care-i pot veni de hac. Vedeţi, e lovită rău la cap, dar sunt sigură că cine i-a făcut asta n-a ajuns mai bine. Nu cred că o să moară în vreo bătaie...

Mary, ameţită probabil de apa caldă şi de săpuneala zdravănă, era aproape inconştientă. Sally o şterse cum putu mai bine, în timp ce asistenta îi puse repede un plasture pe frunte.

– Lasaţi hainele acolo, îi spuse ea. După ce i le spălăm şi le fierbem i le putem da înapoi. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

– Sally Lockhart. Domnişoara Lockhart. Dar n-am nici cea mai vagă idee... Adică, ce este locul acesta? Sunteţi asistentă?

– Mă numesc Turner şi, de fapt, sunt doctor, îi răspunse femeia.

Sally se înroşi. Ştia prea bine că existau deja multe doctoriţe excelente. Îi fu ruşine că tocmai ea presupusese că o femeie care lucrează în medicină era cu siguranţă asistentă... Dar doctorul Turner nu păru

jignită. Își continuă treaba, ajutând-o pe Mary să se schimbe într-o cămașă de noapte:

– Aceasta este Misiunea. Dar nu una religioasă. Nu suntem aici să salvăm suflete. Nici nu știu exact ce e un suflet. Noi încercăm să salvăm trupurile. Socialism, înțelegeți dumneavoastră. Domnișoara Robbins este președintele Ligii Feminine Socialiste din East London. Eu sunt aici să șterg sângele și să eliberez pastile și medicamente. Pe dumneavoastră ce vânt vă aduce pe aici?

– Un bărbat pe nume Katz, răspunse Sally încercând să o îmbrace pe Mary. Dar, sinceră să fiu, nu știu de ce. Adică, sunt foarte recunoscătoare, dar... Urma să-mi petrec noaptea pe drumuri. Nu știam ce să fac...

Simți că urma să pufnească în plâns. Doctorița Turner se uită intrigată la ea și la hainele ei scumpe și hotărî că era mai bine să nu spună nimic.

– Hai să o ducem pe Mary la culcare, zise ea. O să doarmă bușteau. Hai, Mary – hai la culcare...

„Zarva aceasta zgomotoasă e tocmai bună", se gândi Sally. Doctorița Turner era genul de englezoaică curajoasă care, în alte circumstanțe, ar fi mers cu câinii la vânătoare sau ar fi explorat culmile Zambezi. Nici nu reușea să își imagineze o persoană mai potrivită ca ea care să se ocupe de East End. Sally o ajută să o ducă pe Mary în pat (într-o cameră îngustă cu două paturi deja ocupate) și îi duse zdrențele jegoase în spălătoria din spatele bucătăriei.

– Lăsați-le acolo în colț, spuse doctorul Turner. Cu puțin noroc, poate nu le mai găsim acolo dimineață. Duceți-vă repede să vă spălați pe mâini.

Sally făcu întocmai și începu din nou să caște. „Cine era această doctoriță Turner? Cine era domnișoara Robbins? Și mai ales, cine era Katz? Nu pot să mă gândesc la asta acum; nu pot să scriu în jurnal. Voi afla mâine de dimineață. Harriet e aici cu mine. Suntem în siguranță pentru moment. Dă-te puțin mai încolo, scumpo. Las-o și pe mami să doarmă."

Pe lângă zecii de chiriaşi nespălaţi, curţi sărăcăcioase şi alei urât mirositoare din East End, existau totuşi şi câteva colţuri de eleganţă şi frumuseţe: un şir sau o stradă întreagă de case vechi şi înalte de cărămidă construite pentru ţesătorii de mătase francezi, care fugiseră în Londra ca să scape de prigoana franceză, într-o perioadă în care constructorii nu ar fi putut să ridice o casă urâtă nici să vrea.

Unul dintre aceste colţuri din Spitalfields (la doar câţiva paşi de Misiune) se numea Fournier Square. Secolul al XIX-lea de-abia dacă îşi lăsase amprenta asupra lui. „Scoate trăsurile din peisaj, şterge măcelarul, dă jos pancarta care face reclamă la carnea de vită, adaugă câţiva oameni cu peruci, câteva săbii, pălării în trei colţuri, un palanchin, iar dacă marele domn Jonhson s-ar întoarce aici să ia cina, aşa cum se întâmplase odată la Numărul 12, Fournier Square, nici nu ar fi sesizat diferenţa."

La Numărul 12 era mare agitaţie. Luminile licăreau la mai toate ferestrele; un rând de veselă şi un miros de mâncare venea de la bucătăria de la subsol, umplând toată strada; servitorii umblau de colo-colo, cu lămpi, trăgând draperiile şi aranjând mobilierul.

În faţa casei, o birjă mare tocmai îşi cobora pasagerul. Servitorii strânseră un fel de mecanism mare de metal, după care îi spuseră vizitiului că putea să plece. Unul dintre ei închise repede uşa trăsurii, care era mult mai mare decât o uşă obişnuită de trăsură, trăsura însăşi fiind mai lată şi mai masivă. Era aceeaşi birjă pe care o văzuse Jacob Liebermann în Riga, aceeaşi pe care o urmăriseră Bill şi Goldberg în Amsterdam, era birja care îl aducea mereu pe Tzaddik la casa lui din Londra.

În hol, un valet începu să scoată cu grijă pătura neagră în care erau înfăşurate picioarele stăpânului său. Un altul îi dădu jos pălăria şi mantia cu o mişcare scurtă, nesigură. Motivul neliniştii sale era micuţa umbră diabolică, *dybbuk*-ul, care băgase frica în puţinii oameni care îl văzuseră vreodată. Stătea cocoţat pe umărul drept al invalidului, agăţându-se cu degetele lui mici de părul şi urechea bărbatului, clănţănind urât din dinţi. Era o maimuţă gri.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toate aceste mişcări bine repetate erau făcute ca de obicei, în tăcere. După ce îi dădură jos pătura, mantia şi pălăria, un servitor deschise uşa de la garderobă, unde fuseseră deja

pregătite un vas cu apă caldă şi un săpun parfumat. Valetul îl conduse înăuntru şi îi spălă faţa şi mâinile, ştergându-l apoi cu un prosop cald, iar apoi apăsă soneria. Maimuţa, cocoţată pe suportul de prosoape, îl urmări atent cu ochii ei mici străpungători.

Uşa se deschise, iar servitorul îi împinse scaunul din nou pe hol, până ajunseră într-o sufragerie călduroasă şi frumoasă. De îndată ce îl aşezară la masă, maimuţica sări de pe umărul stăpânului ei şi începu să se plimbe printre farfurii şi pahare, înconjură supiera şi solniţa de cristal, atingând candelabrul cu coada ei lungă. Îşi luă un măr din bolul mare. Apoi se întoarse repede la stăpânul ei şi muşcă din măr cu înghiţituri mici, lacome.

Stăpânul se amuză. Majordomul îi turnă un pahar de vin, în timp ce valetul îi puse o porţie de supă de broască ţestoasă, din supiera de argint.

– Liftul, zise stăpânul.

Avea o voce profundă, cu un accent ciudat.

– Da, domnule Lee, îi răspunse majordomul repede. L-au instalat şi funcţionează perfect. L-am testat ieri, domnule.

– Bine, poţi pleca; Michelet îmi va servi cina.

Majordomul făcu o plecăciune. Valetul, un bărbat bucălat, cu o gură mică cu buze de un roşu aprins, îi aduse supa şi rupse o chiflă în bucăţele mici. Maimuţa lăsă mărul jos.

Domnul Lee murmură ceva, iar maimuţa luă o bucăţică de pâine, o înmuie în supă şi i-o bagă în gură.

El o mâncă, iar de îndată ce înghiţi, maimuţa îi aruncă un alt dumicat cu mâinile ei mici cu unghii negre.

– Michelet, nu uita de şerveţel, îi spuse domnul Lee valetului.

Acesta se făcu palid la faţă şi scoase imediat un şervet alb, îl şterge uşor la gură şi apoi îl puse la gât. Între timp, maimuţa pregătise o nouă înghiţitură pe care o împinse repede, aspru şi brusc în gura stăpânului său.

După câteva înghiţituri, domnul Lee spuse:

– Mănâncă, Miranda.

Maimuţa înghiţi chiar ea următoarea îmbucătură, mestecând repede, lacom, întinsă pe masă.

Valetul luă farfuria şi îi aduse o porţie de calcan cu sos cremă. Maimuţa îşi continuă treaba, aruncându-i bucăţile de mâncare în gură, în timp ce valetul aştepta, gata oricând să-i steargă bărbia, dacă sărea vreo picătură de sos. Asta nu se întâmpla prea des, căci Miranda era prea rapidă. Totuşi, valetul era cel care îi duse paharul cu vin la gură.

După peşte, urmă o friptură de miel cu legume, tăiate în bucăţele chiar mai mici decât unghiile maimuţei; apoi puţin pepene; urmat de o felie de pâine prăjită cu ouă şi pastă de anşoa. Maimuţa luă câte o gură sau două din fiecare, mai puţin din anşoa.

După masă, urmă un pahar de vin de Porto şi câteva nuci zdrobite de valet şi servite de maimuţă; apoi domnul Lee spuse:

– De ajuns. Du-mă în salonul de pictură.

Miranda auzi şi sări imediat de pe masă, agăţându-se de reverul său; apoi îşi aminti de măr, sări după el şi se întoarse la pieptul stăpânului, unde se adăposti cuminte, ciugulind şi mestecând întruna în timp ce valetul îi duse în salon. După ce îl aşeză la o anumită distanţă de foc, după ce îi servi cafeaua şi coniacul şi după ce maimuţica adormi la pieptul lui, domnul Lee vorbi din nou.

– Spune-i secretarului să poftească înăuntru, zise el cu vocea lui suavă, iar maimuţa plescăi în somn.

Valetul făcu o plecăciune şi ieşi. Se întoarse după câteva minute, însoţit de un bărbat înalt, blond, cu părul scurt, pieptănat în stil prusac. Îşi lăsă servieta jos şi făcu o plecăciune scurtă.

– Bine aţi venit, domnule Lee, spuse el. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

– Bună seara, Winterhalter. Da, mulţumesc. Ia loc.

Valetul îl servi cu cafea şi coniac şi apoi se retrase.

Vocea străină trezi maimuţa, care stătea acum pe umărul domnului Lee, uitându-se urât la vizitator. Acesta nu observă; stătea cu spatele drept şi, uneori, la cererea domnului Lee, îi ridica la gură ceaşca cu cafea sau paharul cu coniac. Maimuţa nu-l scăpă din ochi nici un moment.

– Deci, Winterhalter. Câţi bani mi-a strâns Parrish? întrebă Lee.

– Am depozitat la bancă 7 846 lire, 7 şilingi şi 3 penny de la ultima dumneavoastră vizită, domnule Lee. Asta pe lângă profitul rezultat în urma tranzacţiei din Argentina, care s-a ridicat la 3 400 lire. În total ajungem la 11 246 lire, 7 şilingi şi 3 penny. Cheltuielile au fost puţin mai mari în ultima săptămână, mai ales din cauza poliţiei. Din păcate, omul de legătură al lui Parrish, inspectorul Allen, a fost demis din funcţie, iar...

– Să înţeleg că nu va vorbi.

– Am avut grijă de asta, domnule.

Domnul Lee încuviinţă.

– Foarte bine, zise invalidul. Foarte bine. Acum, să vorbim despre cealaltă afacere. Călătoria mea în Rusia a fost fericită. Posibilităţile sunt nenumărate şi am început deja să mă organizez. Mi-a plăcut cum s-a descurcat individul acesta, Parrish. O să-i dau mai multe responsabilităţi. Apropo – cum merge problema lui familială?

– Chiar ieri s-a ajuns la o sentinţă favorabilă. Vreau să spun, favorabilă pentru domnul Parrish. Totul se va rezolva cât de curând. Să nu uit – am reuşit să obţinem asta.

Căută în servietă şi scoase ceva mic şi delicat. Maimuţa şuieră furioasă, iar domnul Lee murmură ceva încet, până se linişti. Winterhalter puse obiectul lângă lampă. Harriet l-ar fi recunoscut; era ursuleţul ei de pluş, Bruin.

– Ah, spuse domnul Lee, trebuie să-l punem într-un loc sigur. Miranda este geloasă. Ai făcut o treabă minunată, Winterhalter. Perfect. Acum, hai să vorbim despre afacerea rusă. Ascultă-mă cu atenţie şi ia notiţe. Este o problemă complexă.

Secretarul deschise un carneţel, îşi scoase stiloul de argint şi îl ascultă. Maimuţa văzu licărirea argintului; ochii ei negri şi răi se uitau fix la ei. Sări de pe scaun pe covor, pe draperii, pe şemineu, nu stătu locului o clipă. La lumina focului arăta ca un demon ce se juca în palatul Prinţului Întunericului. Odată sări chiar lângă ursuleţul de pluş, dar domnul Lee mormăi ceva, iar Winterhalter luă jucăria şi o puse bine, de parcă ar fi păstrat-o pentru mai târziu.

Capitolul 16

Un joc cu cărămizi

Când se trezi, Sally auzi voci, paşi, sunetele caracteristice unei case aglomerate. Nu ştia cât era ceasul. Harriet dormea dusă. Scutecul ei era încă uscat. Sally mai rămase în pat câteva minute, apoi se ridică şi trase perdelele subţiri. Zări turnul unei biserici la capătul unei străzi înguste; era opt fără zece.

O trezi pe Harriet şi, după ce o spălă şi o îmbrăcă, coborî la parter şi se duse la bucătărie, care părea centrul casei. Doctoriţa Turner era la masă alături de alte şase sau şapte femei, care mai de care mai amărâte, servind micul dejun. Servitoarea care o întâmpinase în seara precedentă prăjea nişte ouă. Mary, femeia lovită la cap, nu era acolo. Doctoriţa Turner o salută imediat.

– Ah! Domnişoară Lockhart! Poftiţi la masă. Mai avem terci de ovăz, pâine prăjită, nişte ceai şi – bună! Cum te cheamă?

Îi făcu cunoştinţă cu Harriet şi se aşeză. Celelalte femei se uitară curioase la ea, dar doar pentru câteva secunde. Democraţia de aici era pe placul lui Sally: o ducea cu gândul la vremurile bune de pe Strada Burton. Doctorul Turner îi explică mai multe despre acel loc, în timp ce mâncau din terciul cam apos şi din pâinea mai mult arsă decât prăjită.

– Domnişoara Robbins a moştenit mulţi bani din partea afacerii familiei sale – se ocupă cu ciocolată sau cacao, ceva asemănător – şi

a pus bazele Misiunii acum cinci ani ca să răspândească principiile progresiste în East End – știți dumneavoastră, socialism, secularizare. După puțin timp și-a dat seama că oamenii de aici au nevoie de alte lucruri, deocamdată. Așa că a transformat-o într-un adăpost. Un loc în care orice femeie poate să vină dacă nu are încotro s-o apuce. Cât despre mine, aveam de gând să merg ca misionar în Africa, dacă vă vine să credeți. Dar am auzit despre domnișoara Robbins și am venit aici să arunc o privire și n-am mai plecat. Acum, nu mai sunt atât de sigură în credința mea în Dumnezeu. Poate ne-a întors spatele. Trebuie să avem grijă de trupurile noastre. Sufletele își pot purta singure de grijă. Dar în momentul acesta, femeile au nevoie de medicină. Iar dacă mai trăiesc până săptămâna viitoare, pot medita atunci la nemurirea sufletului. Sau copilul acela: are nevoie de un adăpost, înainte ca tatăl lui să-l omoare în bătaie. După ce va învăța că poate avea încredere în adulți, atunci se va găsi cineva care să-i vorbească despre Iisus. Până atunci nu are nici un rost. Mă rog, asta e părerea mea. Bineînțeles, noi încercăm, dar eforturile noastre par în zadar pe lângă toate câte mai sunt încă de făcut. Sunt sute – sute de oameni care mor de foame și... Tăcu și ridică din umeri. Veți vedea că domnișoara Robbins e o femeie dintr-o bucată, continuă ea, dar e corectă. Nu o provocați, că nu vă văd bine. Parcă a zis că are nevoie de dumneavoastră în dimineața asta. Dacă vreți, lăsați-o pe Harriet aici, va fi în siguranță. Susan va avea grijă de ea. Nu știu care e situația dumneavoastră, dar stați liniștită că va fi bine cu noi.

Sally se simți tare neliniștită să o lase pe Harriet acolo. Cât timp Parrish va fi pe urma lor, nu voia să o lase nici o clipă pe cea mică singură; pe de altă parte, acum că îl văzuse pe doctorița Turner în acțiune, avea absolută încredere în ea. Dacă avea să fie în siguranță undeva, atunci Misiunea Socială din Spitalfields era locul potrivit; și venise momentul să îi răsplătească pentru ospitalitate.

După vreo oră, după ce o lăsase pe Harriet cu Susan, Sally și domnișoara Robbins coborau spre Wapping. Se gândi că era momentul oportun să o întrebe despre domnul Katz.

– Domnul Katz este un prieten al Misiunii. A ajutat mulți refugiați – majoritatea evrei, desigur. La origini este ceasornicar. Și casa lui este plină, căci altfel cred că v-ar fi dus acolo.

– Dar de unde mă cunoaște?

– Nu știu. Are mulți informatori printre cercurile socialiste din Londra.

– Mi-a spus că avem un prieten comun. Dar nu-mi dau seama despre cine poate fi vorba.

– Nici eu, răspunse domnișoara Robbins. Va trebui să-l întrebați pe dânsul. Acum avem alte treburi. E vorba despre o femeie care locuiește în Rowley Court. Am ajutat-o anul trecut pe când soțul ei o maltrata. Nu avea nici loc de muncă. Acum situația s-a mai îmbunătățit; s-a angajat și nici nu mai bea atât de mult. Noi ținem tot felul de dosare, care trebuie catalogate. Aici interveniți dumneavoastră. Dar ea și-a amintit de noi și a venit să ne ceară ajutorul. Am ajuns – la stânga. Vă avertizez să vă ridicați rochia.

Împături harta pe care se uitase și coti într-o alee întunecată. Era o zi senină și răcoroasă, dar în timp ce Sally o urmă între pereții înalți de cărămidă, simți ca și cum lăsase cerul și aerul curat în urma ei pentru totdeauna.

Simți că se înecă de la duhoarea aceea și își acoperi fața cu mâneca. Era mai mult decât o putoare – era o ființă invizibilă care sări la gâtul ei, făcând-o să dea înapoi. După ce dădură colțul spre curte, văzu de la ce venea. Closetul din curte, singurul la toate cele opt locuințe era blocat și dădea pe afară; trotuarul era acoperit de murdărie. O copilă stătea ghemuită pe treptele casei, dezbrăcată de la talie în jos. Era doar puțin mai mare decât Harriet, deși expresia ei încruntată o făcea să semene cu o maimuță bătrână.

– Mamă! țipă ea după ce le văzu și dispăru.

– Îndesați-vă rochia sub curea. Lăsați ghetele – pot fi curățate. Să nu vă vină rău! Luați notițe. De asta v-am adus, zise domnișoara Robbins.

Sally se aranjă așa cum o sfătuise domnișoara Robbins, după care își scoase carnețelul și stiloul.

– Domnișoară Robbins – vedeți cum trăim? îi spuse femeia care se ivi la ușă. Stăm așa de trei săptămâni. I-am spus și proprietarului, dar

el zice că nu are ce face, că ţine de cei de la Apă şi Canale. Numai că nu ştiu ce să mă fac, domnişoară, cu cine să vorbesc...

Era slabă, avea obrajii supţi şi un ochi vânăt. Hainele îi erau murdare, dar păreau să fi fost îngrijite cândva şi încă avea o sclipire în ochi.

Sally se simţea din ce în ce mai rău. I se părea de-a dreptul imposibil să stai mai mult de câteva minute în acea duhoare de nedescris, darămite să locuieşti acolo; şi totuşi existau oameni care se vedeau nevoiţi să stea în acele condiţii. Se concentră din greu, notând spusele femeii, încercând să nu respire.

Apoi domnişoara Robbins insistă să inspecteze ea însăşi closetul.

– Nu are rost să mă plâng despre ceva ce nu cunosc, spuse ea. Vrem informaţii. Cu cât mai multe cu atât mai bine. Mai ţii minte când s-a înfundat? Ce ai făcut? Când ai vorbit cu proprietarul?

Îi puse o mulţime de întrebări. După ce află tot ce era de aflat, îi atinse vânătaia de la ochi şi o întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Martha?

– Oh – era întuneric şi am căzut pe scări, domnişoară. Pe cuvânt. Lumânarea se stinsese şi nu m-am mai dus după chibrituri.

– Soţul tău mai munceşte?

– Da, domnişoară.

– Cât aduce acasă?

– Săptămâna trecută nouăsprezece şilingi. Săptămâna de dinainte, douăzeci.

– Şi vă descurcaţi doar cu atât?

– Binişor, domnişoară. O ducem mai bine ca alţii. Sunt la zi cu chiria şi ăsta e un lucru tare bun, domnişoară.

– Într-adevăr. Sunt convinsă că şi proprietarul e de acord cu mine. Şi copiii ce fac?

– Sunt bine, domnişoară. Am crezut că se vor îmbolnăvi, dar până acum n-au păţit nimic. Dar s-a descoperit tifos pe strada noastră, la câteva curţi mai jos. Nu va dura prea mult până să ajungă şi aici, iar atunci...

– Foarte bine. Mă ocup eu. Voi avea grijă să vă ajute cineva. Apropo, dacă te mai bate vreodată bărbatul tău, sper că îmi vei spune, nu-i aşa?

– Bineînţeles, domnişoară, îi răspunse ea cu o voce slabă.

Îşi luară la revedere şi plecară. Sally era palidă şi încerca din răsputeri să nu vomite. Domnişoara Robbins desfăcu o sticluţă cu săruri şi i-o întinse; şocul o ajută pe Sally să-şi mai revină.

– Sper că aţi notat tot, zise ea. Va trebui să mi le transcrieţi mai târziu, dar vom avea nevoie de ele curând. După mine.

O conduse pe Sally pe sub arcadele de cale ferată, pe Strada Leman, cu direcţia spre Whitechapel. Era o străduţă cam sărăcăcioasă, dar cel puţin aerul de aici era lipsit de duhoarea aceea, deşi se simţeau alte mirosuri: un aer greu de la rafinăria de zahăr din stânga, un fum înecăcios de la fabrica de cărbune situată cu câteva străzi mai încolo.

În Strada Colchester, domnişoara Robbins se uită repede pe plăcuţele de alamă din dreptul uşilor, până ce o găsi pe cea pe care o căuta şi intră direct, fără să bată la uşă. Sally o urmă, cu carneţelul pregătit.

Un bărbat gras scria ceva într-un registru, în timp ce un bărbat slab număra mai multe monede.

– Cooper? întrebă domnişoara Robbins. Dumneata te ocupi de chiriile din Rowley Court?

– Poftim? spuse bărbatul mai gras.

Celălalt se opri mirat din numărat.

– Canalul de scurgere din Rowley Court este blocat. Unul dintre chiriaşi v-a informat în legătură cu acest lucru pe data de...

– Douăzeci şi cinci, luna trecută, zise Sally.

– ... şi nu aţi făcut nimic. Locul este într-o stare deplorabilă. Aţi informat Administraţia de la Ape şi Canale?

– Da, cred că da. Dar nu am văzut...

– Printr-o scrisoare? Pot să văd o copie?

– Nu, bineînţeles că nu. Cum îndrăzniţi să daţi buzna aici şi să cereţi...

– Cum îndrăzneşti dumneata să îţi expui chiriaşii la boli şi mizerie? Cum îndrăzneşti să laşi copii nevinovaţi să trăiască în asemenea con-

dinții? Cum îndrăznești să iei banii pe chirii fără să faci nimic ca să le îmbunătățești situația? Cât timp crezi că va mai dura până se vor îmbolnăvi de tifos? Sau de holeră? Mă bucur că te-am cunoscut, Cooper. Ne vom mai întâlni noi doi.

– Vă rog, doamnă, vă rog, doar o secundă – lăsați-mă să vă explic – nu sunt proprietățiile mele, eu sunt doar agentul. Chiar i-am vorbit proprietarului despre plângerile chiriașilor, imediat ce am aflat, restul nu mai ține de mine. Este doar responsabilitatea celor de la Ape și Canale și nu știu să vă spun dacă domnul – adică, proprietarul a făcut sau nu vreo plângere.

– Cine este proprietarul?

– Păi, e o companie, nu un individ.

– Cum se numește?

Se prefăcu că verifică un registru, deși mai mult ca sigur că știa prea bine.

– Compania de Proprietăți East Londra, doamnă.

– Ca o societate? întrebă Sally.

– Poftim?

– Este vorba de o companie privată, cu răspundere limitată? Este înregistrată ca o companie? Există sau nu ca o entitate legală? continuă Sally.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu înțeleg.

– Prea bine, care este adresa companiei?

Bărbatul părea neliniștit.

– Angel Court, chiar după Strada Throgmorton. Știți ce...

– O zi bună, spuse domnișoara Robbins și ieși.

Sally o urmă.

– Ce tot spuneați despre companie organizată ca societate? Ce înseamnă asta? întrebă domnișoara Robbins.

– Dacă o companie este organizată sub forma unei societăți înseamnă că este o entitate legală, la fel ca o persoană și poate așadar fi dată în judecată. În caz contrar, trebuie să dai în judecată proprietarii, dacă afli cine sunt. Vreți să aflăm?

– Mai vedem. Vom merge mai întâi la Apă şi Canale. Nu am cu ce bani să dau lumea în judecată.

„Nici eu", se gândi Sally în timp ce îşi continuară drumul în tăcere. Era totuşi o altfel de tăcere; simţea că trecuse testul.

Sediul Metropolitan de Apă şi Canale era în Bishopsgate, la mai puţin de un kilometru. Dădură acolo de un agent inteligent, domnul Hanbury.

– Rowley Court – Rowley Court – Compania de Proprietăţi East Londra... Am aici o scrisoare din partea unui anumit domn Cooper în legătură cu... Da, am trimis un răspuns, uitaţi, chiar aici.

Le zâmbi şi le arătă o scrisoare.

– Şi asta e tot ce puteţi face? Să trimiteţi o scrisoare? Domnule Hanbury, cred că ar fi mai bine să vă îmbrăcaţi, să vă luaţi pălăria şi să veniţi cu noi.

Acesta se uită puţin nedumerit.

– Nu înţeleg.

– V-aţi dus să inspectaţi personal situaţia?

– Doamnă, zise el, nu ştiu cine sunteţi sau de ce vă interesează, dar problemele de genul acesta sunt în totalitate responsabilitatea proprietarului. Vă spun sincer: deciziile legate de îmbunătăţirea condiţiilor de trai nu ţin de munca mea. Noi aici avem un program de îmbunătăţiri...

– Eu nu vorbesc aici despre îmbunătăţiri, ci despre reparaţii. E o urgenţă. Oamenii din Rowley Court stau în mizerie până la glezne. Când aveţi de gând să vă ocupaţi de asta?

Ridică din sprâncene şi dădu pierdut din umeri. Aruncă o privire în jur şi îşi coborî vocea:

– Vedeţi dumneavoastră, problema este că, de cele mai multe ori, acele locuri sunt pline cu evrei – imigranţi – oameni foarte săraci. Concepţia lor despre curăţenie este foarte diferită de a noastră. Înţeleg că sunteţi jignită de mizerie şi de mirosuri, dar vă rog să mă credeţi, ei sunt obişnuiţi cu lucruri mult mai îngrozitoare. Aş putea să vă duc la...

– Am auzit destul, zise domnişoara Robbins. Vom nota replica dumneavoastră şi o vom include într-o scrisoare către superiorul

dumneavoastră, cu o copie pentru membrul Parlamentului din partea Tower Hamlets. O zi bună.

Şi plecă încă o dată. Înainte să iasă, Sally avu timp să observe lipsa de îngrijorare a bărbatului.

– Ce vor face? întrebă ea în timp ce se îndreptau din nou spre Misiune. Vor face reparaţii?

– Da, acum da, spuse domnişoara Robbins. Dar am să vă rog să scrieţi şi să trimiteţi acele scrisori cât de curând.

– Folosesc mereu scuza asta cu evreii?

– Da, foarte des. Numărul de imigranţi a crescut foarte mult în ultimul an; este foarte uşor să dai vina pe nou-veniţi pentru toate problemele. Unii dintre ei sunt într-adevăr nespălaţi. Nu le-a dat nimeni ocazia să se schimbe.

În după-amiaza aceea, întrucât nu avea cine să o ajute, Sally avu singură grijă de cei cinci copii care îşi aveau temporar adăpostul la Misiune. Mamele lor – fiecare la vreo douăzeci de ani, dar care păreau mult mai bătrâne – fugiseră de acasă, să scape de soţi abuzivi. Una dintre ele era o beţivă, care reuşise să-şi găsească ceva de băut şi se îmbătase. Cealaltă era o irlandeză tăcută şi slăbuţă, pe nume Bridget, care primise o sarcină de îndeplinit de la domnişoara Robbins.

Ea şi Sally stăteau într-o cameră mare, goală, în partea din faţă a casei, uitându-se la copiii care se jucau cu câteva cărămizi şi două păpuşi rupte. Sally nu prea ar fi vrut să o lase pe Harriet să se joace cu ceilalţi copii: îi era teamă de boli, mizerie, nici ea nu ştia exact de ce anume – de lipsă de maniere, se gândi ea şi roşi – aceste temeri nu îi dădeau pace, dar trebui să le ignore pentru că, în primul rând se gândi că nu avea să rămână acolo prea mult timp şi în al doilea rând, că nu se cuvenea să facă pe mironosiţa.

Unul dintre copiii lui Bridget, un băiat măricel cam la trei ani, mergea ciudat, aşa că Sally o întrebă ce era cu el.

– Tatăl lui l-a bătut cu un vătrai, doamnă, zise ea. Uitaţi-vă la spatele lui.

Îl chemă şi îi ridică tricoul jerpelit şi vesta. Avea spatele jupuit. Avea trei răni mari din care curgea puroi, cruste, abces, şi aproape de baza coloanei vertebrale, o rană mare, carne vie, cu pielea încreţită.

– Asta, spuse ea, arătându-i-o, i-a făcut când a pus vătraiul încins pe el. Aşa face la băutură, căci el e un bărbat bun la suflet, dar când bea nu mai e el.

Sally îşi reveni cu greu.

– V-aţi dus la doctoriţa Turner? L-a consultat?

– Da, sigur. L-a dat cu o alifie, dar a zis că cel mai bine e să le lăsăm deschise, la aer.

Băieţelul plecă uşor de-a buşilea. Faţa lui era lipsită de orice fel de expresie, ca şi cum ar fi fost un bătrânel care nu înţelegea o boabă de engleză.

– Te-ai dus la poliţie? întrebă Sally.

– Pentru bărbatul meu? Poliţia nu se bagă.

– Dar copilul – nu-l poate pedepsi nimeni pentru asta?

– Ştiţi ce s-a întâmplat înainte, doamnă? Când a pus vătraiul pe el? L-au dus la judecătorie, iar magistratul l-a amendat, dacă vă vine să credeţi – cum să amendezi un amărât fără nici un ban? Am făcut foamea săptămâni întregi ca să-i plătim amenda. Cel puţin nu a putut să bea în perioada aia. Ce bine a fost...

Sally se uită la băieţel, Johnny, în timp ce stătea în funduleţ, puţin mai departe de ceilalţi copii. Harriet şi alte două fetiţe organizaseră un ceai; un alt băieţel se juca singur cu nişte soldăţei. În după-amiaza cenuşie, aerul era rece şi tăcut. În şemineu ardea un foc vesel. Erau doar două scaune în cameră, o masă şi cutia cu jucării. Copiii stăteau pe jos, jucându-se; Bridget cosea. Totul era cufundat în tăcere.

Sally simţi că lumea fusese otrăvită. Cine era cel care lăsa să se întâmple astfel de lucruri? Nici nu era de mirare că doctorul Turner simţea că Dumnezeu, dacă într-adevăr exista un Dumnezeu, le întorsese spatele. Dar ea, Sally Lockhart, era acum aici. Ce făcea? Era oare mai presus de ei?

Cu o mişcare nesigură îşi netezi fusta, se ridică şi se aşeză în genunchi lângă Johnny.

– Vrei să ne jucăm? îl întrebă ea.

Băieţelul o privi. Încercă să-i zâmbească, dar privirea lui tristă o descumpăni. Sally se întoarse şi luă câteva cărămizi. Erau câteva cuburi mari de lemn şi câteva cărămizi mai mici făcute dintr-un material de construcţii greoi. Toate erau ciobite şi rupte.

– Vrei să construim o casă? întrebă ea.

Copilul o urmări în timp ce înşiruia câteva cărămizi, punându-le unele peste altele.

– Vrei să pui şi tu câteva acolo? zise ea. Uite, pe asta mare putem s-o punem în colţ...

Îi arătă. Încetul cu încetul, începu şi el să se joace, dar urmând numai sugestiile ei; fie nu voia să preia iniţiativa, fie habar n-avea ce să facă.

Curând, căci nu aveau prea multe cărămizi, terminară casa care avea o uşă şi o fereastră, dar fără acoperiş.

Se uită pierdută la el.

„Ce să mai facem acum? se întrebă Sally. Cu ce să ne mai jucăm?"

Pentru că cel mic nu ştia cum să se joace. Nu se mai jucase cu nimeni niciodată. În timp ce se uita la copilaşul acela de trei anişori, îi veni să plângă gândindu-se că nu avea cum să îl ajute: nici ea nu ştia cum să se joace.

Ştia la fel de puţine ca şi el despre ce să facă cu o casă de jucărie.

Acasă era mereu Sarah-Jane cea care se juca cu Harriet, iar Sally nu făcea altceva decât să le privească în treacăt şi să zâmbească la scena fericită. Sau dacă nu era Sarah-Jane, era Jim. El o ducea în grădină la vânătoare de bomboane, pe care le ascunsese bine în prealabil; Webster fusese cel care construise leagănul şi care o plimba pe calea ferată mică. Sally nu făcea decât să le arunce o privire şi să se întoarcă la o activitate mai importantă, să citească un ziar financiar, sau să-şi sfătuiască clienţii cum să facă bani.

Iar acum nu îl putea învăţa pe sărmanul băiat cum să se joace.

Casa aceea goală stătea între ei. Întinse mâna şi le făcu vânt, iar toate cărămizile se dărâmară.

În acea seară, domnul Katz veni după ea.

Terminase deja scrisorile pentru domnişoara Robbins, o dusese pe Harriet la culcare, mâncase puţină brânză cu pâine şi o ajutase pe doctoriţa Turner în cabinet să taie nişte muselină veche pentru bandaje şi să spele sticle de medicamente. Nu avusese nici o clipă liberă, deşi ştia prea bine că trebuia să se gândească curând la problemele financiare, să îi scrie lui Margaret şi să o anunţe pe Sarah-Jane despre noua ei locaţie; şi să se întoarcă apoi la misterul în care era învăluit Parrish. Pentru moment, era liniştită ştiindu-se în siguranţă.

La ora opt, Susan, menajera, veni în cabinet şi o anunţă că avea un vizitator. Sally simţi că inima i-o ia la goană, înainte ca Susan să specifice că era acelaşi domn care o adusese. În timp ce doctorul Turner se uită curioasă la ea, Sally se linişti şi simţi că îi revine culoarea în obraji.

Domnul Katz o aştepta în biroul domnişoarei Robbins. Se ridică atunci când Sally intră în cameră. În lumina din birou, îl văzu mai bine decât o făcuse înainte şi îi observă manşetele zdrenţăroase şi cizmele ponosite. Dar vocea lui profundă suna liniştitor, iar privirea din ochii lui era politicoasă şi prietenoasă. Îşi strânseră mâinile.

– Domnule Katz, vă sunt profund recunoscătoare, zise ea. Dar sper să-mi spuneţi cine sunteţi şi de unde mă cunoaşteţi.

– Vă voi duce la un bărbat care are nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse el. El vă va spune tot ce trebuie să ştiţi.

– Ajutorul meu? Mă îndoiesc că pot ajuta pe cineva în situaţia mea!

– Îl veţi ajuta după ce veţi auzi ce are de spus. Aveţi cumva o haină şi o pălărie? Din câte îmi amintesc, ale dumneavoastră sunt destul de distinctive – are cine să vă împrumute o haină? Suntem în siguranţă, dar nu strică să ne luăm mici precauţii.

– Puteţi să o luaţi pe a mea, spuse doctoriţa Turner, intrând liniştită. Nişte vechituri. N-o să vă recunoască nimeni în zdrenţele mele. Nu vă faceţi griji în legătură cu Harriet; avem noi grijă de ea.

Luă o haină maro, veche din cuierul de lângă uşă şi i-o întinse lui Sally. Îi dădu şi pălăria care era puţin cam mare pentru Sally, dar cel puţin îi acoperea faţa, şi după ce îşi luă coşul din dormitor era gata.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Soho.

*

Vorbiră foarte puțin în micul omnibuz, pe trotuarul aglomerat de pe Strada Oxford, unde coborâră, în jos pe Strada Dean. Numai după ce ajunseră în fața pensiunii se învoi să-i spună la cine mergeau.

– Numele lui este Jacob Adler, începu el, deși mai este cunoscut și sub alte nume. Vedeți dumneavoastră, este căutat de poliție în câteva țări – nimic ilegal, cred. În această casă, în această țară, momentan este cunoscut sub numele de Goldberg. Daniel Goldberg.

– Jurnalistul?

Urcă scările. Se opri.

– Ați auzit de el. Atunci știți de ce nu este prea popular.

– Nu am de gând să vorbesc cu un jurnalist. Mai ales...

– Mai ales unul socialist?

Nu îi răspunse. Era prinsă: orice ar fi vrut să facă ar fi părut o prostie. Dar, dacă tot venise, ar fi fost o greșeală să nu vorbească cu el; cât despre socialism, toate lucrurile la care fusese martoră în acea zi o puseseră într-o situație inconfortabilă; asta era una dintre ele.

– Bine, zise ea.

– Aveți destui bani să vă întoarceți în Whitechapel? Eu nu intru cu dumneavoastră: mai am alte treburi.

– Da. Dar de ce...

– Îl găsiți în camera de la capătul coridorului de la etajul al doilea. Aceea este fereastra de la biroul lui. Îi arătă o fereastră mică a unei camere cu lumina aprinsă; văzu o umbră pe tavan. Intrați. Acesta este un loc de întâlniri. Oamenii intră și ies ca la ei acasă. Nimeni nu vă va observa. Noapte bună...

Înainte ca Sally să apuce să spună ceva, Katz dispăru în mulțimea din fața teatrului din apropiere.

Se întoarse spre casă. Ușa era deschisă și, exact cum îi spusese Katz, oamenii intrau și ieșeau liniștiți. O pancartă de lângă ușă anunța o reuniune în engleză și alta într-o limbă pe care nu o recunoștea: nu era rusă; ebraică?

Urcă scările, își făcu loc printre oamenii care stăteau în fața unei camere în care un bărbat scund, cu barbă, îmbrăcat într-o haină vișinie

ţinea un discurs. Avea o voce impunătoare, gesticula puternic, avea o privire strălucitoare; publicul aplauda, îl încuraja, fluiera şi răsuna de râsete – oamenii vorbeau, beau, fumau, vorbeau cu el, vorbeau între ei, cu cei din faţa uşii prin care nu puteau să mai intre.

La primul etaj, Sally zări o cameră în care erau mai mulţi bărbaţi şi femei care citeau ziare, scriau sau jucau şah. Părea mai degrabă un club decât o pensiune. Auzi trei limbi pe care le recunoscu şi mai multe care nu ştia ce sunt; nimeni nu păru preocupat de prezenţa ei.

Urcă la etajul al doilea. Aici era mai întuneric şi mai linişte. Îi bătea inima cu putere: şi dacă era o capcană? O păcăliseră – Katz o ademenise aici şi acum era în drum spre Whitechapel ca să o ia pe Harriet...

Ce fusese în capul ei când acceptase să vină aici? Ce prostie! Chiar nu avea să se înveţe niciodată minte?

Căută pistolul sub şalul din coş. Era acolo; pregătit, greu şi încărcat. Îl luă în mână, aşeză coşul cu atenţie pe încheietura mâinii ca să poate ţinti bine şi bătu la uşa sub care se vedea o fâşie de lumină.

– *Ja,* îi răspunse cineva. Da, intră.

Deschise uşa şi intră.

Capitolul 17

Un om muncitor

Goldberg îşi ridică privirea. Sally stătea în pragul uşii, tremurând din toate încheieturile, concentrată, o nervozitate electrică traversându-i fiecare oscior. Ochii îi sclipeau, iar părul îi strălucea. Era extraordinară: disperată, speriată, dar neînfricată. Iar el văzu imediat cât de frumoasă – nu, era prea puţin spus, cât de magnifică era.

Nu o mai văzuse până atunci, dar o recunoscu imediat. Se ridică.

– Domnişoară Lockhart – intraţi. Dacă aţi şti de cât timp vă caut...

– Eu... Un bărbat pe nume Katz m-a adus aici. Dar...

– L-am rugat să stea cu ochii pe dumneavoastră. V-a dus la Misiunea domnişoarei Robbins?

Încuviinţă neajutorată. Goldberg îi oferi un scaun şi se duse la bufet.

Sally se uită în jur, uimită. Camera era plină de viaţă – părea ticsită cu oameni ocupaţi, ca la Bursă, la Camera Comunelor sau în culisele unui mare teatru – întrega încăpere strălucea de activitate, era plină de emoţie, energie şi muncă.

Şi totuşi, nu era decât o persoană în cameră, bărbatul care scrisese la birou.

Acesta se întoarse la bar şi îi spuse:

– Vă servesc cu un pahar de vin?

Fără să aştepte un răspuns, turnă două pahare de ceva savuros şi auriu. Sally observă că biroul lui era ticsit cu cărţi şi ziare deschise, iar

podeaua era plină de hârtii; lucra după un sistem simplu: de îndată ce termina de scris pe o coală de hârtie (pe o singură parte) o lăsa pe jos şi lua altele. Când intrase ea, era deja la jumătatea unei foi; un scris apăsat, grăbit, cu pete de cerneală... O piatră măricică ţinea un alt teanc de hârtii. Văzu şi o cană plină de stilouri şi creioane.

Îi întinse paharul şi se aşeză.

Era mai tânăr decât se aşteptase: peste douăzeci şi cinci de ani, se gândi ea, cu o claie de păr negru cu câteva fire cărunte la tâmple. Era bine făcut, cu umeri laţi şi braţe puternice, părea capabil să sfâşie în două unul dintre acele rapoarte oficiale; iar expresia lui îi dădea de bănuit că i-ar fi şi plăcut să o facă. Avea nişte ochi negri, iar ridurile de expresie din jurul lor nu lipseau. Avea un nas puternic, cu nări mari şi o gură lată. Nu era nici pe departe chipeş; dar avea o strălucire vie pe chip.

Ridică paharul.

– Confuzie pentru duşmanii noştri, zise el.

Sally sorbi puţin din vinul intens şi dulce.

Începură să vorbească amândoi în acelaşi timp, zâmbiră, iar Sally îl lăsă să vorbească primul:

– Copila – este în siguranţă?

– Da. Dar... de unde mă cunoaşteţi? Şi când vorbiţi despre duşmanii noştri... Parrish este şi duşmanul dumneavoastră? Vă rog, domnule Goldberg – spuneţi-mi despre ce este vorba!

– Parrish este un infractor. Investighez o fraudă, un complot imens împotriva imigranţilor evrei. Cineva îi trage pe sfoară, vânzându-le bilete false de vapor, făcându-i să plătească pentru tot felul de curieri care nu mai apar, obligându-i să plătească taxe imaginare, de vamă şi numai Dumnezeu ştie câte şi mai câte. Ce spun eu aici? Dumnezeu? Eu ştiu exact câte şi mai câte – o sută de zgârieturi care sângerează fără încetare, mii de oameni traşi pe sfoară, păgubiţi şi păcăliţi. Am văzut cum funcţionează treaba de la St. Petersburg până la Wapping, Hull şi Liverpool şi ştiu că merge până mai departe, până la New York. Ruşii nu au nevoie de prea multe scuze ca să-i persecute pe evrei zilele astea, dar cred că această – of, conspiraţie, organizaţie, plan, fie ce-o fi – se ocupă chiar cu izbucnirea pogromurilor pentru a da naştere unui nou val de imigrări. Ştiţi ce este un pogrom? Dispreţ, teroare şi distrugeri.

– Bine, deci cineva se află în spatele acestei poveşti. L-am văzut, dar nu ştiu cum îl cheamă. I se spune Tzaddik-ul – este un cuvânt în limba idiş, înseamnă cel drept, cel sfânt. Este o ironie, evident. Tzaddik-ul are agenţi în toată Europa şi nu m-ar mira să aflu că are oameni şi prin America. Agentul lui din Londra este al dumneavoastră domn Parrish.

Sally rămase cu răsuflarea întretăiată.

– Continuaţi, zise ea.

– Se află într-o poziţie ideală. Un agent comisionar – un titlu atât de vag, o treabă atât de deschisă la interpretări, nu-i aşa? – are pe mână o mulţime de bani, astfel încât e greu de dovedit că s-ar ocupa cu ceva ilegal. Dar chiar o face. Spre exemplu, când ajung în Londra, unii imigranţi au o adresă la care să meargă – un văr, un frate, ceva de genul acesta. Dar mulţi nu sunt aşa de norocoşi. Parrish şi-a poziţionat strategic oamenii la docuri ca să-i conducă – pentru o taxă, desigur – la proprietarul unei pensiuni care le dă o cameră – pentru o rentă mare, cu avansul pe o lună. Peste o săpămână, sau chiar a doua zi, află de la vreun vecin sau de la vreo rudă cât e o chirie corectă – dar e deja prea târziu, nu-şi pot recăpăta banii, iar când să plece – perfect! Mai sunt o grămadă ca ei pe următorul vapor. Conduce tot felul de fraude şi spolieri şi nici măcar nu a intrat încă în afacerile cu ateliere de muncă, deşi acesta este următorul pas.

– Dar mai are şi alte surse de venit pe lângă evrei. Şase case din West End îi plătesc pe săptămână între şaisprezece şi şaptesprezece lire fiecare. Să închiriezi o casă de mărimea aia, cât ar costa? Să zicem vreo două, trei guinee? Dar el le cere şaisprezece, şaptesprezece lire pe săptămână. Jocuri de noroc, bineînţeles. Prostituţie. Ştiu toate astea pentru că am pus pe cineva să-l jefuiască pe cel care îi strânge chiriile acum două săptămâni. Îi observă expresia şi continuă vessel: Într-adevăr, am uitat să vă spun că mă mai ocup şi de ilegalităţi, pe lângă jurnalism. Încă n-am omorât pe nimeni, dar nu-mi fac din asta un scop în sine. Banii pe care i-am obţinut i-am donat adăpostului pentru evrei din Wapping. Ce voiam eu de fapt e asta – caietul cu chirii.

Deschise sertarul şi scoase caietul murdar pe care îl furase Bill. Sally îl răsfoi: detalii despre tranzacţii vechi de câteva luni, adrese... Se uită la el, şocată.

– Înseamnă că am pus mâna pe el! spuse ea. Cu asta, pot să – dacă dovedesc că e un infractor, nu-i vor da niciodată custodia lui Harriet! Şi va fi nevoit să-mi dea şi banii înapoi...

– Aţi depune mărturie împotriva lui?

– Bineînţeles, cu asta!

– Mai gândiţi-vă. În ochii legii sunteţi căsătoriţi.

– Oh... îşi dădu seama, înverşunată. O soţie nu poate depune mărturie împotriva soţului ei. Dar cu siguranţă că...

Îi luă caietul din mână.

– Îl ţin la loc sigur. Îl vom folosi – dar nu chiar acum.

– Cum... De ce vă interesează atât de mult... situaţia mea? întrebă ea. Nu am nimic de-a face cu imigranţii evrei.

– Mă interesează orice are legătură cu Parrish. Când am auzit că a intentat un proces de divorţ şi cerere de custodie, mi-a stârnit curiozitatea. Cu cât m-am gândit mai mult la situaţia dumneavoastră, cu atât mi s-a părut mai aberantă.

– Chiar este aberantă, zise ea. Am crezut că eu sunt cea nebună. De ce? De ce eu, de ce Harriet? Nu găseam pur şi simplu nici o explicaţie, decât dacă, nu ştiu, poate că era adevărat şi am uitat eu... Oamenii au o capacitate extraordinară de a uita lucruri incredibile; ştiu asta, mi s-a mai întâmplat... Dar ca să uit asta ar însemna că sunt nebună şi chiar au fost momente când am crezut că am înnebunit... Dar nu. Harriet nu este fiica lui. Tatăl ei a murit. Şi oricum...

– Oricum, o femeie ca dumneavoastră nu s-ar căsători niciodată cu un bărbat ca el, spuse el brusc. Bineînţeles că nu. Nu are nici un sens.

– Atunci ce are sens?

– Asta, spuse el. Nu Parrish a venit cu ideea asta absurdă. Cineva îl coordonează, cineva care vrea să vă pedepsească, răpindu-vă copilul. Parrish nu vrea decât bani; el e un nimic; un pion. Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost altul. Uitaţi de Parrish. Bărbatul din spatele lui este Tzaddik-ul.

Sally rămase tăcută. Analizase astfel de variante de sute de ori, fără să aibă un nume pe care să-l asocieze umbrei din spatele lor, iar toate fuseseră fantastice, goale şi speculative. Auzindu-le acum din gura acestui bărbat, le făcea reale: era dovada că nu era nebună. Însemna că avea un aliat.

– Acum înțelegeți de ce am ținut atât de mult să vă găsesc? continuă el. Pentru că vreau să aflu cine este Tzaddik. Știu câte ceva. Dar dacă este vorba de cineva care vă urăște – dacă v-ați putea da seama cine e, perfect! Punem mâna pe el. Și veți fi o femeie liberă din nou – cu asta puteți merge din nou în instanță. Totuși, data viitoare ar fi mai bine să alegeți un avocat pledant mai bun. L-am văzut la proces. Un ticălos.

– Așa voi face. Domnule Goldberg, asta este cea mai bună veste pe care am primit-o de... de săptămâni întregi. Dar bărbatul acesta, cum ați zis că i se spune? Tzaddik? Ce este? Cine este?

Goldberg îi povesti întâmplarea din Amsterdam. Sally ascultă cu atenție. Ochii îi ieșiră parcă din orbite când auzi despre paralizia bărbatului, maimuța diabolică și despre țipătul fetei din trăsură care preferase să se înece decât să – decât să ce? Simți un fior pe șira spinării. Acesta era bărbatul care încerca să pună mâna pe Harriet?

Dar despre cine putea fi vorba?

– Momentan cred că se află în Londra, zise Goldberg. Nu sunt sigur. Dar mi-a spus cineva că a văzut cum trăsura aceea neagră și mare a fost descărcată în docuri ieri. Și are și sens să se întoarcă la timp pentru sentință, nu-i așa? Trebuie să fie foarte furioși că v-ați ascuns.

– Aproape că m-au prins ieri, spuse ea. Am fost nevoită să... păi.

Scoase pistolul. Goldberg fluieră, surprins.

– O armă serioasă, spuse el. Ați mai tras cu ea?

– Eram pregătită să o fac ieri.

Îi povesti toate cele întâmplate, din momentul în care primise cererea de divorț în acea dimineață în grădină, până în momentul în care Katz o găsise pe banca din cimitir. O întrerupse o singură dată când îi spuse despre băiatul care o oprise la intrarea pe Middle Temple Lane.

– Acela este Bill, zise el. Protejatul meu. Mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mi-a spus că sunteți aprigă, că aproape că l-ați omorât. Parcă ați fi fost un tigru. Am vrut să vă cunosc personal. Mă bucur că am reușit. Vă rog – continuați.

Se uitară fix unul la celălalt, iar apoi Sally își coborî privirea și continuă. După ce termină tot ce avu de spus, Goldberg rămase tăcut preț de câteva secunde și apoi se ridică.

– Cred, spuse el, cred... că mai meritați un pahar de vin.

Îi umplu paharul.

– Vin de Tokay, zise el. Din ţara mea.

– Sunteţi ungur?

– Am fost cândva. Acum sunt... Aici locuiesc, aici lucrez. Scriu în limba engleză. Aşa că poate devin englez. Jos cu Tzaddik!

Băură. Sally tăcu. Poate că era de vină relaxarea subită, bucuria de a găsi un aliat; dar mai mult decât atât, era natura acelui aliat – prezenţa bărbatului acela care o atrăgea ca un magnet, vitalitatea sa tulburătoare. Părea că în jurul lui licăreau şi sclipeau unde invizibile de electricitate captivantă. Era faptul că se ocupa de ceva, căruia i se dedica în trup şi suflet, iar acesta era genul de calitate pe care Sally o admira la orice persoană; aşa că se simţi din nou ca o şcolăriţă şi nu mai ştiu ce să îi spună.

„Dar nu eşti o fetişcană, îşi zise ea. Eşti femeie în toată firea. Spune ceva."

– În caietul lui Parrish, începu ea, făcând semn spre birou, apare expresia *carne vie.* Ce vrea să însemne asta?

O privi şi îi răspunse:

– Fete vândute pentru prostituţie. Este doar o mică parte din afacerile lui Tzaddik. Sau ale lui Parrish. Angajează un număr de femei – deseori, vorbitoare de idiş – să se ducă pe docuri şi să găsească fete care călătoresc singure. Le oferă un adăpost, iar când fata nu mai are la cine apela, cu nimeni în jur care să vorbească în limba ei, îi dezvăluie preţul adăpostului. Fetele care lucrează în casele acelea mizerabile ale lui Parrish – jumătate dintre ele sunt refugiate, sărmane evreice care au venit singure aici. Când se îmbolnăvesc sau nu mai sunt bune de nimic, le duc în străinătate şi sunt vândute în bordelurile din port. America de Sud este destinaţia predilectă. Aceştia sunt oamenii cu care ne luptăm, domnişoară Lockhart: genul de bărbaţi care se ocupă cu aşa ceva.

Sally era şocată; nu îşi găsea cuvintele. El continuă:

– Înţelegeţi acum de ce am nevoie de ajutorul dumneavoastră? Trebuie să aflăm de ce este Tzaddik atât de însetat de răzbunare. Dacă reuşim să aflăm asta, vom afla cine este. Şi poate că îl vom putea distruge. Acum hai se vorbim despre lucruri practice. De ce aveţi nevoie mai întâi? Bani?

Ea își recăpăta glasul:

– Da. Și trebuie să-i dau de știre bonei copilei mele în legătură cu locația mea. Și ei, și partenerei mele, domnișoara Haddow... Aceste trei lucruri sunt prioritare. Apoi trebuie să dau de urma pastorului care a semnat registrul de căsătorii.

– Foarte bine.

Luă o coală de hârtie și notă tot; înșfăcă repede stiloul și călimara și vârî penița stiloului în călimară.

– Cel mai bine e să scrieți chiar acum două scrisori, pentru bona și pentru partenera dumneavoastră. Eu voi merge să le înmânez, ca să mă cunoască și ca să capete încredere în mine. Din câte știu eu, Parrish habar n-are despre mine. Știe că e cineva pe urmele lui, dar nu știe despre cine este vorba. Haideți, începeți să scrieți acele scrisori.

Se ridică și o pofti să ia loc la birou. Făcu exact ce îi spuse el și puse scrisorile în plicuri. În timpul acesta el o privea de la fereastră. Știa că o privește, dar nu o deranja; se simțea chiar flatată că un astfel de bărbat îi acorda atâta atenție. Dar încercă să nu se mai gândească la asta; cel puțin, nu pentru moment.

– Gata? zise el. Foarte bine. Vă voi însoți până la Misiune. Da, știu că aveți un pistol, dar oricum, aș vrea să vă conduc. Vreau să văd unde este, ca să vin în altă zi și să aflu mai multe despre domnișoara Robbins și preocupările dumneaei. Voi scrie un articol foarte interesant, când vom termina cu toată povestea asta. Unii dintre camarazii mei nu văd cu ochi buni eforturile revoluționarilor din clasa mijlocie, care merg prin mahalale cu gândul de a face un bine. Eu nu sunt de acord. Bineînțeles, în primul rând nu ar trebui să existe mahalale, iar treaba principală ar fi să scăpăm de ele. Dar cât timp încă mai există, iar prietenii dumneavoastră se ocupă de ele, important e că la noapte câteva femei vor avea un adăpost deasupra capului, sau un medicament cu care să-și trateze tusea. Pălăria dumneavoastră...

– Mulțumesc, spuse ea. De fapt, nu este a mea. E prea mare. Am împrumutat-o...

Știa prea bine de ce insistase să facă această precizare: vanitate. Dar parcă trecuse atât de mult timp de când nu se mai simțise drăguță. „Nu acum, își zise ea. Nu acum. Mai târziu."

Nu vorbiră prea mult în omnibuz şi nu primi decât un zâmbet fugar din partea lui în timp ce îi strânse mâna în faţa Misiunii, la lumina lămpii de deasupra uşii. Dar mai târziu, după ce o sărută pe Harriet şi se strecură lângă ea, în patul micuţ, îşi permise să se gândească la acel străin, la tremurul plăcut care îi invada corpul: era faptul că în Daniel Goldberg văzu un lucru extrem de rar – un bărbat care îi demonstră într-o clipă, fără alte dovezi, că îi era egal.

În acelaşi moment, Tzaddik-ul era la mai puţin de doi kilometri, în camera lui de pictură, aşteptând explicaţia lui Parrish despre cum reuşise să o piardă pe Sally.

Maimuţica stătea cocoţată pe umărul lui, tot învârtind în mâinile ei mici şi negre miezul unei nuci braziliene. Luă o îmbucătură. Singurul motiv pentru care domnul Parrish nu se simţea neliniştit era pentru că pusese în aplicare Principiile Orientale pentru Controlul Minţii, aşa cum le explicase marele mistic Wu Shu-Fan într-o carte pe care domnul Parrish şi-o achiziţionase primăvara trecută. Tehnica ţine de o respiraţie corectă şi de mişcarea circulară a energiilor psihice în jurul coloanei vertebrale.

Cu energiile sale psihice învârtindu-se fără încetare şi cu o respiraţie profundă, din diafragmă, domnul Parrish se prezentă stăpân pe sine în faţa şefului său şi îi povesti toate cele întâmplate.

– Avea un pistol, domnule Lee, îi explică el. Era evident ce urma să facă. M-ar fi împuşcat mai întâi pe mine, pentru că eram în raza ei, iar apoi, dacă s-ar fi simţit încă în pericol, i-ar fi împuşcat şi pe ceilalţi doi, iar în toată nebunia aceea ar fi fugit, aşa cum oricum a făcut-o. Bineînţeles că nu mi-aş fi dorit să mă rănească, dar ar fi fost şi mai grav pentru proces să mă omoare. Atunci nu am mai fi avut nici o şansă să punem mâna pe copil. Am reuşit să spargem ferestrele ceainăriei şi să o urmărim. S-a urcat într-un omnibuz spre East End. Era aglomeraţie – străzile erau pline de oameni – era ora de vârf –, dar am luat o trăsură şi am mers după ea să văd unde coboară. Din nefericire, am pierdut omnibuzul în trafic. Dar am observat că era unul verde-închis şi că ultima staţie era în Whitechapel.

– I-ai luat lucrurile din pensiunea din Bloomsbury?

– Proprietara – o anumită doamnă Parker – nu a vrut să ni le dea. Aşa că nu ştiu ce a lăsat în urma ei. Am putea da o spargere la pensiune, dacă vreţi, domnule Lee.

Domnul Lee cugetă asupra acestei variante. Maimuţica îşi termină de mâncat nuca şi coborî de pe umărul lui să-şi ia alta dintr-un bol plin pe care tocmai îl adusese majordomul. Domnul Lee îi dădu un ordin scurt, iar maimuţica îi aruncă repede o nucă în gură.

După ce o înghiţi, vorbi din nou:

– Nu da nici o spargere. Continuă cercetările. Oricum, nu sunt impresionat de felul în care ai acţionat până acum. Nu eşti suficient de critic cu tine însuţi. Poţi păstra banii din contul ei; toate acţiunile, toate proprietăţile pe care le are în depozite şi bonurile mi le vei da mie. Dacă vei reuşi tu să o găseşti primul, ţi le voi da înapoi; dacă va fi găsită de altă agenţie, poţi să-ţi iei gândul de la ele. Treci imediat la treabă. Mâine la prima oră vreau dovada că toate acţiunile, depozitele şi bonurile înregistrate cândva pe numele Veronicăi Beatrice Lockhart şi revendicate mai apoi de Arthur James Parrish au fost transferate pe numele meu.

– Am înţeles, domnule Lee, zise domnul Parrish în timp ce Principiile Orientale pentru Controlul Minţii începură să se clatine. Intenţionaţi, aşadar, să apelaţi la o altă agenţie? Pot să vă întreb cu cine mă aflu în competiţie?

– Da, îi răspunse domnul Lee. Poliţia Metropolitană. Când pleci, am să te rog să-l pofteşti înăuntru pe domnul care aşteaptă pe hol. Este vorba despre comisarul Bushell.

Spirala psihică se prăbuşi complet. Domnul Parrish se ridică şi dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi imediat când văzu expresia neînduplecată a şefului său.

– Noapte bună, domnule, dorind să pară optimist şi să proiecteze o imagine de om viguros şi eficient. Vin mâine-dimineaţă să vă aduc documentul. Noapte bună.

Comisarul Bushell era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o tuse seacă, respectuos – respectuos faţă de domnul Lee; nepăsător faţă de domnul Parrish.

Se aşeză şi îl ascultă cu atenţie pe domnul Lee.

– O femeie pe nume Lockhart – domnișoara Sally Lockhart – se pare că se ascunde, deși nu sunt sigur, în East End. Are un copil de doi ani, o fetiță pe nume Harriet. Vreau să o găsești. Este blondă, drăguță, are în jur de douăzeci de ani. Din câte știu, dispune de foarte puțini bani. Este deja căutată de poliție; ziarul de pe masă îți va explica de ce. Miranda, mai dă-mi o nucă...

Maimuța sări imediat lângă bol, înșfăcă o nucă și i-o aruncă în gură, în timp ce polițistul citi pasajul pe care îl văzuse și Sally cu o zi înainte în *The Times*.

Domnul Bushell termină de citit și împături ziarul.

– Nu auzisem despre această poveste, spuse el; nu mă interesează asemenea chestiuni mărunte. Va fi destul de complicat să mă ocup de această poveste, fără să atrag atenția, lucru nu tocmai convenabil...

– Ocupă-te, zise domnul Lee. Fă tot ce e de făcut. În caz contrar, voi fi nevoit să vorbesc cu superiorul tău – și cu ziarele – despre legătura ta cu casele. Am toate detaliile despre toate vizitele tale; la ce oră, cât ai plătit, câți bani ai câștigat și câți ai pierdut, toate fetele cu care te-ai văzut. Știai prea bine că la un moment dat va trebui să plătești, Bushell. Iată ce ai de făcut: pune-ți întregul personal în mișcare și găsește-o.

Domnul Bushell, nefiind familiarizat cu misterele Principiilor Orientale pentru Controlul Minții, se pierdu cu firea. Apoi încuviință și se ridică cu un oftat.

– Încă ceva, zise domnul Lee înainte ca vizitatorul său să ajungă la ușă. Undeva în Soho locuiește un bărbat care își spune Goldberg – un jurnalist. Am fost informat că acest individ abuzează de calitatea sa de oaspete al acestei țări, spionând diferite operațiuni comerciale legitime. Ar fi un act de decență și patriotism să afli unde exact se ascunde acest trădător și să informezi Secretarul de stat în legătură cu activitățile sale. Vreau să fie deportat. De fapt, în Ungaria îl așteaptă pedeapsa cu moartea; autoritățile de acolo vor fi încântate să-l primească înapoi. Ocupă-te tu de asta, bine?

Capitolul 18

Ordinul Sanctissima Sophia

Domnul Parrish avea multe cunoştinţe în locurile rău famate, aşa că puse repede lucrurile în mişcare. Merse pe o abordare ştiinţifică, conform principiilor expuse în lucrarea de referinţă a lui Abner T. Handley *The Young Man's Friend: A Guide to Business Success*, pe care o studiase îndelung. Abner T. Handley era foarte elocvent în privinţa subiectelor ce făceau referire la prudenţă şi ingeniozitate, iar domnul Parrish consideră că respectase temeinic cele două principii atunci când oferi o răscumpărare de cincizeci de lire oricui îi putea oferi informaţii despre Sally – banii erau, bineînţeles, chiar din contul ei. Ce putea fi mai elegant economic decât să faci prada să plătească pentru captură?

În aceeaşi timp, comisarul Bushell le cerea inspectorilor din Whitechapel, Diviziilor Stepney şi Thames din cadrul Poliţiei Metropolitane să mobilizeze cât mai mulţi angajaţi ca să intensifice căutările. Aveau un total de 1 235 de angajaţi şi, deşi fiecare dintre ei considera cererea bărbatului care ar fi trebuit să se limiteze la munca de birou din Scotland Yard, ciudată şi nejustificată, ştiau totuşi că cel care ar fi reuşit să o găsească va da bine pe lângă şef; aşa că se întoarseră la diviziile lor şi îi puseră la treabă pe mulţi dintre acei 1 235.

Asta nu înseamnă că Bushell uitase de Goldberg. Avea propriile opinii în legătură cu agitatorii străini, fie ei socialişti, comunişti,

anarhişti sau cine ştie câte şi mai câte şi lucrase cândva cu un agent care se ocupase de probleme de genul acesta; aşa că îl chemă la Scotland Yard şi îi ceru să îl caute pe acest ticălos politic şi să îi raporteze orice descoperire.

În acea dimineaţă, Sally plecă din nou cu domnişoara Robbins. De această dată merseră la o familie care fabrica cutii de chibrituri. Domnişoara Robbins strângea statistici pentru un raport despre condiţiile sociale din East End, iar Sally o însoţi pentru că voia să vadă cu ochii ei un atelier de muncă.

Era vorba despre o familie cu cinci membri: mama, tatăl, două fete adolescente şi un băieţel de şapte ani, bolnăvicios. Stăteau toţi înghesuiţi într-o cameră mai mică de patru metri pe trei. Băieţelul stătea întins pe o saltea în colţ, respirând greu. Ceilalţi lucrau în jurul unei mese la fereastră, în lumina slabă. Camera aceea micuţă mirosea numai a maladie, transpiraţie, peşte şi lipici. Oamenii munceau fără încetare. Lipeau bucăţi de lemn de bucăţi de hârtie de culoare purpurie, le lăsau apoi să se usuce pe o parte, după care le împătureau în cutii de chibrituri. Una dintre fiice, o fată vioaie şi muncitoare, lega grămăjoare de cutii terminate. Tatăl le spuse că fabrica le dădea câte doi penny: pentru fiecare 144 de cutii pe care le făceau. Lui Sally nu îi veni să creadă, dar domnişoara Robbins îi confirmă spusele. Mai mult decât atât, trebuia să îşi cumpere singuri lipiciul şi sfoara. Lucrând toată ziua şi târziu în noapte, câştigau de-abia încât să nu moară de foame.

– Nu este tocmai un atelier de muncă, îi zise domnişoara Robbins după ce plecară, pentru că lucrează pentru ei înşişi într-un fel, şi nu pentru un şef mic care să deţină controlul şi care să le organizeze munca. Bine, problema e tot aceeaşi: exploatarea. În cazul de faţă, sunt exploataţi de fabrica de chibrituri. Fata aceea, probabil că va fugi de acasă cât de curând. Cea care lega cutiile. Va fi ademenită de o femeie care conduce un bordel în Strada Devonshire. Va face ceva bani, se va îmbolnăvi şi va muri.

– Nu aveţi de unde să ştiţi asta, zise Sally, simţind că trebuia totuşi să nu-şi piardă raza de speranţă.

– Poate că nu. Poate că un domn cu inima mare şi cu un venit anual de cinci sute de lire se va îndrăgosti de ea şi o va lua de soţie. Poate că i se va arăta un înger şi o va duce direct în Rai. Poate că va muri călcată de un omnibuz. Nu pretind că-i pot citi viitorul. Dar vă spun sigur că există mii de astfel de ateliere, în care vei găsi fete la fel de frumoase, la fel de pline de viaţă, fete isteţe şi frustrate ca aceea pe care tocmai am cunoscut-o noi, iar dintre toate acele tinere, multe vor sfârşi aşa. Puteţi fi sigură de asta.

Sally ştia că nu avea rost să o contrazică. Mila o amorţi, aşa că se întoarse la lucrurile la care se pricepea, bani, profituri şi costuri; şi începu să se gândească la toţi clienţii pe care îi sfătuise să-şi cumpere acţiuni la Bryant şi May, producătorii de chibrituri. De fapt, ea însăşi deţinea câteva acţiuni.

O aşteptau trei scrisori la Misiune, dar nu avu timp să le citească pentru că trebuia să ajute în bucătărie, să le servească masa femeilor şi copiilor adăpostiţi acolo. Menajera nu îi spuse decât că le adusese un tânăr brunet. Sally le băgă în buzunar, cu gândul de a le citi mai târziu, dar începu să-i bată inima mai tare când văzu scrisul negru şi apăsat de pe una dintre ele.

După ce mâncă şi Harriet, strânse masa, spălă vasele şi o duse pe cea mică la culcare. Era obosită, puţin îmbujorată şi arţăgoasă, iar Sally o alintă şi se jucă cu ea înainte să o pună în pat.

Scoase apoi scrisorile şi începu să le citească în lumina slabă a după-amiezii. Recunoscu scrisul lui Sarah-Jane şi deschise scrisoarea:

> Dragă domnişoară Lockhart,
>
> Sper din tot sufletul că sunteţi în siguranţă. De ieri, trei bărbaţi stau să păzească casa şi a venit şi un poliţist cu un mandat de percheziţie. A trebuit să îi dau drumul în casă. Zice să are un mandat de arest pe numele dumneavoastră. Nu mi-a venit să cred, este absolut îngrozitor, dar dacă aşa mi-a spus, aşa trebuie să fie. A confiscat multe hârtii şi alte obiecte. Am încercat să-l opresc, dar mi-a spus că mandatul îi dă putere absolută. Aştept cu nerăbdare să se întoarcă din America de Sud, dar deocamdată nu am mai primit veşti.

Doamna Molloy a trecut astăzi pe aici să mă întrebe ce mai ştiu de dumneavoastră; este teribil de îngrijorată. Nu vreau să vă supăr şi mai mult, dar mâine trebuie să le plătesc pe bucătăreasă şi pe Ellie şi nu am nici un ban.

V-am trimis scrisoarea din Oxford prin domnul Goldberg. A mai venit pe aici, dar cum nu ştiam cine era, nu i-am spus nimic.

Voi face tot ce îmi stă în putinţă să vă ajut. Vă rog să o pupaţi pe scumpa de Harriet din partea mea şi să-i transmiteţi toată dragostea pe care i-o port. Mă rog să se termine curând acest coşmar.

Cu toată dragostea,
Sarah-Jane.

Scrisoarea de la Oxford era de la Nicholas Bedwell.

Draga mea Sally,

Cred că l-am găsit pe acest evaziv domn Beech. Un prieten de-al meu pe care l-am cunoscut pe când era preot la Exeter College acum este – ei bine, e o poveste lungă, dar ideea e că există o instituţie în Hampstead (Rolfe Road) cunoscută sub numele de Ordinul Sfintei Sophia. Numele întreg este mai mare, dar îţi scriu pe fugă pentru că trebuie să prind poşta, dar îl vei găsi cu siguranţă.

Din câte am înţeles, pare a fi o frăţie de preoţi, călugări, cam aşa ceva. *Sophia* înseamnă Înţelepciune; este un fel de vorbărie goală complet exagerată de care eu unul nu am timp. Este foarte populară în Oxford; îşi acordă unii altora titluri extravagante şi îndeplinesc ritualuri fanteziste. Este Romano-Catolică, nu Anglicană, dar prietenul meu, Reggie Routledge, mi-a spus că adăpostesc mai mulţi convertiţi; iar unul dintre ei este Gervase Davidson Beech, care a stat ceva timp în convalescenţă, căci nu ştiu cum altfel să-i spun, în comunitatea din St. Anselm, Norwich.

Eu ţi-aş sugera un atac direct (du-te direct acolo şi află tot). Cred că e cea mai bună soluţie. De ce să aibă timp la dispoziţie să se gândească la o scuză? Sper că nu îl judec greşit; dar din cauza bolii despre care se spune că l-a împins la St. Anselm, mă face să cred că

am dreptate. Dacă cumva preferi să mă duc eu, să vorbim ca de la preot la preot, nu trebuie decât să-mi spui.

N-am mai văzut nimic prin ziare în legătură cu procesul tău. Sper că știi că mă rog mereu pentru tine și Harriet. Dă-mi de știre dacă pot să te ajut cu ceva.

Cu drag,
Nicholas.

Termină de citit scrisoarea jubilând de fericire, mișcată, dar și exasperată; dacă Nicholas știa care era boala de care suferea domnul Beech și dacă avea vreo relevanță pentru cazul ei, atunci de ce nu îi spusese exact despre ce era vorba?

Nu mai conta, într-o oră avea să-l întrebe ea însăși pe bărbat. „Mulțumesc, Nick", se gândi ea și se hotărî să-i scrie cât mai curând posibil.

Deschise apoi scrisoarea lui Goldberg și observă că îi tremurau mâinile.

Dragă domnișoară Lockhart,

Îmi pare rău că nu erați acasă când am venit, dar minunata doctoriță Turner m-a asigurat că vă va înmâna scrisorile. Sper că ați primit numai vești bune.

Acum mă duc să vorbesc cu domnișoara Haddow. Sper să ajung din nou la Misiune în această seară.

Vă scriu în grabă,
Daniel Goldberg.

Nu știa exact de ce, dar se întristă. Apoi se simți prost pentru că se întristase. O rugă pe Susan să aibă grijă de Harriet și plecă repede.

Luă un omnibuz verde-închis până la Tottenham Court Road, apoi unul galben spre Haverstock Hill; șase penny în total, iar după patruzeci și cinci de minute după ce plecase de la Misiune, traversa Rolfe Road, cu ochii în patru după Ordinul Sfintei Sophia. Era o stradă liniștită de

suburbie cu case retrase, cu mulți copaci și grădini mari. Nici nu știa prea bine după ce să se uite, dar nu trecu mult până zări o plăcuță pe o poartă de lemn. Scria în litere mici și roșii, în stil gotic:

Cel Mai Nobil și Sacru Ordin
al Emanației
al Binecuvântatei și Sfintei Sanctissima Sophia.

Casa părea foarte bine îngrijită, iar grădina era frumoasă, dar cam austeră. Sună la poartă, iar în mai puțin de un minut îi deschise un bărbat slăbuț, îmbrăcat în straie bisericești catolice.

– Bună ziua, zise ea. Îl caut pe domnul Beech.

Bărbatul părea puțin îndurerat.

– Domnul Beech este... Locuiește într-adevăr aici, dar... Vă așteaptă?

– Nu, dar mă va recunoaște când ne vom întâlni, spuse ea. Mă numesc Lockhart.

Vorbi pe un ton cât se putea de drăguț. Bărbatul acela părea cumva sever și greu de mulțumit, cu medalionul lui de aur de la gât și cu inelul lui cu piatră de ametist. Ea nu voia să i se închidă ușa în nas. Acesta cugetă și îi făcu apoi semn să intre.

– Așteptați în hol, spuse el.

Mobilierul era simplu și închis la culoare, foarte bine curățat și lustruit; un miros slab de tămâie; un sentiment de impersonalitate. Preotul îi făcu semn să ia loc și urcă scările. Sally aștepta. În afară de mirosul de tămâie și de sentimentul ciudat de instituție serioasă, nimic altceva nu părea să indice că acolo era sediul Ordinului celei mai Sfinte Emanații a Sophiei, orice ar fi vrut să însemne asta.

După cinci minute, auzi pe cineva coborând scările. Când ajunse la capătul scărilor se întoarse: un bărbat slab, palid, îmbătrânit înainte de vreme, îmbrăcat la fel ca preotul care îi deschisese ușa, cu același medalion de aur la gât.

– Domnul Beech? întrebă ea.

– Da, zise el. Mă tem că nu știu cine sunteți, domnișoară Lockhart. Nu văd cum v-aș putea ajuta.

– Aţi fost cândva paroh la biserica St. Thomas din Portsmouth?

– Da, dar am plecat de mult...

Rămase fără voce. Sally se uită speriată la el, căci părea pe punctul de a leşina. Tocmai îşi dăduse seama cine era.

Sally nu avea de gând să-l ajute. Îl privi în timp ce bărbatul se chinuia să ajungă la un scaun. Arăta ca şi cum a fi fost gata să se prăbuşească în el, dar se sprijini de spătar şi rămase în picioare.

– Ar fi mai bine să vorbim în bibliotecă, şopti el.

Îi deschise uşa. Biblioteca nu era cine ştie ce; câteva rafturi cu cărţi, o masă, câteva scaune şi un tablou în stil simbolist deasupra căminului, plin cu oameni extaziaţi, cu aureole şi raze de lumină.

Sally se aşeză, iar bătrânul închise uşa.

– Ştiţi de ce sunt aici, spuse ea.

– Da.

– Aţi falsificat un registru de căsătorii, astfel încât să pară că sunt căsătorită cu un anumit domn Parrish.

– Eu... Da.

Stătea ostenit lângă masă, învârtindu-şi medalionul de aur în mâini. În lumina clară din bibliotecă, Sally observă că nu era din aur, ci din alamă. Avea incrustată forma unui corp de femeie, înconjurată de raze de soare, ca şi cum ar fi împrăştiat lumină.

– Ce este medalionul pe care îl purtaţi la gât? zise ea după câteva momente de tăcere.

– Simbolul Sanctissimei Sophia, Cea Mai Sfântă Înţelepciune.

– Sfânta Înţelepciune? Este diferită de înţelepciunea de zi cu zi?

– De fapt... Există bineînţeles un aspect confidenţial pe care nu pot să... Diferite grade de iniţiere... Este un sistem complex, bazat pe ideea de salvare prin intermediul... cunoaşterii... O doctrină străveche... Gnosticism...

– Deci dacă deţii cunoaşterea lucrurilor, ajungi în Rai. Da, înţeleg. Dacă, din contră, eşti cufundat în întuneric, trăieşti un adevărat iad, domnule Beech. Spre exemplu, eu nu am ştiut timp de trei ani că sunt căsătorită cu domnul Parrish. La asta vă referiţi când vorbiţi despre cunoaşterea secretă pe care o deţineţi?

– Domnișoară Lockhart, vă rog să mă lăsați să vă explic...

– Bineînțeles. Doar de asta am venit.

Bătrânul își trase un scaun și se așeză la masă. Pielea plină de pete de bătrânețe îi atârna; părea foarte bolnav. Aflase din *Registrul clericilor din Crockford* al lui Nicholas că avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta de optzeci. Avea ochii roșii și umezi. Nu mai văzuse niciodată atâta remușcare, slăbiciune, atâta suferință și – mai ce? Mai citi și un fel de încăpățânare vicleană în ochii lui, lucru care nu îi plăcu deloc.

– Deci? zise ea.

– S-a întâmplat într-o perioadă în care eram destul de bolnav, începu el. O privea cu coada ochiului. Încă din tinerețe, pe când eram misionar la tropice, sufăr de... de o boală... care mă doboară uneori și... nu mai sunt atât de stăpân pe judecata mea. Incidentul... Spre regretul și rușinea mea... S-a întâmplat într-una dintre acele perioade.

– De ce v-ați pretat la așa ceva?

– V-am explicat deja. În acele momente nu-mi pot controla faptele... Am făcut o greșeală impardonabilă, știu asta. Recunosc.

– Eu v-am întrebat de ce. De ce ați făcut-o? V-a obligat el?

– Cine?

– Parrish, bineînțeles.

– Nici nu mai țin minte, după atâta timp... Vă rog să mă credeți că nu am făcut-o din răutate; chiar nu știam dacă exista cineva cu numele acela... A fost o întâmplare, ceva ce nu a ținut de mine...

– Gata, domnule Beech, nu vreau să aud minciunile dumneavoastră. Aveți cea mai vagă idee la ce s-a ajuns?

– Vă rog, domnișoară – Lockhart – vă rog din suflet să vorbiți mai încet...

– Am un copil. Da, am o fiică nelegitimă, dar e a mea și o iubesc. Tatăl ei a murit. Înainte să primesc cererea de divorț și cea de custodie, nu auzisem în viața mea de domnul Parrish. Toată minciuna asta pe care a inventat-o se datorează faptului că dumneavoastră ați falsificat un registru de căsătorii acum trei ani. Încerc să dau de urma dumneavoastră din momentul în care am văzut registrul cu ochii mei și acum că v-am găsit, în sfârșit, va trebui să veniți cu mine și să depuneți

mărturie cum că l-aţi falsificat. Sunteţi singura persoană care poate declara că nu m-am căsătorit cu Parrish atunci, în ianuarie. Dacă...

Se opri, văzându-l că dădea din cap că nu va face asta. Se uită şocată la el. Bărbatul îşi coborî privirea.

– Trebuie, repetă ea.

– Nu. Nu pot.

– *De ce?* De ce îmi faceţi asta? *Fiica* mea – sunteţi în stare să lăsaţi un străin să o ia de lângă mine? *De ce?*

Înghiţi în sec de mai multe ori, încercă să-i răspundă, apoi dădu să se ridice. Sally se duse repede la el şi îl apucă de încheietura mâinii, conştientă de puterea ei, conştientă că era capabilă să-i zdrobească oasele fragile la cel mai mic semn.

– Vă rog... mă doare...

– De ce aţi făcut asta? Pentru numele lui Dumnezeu, cu ce vă are la mână? De ce nu vreţi să recunoaşteţi că nu e adevărat?

– Refuz... refuz să mi se vorbească în felul acesta...

Se deschise uşa. Domnul Beech se uită repede ca un şcolar pedepsit.

– Pot să vă întreb ce se întâmplă aici? o întrebă preotul care o poftise în casă.

Sally îi dădu drumul domnului Beech, iar acesta se prăbuşi în scaun, speriat, cu buzele tremurându-i şi cu lacrimi în ochi.

– Încerc să îl conving pe domnul Beech să facă ce ştie şi dânsul prea bine că trebuie să facă. Ne-a pus pe mine şi pe fiica mea într-o situaţie periculoasă, iar el este singurul care ne poate ajuta. Domnule Beech, vă întreb pentru ultima oară: veţi recunoaşte că aţi falsificat registrul de căsătorii?

– Nu pot face asta... Din respect pentru... pentru munca mea în sprijinul Ordinului Sanctissima Sophia nu pot să fiu interogat la proces...

– Prea bine. Sunteţi dispus să semnaţi o declaraţie pe proprie răspundere prin care să spuneţi asta?

– Nu pot. Nu se cuvine ca un om... un om al bisericii să facă orice fel de jurământ...

– Mi se pare că domnul Beech s-a făcut înţeles, zise celălalt preot. Nu veţi obţine nimic prin ameninţări. Am să vă rog să plecaţi...

Veni spre ea, iar Sally zise disperată:

– Foarte bine, nu-l voi mai ameninţa cu nimic. Nu vă mai rog nici să veniţi la proces. Poate sta liniştit. Dar trebuie să înţelegeţi că vreau să ştiu de ce! De ce aţi făcut asta? V-a obligat Parrish sau altcineva? Cum v-au convins să semnaţi registrul?

– Nu, nu a fost el! Nu cunosc nici un Parrish!

– I-aţi scris o scrisoare de recomandare unui pastor din Clapham, în legătură cu domnul Parrish. Sigur îl cunoaşteţi.

– Eram bolnav!

– Atunci cine a venit la dumneavoastră acum trei ani? Cine v-a convins să semnaţi registrul?

Nimeni nu se mişcă preţ de câteva secunde. În cele din urmă, domnul Beech începu să tremure din toate încheieturile şi izbucni în lacrimi. Încercă să îşi şteargă lacrimile amare. Celălalt bărbat îl conduse afară din cameră; Sally îi auzi paşii în sus pe scară.

Preotul închise din nou uşa.

– Nu ştiu cum să vă ajut, spuse el cu o voce gravă. Domnul Beech a devenit recent membru al Ordinului nostru, dar crezurile noastre nu îl pot obliga să-şi dezvăluie secretele... Dar văd că sunteţi şi dumneavoastră implicată în această poveste şi, dacă am înţeles bine, copilul dumneavoastră este în pericol. Este o situaţie dificilă.

Se uită gânditor la tabloul de pe cămin, în căutare parcă de inspiraţie.

– Nu vă pot spune decât atât. Nu este o taină de spovedanie şi nici nu cred că este un mare secret; ştiu atât servitoarea, cât şi grădinarul şi cred că e mai bine să auziţi de la mine decât de la ei. Domnul Beech este bolnav de ani de zile de o boală pe care a contractat-o în tinereţe. Când a devenit membru al Ordinului nostru mi-a spus că s-a însănătoşit, dar mai târziu, am aflat cu mare părere de rău că nu este aşa. I s-au trimis mai multe pachete, care au fost primite de servitoare sau de grădinar, după cum v-am spus deja. Părerea mea este că cel care îi trimite aceste pachete este aceeaşi persoană care l-a obligat să facă lucrul de care îl acuzaţi dumneavoastră – aceeaşi persoană care încă îl controlează.

– Încă?

– Ah, da. Domnul Beech este încă o victimă, din păcate; mi-e teamă că la vârsta lui...

– Dar de ce boală suferă? Şi de ce spuneţi că îl are sub control?

– Oh, vă rog să mă scuzaţi; trebuia să spun lucrurilor pe nume. Domnul Beech este o victimă a morfinei. Este dependent de opiu.

Opiu...

Sally se cutremură la auzul acelui cuvânt. Ştia prea bine efectele opiului şi înţelegea acum remarca ciudată din scrisoarea lui Nicholas Bedwell: fratele lui geamăn fusese şi el dependent de acest drog, la fel ca domnul Beech.

Era, aşadar, şantajat: „ori semnezi registrul, ori te dăm în vileag". Iar cu voinţa slăbită de ani de dependenţă, semnase. Toată nebunia asta cu Sanctissima Sophia nu era decât o încercare de a uita, de a ascunde, de a-şi răscumpăra vina înconjurând-o în spiritualitate. Oare câte alte greşeli mai făcuse, câte alte minciuni mai spusese?

Dar încă îi mai făceau rost de droguri. Interesant. Era evident că de asta voia să păstreze tăcerea; în caz contrar, nu mai primea nimic. De îndată ce auzi cuvântul opiu, ceva se aprinse în mintea lui Sally. Se înfioră toată, dar nu ştia de ce.

În acea seară se jucă cu Harriet şi ajută în bucătărie, la servitul mesei. Era clar că Harriet nu se simţea bine. Avea puţină febră şi nu se putea concentra la joacă; se supăra şi începea să plângă. Sally ar fi vrut să o cocoloşească pe Harriet, dar se gândea în permanenţă la ceilalţi copii care o duceau mult mai rău.

Când avu puţin timp liber, se duse în cabinetul doctoriţei Turner să-i povestească despre Harriet; spre marea ei surprindere, o găsi singură, plângând.

– Vai – sunt o proastă – la naiba, nu mă pot abţine – mereu mă apucă plânsul – Doamne, când vom putea face o schimbare?

Sally o îmbrăţişă, încercând să o consoleze. Îi spuse că o femeie bolnavă de tuberculoză venise mai devreme la Misiune, iar doctoriţa

Turner fusese nevoită să îi spună să plece. Îi spusese să se ducă la Spitalul Londra de pe Whitechapel Road, nu departe de Misiune, dar femeia refuzase.

– Este o condamnare la moarte – merg acolo ca să moară, toată lumea ştie asta, aşa că nu se mai duc – m-a implorat s-o las să rămână aici, dar nu pot, chiar nu pot – nu îndrăznesc – orice infecţie s-ar extinde – şi acum o să doarmă pe stradă, sărmana...

Sally o lăsă să plângă; lacrimile ei erau atât de puternice, atât de sincere, încât Sally începu şi ea să plângă pentru doctorița Turner, pentru micuţul Johnny, pentru femeie aceea bolnavă de tuberculoză, pentru toţi amărâţii din lume. Iar pentru prima oară, simţi că toate temerile şi problemele ei făceau parte din acelaşi ocean de nefericire care se revărsa la porţile Misiunii.

– Nu am cum să vă ajut, spuse Sally.

Se uitară una la alta cu ochii roşii, plin de lacrimi. Doctorul Turner îşi îndreptă spatele, îşi suflă nasul şi oftă.

– Haideţi să mergem la Jack Burton în seara asta, zise ea. Ne va încuraja.

– Cine e?

– Lucrează pe docuri. Încercă să înfiinţeze o uniune a muncitorilor de pe docuri, ca să se ajute între ei. Dacă nu se unesc, şefii îi pot exploata cum vor ei – Jack Burton este atât de vesel, e un orator atât de talentat, îmi ridică moralul, mă face să cred că totul este posibil – vino şi tu, Sally! Pot să-ţi spun Sally? Eu sunt Angela.

– Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult. Asta este o lume nouă pentru mine; n-am crezut niciodată că există astfel de oameni, astfel de probleme – fabricanţii de chibrituri pe care i-am văzut de dimineaţă –, dar... mă îngrijorează Harriet. Are febră şi nu cred că ar trebui să ies. Şi oricum, aştept pe cineva. Despre toată povestea cu Harriet. Îţi voi povesti mai multe în curând; am aflat ceva astăzi. Cred că sunt pe drumul cel bun.

– Atunci rămâne pe data viitoare? Sally, nici nu-ţi pot spune câtă putere, cât talent irosit şi câtă imaginaţie – toate acele calităţi precum inteligenţă, curaj, răspundere şi viziune – sunt toate acolo, în clasa

muncitoare – nu au nevoie de binevoitori din clasa mijlocie aşa ca mine! Tot ce le trebuie este şansa...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Angela, ei nu te respectă pentru că eşti din clasa de mijloc, te respectă pentru ceea ce eşti tu ca persoană. Eşti doctor – câţi doctori vin de bunăvoie să lucreze într-un loc ca ăsta? Ai idee cât de apreciată eşti? Eşti o femeie care s-a zbătut să ajungă doctor – oamenii ştiu cât de greu este pentru o femeie şi cât de mult trebuie să fi muncit. Trebuie să ştii cât de valoroasă este munca ta. Mai ales când o faci atât de bine. Ştii asta, da? Nu-i lăsa pe ei să acapareze toată mândria. Şi tu ai lucruri cu care merită să te mândreşti.

– Ei?

– Duşmanii. Proprietarii, cei care deţin fabrici.

– Capitaliştii?

– Da. Da, ştiu că şi eu sunt ca ei. Dar nu sunt una de-a lor. Eu învăţ lucruri noi în fiecare zi.

Angela încuviinţă, îşi suflă din nou nasul şi îi zâmbi cu ochii ei roşii.

– Ce spuneai că are Harriet? întrebă ea. Hai să mergem s-o vedem.

Bill era ocupat. Profesorul lui, domnul Kipnis, se trezise cu un imbold de energie şi îl pusese bine la treabă. Citeau dintr-o carte jerpelită de Webb, Milington şi Co. *Noua Carte de Lecţii cu Poze.*

– Am cumpărat-o special pentru dumneata, îi repetă pentru a zecea oară, am cutreierat tot Farringdon Road. Mi-a luat ore bune s-o găsesc. M-a costat trei penny. E o carte muncită. Dă-ţi toată silinţa. Uite citeşte aici, cu pasărea asta. Cum îi mai zicea...

Deschise cartea cu mâinile lui obosite. Bill se uită la o imagine cu o bufniţă şi se concentră ca să citească ce scria sub poză.

– *Bu*... e o bufniţă, da? *Bufniţa – poatefi – găsită – printre – vechi... vechi*... p-ăsta nu ştiu să-l citesc, domnule Kipnis.

– Ia să văd eu, zise bătrânul. *Ruine,* băiete. Vezi, e un *r,* apoi *u* şi apoi *ine. Ruine.* Hai. Încearcă şi tu.

– *Ruine şi în – scor... scorburile copacilor.*

Se simţea uşurat la sfârşitul fiecărei fraze; asta însemna că mai făcea un pas. Cuvintele mici deveniseră deja cunoscute: putea să vadă prin

ele în text, ca printr-o casă cu multe ferestre mici. Zi de zi, parcă intra din ce în ce mai multă lumină, astfel încât cuvintele mari începeau să pară şi ele familiare şi îi era din ce în ce mai uşor să ghicească ce însemnau, iar încercările lui erau din ce în ce mai corecte. În curând avea să treacă liniştit la *Manifestul Comunist.*

– *Se hrăneşte cu... cu... iepuri... tineri* – aţi văzut, domnule Kipnis? Sunt şi poze cu iepuri. *Iepuri* ăsta e cuvântul corect, da?

– Aşa e, băiete. Te descurci bine. E o carte bună, înţeleaptă. Uite...

Domnul Kipnis aruncă o privire în jur. Erau în pensiunea de pe Strada Dean, iar Goldberg era plecat. *Melamed*-ul îi făcu semn lui Bill să se dea mai aproape şi se aplecă uşor să-i şoptească ceva:

– Vezi că am auzit azi ceva. Să-i spui domnului Goldberg că sunt pe urmele lui. Poliţaii. Ar trebui să stea ascuns o perioadă. Am auzit că vor să-i vină de hac. Să nu uiţi să-i spui, bine?

– Poliţaii? De ce?

– Asta nu ştiu. Dar ar trebui să fie cu băgare de seamă. N-are rost să intri singur în probleme dacă poţi te ascunzi şi să le eviţi.

– Păi, şi dacă el nu vrea să se ascundă?

– Asta trebuie să facă evreii, băiete. Nu suntem bine-veniţi nicăieri. Cel mai bine e să ne ascundem şi să păstrăm distanţa. Bineînţeles că alta ar fi situaţia în Ierusalim. În Israel. Dar asta este situaţia pentru noi. Oftă duios; avea lacrimi în ochi. Căută ceva prin buzunare şi îi făcu semn să ia cartea. Hai, băiete, hai cu bufniţa aia, sau ce ziceai tu că e. Continuă.

Încruntat, Bill luă din nou cartea. Să fugă – să se ascundă de probleme – nu părea genul lui Goldberg. Nici al lui Kid Mendel. Sigur, existau şi evrei care alegeau să nu fugă. Cu ce ochi s-ar mai uita el la Bridie Sullivan din Lambeth Walk dacă ar da bir cu fugiţii? Nu, nu putea face asta. Nu când ştia că era în competiţie cu Liam.

– Vezi să nu uiţi, zise domnul Kipnis. Să-i transmiţi ce ţi-am zis.

– Am înţeles, domnule Kipnis. Dar o să vezi dumneata că n-o să fugă. *Se hrăneşte cu... iepuri tineri, şobolani, şoricei şi păsări. Îşi caută mâncarea la – la lăsarea nopţii...*

La ora opt în aceeași seară, servitoarea se duse în birou unde o găsi pe Sally, care tocmai scria câteva scrisori și îi spuse:

– Vă caută o domnișoară.

Era Margaret. Se îmbrățișară.

– Ai primit – a venit...

– Vai, Sally, nici nu știi tu...

Margaret părea îngrijorată. Se așezară și începu să-i povestească.

– De joi – de fapt, ieri toată ziua și azi de dimineață – au venit o mulțime de bărbați la birou, contabili, care au verificat tot – fiecare scrisoare, fiecare document, absolut tot. Au venit ieri la prima oră. Voiau să ni le confișteze. Aveau un mandat, dar l-am citit cu atenție și nu scria nicăieri că au voie să ne ia lucrurile, așa că m-am dus repede la portar și l-am rugat să închidă ușile și eu m-am dus imediat la avocatul acela ciudat de lângă noi, îl mai ții minte, acela care șchiopătează. Ne-a salvat. A venit imediat și a citit mandatul – tocmai se pregăteau să dărâme ușa și le-a zis că, dacă fac asta, îi dă în judecată pentru stricăciuni – în orice caz, l-am angajat imediat și a avut el grijă să nu ia nimic, așa că au scotocit direct acolo. Sally, au verificat tot! Domnul Wentworth – avocatul – a descoperit că nu vor să pună mâna doar pe banii tăi –, ci pe toată afacerea și din actele pe care le-a citit el reiese că vor să facă rost de o cerere prin care să ne închidă compania, pe motiv că nu e înregistrată corect. Totul e legat de căsătoria voastră. Ideea e că pentru că nu ai declarat nicăieri că faci afaceri cu banii soțului tău, toate activitățile tale sunt ilegale. Fac ce-i taie pe ei capul... Am stat toată ziua să le răspund la întrebări, am încercat să îi țin pe loc și cred că, deocamdată, nu mai au ce face – domnul Wentworth s-a descurcat minunat, a înțeles totul și a trecut imediat la treabă, a invocat orice modalitate prin care să mai tragă de timp – a obținut o hotărâre judecătorească de amânare, dispoziții, nu știu, orice – și a reușit să-i oprească până luni. Dar fără încuviințarea ta nu mai poate face nimic. Dacă s-ar putea uita pe documentele din procesul dintre tine și Parrish s-ar putea să găsească o soluție. Vai, Sally, au fost atât de aroganți – păreau să creadă că au dreptul să intre peste noi și să

ia orice – îmi dau seama acum cum te-ai simţit – înşelată – invadată – e oribil...

Auzind-o pe Margaret cea controlată şi ironică părând atât de neajutorată, Sally se cutremură.

– Şi tu ce ai mai făcut? cotinuă Margaret. Cum ai ajuns aici? Ce e locul acesta? Cine e bărbatul care a venit la birou? Stai liniştită, nu am vorbit de faţă cu oamenii ăia. Ce face Harriet?

Sally îi povesti tot. Trecuseră doar câteva zile şi parcă îi recita un roman. Termină cu discuţia ciudată, nesatisfăcătoare, dar chinuitoare pe care o avusese cu domnul Beech şi dezvăluirea despre opiu.

– Margaret, nu ştiu de ce, dar mă tot gândesc la asta. Ceva nu e în regulă. Dar chiar crezi că poate avocatul acesta, domnul Wentworth, să preia cazul meu? Ai încredere în el?

– Da, chiar da. Lucrează repede, este isteţ şi e un om cinstit. Cred că nu are prea mulţi clienţi. Ce-i drept, parcă nici nu te prea îndeamnă să te duci la el. Poate că unii oameni îşi aleg avocaţii în funcţie de cum arată; iar biroul lui e cam prăpădit. Dar da, acum după ce l-am văzut la treabă, am foarte mare încredere în el. Singura problemă este că ar trebui să te predai.

– Poftim? Nu, imposibil. Nu pot să...

– Ascultă-mă. N-are cum să te ajute dacă continui să te ascunzi. Atunci ar intra şi el în probleme şi chiar nu ar mai avea ce să facă. Trebuie să respecte legea. Dar dacă te predai şi îl numeşti ca avocat, poate să te scoată pe cauţiune din cauza poveştii cu pistolul, ştii tu, din ceainărie, poate să o ia pe Harriet şi să obţină un ordin juridic ca să o ţină departe de Parrish pentru moment, să ia toate actele de la celălalt avocat şi să înceapă treaba. Dacă nu, nu are cum să te ajute.

Sally se ridică şi se duse la fereastră. Avea vedere la stradă, dar acum totul era cufundat în întuneric, mai erau doar două felinare aprinse. Mare parte din Whitechapel – cel puţin străzile principale – era animată seara, barurile şi tarabele aveau vânzare, dar Misiunea era pe o străduţă liniştită şi nu mai era nimeni afară.

Își sprijini fruntea pe fereastra rece. Dacă ar fi avut un avocat bun, ar fi putut să-i oprească. Parrish ar fi pierdut procesul, Harriet ar fi fost în siguranță, ea ar fi primit banii înapoi, și-ar fi salvat afacerea.

Dar știa că Tzaddik stătea la pândă. El deținea controlul. Chiar dacă ar fi reușit să scape de Parrish, nu conta; Tzaddik era prea bine ascuns, nimic nu l-ar fi legat de Parrish. Era ca și cum l-ar avertiza să se ascundă și mai bine.

Acolo, în ascunzătoarea lui, ar fi pus la cale un nou atac. Iar cu un plan la fel de bine pus la punct, de data aceasta i-ar fi fost fatal. Poate că mai avea deja un plan de rezervă; având în vedere cu câtă atenție pregătise lovitura aceea, nu ar fi fost de mirare să fie pregătit pentru orice. Poate că era deja înconjurată de zeci de capcane, fiecare ingenioasă, mortală, așteptând să îi cadă în plasă.

Nu: Tzaddik era dușmanul, iar cea mai bună șansă era să rămână în ascunzătoare și să-l lase pe Parrish să-și facă de cap. Dacă ar fi fost vorba numai de proprietatea ei, ar fi renunțat la ea fără să stea pe gânduri; dar mai era și Margaret; și odată ce ar fi găsit-o pe Harriet...

Se întoarse către Margaret, intenționând să-i spună poate despre Tzaddik; dar înainte să apuce să spună ceva, se deschise ușa și îl văzu pe Goldberg.

După ce îl văzu pe Goldberg, se uită din nou la Margaret și își dădu seama, din privirea de pe fața ei, de expresia de pe propriul ei chip. Confuză, se înroși cum nu o mai făcuse până atunci.

Goldberg o salută pe Margaret.

– Bună seara, zise el. Avocatul dumneavoastră, domnul Wentworth, e un om de încredere. Am vorbit cu el. Dar – vom discuta mai târziu despre asta. Domnișoară Lockhart, avem treabă. În jos, pe râu. Copila e în siguranță? Atunci haideți. Domnișoară Haddow...

Își luă la revedere și ieși, lăsând ușa deschisă pentru Sally. Aceasta îi aruncă lui Margaret o privire neajutorată și îl urmă.

Capitolul 19

Povestea Rebeccăi

Traversară Strada Royal Mint, îndreptându-se spre Turnul Londrei. Goldberg era grăbit şi preocupat, iar singurul răspuns pe care îl dădu la toate întrebările ei fu:

– Trebuie să ajungem la un vapor care va acosta în port. Vă voi spune mai multe când ajungem la râu.

Străzile erau aglomerate, trotuarele înguste, iar Goldberg o luă foarte firesc de braţ, mergând cu un pas apăsat şi rapid. Cu mâna lipită de pieptul lui, Sally îşi dădu seama de puterea lui: avea ceva implacabil în el. Se simţi ruşinată de intensitatea sentimentelor ei şi chiar mai ruşinată despre natura acelor sentimente.

Se îndreptau spre râu. Turnul Londrei era în întuneric, în dreapta lor. La capătul străzii, înainte să facă la stânga, văzu o deschizătură îngustă cu nişte trepte de piatră care coborau spre apă. Goldberg se opri şi îi făcu semn să se uite către porţile docurilor, ceva mai departe de ei.

– Vedeţi toate trăsurile acelea? zise el. Cu paraziţii ăia?

Sally observă că drumul era blocat. Un poliţist încerca din greu să organizeze trăsurile într-o linie, în timp ce oamenii se împingeau şi ţipau. Arătau ca nişte vulturi gata oricând să sară la gâtul victimei; îi împărtăşi acest gând lui Goldberg.

– Asta şi sunt, spuse el. Aşteaptă să sară la gâtul evreilor care vor acosta. Primul vapor va sosi în curând; ar fi mai bine să ne grăbim.

O conduse prin deschizătură şi coborâră scările. Singura sursă de lumină era lampa cu gaz de pe depozitul din stânga, iar treptele erau ude şi alunecoase. Sally îl luă de mână pe Goldberg.

La capătul scărilor îi aştepta un bărbat într-o barcă cu vâsle. Îşi îndreptă lampa veche spre ei în timp ce coborau. Sally zări un chip cu barba cărunţă şi simţi curând un miros puternic de băutură.

– Bună seara, domnule G., zise bărbatul.

– Bună seara, Charlie. Ne vom mai întoarce cu cineva şi vrem să acostăm aici.

– Bineînţeles, domnule.

Bărbatul ţinu bine ambarcaţiunea ca să urce Sally. Goldberg se aşeză lângă ea, după care bărbatul fixă lampa pe o bară şi apucă vâslele.

– De unde au venit vulturii ăştia? întrebă Goldberg.

– De pe Pier Head, domnule. St. Katherine's Basin. Se pare că vor sosi şaizeci sau şaptezeci de oameni. Poate chiar mai mulţi. Coboară pe Pier Head şi apoi se furişează pe Strada Lower Thames. Vedeţi toate trăsurile alea? De vreo lună birjarii au început şi ei să se bage în afacere. Acu' umblă mereu un poliţai pe-acolo, să-i controleze. Au fost vreo sută săptămâna trecută.

Împinse cu braţul în zid, instală vâslele în rame şi începu să se depărteze cu mişcări scurte şi uşoare.

– Cine sunt vulturii aceştia? întrebă Sally.

– Paraziţi, îi răspuse Goldberg. Şarlatani. Pungaşi. Nenorociţii aceia pe care i-ai văzut mai devreme.

Vocile lor sunau diferit pe apă, departe de zidurile de cărămidă.

– Şi birjarii ăia, zise bărbatul, ei sunt cei mai răi. Chiar dacă trebuie să meargă altundeva, oamenii ăştia care vin, majoritatea nu ştiu o boabă de engleză, aşa că repetă adresa până înţelege birjarul. Şi pleacă. Unii vizitii îi plimbă peste tot, în Walthamstow, Leyton, Wanstead Flats, îi lasă acolo şi le cer o grămadă de bani. Şi acum cu vaporul ăsta care vine din Rotterdam, o să fraierească destui în noaptea asta. La

vasele din Hamburg nu se bagă. Ăştia din Hamburg intră pe mâna atelierelor care vor prospături. Ei caută prospături.

– Acesta este un limbaj cu totul nou pentru mine, spuse Sally. Ce sunt prospăturile?

– Muncitori nou-sosiţi. Tineri fără un loc de muncă, care nu cunosc oraşul.

Era o noapte liniştită, iar luciul apei era fermecător. Goldberg stătea liniştit lângă ea, iar celălalt bărbat părea pe jumătate adormit, doar că mişcările lui uşoare, scurte şi regulate arătau că era în alertă. Sally se simţi prinsă – între cer şi apă, trecut şi viitor, pericol şi... şi ce? Se uită la Goldberg, dar chipul îi era acoperit de pălăria mare.

– De ce m-aţi adus aici? îl întrebă ea. Vreţi să vă ajut cu ceva?

El încuviinţă.

– Este vorba despre o tânără care călătoreşte singură. Are veşti în legătură cu Tzaddik-ul şi am vrut să fiu sigur că apucăm să vorbim cu ea cât mai repede. Trebuie să ne grăbim. Pe vas vor fi probabil mai multe femei ca acelea despre care v-am vorbit, ce vin în căutare de fete singure. Vorbesc idiş, rusă, germană – pretind că vin din partea unor organizaţii de binefacere evreieşti – orice numai ca să le atragă.

– Carnea vie? întrebă Sally.

Goldberg îi făcu semn că da.

– Noi trebuie să o găsim pe Rebecca Meyer şi să avem grijă că nu intră pe mâna lor. Problema este că se aşteaptă să fie întâmpinată de o femeie. Dacă reuşiţi să o găsiţi va veni cu noi. Vreţi să faceţi asta?

– Da. Cum o voi recunoaşte?

– Am o fotografie. Aici...

Îi întinse o fotografie ruptă pe alocuri şi aprinse un chibrit să vadă mai bine. Fata stătea pe treptele unei case, poate în Rusia; avea un păr negru, trăsături puternice şi avea un şal pe cap. Ţinea în mână o mătură; părea un fel de servitoare. Chibritul se stinse.

– Vorbeşte engleză? întrebă Sally.

– Nu prea. Puţină germană, cred. Îi puteţi arăta fotografia dacă e nevoie. Va fi destul de greu; trebuie să-i câştigaţi încrederea. Nu voi

rămâne cu dumneavoastră; am alte treburi pe vas. Dar sunt sigur că vă veți descurca.

„Sper", se gândi Sally. Îndesă fotografia în mănușă și se cuibări lângă Goldberg, în timp ce barca se mișca încet către vas.

Apoi zări vaporul. Era la mare distanță, avea o mulțime de catarge, luminile străluceau la hubloane, pe pod și nenumărate bărci – șalupe și bărci cu vâsle la fel ca aceea în care stăteau ei, vreo două bărci cu motor și multe alte lucruri pe care nu putea să le deslușească – erau toate îngrămădite în jurul lui ca un roi de albine. Pe măsură ce se apropiau, văzu că puntea era plină de figuri întunecate și speriate, iar unii dintre ei se înghesuiau deja pe scara nesigură, prost luminată care atârna pe punte. Oamenii de jos săriră să-i ajute să coboare, aruncau traiste peste traiste, după care întindeau mâna după următorul.

Charlie, bărbatul care conducea barca, se apropie ușor de vas, iar Sally observă pentru prima oară că fluxul era puternic.

Una dintre bărci, plină până la refuz, se îndepărtă bălăngănindu-se periculos, iar o alta se aventură în locul ei. Nu păreau să vină în vreo ordine anume – mergeau după principiul primul venit, primul servit, iar ceilalți bărbați care vâsleau și voiau să ajungă primii țipau și înjurau.

În barca din fața lor erau doi bărbați, unul care vâslea și un traducător, din câte își dădu Sally seama. Le spunea ceva în idiș oamenilor de pe punte, iar Goldberg îi spuse că le oferea drumul până la Pier Head, le garanta o trăsură care să-i ducă la o pensiune evreiască curată și un interviu cu proprietarul, totul la minunatul preț de zece șilingi. Sally rămase șocată, căci tot drumul de la Rotterdam nu costa decât o liră. Totuși, oamenii se înghesuiau pe scară. Poate că nu știau cât însemnau zece șilingi.

– Ah, zise Goldberg. Ia uitați cine a sosit.

O barcă cu motor se apropie de scară, măturând două bărci mai micuțe. Un bărbat masiv, cu fața rotundă, cu o pălărie înaltă și o capă Inverness coborî și încercă să urce scara nesigură cu dificultate, urmat de un bărbat mai scund cu o pălărie melon și o servietă.

– Cine e? întrebă Sally.

– Faimosul Arnold Fox. Nu l-aţi văzut prin ziare? O să-l vedeţi. E antisemit – vrea să provoace un manifest, să convingă Parlamentul să exileze toţi evreii. Charlie, du-ne acolo. Vreau să văd ce pune la cale. Sunteţi gata, domnişoară Lockhart?

Sally încuviinţă. Charlie întoarse barca, aparent fără nici cel mai mic efort, şi se strecură cu măiestrie printre barca cu motor a lui Arnold Fox şi cea de lângă ea.

De îndată ce se atinseră, Goldberg se prinse de balustradă până ce Sally păşi pe scara îngustă. Era conştientă că oamenii se uitau la ea, dându-şi coate, era conştientă de celelalte bărci din apă şi de Goldberg care stătea în spatele ei. Simţi că o luă de mână la un moment dat, se priviră în ochi, după care Sally se întoarse.

Ajunşi pe punte, în lumina slabă şi umbrele ciudate, el îi şopti ceva la ureche:

– Duceţi-vă la ea de îndată ce o vedeţi. Mai sunt şi alţii care vor face acelaşi lucru. Uite acolo – o ştiu pe scorpia aia bătrână, am mai văzut-o. Conduce un bordel, o cheamă doamna Paton. Fiţi cu ochii pe ea!

Îi arătă o femeie îmbrăcată în haine scumpe şi foarte fardată. Părea o femeie la vreo cincizeci de ani, se gândi Sally, avea o gură mică şi o privire rece. Vorbea cu o fată frumoasă cu ochii negri, neajutorată, mirată, care încerca să îşi ţină bagajele şi în acelaşi timp să fie politicoasă cu femeia aceea bătrână care îi şoptea ceva la ureche. Femeia o mângâie pe obraz. Fata zise ceva, iar femeia se uită repede la un bărbat care stătea lângă balustradă şi încuviinţă. Fata îi urmă pe scări.

Sally vru să se ducă după ea, să o oprească, dar Goldberg o apucă de braţ.

– Avem treburi mai importante. Vreţi să vedeţi mai multe? Uitaţi-vă la bărbatul acela.

Îi făcu semn să se uite la un bărbat grăsan, cu o căciulă de blană. Privindu-l, Sally îşi dădu seama că se comporta asemenea unui câine de pază. Vălmăşeala pentru locuri, înghesuiala, toată nebunia aceea nu erau întâmplătoare. El selecta care pasageri să coboare şi care să rămână, în funcţie de ce barcă aştepta la capătul scărilor şi se descurca atât de bine încât părea că nu făcea altceva decât să ghideze oamenii.

– Cine e el? întrebă Sally.

– Unul dintre paraziți. Uitați-vă la oamenii din barcă. Unii fac parte din organizație, alții nu, așa că au o parolă, un fel de semnal, ceva de genul acesta.

Se uitară peste punte, dar în întuneric și în mișcările rapide ale bărbaților din bărci era imposibil să le ghicească semnalul.

– Pe cine alege? întrebă Sally.

– Pe cei bogați. Adică pe cei cu câteva ruble în plus. Nu-l interesează cei amărâți. Imaginați-vă numai: pe tot drumul din Rusia până aici, numai paraziți, la tot pasul. Dar acum trebuie să mergeți s-o căutați pe Rebecca Meyer. Vă las puțin singură, dar mă întorc repede. Mult noroc!

Sally încuviință. Goldberg își făcu loc prin mulțime, iar ea aruncă o privire în jur și își făcu curaj. Avea multe de observat.

Traiste peste tot – saci, pachete mici împachetate cu grijă, saltele împachetate și plăpumi de puf. Pălării: dar nu pălării melon sau pălării înalte ca cea a antisemitului Arnold Fox, nu văzu nici o bască din tweed; ci berete în stil rusesc, cu margini de piele, căciuli de blană, mâncate de molii, o haină de astrahan și multe șaluri; toate femeile aveau șaluri pe cap. Copiii: ochi adânciți, fețe palide, bolnavi sau înfometați. Femeile și bărbații: trăsături străine, toate femeile avea pomeții proeminenți și ochi închiși la culoare, iar toți bărbații purtau barbă.

Iar mirosul. Haine murdare, oameni nespălați, ghete mizerabile; pește prăjit și rău de mare; boală, sărăcie și o călătorie lungă și obositoare.

Sally stătea lângă o ușă bine luminată în partea din interior a vaporului. În pragul ușii era un bărbat în uniformă, cu o barbă căruntă, cu un caiet și un stilou în mână care îi bloca calea lui Arnold Fox și oamenilor lui.

– Căpitane van Houten, insist să-mi răspundeți la întrebări, spuse răspicat Arnold Fox. Fac o anchetă din partea Parlamentului Britanic și sunteți obligat să-mi răspundeți. A fost sau nu la bord ofițerul vamal?

– Bineînțeles, îi răspunse căpitanul enervat. A fost îmbarcat la Gravesend, ca de obicei.

– Și a numărat pasagerii? Sau s-a mulțumit cu versiunea dumneavoastră?

– Adică vreți să spuneți că socotelile mele sunt incorecte? Adică eu nu știu să număr?

– Trebuie să știu, căpitane van Houten. Câți oameni i-ați spus că aveți la bord?

– Șaizeci și șase. Și este numărul corect.

– Și i-a numărat sau nu?

– Nu mă interesează dacă s-a uitat sau nu la ei. Numai el poate să vă răspundă. Dar de ce nu-l întrebați pe el? De ce veniți aici să mă deranjați pe mine?

– Stați liniștit, îl voi întreba, răspunse Arnold Fox. Aș vrea să văd rapoartele dumneavoastră, vă rog.

– Nu aveți nici o autoritate. I-am dat toate documentele ofițerului de la Biroul de Rapoarte. Dacă vreți să le vedeți, puteți să vă duceți să-l întrebați singur.

– Căpitane, mă văd nevoit să vă reamintesc că este vorba despre o anchetă parlamentară oficială...

– Sunteți cumva membru al Guvernului?

– Nu, dar...

– Atunci sunteți măcar membru al Parlamentului?

– Nu văd de ce...

– Nu mă faceți să-mi pierd timpul. Poate să vină oricine să zică că face un raport oficial, asta nu înseamnă nimic. Duceți-vă cu nemulțumirile dumneavoastră în altă parte.

– Chiar nu vă interesează deloc situația dificilă în care se află acești sărmani oameni?

Căpitanul pufni și plecă. Arnold Fox, deloc jenat, se întoarse către mulțime și începu să țipe, încercând să acopere zgomotul:

– Vorbește – cineva – aici – engleză? Engleză – la bord – cineva?

Își făcu loc prin îmbulzeală, strâmbând din nas, încercând să găsească un traducător.

Sally se îndepărtă și ea, aruncând încă o privire la fotografia Rebeccăi Meyer. Dar fotografia era mică, iar fata stătea încruntată în lumina puternică a soarelui și în orice caz, avea aceleași trăsături ca majoritatea celorlalte femei. Nu avea să-i fie ușor să o găsească.

Îşi făcu loc prin nebunia de pe punte, încercând să ignore privirile insistente din jurul ei, uitându-se cu atenţie la fiecare femeie sau fată singură. Totuşi, în mulţimea aceea nu era uşor să-şi dea seama cine era sau nu de unul singur. Nu de puţine ori crezuse că o găsise pe Rebecca Meyer, pentru ca apoi femeia în cauză să ia în braţe un copil sau să se întoarcă la bărbatul din spatele ei şi să-i spună ceva foarte familiar.

După ce reuşi să se strecoare printre oameni până la provă, călcând pe bagaje, saltele, cutii rupte legate cu sfoară, se întoarse şi se uită în urma ei. Goldberg nu era pe nicăieri, dar bărbatul cu căciulă de blană era ocupat lângă scări, prefăcându-se că ajută, chemând anumite bărci şi organizând coada. Sally se uită atentă la el şi îi desluşi strategia: pentru un anumit tip de pasageri le făcea barcagiilor semn cu patru degete şi cu un singur deget pentru alt gen de pasageri. Dar după ce criterii împărţea oamenii, asta nu îşi putea da seama. Arnold Fox, care continua să ţipe atât de tare încât acoperea mulţimea, se dusese să interogheze pe cineva din apropiere, în timp ce partenerul său nota tot. O zări şi pe doamna Paton, proprietara de bordel, care vorbea foarte delicat cu o tânără cu un şal negru în timp ce – observă Sally – se uita cu coada ochiului la formele ei.

Dar oare tânăra aceea nu era Rebecca Meyer?

Sally se uită din nou la poză: era posibil. Semăna. Era prea departe ca să fie sigură, aşa că se îndreptă repede spre ele. Îl văzu cu coada ochiului pe partenerul doamnei Paton vorbind cu bărbatul cu căciulă de blană; poate că primea şi el o parte din profit.

Ajunse la doi, trei metri de doamna Paton şi se opri. Nu-şi putea da seama. Doamna Paton vorbea cu o voce caldă, mângâind-o pe haine, iar fata o privea pierdută. Dar în timp ce Sally le urmărea, fata îşi ridică privirea, uitându-se disperată în jur, încercând parcă să scape de doamna Paton, iar Sally nu mai avu nici o îndoială.

Se grăbi spre ele.

– Rebecca! spuse ea şi, înainte ca fata să poată reacţiona, se aplecă să o sărute şi îi şopti la ureche: *„Ich bin deine Schwester...“* Sunt sora dumneavoastră.

Rebecca o luă de mână şi păru să înţeleagă. Sally se întoarse către doamna Paton.

– Vă rog, zise ea. Am eu grijă de sora mea.

Bătrâna se uită urât la ea, după care se calmă şi o scuipă intenţionat pe mânecă. Plecă, făcându-i semn partenerului ei de lângă scări.

Şocată, Sally rămase pe loc, dar Rebecca scoase o batistă şi o şterse. Era mult mai tânără decât îşi imaginase Sally: nu avea nici măcar optsprezece ani. Dar se vedea pe faţa ei tristă că avea o durere în suflet.

– Vin cu tine? întrebă ea în germană.

– Da. Herr Goldberg e aici. Vom pleca în curând cu el.

Sally se uită în jurul ei, dar nu îl văzu nicăieri. La câţiva metri de ea stătea Arnold Fox, care, după ce îşi terminase treaba, îşi chemă barcagiul şi îşi strânse cu atenţie hainele pe lângă corp, pregătindu-se să coboare scările, în timp ce secretarul lui cu pălărie melon îşi azvârli caietul în servietă.

Lui Sally îi veni o idee: putea oare să o facă fără să fie observată?

Se îndreptă spre el, iar apoi, sub pretextul îmbulzelii, înşfăcă servieta bărbatului tocmai pe când acesta se pregătea să coboare scările. Acesta ţipă şi încercă să o apuce, dar era prea târziu: apăsă încuietoarea, servieta se deschise, iar hârtiile se împrăştiară în întuneric. Plutiră, se scufundară şi se depărtară printre bărcile înghesuite. Sally se amuză pe seama groazei secretarului, aproape la fel de mult ca pe furia necontrolată a lui Arnold Fox.

Rebecca o privi, cu o urmă de surâs nedumerit.

– Un duşman, spuse Sally.

– Ah.

– Bravo, zise Goldberg, care apăruse în spatele ei. Se întoarse către acesta, iar el îi spuse ceva în rusă Rebeccăi care îi răspunse rezervată. Să mergem, zise el şi îi făcu semn lui Charlie să vină. Sally zări şalupa strecurându-se uşor printre marea de bărci şi se grăbi să coboare scara spre apa întunecată.

În mai puţin de o oră se aflau la o ceaşcă de ceai. Erau acasă la Morris Katz. Soţia şi fiica lui, o tânără de vârsta Rebeccăi, îi pregătiseră o întâmpinare călduroasă fetei, vorbindu-i în idiş şi o duseră să se spele şi să-i caute câteva haine curate, lăsându-i pe Goldberg şi pe Katz să discute liniştiţi. Sally se dădu mai la o parte, conştientă de

atmosfera călduroasă şi protectoare a acelei case; sau acesta era oare spiritul evreiesc? În orice caz, se întrebă ce rol avea ea acolo. Nu se simţea exclusă; era pur şi simplu o lume pe care nu o cunoştea.

Uşa se deschise şi Rebecca intră. Părea mai liniştită, mai puţin stresată, mai obosită şi îi zâmbi lui Sally.

– Eu trebuie să plec, zise Goldberg. Morris, domnişoara Lockhart va rămâne să discute cu Rebecca.

Îşi luă la revedere, iar Sally îl urmări cu privirea, surprinsă ca de obicei de firea lui, de trecerile bruşte de la o persoană călduroasă la una rece, de la prietenos la distant, de la stern la vulnerabil. Se simţi ciudat de tristă când Goldberg închise uşa în urma lui.

Rebecca se aşeză la masă, lângă Sally. Păreau să o încerce mai multe trăiri: la prima vedere îi remarcai trăsăturile puternice, faptul că părea închisă în sine şi cam prostuţă, dar apoi i se lumina faţa de inteligenţă şi emoţie; doar pentru câteva secunde, înainte să se cufunde din nou în tăcere. În acele momente era aproape frumoasă; în rest, ar fi trecut drept o rusoaică de rând, o ţărăncuţă docilă şi respectuoasă. Dar lucrul care nu lipsea niciodată din ochii ei era tristeţea aceea profundă.

Într-o combinaţie de rusă şi idiş, tradusă de Morris Katz, şi germană, pe care Sally o înţelegea, le spuse povestea ei.

Venea dintr-o *shtetl,* o comunitate extrem de săracă din provinciile ruseşti. Tatăl ei fusese lăptar. După ce familia ei fusese ucisă în urma unui măcel, ea deveni servitoare în casa unui evreu bogat, un negustor, care fugise din provincii şi se stabilise la Moscova. Cu timpul, învăţă să citească, se dovedi a fi o fată inteligentă, atrăgându-i atenţia negustorului; în cele din urmă rămase gravidă. În acel moment, negustorul îşi pierdu interesul şi o dădu afară. Se împrieteni cu un cerc de studenţi şi artişti, câştigând bani ca model. După ce născu, trăi o perioadă cu un student, pe nume Semionov, un socialist, care a fost exilat în Siberia, la scurt timp. Apoi îi muri şi copilul. Dar în perioada în care locuise cu Semionov, Rebecca îşi însuşise unele dintre crezurile acestuia şi începuse să se şcolească singură. Citise tot ce îi căzuse în mână – chiar şi articolele lui Goldberg, care erau publicate în mai multe ziare interzise.

Cu timpul auzi despre Tzaddik, acel parazit uneltitor, ce îi vâna pe cei care voiau să fugă. Auzise tot felul de zvonuri în comunităţile superstiţioase din *shtetl:* creatura nu era om, ci o bucată de carne adusă la viaţă de un rabin corupt; era legat de un spirit malefic, ce trebuia să-i îndeplinească toate poruncile; agenţii lui ademeneau fete tinere în casă, iar el le mânca în încercarea de a le absorbi tinereţea şi energia...

Sally îşi aminti povestea lui Goldberg despre fata care se înecase în Amsterdam. Pentru unii nu era deloc greu să creadă astfel de nebunii îngrozitoare.

În timp ce Rebecca îşi continuă povestea, Sally simţi că această fată tăcută, simplă, aparent nepăsătoare începuse să-i câştige respectul; căci aflase adresa lui Tzaddik din Moscova şi se angajase în casa vecinilor.

– Am vrut să fiu mai aproape de el, să-l văd cu ochii mei. Nu cred în superstiţii; nu credeam în *dybbuks* şi *golems,* în toate poveştile acelea străvechi. Voiam să văd ce reuşesc să aflu şi poate să fac ceva să-l opresc. M-am împrietenit cu una dintre servitoarele lui. Am reuşit să aflu că are case în toată Europa, dar că stă cel mai mult în Amsterdam. Vorbeşte multe limbi, dar se pare că olandeza este limba sa maternă.

– L-am văzut o dată sau de două ori venind acasă. Călătoreşte numai noaptea. Este imens – gras. Paralizat. Poate să vorbească şi să îşi mişte capul, dar picioarele şi mâinile sunt inerte. De-asta are maimuţa aia; merge cu el pretutindeni. Doarme în patul lui. În loc de clopoţel cu sfoară, are o sonerie electrică, astfel încât maimuţa să poată apăsa pe buton ca să cheme servitorii.

– Are un servitor special – un valet pe nume Michelet, care face tot ce nu poate face maimuţa, îl spală, îl îmbracă şi tot aşa. Este un bărbat absolut îngrozitor. Pentru că e mâna dreaptă a lui Tzaddik, are autoritate supremă asupra tuturor celorlalţi servitori şi o foloseşte mereu, mai ales asupra femeilor.

– Servitoarea mi-a povestit tot. Mi-a spus chiar şi despre fluiere.

– Ce fluiere? întrebă Sally.

Morris Katz o lămuri.

– Am auzit şi eu acele fluiere. În Kiev şi Berdichev, ei bine, nu numai acolo, ticăloşii care prădau casele şi magazinele evreieşti erau controlaţi de aceste fluiere. Cineva dă semnalul, iar ceea ce părea a fi

o mulțime liniștită se transformă într-o gloată sălbatică. Apoi când se aude din nou fluierul, se opresc și se risipesc prin mulțime. Odată ce știi ce înseamnă fluieratul, este îngrozitor când îl auzi. Și spui că el era implicat în povestea asta? o întrebă el pe Rebecca.

– Da, îi răspunse ea. I-a dictat o scrisoare secretarului său, pentru unul dintre agenții lui din Belarus. I-a descris întregul sistem. I-a dictat-o în germană, iar secretarul a tradus-o, dar Tzaddik nu știa rusă și, cum nu are încredere în nimeni, a mai pus pe cineva să i-o traducă. Servitoarea a auzit tot. Și apoi... a furat-o și mi-a dat-o mie. Încă o mai am.

Katz zâmbi, cu zâmbetul unui om mândru de isprava camaradului său. În momentul acela, Sally își dori să poată face și ea odată ceva demn de un zâmbet ca acela; dar Rebecca își coborî privirea, rușinată. Continuă:

– Dar Tzaddik a aflat că servitoarea se destăinuia cuiva și a pedepsit-o. A dat-o pe mâna lui Michelet... Nu știu ce i-a făcut, dar nu am mai văzut-o niciodată. Și știu că pedepsele lor sunt necruțătoare. Un servitor a fost odată biciuit. Rareori se mai folosește pedeapsa asta, chiar și în închisorile guvernului. Se pare că omul a și murit. Și nimeni n-a ridicat un deget pentru a protesta.

Se opri, luă o gură de ceai și continuă:

– Eram prietenă cu servitoarea și am vrut să fac ceva să o răzbun. Știam că Tzaddik urma să plece într-o călătorie, știam nu mai aveam mult timp la dispoziție, așa că m-am furișat în casă și... Chiar nu știu ce aveam de gând să fac. Bagajele lui era în hol. Tocmai le văzusem, când s-a declanșat alarma. Toți au sărit ca arși. M-au dus în pivniță.

Se opri din nou. Nu puteai citi nimic pe chipul ei. Sally o luă de mână, iar Rebecca o strânse tare.

– După un timp, bănuiesc că s-au săturat de mine. M-au aruncat pe stradă. Nu l-am mai văzut niciodată pe Tzaddik după aceea. Dădusem greș. Doar că...

Bătu cineva la ușa de la intrare, iar Rebecca tăcu imediat. Sally simți un fior rece trecând prin mâna Rebeccăi și o strânse tare. Rămaseră toți împietriți.

Cineva țipa, dar Sally nu își dădu seama în ce limbă; se auziră pași grăbiți pe hol, iar ușa de la bucătărie se deschise. Morris Katz zise pe nerăsuflate:

– Poliția – repede. În pivniță – pe aici...

Închise ușa de la bucătărie și trase perdeaua din spatele balansoarului. Bătăile și țipetele de la ușă se întețeau:

– Deschideți! Poliția!

Katz le împinse pe Sally și pe Rebecca în fața lui.

– Jos! zise el.

În spatele perdelei era o ușă cam de un metru înălțime. Katz o deschise și văzură o scară întunecată. Sally se ghemui și coborî câteva trepte în urma Rebeccăi – atunci se auzi o bufnitură afară.

– Ușa de la intrare, zise Sally întorcându-se.

Dar nu-l văzu decât pe Katz, făcându-i semn să tacă după care închise ușa de la pivniță.

Sally o luă pe Rebecca de mână și se așezară pe scări, în pivnița întunecată, cu urechile ciulite.

Auziră o voce autoritară:

– Domnule Morris Katz, avem motive să credem că adăpostiți o persoană căutată de poliție...

Katz începu să turuie în idiș, dar bărbatul îl întrerupse:

– Ajunge! Caut un bărbat pe nume Goldberg. E aici?

Sally o strânse tare pe Rebecca de mână. Crezuse că veniseră în căutarea ei...

– Nu, nu e aici, zise Morris Katz. Aveți cumva un mandat de percheziție?

Se auzi un foșnet de hârtie.

– Mulțumit? Bine, sergent Bagley, tu caută la etaj. Eu o să arunc o privire pe aici. Știați că ascundeți un om căutat de poliție, domnule Katz? Un criminal. În țara lui îl așteaptă pedeapsa cu moartea. Știți cumva cum se procedează în Ungaria, domnule Katz? Spânzurătoarea? Sau ghilotina?

Capitolul 20

Henna

– Dar ce a *făcut?* întrebă Sally. De ce este acuzat?

Era cu o jumătate de oră mai târziu. Sally şi Rebecca rămăseseră în întuneric, neîndrăznind nici măcar să şoptească, în timp ce auzeau paşi grăbiţi la etaj, iar oamenii ţipau întruna. În cele din urmă, după ce îl atenţionară pe Katz, poliţiştii plecară, dar Morris mai aşteptase alte cinci minute înainte de a deschide uşa pivniţei.

Sally nu îşi putea lua gândul de la acea nouă ameninţare. Ce s-ar fi ales de ea dacă Goldberg ar fi fost capturat? Şi – teama cea mai mare nu îi dădea pace – era într-adevăr un criminal?

– Este vorba de politică – nu crimă – încercă Morris Katz să îi explice, deşi nici el nu ştia prea multe. Spun că nu a venit legal în ţara asta – ar trebui... nu ştiu...

– Bine, dar pedeapsa cu moartea? de-abia putea vorbi.

– În Anglia nu omori oamenii pentru probleme strict politice. Dar în alte locuri... îţi pun în cârcă orice infracţiune; nu ţin cont de nimic.

– Dar au spus că e un ucigaş...

– Sunt în stare să spună orice. Goldberg nu e un criminal. E adevărat, e un luptător, dar...

Apoi Sally îşi aminti că Rebecca tocmai voia să le spună ceva când dăduse poliţia buzna peste ei. Se întoarse repede spre ea.

– Rebecca, înainte să vină poliția tocmai voiai să ne spui ceva și ai zis *abgesenhen von* – doar că...

– *Abgesenhen von – Ah! Der Tzaddik, ja?*

– Da – exact – ai spus că ai dat greș, dar că... Și atunci a venit poliția. Ții minte?

Sally se agață de povestea Rebeccăi, deoarece chiar și prin valul de incertitudini care îl înconjura pe Goldberg, simți că adevărul era chiar în fața ei.

– Ah! Gata, știu. Am spus că am dat greș, dar am reușit totuși să aflu ceva. Când eram în casa lui Tzaddik, înainte să mă prindă, i-am văzut bagajele.

– Da. Și?

– Și aveau tot felul de etichete pe ele. Asta voia să vă spun. Am luat una. Nu știu cum de am uitat. Am avut-o mereu cu mine – o am în buzunarul de la rochie...

O găsi imediat. Era mototolită și puțin ruptă, dar se putea citi *H. LEE, ESQ., 12 FOURNIER SQUARE, SPITALFIELDS, LONDRA.*

– Deci așa îl cheamă, spuse Rebecca, sau mă rog, unul dintre numele lui. Lee. *Esq.* nu face parte din nume, nu-i așa? Și adresa aceasta – Spitalfields...

Numele sună ciudat pe buzele ei; toate sunetele veneau din partea din față a gurii, spre deosebire de sunetele cuvintelor cu care vorbea. Dar Sally nu observă asta. Stătea cu pumnii încleștați, bâțâindu-se fără încetare, ca și cum asta ar fi ajutat-o să-și amintească.

– Sally? Ce ai pățit?

Și atunci își aminti. Povestea pe care i-o spusese cândva domnul Bywater, secretarul avocatului, despre procesul despre care îi vorbise prietenul său: *Lee vs. Belcovitch* – cum Lee îi furase afacerea și îl numise manager pe Parrish – cum domnul Bywater îi spusese că asta dovedea că Lee era bărbatul din spatele lui Parrish. Cum de uitase asta? Și adresa pe care i-o dăduse – o stradă în Spitalfields cu un nume francez care începea cu F...

– El e! Asta e dovada!

Începu apoi să le explice şi să le povestească implicarea ei în toată acea poveste; despre Harriet, Parrish, fuga ei şi felul în care îşi găsise refugiu la Misiune. Îi luă ceva timp, dar la sfârşit, Rebecca înţelese tot şi o privi cu o expresie complexă: invidie şi compasiune. Iar Sally îşi aminti că Rebecca avusese un copil care îi murise.

Dar în tot acel timp, o parte din ea se gândea fără încetare la Goldberg, iar de îndată ce îşi termină povestea, se întoarse la el.

– Trebuie să-i găsim un avocat. Poate reuşim să-i oprim să-l trimită înapoi. Are un avocat? Dumneavoastră ce ştiţi despre el, domnule Katz? Eu nu ştiu mai nimic... Dar trebuie să-i găsim un avocat.

Morris Katz ridică din umeri.

– Ar fi cineva pe Strada Dean, în Soho – dar nu ştiu dacă au vreun avocat...

– Domnul Wentworth! Sally îşi aminti numele avocatului despre care îi vorbise Margaret Haddow – cel care o ajutase... când? Chiar azi?

Se ridică – prea brusc, o luă cu ameţeală şi se sprijini de Rebecca. Iata se ridică şi ea.

– Am să-i găsesc un avocat domnului Goldberg, zise ea după câteva secunde.

Îi mulţumi domnului Katz, îşi luă haina şi boneta. Totul se mişca parcă în reluare – mâinile îi tremurau pe nasturi şi simţi un fior rece pe şira spinării.

Rebecca o conduse; se îmbrăţişară şi se sărutară ca două surori.

La lumina lunii, Bengal Court părea un loc străvechi, mizer şi secret. Umbrele se întindeau ca o perdea pe jumătate din curte, iar Sally ezită înainte să intre; dar nu avea încotro. Vârî cheia în încuietoare.

Urcă prin întuneric scările acelea atât de familiare şi intră în birou. Luă o lumânare din sertar, o aprinse şi îi scrise în grabă un bilet lui Margaret. Putea să-l anunţe pe domnul Wentworth că Sally voia să-l vadă urgent, cât mai repede dimineaţă? Avea să îl aştepte (nu era prudent să vină la birou, în cazul în care era păzit) la – ezită – Biserica St. Dionis, în apropiere de Strada Fenchurch.

Ştia că, ducându-se la această întâlnire, îşi punea în pericol siguranţa; ştia prea bine că avocatul urma să insiste să se predea. Dar avea să se ocupe mai târziu de asta. Cel mai important lucru era să-i găsească un avocat lui Goldberg.

Lăsă biletul la vedere şi aruncă o privire în jur. Observă harta Londrei pe peretele din spatele biroului lui Margaret. Îi luă ceva timp să găsească Fournier Square; era la doar două străzi de casa lui Morris Katz, unde îşi petrecuse seara. Registrul de adrese de pe raft îi confirmă: la Numărul 12, Fournier Square, locuia H. Lee Esquire.

Şi cu ce o ajuta asta? Avea mai multe informaţii. Şi câteva idei care îi dădeau fiori. Stinse lumânarea şi rămase în întuneric, meditând. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât îi creşteau temerile şi simţi un gol mare în stomac.

După un timp plecă în tăcere. Când ajunse la Misiune, ceasul unei biserici bătu ora două. Harriet se supără şi se încruntă când mama ei o luă din patul cald şi o duse la baie, iar apoi, pe când Sally adormi suspinând, totul părea atât de drag şi familiar. Sally nu plângea de nelinişte gândindu-se la Goldberg sau la teama pe care i-o inspira misteriosul H. Lee, ci plângea din dragoste pentru copila ei. Teama şi neliniştea o năpădiră mai târziu, în vise.

Biserica St. Dionis era una dintre bisericile de pe Christopher Wren: înaltă, întunecată şi impunătoare. În dimineaţa următoare, la ora nouă, era goală. O adusese pe Harriet cu ea şi se aşezară pe o bancă, mai în spate. Începu să citească inscripţiile de pe mormintele din apropiere.

După numai cinci minute, uşile bisericii se deschiseră. Se ivi în prag un bărbat scund, îmbrăcat modest, care îşi dădu pălăria jos şi veni şchiopătând spre ea.

– Domnişoară Lockhart... Eu sunt Wentworth. Ea este Harriet? Bună dimineaţa, Harriet. Cam mulţi poliţişti în dimineaţa asta, nu-i aşa? Aţi observat. Hmm. Aşa deci, v-aţi hotărât?

– Nu este vorba despre mine, domnule Wentworth. Eu pot aştepta. Este vorba despre altcineva.

Dădu de mai multe ori din cap, ca o pasăre cu ochii mari. Harriet era fascinată de el. Avea un chip urât, asemenea unui gnom cu o gură mare şi sprâncene roşcate, dese; avea părul la fel de roşu, dar expresia feţei era plină de viaţă şi animată, încât efectul final nu era deloc unul neplăcut. Se aşeză pe banca din faţa lor, instalându-se confortabil.

– Continuaţi, spuse el.

– Să spunem că o persoană e acuzată de o infracţiune într-o altă ţară – un cetăţean al acelei ţări – şi s-ar refugia aici, ar putea fi trimis înapoi?

– Ce ţară?

– Ungaria.

– Da. Există un tratat de extrădare între Marea Britanie şi Imperiul Austro-Ungar.

– Dar dacă e nevinovat? Dacă ar fi vorba doar de o acuzare de faţadă şi nu ar vrea să scape de el doar din motive politice?

– Curtea de aici nu-l poate judeca; sentinţa poate fi dată doar în Ungaria. Dar, dacă s-ar şti cu precizie că infracţiunea este una de natură politică, nu ar putea fi extrădat.

– Adică...

– Nu s-ar aplica. Nu l-ar putea trimite înapoi.

Sally se simţi foarte uşurată. Se sprijini de spătarul băncii preţ de câteva momente, dându-şi seama de cât de tensionată fusese. După ce deschise ochii, avocatul se uită calm la ea.

– Gândiţi-vă de două ori înainte să-mi dezvăluiţi detaliile, zise el. Nu uitaţi că sunt obligat să respect legea.

Sally îl privi în ochi. Observă că manşetele de la haine erau cam murdare, gulerul strâmb, dar avea nişte ochi mari şi pătrunzători şi se simţi pe dată la fel de încrezătoare pe cât se simţea în preajma unei persoane care îşi cunoştea meseria.

Trase adânc aer în piept şi începu să îi povestească tot ce ştia despre Goldberg. O întrerupse doar ca să clarifice anumite aspecte şi îşi notă câte ceva într-un carneţel jerpelit.

După ce termină, închise carneţelul cu o bufnitură. Apoi o privi, cu faţa lui de gnom serioasă.

– Iar despre cealaltă situaţie – problema dumneavoastră? Sunteţi sigură că nu vreţi să faceţi nimic?

– Trebuie... să mai aflu câte ceva mai întâi. Ştiu cine se află în spatele întregii acestei poveşti. Dar, dacă acţionez acum, ar fi ca şi cum l-aş avertiza şi va găsi el altă cale prin care să mă atace.

Domnul Wentworth o privi sceptic. Sally continuă:

– Acest bărbat comite fraudă după fraudă şi exploatează imigranţii. Şi... este implicat şi în afaceri cu prostituate. Aşa l-am cunoscut pe Goldberg, el investighează toate afacerile lui.

– Hmm, spus el. Vă spun şi dumneavoastră acelaşi lucru pe care i l-am spus domnişoarei Haddow: cât timp fugiţi de poliţie, nu am cum să vă ajut. Vă spun sincer că acum ar trebui să vă dau în vileag; există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, sunteţi acuzată de răpire şi, dacă nu vă raportez, pot fi considerat complice. N-am să vă denunţ, deşi ar trebui. Ştiţi unde mă găsiţi. Aceasta este cartea mea de vizită, în caz că trebuie să mă căutaţi acasă. Îmi voi consulta cărţile şi voi încerca să găsesc o soluţie pentru cererea de extrădare. Cum auziţi ceva – dacă să zicem că domnul Goldberg este arestat – căutaţi-mă şi vom aplica pentru un ordin *habeas corpus*[1].

– *Habeas corpus?*

– Este un ordin prin care paznicul de la închisoare trebuie să aducă prizonierul şi să explice motivele pentru care a fost arestat. Dacă judecătorul decide că motivele nu sunt valide, îl eliberează. În cazul nostru, ne va ajuta să câştigăm mai mult timp, astfel încât să stabilim o cauză politică.

Se ridică în picioare şi îi strânse solemn mâna lui Harriet.

– După cum v-am spus deja, zise el, am văzut cam mulţi poliţişti în dimineaţa asta. Asta e tot.

Dădu mâna cu Sally, îşi luă la revedere şi se depărtă agale, şchiopătând. Sally îşi dădu seama cu surprindere că avocatul nu o avertizase nici măcar o dată de cât de greu avea să-i fie, de cât de neplăcut era să

[1] Legea *Habeas Corpus* – Legea pentru garantarea libertăţii individului, 1679 (n.tr.)

conducă un caz ca acesta, de câte probleme îi cauza. Oricum, nimeni avea cum să fie mai incompetent decât avocatul Adcock.

Ținu seamă de avertizarea bărbatului și se strecură afară din biserică printr-o intrare lăturalnică și verifică de două ori înainte să facă stânga pe Strada Lime, după care își continuă drumul spre Spitalfields.

La Misiune avea treabă. Cineva adusese o grămadă de haine vechi, iar Angela Turner o rugă să le ia la mână, să vadă ce putea fi purtat și ce nu. Așa că Sally își petrecu toată dimineața cu această sarcină, în timp ce Harriet se juca lângă ea, gândindu-se neîncetat la domnul Wentworth, la extrădare și la *habeas corpus*; totuși, un alt gând îi dădea și mai mult târcoale.

După o masă compusă din brânză și pâine și după ce spălă farfuriile celor trei sau patru femei și copii cu care serviseră masa, Sally o duse pe Harriet în cameră, să doarmă. După ce o întinse pe pat, Sally se așeză lângă ea și îi mângâie părul.

– Hattie?

– Hmm.

– Până acum ai fost o fată cuminte. Crezi că poți să fii și o fetiță curajoasă?

Harriet rămase nemișcată, privind-o, cu degetul în gură și cu mânuța stângă la ureche: poziția ei de somn. Sally îngenunche și se puse cu capul pe pernă, lângă ea. Îi șopti:

– Când mami era și ea mică, așa ca Harriet, tăticul ei o ducea în pădure sau în munți și stăteam într-un cort mic, găteam la foc de tabără și beam apă de râu. Și trebuia să fim amândoi foarte curajoși din cauza tigrilor, șerpilor și maimuțelor. Dar chiar dacă mami nu putea să-l vadă pe tati al ei, știa că era aproape de ea și nu îi era frică. Hattie, scumpa mea, nu-i așa că o să fii și tu fetiță curajoasă? Pentru că mami trebuie să plece undeva. Dar o să te duc la niște prieteni care vor avea grijă de tine. Și chiar dacă n-o s-o vezi pe mami, tu să știi că sunt lângă tine. Și în curând vom pleca acasă...

Harriet adormise. Vocea lui Sally se stinse. Îi strânse ușor părul de pe față și se uită la ea, minunându-se de cât de serioasă și concentrată părea, chiar și în timp ce dormea; era ceva caracteristic lui Harriet.

Şi-ar fi dorit atât de tare să vadă ceva din tatăl ei în Harriet, dar, din păcate, micuţa nu îi moştenise trăsăturile; căci el nu fusese tatăl natural a lui Sally, deşi nu aflase asta decât după moartea lui. Harriet nu avea să păstreze decât amintirile lui Sally despre el. Şi firma, într-o bună zi, pe care Sally o fondase cu banii pe care îi lăsase el.

Într-o bună zi... Când? Curând, poate.

Sally se ridică uşor, îi scrise un bilet Angelei Turner şi un altul domnişoarei Robbins şi se duse la baie.

– Dar Sally – ce ai făcut? Părul tău – *dein schönes Haar*...

– Trebuie să-mi schimb înfăţişarea. Dar nu e suficient să mă tund – vreau să mă şi vopsesc. Mă puteţi ajuta?

Rebecca se întoarse către doamna Katz şi fiica ei Leah, care o ţinea pe Harriet în braţe şi se consultară rapid. Sally auzi cuvintele *mit Henna färben,* iar doamna Katz încuviinţă şi ieşi din cameră.

– Cu... henna? Nu ştiu care e cuvântul. Cred că o să iasă roşu. Un roşu-închis. Bineînţeles că te ajutăm. Dar de ce, Sally? Ce ai de gând să faci?

Văzând că Harriet se juca cu un câine de lemn, Sally le vorbi încet:

– Este vorba despre ce ne-ai povestit tu ieri. După ce am plecat de aici, mi-a venit o idee, dar va trebui să mă deghizez. Şi trebuie să o las pe Harriet undeva în siguranţă. Nu o pot lăsa la Misiune – sunt prea ocupaţi, nu are cine să aibă grijă de ea. Aşa că m-am gândit că poate ai putea tu să... iar doamna Katz şi Leah sunt atât de drăguţe... Mă simt prost să-ţi cer asta. Dar nu am la cine să apelez.

Pentru prima dată în viaţa ei, Sally trebuia să-i ceară ceva cuiva, ştiind că nu are cum să plătească. Se simţea cumva dezbrăcată şi nu avea legătură numai cu noul ei păr scurt. Rebecca se uită la Leah, iar cealaltă fată, micuţă şi vioaie, îi spuse că era de acord.

– Bineînţeles, zise Leah. Bineînţeles că vom avea noi grijă de ea. Dar ce ai de gând să faci?

Sally simţi că i se face rău. Se simţea din ce în ce mai rău de fiecare dată când se gândea la ce o aştepta; dar era hotărâtă şi nu avea de gând să dea înapoi.

– O să mă infiltrez în casa lui. Vreau să-l văd cu ochii mei. Dacă aflu ceva care să mă ajute să-l opresc, o voi face. Dar pentru asta trebuie să-mi schimb înfățișarea. Știe cum arăt – dacă nu el, atunci Parrish – și nu se vor aștepta la cineva brunet. De fapt, nu se vor aștepta la nimic. Așa că... Asta am de gând să fac.

Se uitară la ea fără să scoată un cuvânt. Îi trecu prin gând că poate nu înțeleseseră, dar Leah știa engleză destul de bine și, oricum, Sally încercase să le traducă pe măsură ce vorbea. Nu, sigur înțeleseseră.

– Bine, dar totuși cum? întrebă Leah.

– Nu știu încă. Voi găsi eu o cale. Dar s-ar putea să dureze un timp și tocmai de aceea vă rog...

Se uită la Harriet, care nu era atentă decât la câinele de jucărie. Rebecca o ridică și o luă în poală.

– O să fie în siguranță, zise ea. Vom avea noi grijă de ea. Dar ești sigură că asta vrei?

Se înțelegeau mai ușor acum – pe jumătate în germană, pe jumătate în engleză. Sally încuviință.

– Da. Trebuie. Nu doar pentru mine și Harriet, dar și pentru domnul Goldberg. M-am gândit foarte bine. De ce credeți că vor să-l aresteze acum? Nu s-a ascuns până acum; este un jurnalist, toată lumea îl știe. Doar acum, după ce a început să-l cerceteze pe Tzaddik, au trimis poliția după el. Nu, Rebecca, nu am încotro. Iar tu trebuie să-mi spui tot ce reușești să-ți amintești – fiecare detaliu – tot ce poți, despre el, servitorii lui, tabieturile lui... tot.

Doamna Katz intră în cameră cu o oală de apă caldă, un prosop și cu o pungă de hârtie cu mai multe obiecte în ea. Îi spuse ceva lui Leah și aceasta traduse:

– Va dura două ore. Mama zice că va trebui să suporți puțină apă fierbinte. Iar părul tău este atât de blond la culoare, încât s-ar putea să nu se închidă prea mult. Dar vom încerca să obținem o culoare cât mai închisă. Deschide-te puțin la nasturii de la gât – pune-ți prosopul ăsta pe umeri ca să nu te pătezi...

În timp ce Harriet se uita curioasă la ele, Sally se aplecă deasupra oalei, lasând-o pe doamna Katz să-și facă treaba.

*

Rebecca îi povesti tot ce reuşi să-şi amintească. Servitoarea cu care se împrietenise era rusoaică şi făcuse parte din personalul permanent al casei, şi nu din personalul particular al lui Tzaddik. Călătorea asemenea unui monarh, cu curte. Avea un secretar, un neamţ pe nume Winterhalter; un bucătar, un francez pe care nu ştia cum îl cheamă; un doctor, tot un neamţ, Strauss; un vizitiu şi servitorii care îl mutau; iar cel mai important dintre toţi era valetul său, Michelet.

Michelet era cel care se ocupa de nevoile sale personale, îl spăla şi îl îmbrăca. Era cel mai puternic om din casă, în afară de Tzaddik bineînţeles. Rebecca încercă să-şi amintească tot ce auzise despre el; era un bărbat mândru, capricios, bucălat şi lacom după ciocolată, dulciuri şi ţigări aromate. Era singura persoană care ştia cum să controleze maimuţa, care muşca pe oricine, fără să fie pedepsită. Îşi înfipsese odată dinţii în mâna lui Michelet, dar în loc să o zguduie sau să încerce să-i deschidă gura, acesta trase calm un fum din ţigară şi presără scrum pe capul maimuţei. Maimuţa fugise ţipând şi de atunci nu mai atentase niciodată la el.

Cât despre maimuţă...

– Este diabolică, zise Rebecca, în timp ce îi trecă părul cu ceva înţepător. Nu mă interesează ce se spune, cum că animalele ar fi nevinovate, că nu ştiu de bine şi rău, Adam şi Eva, Copacul Cunoaşterii, bla, bla, bla – maimuţa aia nu e deloc nevinovată. Ştie ce e rău şi face ce e rău. Dacă aş fi tentată să cred în toate poveştile acelea din popor despre *dybbuk* şi *golem,* chiar aş crede că e un spirit malefic, şi nu un animal normal din carne şi oase. Uneori, când Tzaddik vrea să pedepsească un servitor, îi spune maimuţei să îl atace. Servitorii nici nu îndrăznesc să se apere aşa cum s-a apărat Michelet atunci. Mi-a mai spus ceva, Olga, servitoarea: mi-a zis că maimuţa e cam bătrână. Tzaddik a încercat s-o înlocuiască, antrenând maimuţe mai tinere, dar ele nu reuşesc să se adapteze. Cât de curând, va fi prea bătrână ca să-l mai poată servi şi va muri. Numai Dumnezeu ştie ce se va alege de Tzaddik atunci... Gata. Şi acum hai să te mai clătim o dată. Pune-ţi mâinile pe oală...

Sally se gândi la tot ce îi povestise Rebecca, în timp ce aceasta şi doamna Katz frecară, îi clătiră părul, o frecară cu o pastă, o înfăşurară în prosoape şi îi clătiră părul din nou. Domnul Katz ajunse acasă pe la jumătatea procesului şi se enervă puţin, dar se întoarse repede să se joace cu Harriet.

După un timp se aşezară la masă şi mâncară nişte supă de sfeclă roşie, murături şi pâine neagră, iar apoi Sally (încă cu prosopul pe cap) o duse pe Harriet la culcare în pătuţul pe care îl pregătiseră în camera Rebeccăi. Domnul Katz adăpostise şi alţi refugiaţi înaintea ei; afacerea lui mergea bine şi îşi făcea mereu loc în casă pentru cei nevoiaşi. Pe lângă asta, îi plăceau copiii.

O lăsară pe Sally singură cu Harriet ca să îşi ia la revedere. Copila era somnoroasă şi nu i se mai părea atât de interesant prosopul de pe capul mamei sale.

– Noapte bună, scumpa mea, şopti Sally. Mai ţii minte ce te-am rugat? Să fii o fetiţă curajoasă?

– Tigrii, zise Harriet.

– Exact. Chiar dacă nu mă vezi, eu sunt lângă tine. Acum închide ochişorii, scumpa mea! Fii o fetiţă cuminte şi curajoasă...

O sărută pe frunte, pe obraji şi apoi o strânse tare la piept. O aşeză pe pat cu lacrimi în ochi; dar Harriet nu observă.

Coborî la parter, îi dădură prosopul jos şi îşi văzu noul păr, roşu-închis. Nici nu se recunoscu în micuţa oglindă pe care i-o întinse doamna Katz.

– Vă mulţumesc, zise ea. Este... este exact ce mi-am dorit.

– *Die Augenbrauen!* spuse Rebecca. Sprâncenele – ar trebui să fie mai închise. Ochii sunt deja închişi la culoare – ciudat, nu-i aşa? Nişte ochi atât de închişi cu părul tău atât de blond. Sprâncenele trebuie să se potrivească cu părul.

Leah găsi un creion, iar Sally îi linse vârful şi îşi contură sprâncenele. Acum era cu totul altcineva. Îşi dădu seama că avea nevoie de o identitate nouă.

– Louisa Kemp, zise ea. Asta sunt acum. Sunt... o servitoare. Sau aşa ceva. Vă mulţumesc din suflet pentru tot.

– Sally, să nu uiți, e periculos. Omoară oameni, spuse Rebecca.

– După cât timp să venim după tine? întrebă Leah.

– Am să vă dau de știre. Dacă nu...

– Și ce facem cu domnul Goldberg?

Sally ezită și apoi ridică din umeri.

– Dacă apare... Nu știu. Să îi spuneți că am vorbit cu un avocat... Aveți grijă de Harriet, vă rog!

Se sărutară. Sally se îmbrăcă, își puse boneta pe cap și plecă.

Cartea III

Capitolul 21

Valetul

Începuse să plouă.

Ploua tare. Era o vreme urâtă în toată partea de sud a Angliei; Londra era acoperită de nori, Crouch Hill, Streatham Hill, Hampstead și Highgate erau învăluite în ceață, ploaia cădea fără încetare, apa dădea pe afară din canalele de scurgere.

Noile canale colectoare de sub Londra fuseseră gândite special pentru a rezista la ploi substanțiale. Când cantitatea de apă era prea mare pentru principalele canale interceptoare, curgea peste diguri în canale colectoare de rezervă și apoi în Tamisa. Aceste diguri erau pe cursul vechilor râuri care străbăteau subteran toată Londra: Fleet, Stamford Brook, Walbrook, Tyburn și tot așa. Majoritatea acestor râuri erau cunoscute și însemnate pe hărți, deși puțini dintre cei care mergeau zi de zi deasupra lor știau despre existența lor.

Dar în toate părțile mai vechi ale orașului erau destule izvoare și șuvoaie care fuseseră complet uitate. Majoritatea nu erau decât râulețe, dar unele dintre ele conțineau volume însemnate de apă – mult mai multe după o ploaie torențială, când apa avea timp să se infiltreze în sol. Pe lângă aceste izvoare și râuri, erau sute – poate chiar mii – de canale vechi de când lumea și pământul, unele blocate și înfundate, altele încă funcționale, dar lucrul pe care îl aveau în comun era că toate dădeau pe afară de mizerie și jeg, broaște, șobolani și țipari.

Unul dintre aceste râuri demult uitate era Blackbourne. Izvora din adâncul pământului, dintr-un loc în Hackney, unde fusese cândva o mănăstire, dar până la vremea lui Sally fusese înlocuită de o fabrică de murături. Își continua drumul șerpuit spre sud și se revărsa în Tamisa, undeva în apropiere de Turnul Londrei. Până în secolul al XIII-lea se construise deja un canal, plin nu numai cu resturi menajere, câini morți și câte și mai câte, dar și cu produse de la fabrica de hârtii, de la tăbăcărie, chimicale, așa că apa din Blackbourne devenise sinonimă cu mizerie de nedescris. Până în secolul al XVII-lea, canalul fusese acoperit de alte construcții, dar încă mai funcționa, iar în 1646, în urma unei adevărate furtuni, trei case s-au prăbușit peste el. Cincisprezece oameni muriseră înecați, iar corpurile altor trei nu mai fuseseră niciodată găsite în mlaștina mizeră. La scurt timp se construise din nou peste el, iar canalul fusese uitat.

Dar încă mai funcționa. Canalele colectoare mai mici, uitate de vreme, încă își vărsau mizeria în el; iar restul de scârboșenii care înotau prin canale nu ajutau cu nimic. Câte lucruri nu contribuiau la această situație! Printr-o fisură din canalul unei măcelării din Stepney, se scurgeau cantități însemnate de sânge printr-un alt canal care se vărsa în Blackbourne. O vopsitorie din Shoreditch își vărsa toate chimicalele rămase într-o groapă din grădina din spate, până ce substanțele se infiltrau în pământ în diferite canale care se vărsau în râu. Peretele de cărămidă construit în jurul anului 1665, care delimita o groapă de morți de ciumă, începuse să se dărâme, așa că mai nou, printre toate resturile care pluteau prin Blackbourne, mai erau și câteva cadavre descompuse. Ideea e că toată această combinație nefericită elibera o putoare oribilă în sute de pivnițe prin cărămizile și lespezile de piatră ciobite; și încetul cu încetul, după fiecare furtună mare, eroda mojarul, varul și cimentul vechi de sute de ani.

Sub pământ puteai auzi tot.

– Ce se aude, Charlie? își întrebă zugravul colegul, în timp ce își strângeau lucrurile.

Charlie își ciuli urechile.

– E ca un huruit, răspunse el. Trebuie să fie de la centrala hidraulică. Lovi uşor noua conductă prin care trecea apa cu înaltă presiune de la Compania Hidraulică din Londra, care alimenta liftul din colţul pivniţei în care lucrau. Eu unul n-am încredere în ăştia.

– Eu nu cred că-i asta, spuse primul bărbat. Parcă se aude de sub podea. Fii atent...

Îngenunche cu dificultate şi îşi lipi urechea de parchet.

Se auzi un zornăit, iar uşa de fier a liftului se deschise, înfăţişându-l pe Herr Winterhalter, secretarul lui Tzaddik. Acesta se uită la omul care stătea în genunchi.

– Aţi terminat? întrebă el scurt.

– Ah, da – scuze, şefu'. Mi s-a părut că aud nişte zgomote.

Muncitorul se ridică, iar nou-venitul le întinse amândurora câteva monede.

– E suma pe care am stabilit-o, da? zise el. Se pare că aţi făcut o treabă bună. Când se va usca vopseaua?

– În vreo treizeci şi şase de ore, spuse Charlie. Aerisirea nu e prea bună aici. Să ţineţi toate uşile deschise.

Îşi strânseră uneltele şi urcară scările înguste; liftul nu era de nasul lor. La fel nici uşa de la intrare, aşa că ieşiră prin spate.

Sally îi urmări cu privirea de la adăpostul unei staţii de birje de partea cealaltă a pieţii. Casa era foarte animată; lumina era aprinsă peste tot, iar servitorii se plimbau de colo până colo, mutând lucruri sau aranjând perdelele. Curând trebuia să treacă la atac.

Cu coşul în mână, îşi strânse bine haina în jurul ei şi fugi prin ploaie până la uşa din spate. Gata? Avea povestea pregătită? Atunci, tot înainte.

Fereastra de la bucătărie lumina micuţa intrare, dar aerul era foarte umed, atât înăuntru, cât şi afară, iar nimeni nu se uită la ea când bătu la uşă.

Înainte ca cineva să o oprească, deschise uşa şi intră ştergându-şi stropii de ploaie de pe faţă.

– Poftim...

Femeia grăsuță care manevra o cratiță pe grătar își ridică privirea. O servitoare cu o tavă plină de vase murdare se opri din mers, iar lacheul care se pregătea să plece cu o farfurie mare, argintie acoperită rămase surprins la ușă.

– *Remuez! Remuez!* răsună vocea ascuțită a unei a patra persoane, un bărbat brunet cu pălărie de bucătar albă. Spărgea câteva ouă într-un vas, uitându-se în aceeași timp cu atenție în cratița femeii. Aceasta se uită la el indiferentă. Amestecă! Amestecă!

Se întoarse, dar era prea târziu; sosul dădu în clocot și se vărsă pe grătar, iar Sally simți un miros puternic de ars.

Bucătarul francez începu să înjure cu patimă, dar nu putea face nimic, căci trebuia să se ocupe de ouă. Aceasta era șansa lui Sally. Înșfăcă repede o cârpă și se duse să șteargă mizeria, lasând-o pe femeia dolofană să se răţoiască cu francezul.

Servitoarea puse vasele în chiuvetă, lacheul ieși, iar momentul trecu. Doamna grăsuță luă din nou cratița și îi spuse lui Sally:

– Mulțumesc, scumpo. Mă ocup eu. Trăncăne încontinuu – nu înțeleg o iotă. Tu ești fata de la agenție?

Sally se hotărî într-o secundă.

– Da, răspunse ea.

– Bine, atunci. Lasă-ți coșul acolo, deocamdată. Îți dăm mai târziu și uniforma. Vezi dacă poți să-l ajuți pe monsior – nu înțeleg ce tot vrea.

– Dacă vreți, eu vorbesc puțină franceză – era un bucătar francez la ultimul meu loc de muncă...

Dintr-un motiv sau altul, vorbi cu un accent ușor Yorkshire. Continuă să vorbească așa, fericită că lucrurile părea să decurgă bine, deocamdată.

– Slavă Domnului. Eu habar n-am ce spune... un prost.

Sally își aruncă repede haina și boneta și se duse să vorbească cu bucătarul. În mai puțin de cinci minute, devenise indispensabilă, explicându-le comenzile femeii mai dolofane (despre care află că era bucătăreasă și menajeră, doamna Wilson) și celeilalte servitoare. Era cea mai ocupată perioadă a serii: din câte se părea, stăpânul avea câțiva invitați de seamă, iar la etaj, se servea cina. Bucătarul, domnul

l'onsot, se plimba pe la diferite sosuri și prăjituri într-un fel maiestuos și arogant, reușind să o enerveze pe doamna Wilson, în timp ce Sally schimbă câteva priviri amuzate cu ea. Avusese mare noroc să ajungă tocmai atunci: oare putea să continue cu povestea asta? Oare la ce agenție se referise?

Încetul cu încetul, printre traduceri, în timp ce bătea ouălele și măcina cafeaua, încercă să afle mai multe despre cine credeau ei că este.

– Când ați trimis vorbă la agenție, doamnă Wilson? întrebă ea, profitând de un mic răgaz.

– De dimineață. A trebuit să o concediem pe cealaltă fată. Trăgea la măsea.

– Vai, Doamne...

– De-asta m-am mirat să te văd. Nu credeam să trimită pe cineva până mâine.

Sally răsuflă ușurată. Asta însemna că mai avea câteva ore până să apară adevărata servitoare.

– Păi – nu, spuse Sally. Am fost acolo la momentul potrivit.

– Și de unde ești?

Sally se bucură că vocea sa se hotărâse să pară din Yorkshire; londonezii nu aveau cum să detecteze atât de repede micile scăpări din accentul ei. Se văzu din nou nevoită să inventeze ceva repede:

– Din Bradford. Dar am lucrat pentru o doamnă și un domn care călătoareau mult, așa că am fost și prin străinătate.

– Asta înseamnă că ești cameristă? întrebă doamna Wilson. Noi am cerut o servitoare.

– Am lucrat într-adevăr drept cameristă. Dar, sincer, prefer munca generală.

– Mai bine. Noi aici nu avem nici o doamnă.

– Nu? Lui Sally i se păru firesc să se arate puțin curioasă. Cine este stăpânul nostru?

– Domnul Lee. Este foarte bogat. E paralizat. Nu poate mișca un deget.

– Chiar așa? Sună îngrozitor...

– O să vezi că suntem împărţiţi în două feluri de servitori. Noi, care îl avem ca şef pe domnul Clegg, majordomul şi servitorii personali ai stăpânului. Valetul lui, mai ales. Domnul Michelet. Merge pretutindeni cu stăpânul.

Vorbea degajat, dar se putea citi foarte uşor pe faţa ei neplăcerea pe care i-o provoca valetul. Sally simţi din partea ei un val de resentimente şi ranchiună.

Tocmai ce se pregătea să mai întrebe câte ceva, când se deschise uşa de la bucătărie şi intră un bărbat cu o figură gravă. Avea pe chip o expresie de antipatie întipărită parcă în permanenţă. După felul în care era îmbrăcat, Sally presupuse că era vorba despre majordom, iar dacă Sally înţelesese lucrurile bine, şi el era la fel de enervat ca şi doamna Wilson de noii servitori superiori.

– Deci tu eşti fata cea nouă. Cum te cheamă?

– Louisa Kemp, domnule Clegg.

– Referinţe?

Sally era pregătită. Orice servitoare avea nevoie de referinţele de la ultimul loc de muncă pentru a fi angajată.

– Am lucrat pentru Lordul şi Lady Islip, iar dacă stăpânul va vrea să le trimită o scrisoare, sunt sigură că vă vor trimite referinţele mele, domnule Clegg. Ştiu că este vina mea, dar mi-am pierdut toate lucrurile într-un incendiu. Cei de la agenţie mă cunoşteau de mai multă vreme, de aceea m-au trimis acum...

– Lordul şi Lady Islip, zise el, notându-şi ceva. Adresa?

Sally îi răspunse. Lordul Islip era fratele mai mare al lui Charles Bertram, partenerul lui Webster Garland; Sally ştia că putea conta pe el, dar asta însemna că trebuia să-i scrie o scrisoare – sau să îi trimită o telegramă – chiar a doua zi, la prima oră. Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit – deocamdată, era prea ocupată să pară modestă şi servilă.

Doamna Wilson îi spuse majordomului despre cunoştinţele de franceză ale lui Sally, iar domnul Clegg păru mulţumit.

– S-ar putea să ne fie de ajutor, spuse el. Prea bine, acum eşti aici. Foster – şi arătă spre ajutoarea de bucătăreasă – te va duce în camera

ul după masă. Apropo, noi servim cina după ce termină de mâncat personalul stăpânului. Trebuie să aşteptăm. Face bine pentru spirit. Regulile: cea mai importantă, nu te apropii de stăpân, asta dacă nu te cheamă el, bineînţeles. Domnul Michelet, valetul, se ocupă de toate nevoile lui. Aşa că toate treburile – curăţenie şi toate celelalte – trebuie făcute când dânsul nu este în apropiere. Dacă te cheamă cineva, dacă trebuie să vii tu când sună clopoţelul, nu baţi la uşă şi intri, baţi şi aştepţi. Sunt sigur că domnul Michelet îţi va spune mai multe. Nu uita – stăpânul nu ţine să te vadă. Starea lui de sănătate este precară – presupun că ţi-a povestit doamna Wilson. Suferă şi aşa destul de mult. Să nu îl deranjezi.

Sally încuviinţă, încercând să pară respectuoasă şi umilă.

– Deci ştii şi franceză? Foarte bine, ne va fi de ajutor. Îndrăznesc să spun că domnul Michelet va fi încântat să vorbească cu tine.

Nu ştiu cum să interpreteze acea remarcă; o luă ca o nouă dovadă a tensiunii dintre servitori şi curtea stăpânului, cum se gândi să îi numească.

Cina, o masă simplă, luată pe fugă, le fu servită de ajutoarea de bucătăreasă şi de lacheul cel mai tânăr. Erau în total unsprezece servitori. Sally se gândi în sinea ei că, deşi erau puţin formali şi rezervaţi faţă de ea, păreau oameni cinstiţi. Fie nu spuneau nimic, fie chiar nu ştiau prea multe despre afacerile stăpânului; tot ce reuşi să afle era că obişnuia să călătorească mult şi că petrecea aici o lună din trei.

Încetul cu încetul, relaţia dintre aceşti servitori şi ceilalţi deveni clară. Pe perioada şederii domnului Lee, valetul său se instala în camera de relaxare a domnului Clegg, aşa că majordomul trebuia să stea cu ceilalţi servitori în bucătărie. Probabil din această cauză erau toţi atât de serioşi; era genul de om ursuz şi sobru, în preajma căruia nimeni nu se putea simţi în largul său, nici măcar atunci când încerca să fie prietenos. Cealaltă servitoare îi şopti lui Sally că bărbatul avea un temperament cumplit; să aibă grijă cum vorbeşte cu el.

Nu ştia prea multe despre formalităţile şi obiceiurile unui grup de servitori, îşi reamintea în permanenţă să fie modestă, rezervată şi politicoasă faţă de toată lumea. Planul ei părea să funcţioneze; nu prea

o băgară în seamă, mai puțin servitorii, care o studiară puțin din cap până în picioare. Știa prea bine că, dacă ar fi fost un oaspete în acea casă, nu ar fi îndrăznit niciodată să se uite așa la ea.

Adună mai multe informații după-masă, când cealaltă servitoare, Eliza Foster, o însoți în camera pe care urmau să o împartă pentru a-i face rost de o uniformă. Eliza era o fată simplă, grăsuță, cu pistrui. De îndată ce ieșiră din bucătărie, Eliza, care avea o lumânare în mână, îi șopti:

– Vezi, ai grijă cu afurisitul ăla de valet, domnul Michelet.

– De ce? Ce fel de om e?

– I se cam scurg ochii după fete. De fapt, nu numai ochii. De-asta a trebuit să plece Lucy.

– Cealaltă servitoare? Dar doamna Wilson mi-a spus că obișnuia să bea...

– Doar nu era să-ți spună pe față, nu-i așa?

Erau pe scările din spate, la primul etaj. Eliza se opri și își ciuli urechile. Făcu ochii mari și îi făcu semn să tacă.

– Șșș! Vine...

Undeva la parter se deschisese o ușă și văzură pe cineva urcând, cu o lampă în mână. Eliza se grăbi să urce scările, dar o voce din spatele lor zise:

– Aha! Pe cine avem noi aici?

Eliza se opri. Sally îi citi ezitarea pe față. Se întoarse și așteptă până ce bărbatul veni lângă ele, dar rămase cu privirea în podea până ce acesta întrebă:

– Cum te cheamă?

– Louisa Kemp, domnule, răspunse ea.

– Ah! Nu! Nu, domnule! Domnul Michelet, zise el. Sau, dacă preferi, *Monsieur* Michelet. Uită-te la mine, copilă!

Sally își ridică privirea. Avea o față bucălată, lacomă, cumva blândă și rece în același timp. Îi întinse mâna. Sally i-o strânse, iar bărbatul îi luă mâna și i-o sărută.

– Ce mâini catifelate, spuse el. Ai mai lucrat ca servitoare, Louisa?

– Am lucrat drept cameristă, domnule – Michelet.

– Ah. Ce mână catifelată! Ce chip frumos! Louisa, mă bucur să te cunosc. Sper că vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

– Da, sper şi eu, domnule Michelet.

O mai ţinu de mână câteva secunde. Apoi Sally făcu o mică plecăciune care putea să treacă drept reverenţa unei fete uşor sfioase.

– Hai, zise Eliza.

Sally o urmă, conştientă fiind că Michelet o urmărea cu privirea.

Când ajunseră în cameră, o încăpere micuţă, la mansardă, cu două paturi mici şi o comodă, Eliza se asigură că bărbatul nu mai era prin preajmă şi îi zise:

– Îl urăsc. Eu am noroc că nu-s frumoasă aşa ca tine şi ca Lucy şi doar ce mai pune mâna pe mine din când în când. Săraca Lucy – nici nu ştiu pe unde o fi acum...

– Dar ce s-a întâmplat?

– Ca de obicei. Am încercat să o avertizez, pe cuvânt. După ce naşte va trebui să-şi lase copilul la orfelinat sau cine ştie pe unde. Îi va fi greu să-şi găsească un loc de muncă fără referinţe. Dar problema e că nu ai cum să-l refuzi, că se duce fuguţa la stăpân şi oricum te dă afară. E mult mai bine când nu e el aici.

– Şi el, stăpânul? Ce fel de om e?

– Îmi dă fiori. Stă acolo, aşa nemişcat. Cu ochii pe noi. Bine, nici nu l-am văzut prea mult, că nu-i place să-l deranjăm, să ştii. Oricum, o duce greu, săracul, aşa paralizat. Depinde de afurisitul ăla de monsior pentru orice – îl spală, îl îmbracă, tot. Nu, tu de valet trebuie să te foreşti.

Sally îşi dădu seama că singurul mod prin care putea ajunge la Tzaddik era prin intermediul lui Michelet. Pas cu pas, se gândi ea, în timp ce tremura sub păturile subţiri. Se simţea ca un soldat pe câmp deschis; asemenea bărbatului care crezuse dintotdeauna că îi era tată. „Gândeşte la rece. Fii oricând gata de atac."

Dormi fără vise şi se ridică imediat în picioare, când Eliza o trezi la şase dimineaţa. Uniforma îi era puţin cam mare, dar strânse mai tare şorţul şi până la urmă o potrivi.

– Trebuie să facem focul, peste tot în casă, îi zise Eliza, la fel ca în oricare altă casă, numai că aici trebuie să fie aprins toată ziua. Cheltuieşte o avere pe cărbuni. Tocmai ce i-au instalat un lift care să-l plimbe cu căruciorul cu rotile la toate etajele – ai crede c-ar instala un lift şi pentru cărbuni, dar n-ai să vezi aşa ceva. Trebuie să urcăm toate scările cu cărbunii ăştia, ca peste tot. Trebuie să facem curăţenie lună – este foarte pretenţios – dacă vede un fir de praf suntem vai de noi. Tu ocupă-te mai întâi de sala de mese şi apoi de camera de pictură. Eu am să fac curat în bibliotecă şi pe hol şi apoi ne mutăm amândouă la etaj. Luăm micul dejun la şapte şi jumătate.

Sally se spălă cu puţină apă rece şi până la micul dejun curăţase şi făcuse deja focul în patru şeminee; se simţea murdară şi nelalocul ei. Totuşi, avusese destul timp să se gândească la următoarea ei mişcare, aşa că o întrebă încet pe doamna Wilson pe când serveau terciul de ovăz şi ceaiul:

– Doamnă Wilson, pot să vă rog ceva? Ştiu că de-abia am ajuns, dar e vorba despre mama mea – i-am promis că o anunţ de îndată ce îmi găsesc un loc de muncă – aşteaptă să-i trimit nişte bani –, iar dacă mă lăsaţi şi pe mine să dau o fugă cinci minute până la colţ, pot să prind poşta de la opt şi jumătate – o să recuperez timpul pierdut...

Doamna Wilson o privi neîncrezătoare. Sally se temu ca nu cumva să-i spună că va trimite pe altcineva mai târziu, dar nu făcu decât să dea din cap că da şi să-i şoptească:

– Vezi să nu te vadă domnul Clegg. Treaba ta.

– Vă mulţumesc, doamnă Wilson, îi răspunse Sally.

Îşi mâncă terciul, care era chiar gustos, deşi cam subţire şi aşteptă să plece domnul Clegg, înainte să se strecoare afară. Era un du-te vino continuu, căci micul dejun nu era o masă atât de formală precum cina şi în mai puţin de cinci minute parcursese drumul până la poşta din colţ, prin ploaie. Avu din nou noroc. Nu numai că acceptau telegrame, dar nu era nici coadă. Scrise imediat TRIMITE NEAPĂRAT RĂSPUNS FAVORABIL LA FORTHCOMING PENTRU REFERINŢE PE NUMELE LOUISA KEMP STOP FOARTE IMPORTANT STOP EXPLIC MAI TÂRZIU STOP SALLY LOCKHART.

Înmână telegrama, plăti și fugi din nou spre casă.

Acum nu mai trebuia decât să se ocupe de cealaltă problemă: ce avea să facă la venirea fetei de la agenția Pethick. Nu avea altă soluție. Așteptă până ce fu sigură că valetul era singur în camera de pictură și se strecură înăuntru.

– Ce faci – ah! Louisa! Dar nu e bine să fii aici după ora asta...

Îi făcu semn să tacă. Bărbatului îi sclipeau ochii. Se dădu mai aproape de ea, iar Sally începu duios:

– Monsieur?

– *Vous parlez français? Mais...*

– Puțin. Vă rog, domnule Michelet, mă puteți ajuta?

– Ce vrei?

Încercă să se uite ademenitoare la el. Bărbatul veni și mai aproape de ea. Îi simți apa de colonie.

– Nu ar trebui să fiu aici. Problema e că nu m-au trimis de la Pethick – de la agenție. Pur și simplu s-a întâmplat să fiu acolo când au primit mesajul și eram disperată, așa că am venit aseară. Au zis că vor trimite pe cineva în dimineața asta. O altă fată. Nu știu ce să fac...

– Ah! Vrei să îi spun celeilalte fete să plece?

Se uită la el, își coborî apoi privirea, după care îl privi din nou timorată. Michelet își linse buzele. Apoi o mângâie ușor pe obraz.

– Vezi tu, Louisa, nu depinde de mine să fac angajări. Va fi complicat. Totuși...

– Vă voi răsplăti, monsieur.

– Da, spuse el, știu.

Își duse ușor mâna prin părul ei și o trase mai aproape – și atunci se auzi un țipăt pe tavan.

Sally se uită în sus uimită. Bărbatul îi dădu drumul și începu să înjure. Acolo, țopăind de pe cornișă, pe dulap, pe bibliotecă, pe cămin, era maimuța despre care auzise atât de multe: o răutate mică și gri, țipând furioasă, arătându-și dinții galbeni. Sări, se agăță, se balansă, sări din nou, și avea ceva în mână, ceva maroniu...

Michelet se întinse și o apucă repede ca pe o mingiuță.

Se liniști imediat în mâna lui. Obiectul pe care îl avusese în mână căzuse neobservat lângă perete. Apropie amenințător maimuța de gura lui, ca și cum ar fi vrut să muște din ea, în timp ce aceasta stătea nemișcată, asemenea unui păpuși din cârpă, cu ochii închiși.

Apoi îi dădu drumul. Asemenea unei pisici, se îndreptă în aer și ateriză pe lăbuțe și se năpusti spre ușă. O auzi țipând nervoasă pe hol.

– Oh, Louisa, zise Michelet ușor, trebuie să fii tare răutăcioasă, dacă și creatura acea te urăște atât de mult! Ai văzut cum scrâșnea din dinți? Are niște dinți foarte ascuțiți, Louisa. Tare ar mai vrea să te muște... Dar eu o pot controla. Îi e teamă de mine. Să nu-ți fie frică, Louisa! Dacă vrei să-ți știe de frică, trebuie să fii crud.

Se strecură repede afară din cameră.

Sally se sprijini de un scaun și trase adânc aer în piept. Răul de-abia acum începea. Bine, fie. Putea să îi reziste. Când deschise ochii, zări obiectul pe care maimuța îl scăpase; se aplecă să îl ridice și descoperi ursulețul de pluș al lui Harriet, Bruin.

Era chiar el. Urechea stângă, ruptă, fusese cusută cândva de Sally cu ață roșie, când Sarah era plecată în vacanță și nu reușise să găsească altceva. Înduioșată, începu să-i bată inima mai repede și strânse tare la piept jucăria murdară. Era o dovadă... Îl furaseră... Avusese dreptate, toate pistele duceau la el, totul era adevărat – dar să-i dea jucăria unei maimuțe...

Michelet deschise ușa. Sally îl puse pe Bruin jos, iar Michelet luă jucăria.

– Ea nu are ce căuta cu jucăria asta, zise el. O urăște. Voia să o distrugă, iar stăpânul s-ar fi supărat foarte tare. Ce bine că am salvat-o, nu?

Îl luă și plecă.

Atunci ce treabă aveau cu Bruin dacă nu era pentru maimuță? Înseamnă că era pentru Harriet. Ca să se simtă ca acasă când urmau să o aducă aici. „Nu, nu te gândi la asta; fiecare lucru la timpul lui."

Rezolvase două probleme în acea dimineață și cel puțin pentru moment era în siguranță. Totuși, era cazul să se comporte ca o servitoare, sau aveau să o dea afară pentru incompetență – o situație cel puțin ironică.

Aşa că în restul zilei nu făcu decât să îndeplinească ordinele doamnei Wilson: lustrui argintăria, călcă rufele, înlocui toate lumânările din candelabrul cel mare din sufragerie, şterse praful, adună cărbuni...

Târziu, după-amiază, tocmai se odihnea câteva minute în bucătărie, când sună clopoţelul. Se uită în sus spre şirul de clopoţei din spatele uşii şi văzu imediat că firul de aţă de la cel etichetat *Bibliotecă* se mişca uşor. Era doar ea în bucătărie; era de datoria ei să răspundă.

Se ridică, îşi aranjă şorţul şi boneta şi urcă în grabă scările către uşa mare, verde.

„Nu bat şi intru – bat şi aştept", se gândi ea. Se aştepta ca Michelet să-i deschidă uşa, dar nu auzi decât o voce care îi spuse:

– Intră.

Intră şi făcu o mică plecăciune pentru bărbatul din scaunul cu rotile, dar nu îşi ridică privirea din podea. Şi-ar fi dorit cu disperare să se uite la el, dar reuşi să se abţină. Nu zări decât un corp masiv, nemişcat şi mai văzu cu coada ochiului un alt bărbat care stătea la fereastră.

– Adu-ne ceaiul, spuse bărbatul din scaunul cu rotile cu o voce adâncă şi spartă.

Ceva se cutremură în amintirile lui Sally, dar doar pentru o secundă, ceva se aprinsese în mintea ei; şi apoi momentul se risipi.

Tocmai se pregătea să iasă când bărbatul îi zise:

– Numai puţin. Eşti nouă. Cum te cheamă?

– Kemp, domnule.

Îşi ridică privirea pentru că la auzul vocii ei, ceva începu să scrâşnească. Se uită la chipul lui rotund, în ochii lui reci şi apoi la creatura malefică cocoţată pe umărul lui, care îi arăta colţii.

– Kemp. Prea bine. Du-te.

Făcu o nouă plecăciune şi se întoarse să plece şi exact atunci bărbatul de la fereastră se întoarse către ea şi se trezi faţă în faţă cu Arthur Parrish.

Acesta nu avu nici o reacţie, doar ce îi examină corpul din cap până în picioare. Apoi îşi întoarse privirea, ignorând-o, iar Sally reuşi să iasă fără să dea nici un semn de slăbiciune.

„Am reuşit, se gândi ea triumfătoare. Nu m-a recunoscut!"

Fie că era vorba de păr sau de uniformă, sau amândouă, sau pur şi simplu faptul că nu se aşteptau ca ea să facă aşa ceva nu conta. Se

îndreptă victorioasă spre bucătărie. Se gândi la privirea lui Parrish. „Când eram o doamnă, nimeni nu se uita la corpul meu atât de fățiș. Acum că sunt o servitoare, toți fac asta..."

Doamna Wilson era deja în bucătărie. Îi spuse că stăpânul voia să i se aşeze tava cu ceai pe măsuța mai mică de lângă foc; oaspetele avea să-l servească.

Când Sally se întoarse cu tava, cei doi bărbați stăteau de vorbă. Nici nu o băgară în seamă pe când Sally aşeză tava pe măsuța cea joasă.

Făcu o reverență și îi auzi pe Parrish spunând:

– Nu, domnule. Mi-e teamă că a reuşit să scape. Am ajuns prea târziu.

– Ce fel de loc era acela? întrebă Tzaddik.

– Un fel de adunare socialistă în Whitechapel. Nu există nici cea mai mică îndoială că a stat acolo. Şi ea, şi copilul. Dar deocamdată avem altă treabă. Evreii...

Nu putu să rămână să asculte mai multe. Oricum, mâinile ei ce tremurau necontenit ar fi dat-o de gol. După ce ieşi, îşi lipi urechea de uşă; dar nu auzi decât bombăneli nedesluşite; apoi auzi paşii domnului Clegg. Îşi aranjă şorțul şi se întoarse la bucătărie.

James Wentworth ciocăni la uşa biroului de pe Bengal Court. Cicely Corrigan, care deschise uşa fără prea multă tragere de inimă, răsuflă uşurată şi îi făcu semn să intre.

– Domnişoară Haddow! strigă ea. Este avocatul – domnul Wentworth – îmi cer scuze, domnule, îi spuse ea; am avut o zi grea...

– Intrați, domnule Wentworth, zise Margaret, iar avocatul îşi făcu drum şchiopătând, lăsându-şi pălăria şi haina la Cicely.

Margaret îi oferi o ceaşcă de ceai fără să-l mai întrebe dacă voia sau nu. „E cam palid, se gândi ea, parcă îl dor toate oasele."

– Să ştiți că am umblat toată ziua, începu el, dar am reuşit să-i țin în loc pentru moment. Nu stau acum să vă plictisesc cu toate formalitățile, ideea e că puteți emite din nou cecuri, cel puțin pe primul cont. Au acceptat să le primească doar cu semnătura dumneavoastră, cu condiția să nu fie o sumă mai mare de douăzeci de lire o dată.

– Atunci primul lucru pe care am să-l fac va fi să vă plătesc onorariul, spuse ea.

– Nu mi-am terminat treaba.

– Dacă nu vă plătesc acum când încă mai avem bani, fiţi sigur că nu o să am cu ce să vă plătesc când nu vom mai avea bani, zise ea, deschizând carnetul de cecuri. „Oricum, se gândi ea, cam aveţi nevoie de bani, la cum arătaţi." Completă cecul şi i-l dădu.

– Aveţi idee unde se află domnişoara Lockhart? întrebă el.

– Nu ştiu absolut nimic. Sunt foarte îngrijorată, domnule Wentworth. Ştiţi că au controlat Adăpostul?

Bărbatul rămase surprins.

– Da? Cine a făcut asta?

– De dimineaţă. Poliţia. Au întors tot locul cu susul în jos. Bineînţeles, ea nu mai era acolo. Proprietara nu a scos o vorbă, dar mi-a mărturisit mai târziu că oricum nu ştie unde a plecat. Doctoriţa ne-a spus că Sally şi-a tuns părul ieri şi că apoi a plecat. Aşa că mă gândesc că are o ascunzătoare nouă.

– S-a tuns? Vrea să se deghizeze? Nu-i va fi aşa uşor – chiar mai devreme am văzut o poză foarte reuşită cu dumneaei la o secţie de poliţie. Are probleme serioase, domnişoară Haddow, iar eu n-am cum să o ajut până nu vine la mine.

– Să se predea.

– Exact.

– Nu va face asta. Dumneavoastră nu o cunoaşteţi; nu va renunţa la luptă...

– Sper că nu vorbiţi la propriu.

– Ba da. Are un pistol şi nu se teme să-l folosească.

Bărbatul rămase tăcut. Părea tulburat.

– Ştiu că există soluţii mai bune, continuă Margaret, dar a încercat tot ce s-a putut şi nu a rezolvat nimic. Vă daţi seama că toţi sunt uniţi împotriva ei?

– Încep să îmi dau seama. Şi tocmai de aceea insist că, dacă se apucă să împuşte lumea, va intra în probleme şi mai grave. Spuneţi-mi – dumneavoastră chiar nu ştiţi nimic despre acest domn Goldberg?

Margaret îi răspunse că nu ştia nimic.

– L-am văzut o dată sau de două ori. Cred... cred că putem avea încredere în el... Este un fel de hoţ cavaler... Ca un muşchetar... Nu ştiu cât de serios este...

– Cred că am aflat destule despre el cât să fiu sigur că este un om serios. Trebuie să recunosc că îmi place ce am auzit despre dânsul. Dar în orice caz, faptul că este acuzat de crimă nu este deloc un lucru îmbucurător.

Era un om tăcut şi autoritar acest şchiop micuţ şi urâţel. Margaret aprecia şi ea o persoană competentă, la fel de mult ca Sally; era unul dintre motivele pentru care se aveau atât de bine.

Dintr-odată auzi voci la intrare: Cicely vorbea cu o fată care părea agitată.

Margaret se îndreptă spre uşă care se deschise înainte să ajungă ea. Văzu în pragul uşii o fată de optsprezece ani, cu ochii plini de lacrimi.

– Domnişoară Haddow? N-am ştiut la cine altcineva să apelez – vin de la Orchard House, domnişoară, sunt doica lui Harriet...

– Sarah-Jane Russell. Da, ştiu, îmi aduc aminte de tine. Ce s-a întâmplat? Te-ai întâlnit cu domnişoara Lockhart?

– Nu, domnişoară – ne-au dat afară...

Tremura din toate încheieturile, fie de frig, de supărare, fie de frig şi supărare. James Wentworth îi oferi un scaun.

– Eu sunt avocat, domnişoară Russell, reprezint această firmă. Ce s-a întâmplat? Cine v-a dat afară?

Sarah se aşeză, simţindu-se neajutorată.

– Au venit mai mulţi bărbaţi astăzi acasă. Aveau documente – mandate – nu ştiu – mi-au spus că acum este casa domnului Parrish, cu tot ce e în casă – ne-au dat salariul pe o săptămână şi ne-au spus – mie, bucătăresei şi servitoarei Ellie – ne-au spus că suntem concediate şi că trebuie să plecăm îndată. Au adus un lăcătuş care a schimbat toate încuietorile – iar eu... Nu ştiu ce să fac... Vai, domnişoară, ce o să se întâmple cu noi?

Capitolul 22

Pivnița

De-abia seara, când se întinse în pat, Sally își permise să se gândească la Goldberg și la Harriet, iar toate temerile ei o cotropiră într-o secundă. Se întrebă cum avea să reziste știind prea bine că fetița ei plângea după ea.

Sally era atât de neliniștită încât nu se putu abține să nu suspine. Rămase nemișcată, strângând perna la pieptul ei, imaginându-și că era Harriet, încercând să își înăbușe suspinele.

Dar Eliza era trează.

– Louisa, ești bine? îi șopti ea. Ce s-a întâmplat, scumpo?

Sally înghiți în sec.

– Mă gândeam... la mama, îi șopti ea.

Era îngrozitor să mintă; era ca și cum ar fi renegat-o pe Harriet. Dar știa că nu avea altă variantă.

– Doamna Wilson mi-a spus ceva mai devreme despre tine și mama ta...

„Foarte bine", se gândi Sally. Povestea ei este din ce în ce mai credibilă.

– Vezi tu, e bolnavă, îi răspunse ea încet, și voiam tare mult să-i trimit niște bani... I-am trimis azi la poștă... Erau ultimii mei bani.

Își trase nasul. Avea ochii plini de lacrimi, dar adevărata tristețe din inima ei începuse să îi dea pace. Cât de ciudat este că printr-un sentiment poți înlocui un altul!

Luă o batistă şi îşi şterse lacrimile.

Eliza îi zise:

– Doamna Wilson e o femeie bună.

– A fost drăguţă cu mine.

– E ea câteodată mai severă, dar e cuminte. Chiar şi domnul Clegg e un om bun. Dar pe valet chiar nu pot să-l sufăr. Nimeni nu-l suportă. A pus ochii pe tine, Louisa. Ştii, de când am venit aici, pentru prima oară în viaţa mea îmi pare bine că nu sunt frumoasă. Dar nu e vorba numai despre el. Mai e şi stăpânul...

Sally simţi fiori reci pe şira spinării:

– Cum adică?

– Păi...

Patul scârţâi puţin, iar Eliza se aşeză mai confortabil. Era prea întuneric ca să o vadă şi o auzea cam greu din cauza picăturilor de ploaie care loveau necontenit acoperişul.

– Nimeni n-o să scoată o vorbă despre stăpân. Dacă îi întrebi, îţi vor spune să nu te apropii de el. E ca şi cum nu are nici o viaţă în afara acestor pereţi. La ultimul meu loc de muncă, în casa domnului Charles Dyhouse, bârfeam tot timpul în bucătărie despre afacerile domnului Charles din Parlament, despre oaspeţii lui, vorbeam despre orice. La petreceri, un domn pe nume Priestley obişnuia să se strecoare în camera doamnei Dyhouse şi rămânea acolo până dimineaţa. Odată, trei dintre noi ne-am trezit tare, tare devreme ca să-l prindem. Am luat fiecare câte o găleată de cărbuni sau câteva cearşafuri şi l-am aşteptat – cum a trecut pe lângă noi şi noi l-am salutat tare şi voios: „Bună dimineaţa, domnule Priestley!" S-a ruşinat tot. Dar ne-a dat câte un bacşiş generos ca să-l lăsăm în pace data viitoare.

Sally râse şi îşi suflă nasul.

– Da, am fost şi eu la câteva petreceri de genul ăsta, zise ea. Îţi dădeai repede seama despre cine era vorba, pentru că stăpâna avea grijă să aranjeze camerele astfel încât să stea aproape unul de altul.

– Întocmai, şi apoi stăteaţi la bârfă, nu-i aşa? E normal. Dar aici nu e aşa. Nu scoatem un cuvânt despre el. De parcă ne-ar fi tuturor frică. Oricum, ce voiam eu să-ţi zic, la bucătărie nu vorbesc cu nimeni despre el – despre stăpân. Doar cu Lucy ce mai vorbeam, fata de

dinaintea ta. Mi-a spus că o dată l-a văzut pe Michelet că i-a adus o fată stăpânului. În pivniţă. O fată de genul ăla – ştii tu. Iar domnul Michelet i-a spus ei, iar ea mi-a povestit mie, că stăpânul stă pur şi simplu şi se uită la ea. Stă ore întregi să se uite la ea. Apoi domnul Michelet o plăteşte şi ea pleacă. Sigur ar fi chemat-o şi pe Lucy, că era foarte drăguţă, dar Michelet a avut grijă să nu o vadă stăpânul niciodată, s-o păstreze numai pentru el. Mai rău i-a făcut.

– Şi unde zici că a dus-o? În pivniţă? Ce e acolo?

– Habar n-am. Numai domnul Michelet face curat acolo, noi n-avem voie. Au instalat un fel de lift hidraulic. Înainte îl coborau cu unul manual. Au instalat tot felul de aparate noi acolo – aduc tot felul de fire, cred că de telegraf, nu ştiu. Cine ştie câte lucruri n-or fi acolo jos, dar noi n-avem cum să ne uităm.

– A vorbit vreodată cu tine?

– Stăpânul? Nu, şi nici nu m-a văzut. Doar când îi duc ceaiul sau mai aduc nişte cărbuni, sau ce are el nevoie. Suntem ca la hotel. Parcă nu se simte ca acasă. Nu ne ştie după nume; nu-l interesează.

– De unde face rost de bani?

– Numai Dumnezeu ştie. Totuşi, la urma urmei, nu o ducem rău aici. Eliza căscă. Ce mai plouă... Dacă o ţine tot aşa, vom avea multă treabă mâine.

Se întoarse cu spatele la Sally. După câteva minute începu să sforăie. Sally rămase nemişcată, lacrimile i se uscaseră pe faţă şi era complet trează.

Această cameră, la fel ca toate camerele servitorilor, era la ultimul etaj, chiar sub podul casei. Sub ei erau camerele personalului stăpânului, secretarului, medicului şi restului angajaţilor, pe care Sally îi văzuse doar în fugă. Mai jos era dormitorul stăpânului, garderoba, baia şi camera valetului. Apoi venea parterul şi mai jos, bucătăria – şi, după cum tocmai aflase, pivniţa.

Venise să afle răspunsuri la toate întrebările. Nu avea altă soluţie decât să se ducă să vadă cu ochii ei.

Se dădu încet jos din pat, îşi puse o pereche de şosete negre şi apoi (se gândi mai bine) şi îşi mai puse încă o pereche. Cămaşa ei de noapte era albă, dar haina era de o nuanţă maro-închis şi se gândi că, dacă îşi

strângea bine cămaşa pe lângă corp şi îşi punea şi gluga pe cap, nu s-ar vedea nimic alb.

Avea o cutie de chibrituri în coş. Luă cutia şi lumânărica din sfeşnicul dintre paturi şi deschise uşa.

Ceasul unei biserici din depărtare bătu ora douăsprezece. Era întuneric şi o linişte profundă. Din cauza norilor groşi şi a ploii abundente nu era nici o rază de lună, iar flacăra felinarelor de pe stradă era atât de slabă, încât nu venea nici un pic de lumină de afară. Trebuia să parcurgă drumul cu atenţie.

Coborî pe scările din spate. Ajunsese să le cunoască destul de bine. Nu se opri la primul etaj, dar când ajunse la etajul la care erau dormitoarele stăpânului şi ale valetului, deschise uşa care separa scara de serviciu de restul casei. O lampă lumina uşa dublă a camerei stăpânului. De cealaltă parte era liftul, a cărui uşă era mereu deschisă la etajul la care se afla acesta. Chiar lângă scara de serviciu, era camera valetului. Sally zări câteva licăriri de lumină sub prag şi închise uşor uşa în urma ei.

Coborî la parter şi aruncă o privire în jur. Singura sursă de lumină era lampa de pe palierul de deasupra. Se îndreptă spre bucătărie, având grijă să nu facă nici un zgomot. După ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, se întoarse la parter şi ieşi pe hol.

Se bucură că îşi pusese două perechi de şosete pentru că podeaua era rece. Sufrageria – camera de pictură – biblioteca – liftul; adică liftul era singura modalitate prin care putea ajunge în pivniţă? Nu era cu putinţă, trebuia să mai existe o ieşire în cazul în care se strica liftul. Trebuia să fie o scară pe undeva. Dar în hol nu era nici o scară şi nici în bucătărie.

Se îndreptă încet spre camera de pictură. Toate camerele aveau uşi duble, ca să faciliteze manevrarea scaunului cu rotile, iar toate balamalele erau bine unse; nu scârţâi nici o uşă. Se strecură repede înăuntru şi închise uşa cu un zgomot care păru foarte puternic în liniştea aceea monumentală.

Cortinele erau trase, dar cei câţiva tăciuni din şemineu încă mai licăreau. După ce se obişnui cu întunericul şi desluşi cele mai mari piese de mobilier, îşi făcu loc printre ele cu grijă, încercând să găsească un drum spre pivniţă pe care să nu îl mai fi observat până atunci.

Nu găsi nimic. Se întoarse să plece şi ascultă cu atenţie la uşă înainte să o deschidă şi să iasă în hol.

Pentru un moment crezu că o descoperiseră şi aprinseseră lumina pentru că, şi lumina slabă de la etaj era foarte puternică în comparaţie cu focul din şemineul din camera de pictură. Îi tresări inima, dar nu auzi nici un zgomot, nici o mişcare, nimic; era încă singură şi în siguranţă.

Totuşi, se simţi mai vulnerabilă ca oricând. Îi era teamă: nu avea nici un rost să se mintă singură. Dar nu putea da înapoi.

Deschise uşa de la bibliotecă, se strecură înăuntru şi o închise imediat. Era complet întuneric: focul se stinsese. Simţi izul unui miros de trabuc.

Să aprindă un chibrit? Ce altă variantă mai avea?

Găsi lumânarea şi aprinse repede un chibrit cu mâna tremurând, după care aruncă chibritul în cămin. I se prelinseră pe degete câteva picături de ceară fierbinte, dar nu băgă de seamă şi începu să se plimbe uşor prin cameră, uitându-se între etajere şi în spatele dulapului de sticlă plin cu porţelanuri chinezeşti.

Acolo, în colţ, văzu o uşă. Era deschisă – de fapt, ceva o ţinea deschisă. Câteva trepte înguste coborau în întuneric şi simţi un miros puternic de vopsea. Se opri o clipă ca să se asigure că nu venea nimeni, după care se aventură pe scări.

La capătul scărilor dădu de o nouă uşă deschisă. Mirosul de vopsea era din ce în ce mai puternic.

Prima cameră era goală. O podea de lemn, abia instalată şi pereţii albi. Nimic altceva. O altă uşă ducea către o cameră mai mare, mobilată, dar scaunele şi masa erau acoperite cu o pânză ca să nu se murdărească de vopsea. Chiar în mijlocul camerei era liftul de fier, conducta de la Compania Hidraulică din Londra şi grilajul de fier, proaspăt vopsit.

Văzu o nouă uşă deschisă şi intră într-o altă cameră. Pe când se îndrepta spre ea simţi, mai degrabă decât să audă un huruit uşor, depărtat, ca zgomotul unui motor aprins undeva la distanţă, sau ca zgomotul apei când loveşte digul. Părea să vină din perete şi vru să se dea mai aproape să asculte – dar îşi aminti la timp de vopseaua proaspătă. Aşa că îngenunche şi îşi lipi urechea de podea; într-adevăr, parcă se mişca ceva.

Ce însemna asta? Mai era oare încă o aparatură sub ea? Nu avea cum să afle.

Şi atunci liftul se auzi în spatele ei.

Icni, iar mâna îi tremură atât de tare încât îi căzu lumânarea din mână şi se stinse îndată.

În acelaşi timp, văzu o lumină în capătul scărilor – nu mai putea ieşi pe acolo. Cu teamă în suflet, pipăi în jurul ei ca să găsească lumânarea – nu putea să o lase acolo – găsi şi lumânarea şi rămăşiţele de ceară care se scurseseră – se ridică, încercă să găsească cealaltă uşă (nu mai conta acum vopseaua) şi intră în cameră exact când se opri liftul.

Se ascunse în spatele uşii deschise şi îşi ţinu respiraţia, conştientă fiind de mirosul puternic de lumânare pe care îl lăsase în urma ei. În tăcerea aceea, uşile liftului se deschiseră cu zgomot şi cineva păşi în cameră.

În aceeaşi seară, avu loc o întâlnire în holul Ligii pentru Etică şi Cumpătare din Whitechapel. Membrii acestei ligi credeau în nişte idealuri atât de înalte încât considerau cenzura un lucru îngrozitor şi erau în stare să se asocieze cu oricine, chiar dacă ar fi fost vorba să oblige nişte copii să bea whisky furat.

Liga pentru Etică şi Cumpătare era vinovată pentru multe fărădelegi – obişnuiau să ia banii vizitatorilor lor în timp ce îşi frângeau mâinile la auzul poveştilor lor –, dar în acea seară aveau o treabă dificilă, căci domnul Arnold Fox era pe platformă.

Acesta ţinea un discurs despre imigranţi, de parcă ar fi avut vreodată un alt subiect de discuţie. Publicul ştia la ce să se aştepte, dar parcă nu îi deranja să li se confirme prejudecăţile, mai ales că bărbatul era foarte pornit: vocea lui puternică pulsa de sinceritate când le spunea cât de nobili, bogaţi şi puri erau ei.

Dar partea lor preferată era când începea să vorbească despre cât de josnici şi periculoşi erau acei imigranţi, cu obiceiurile lor scârboase şi cu corpurile lor roase de toate bolile. Asta veniseră să asculte, iar creaturile acelea dezgustătoare păreau să se îmbulzească şi să bolborosească în jur exact cum le descrisese el: acei ochi roşii, acei dinţi cariaţi, părul nespălat, acele nasuri cărnoase, duhoarea aceea mizerabilă... Publicul oftă şi se cutremură cu o plăcere animalică.

Apoi îi entuziasmă şi mai tare.

– Puritatea! zise el cu vocea tremurându-i de emoţie. Puritatea... Dreptul din naştere al unei englezoaice, lucrul cel mai sfânt al unui mandafir englezesc, templul feminităţii sale, bijuteria ei cea mai de preţ – furată! Sfâşiată! Prădată şi deflorată de monştrii aceia lacomi şi perverşi...

Sexul este cea mai bună cale prin care să-ţi stârneşti ascultătorii. Funcţionează de fiecare dată.

În spatele încăperii aglomerate, un bărbat cu ochi negri, cu o bască şi un fular gri în jurul gâtului urmărea întreaga scenă. Nu era atent la orator – îl mai auzise de multe ori; urmărea publicul şi nu îi plăcea deloc euforia pe care o crea Fox. Se întoarse către bărbatul de lângă el şi îi spuse încet:

– Anulează tot, Dick. Să dăm buzna la o întâlnire obişnuită e una, dar oamenii ăştia au înnebunit. Cel mai bun lucru pe care îl putem face în seara asta este să culegem cât mai multe informaţii. Urmăreşte-l – ascultă-l – nu-l scăpa din ochi. Vezi cine plăteşte. Dar violenţa nu e o opţiune.

– Băieţii sunt gata oricând, domnule Goldberg, îi spuse celălalt bărbat.

– Atunci spune-le să stea pe loc, îi răspunse Goldberg. Nu vezi câţi supraveghetori sunt aici? N-ai văzut toţi poliţiştii de afară? Ce preferi – să fii nesăbuit şi să pierzi, sau să fii isteţ şi să câştigi? Nici nu-mi spune; oricum ai da răspunsul greşit. Tu fă ce-ţi spun eu. Am eu grijă de el.

Celălalt bărbat încuviinţă şi se strecură printre oameni ca să dea mai departe mesajul lui Goldberg. Goldberg îşi îndreptă atenţia spre platformă – cineva îl trase de mânecă. Se întoarse şi dădu peste un bărbat cu ochelari care părea neliniştit.

– Reuben Singer? întrebă el nedesluşit printre discursul plin de patos al lui Fox şi larma provocată de spectatori. Eşti ucenicul lui Katz, nu-i aşa? Ce cauţi aici? E periculos!

– Dumneavoastră ce căutaţi aici, domnule Goldberg? Au pus preţ pe capul dumneavoastră...

– Nu ar fi pentru prima oară. Nu-mi mai spune numele cu voce tare. Spune-mi, ce vrei?

– E vorba despre femeia aceea cu copilul. Domnul Katz ne-a spus că trebuie să aflaţi, dar nu reuşea nimeni să dea de dumneavoastră.

Goldberg făcu ochii mari, iar Singer făcu un pas în spate sub intensitatea privirii lui.

– Ce s-a întâmplat? Au găsit-o?

– Nu. Şi-a lăsat copilul la familia Katz; Rebecca Meyer are grijă de ea. Domnişoara Lockhart s-a deghizat şi s-a infiltrat în casa lui Tzaddik – lucrează ca servitoare. Nu au reuşit să o convingă să renunţe la idee. Şi bineînţeles că nu ştiau...

Singer se aştepta la un atac de disperare sau furie; aşa că odată ce văzu zâmbetul de admiraţie de pe faţa lui Goldberg, tânărul rămase uimit.

– Ce fată! zise Goldberg. Minunat! Cine s-ar fi gândit la asta?

– Dar asta nu ne încurcă planurile?

– Ba da. Asta înseamnă că trebuie să o scoatem de acolo. Măcar să fie şi ea precaută...

Goldberg deveni serios. Singer şi-ar fi dorit să nu facă asta; o persoană atât de expresivă nu putea să umble prin lume, încercând să se deghizeze. Mai rău era că oamenii din apropiere îi auziseră vorbind şi acum se uitau lung la ei.

Dar Goldberg rămase calm. Înainte ca cei care îi urmăreau să înţeleagă ce se întâmpla, se întoarse către Arnold Fox şi începu să aplaude cu îndârjire.

„E nebun, se gândi Singer. Şi el, şi Lockhart..."

Sally rămase la locul ei. Paşii se îndepărtară de lângă lift – în direcţia uşii în spatele căreia stătea ea ascunsă – şi se opriră.

Auzi un glas în engleză:

– Cine face curat aici? Servitorii?

Sally nu îi recunoscu vocea: „are accent german, se gândi ea, precis şi formal". Dar recunoscu cealaltă voce.

– Bineînţeles că nu, răspunse Michelet. Nu au voie să vină aici, Herr Winterhalter.

„Secretarul", se gândi Sally.

– Deci dumneata faci curăţenie aici?

– Da.

– Nu prea te pricepi, din câte observ. Sunt câteva pete de ceară de lumânare pe podea.

– Nu am aprins nici o lumânare aici. Probabil, este de la zugravi.

– Domnul Lee nu va fi prea mulţumit. Ocupă-te imediat de asta!

Sally speră să se fi întărit ceara deja ca să nu o dea de gol.

După câteva momente, Michelet continuă:

– Nu vă supăraţi că vă întreb, Herr Winterhalter, dar ştiţi cumva dacă domnul Lee a angajat deja o doică?

– O doică?

– Pentru copil. Dacă ideea e să îi instalăm camera aici jos, va avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Era o simplă curiozitate.

– Asta nu este problema ta, Michelet.

– Ba din contră, Herr Winterhalter, mă interesează foarte tare acest aspect. Eu mă ocup de tot ce ţine de viaţa personală a domnului Lee. Dacă acest copil va intra în vieţile noastre şi va trebui să... să relaţioneze în vreun fel cu domnul Lee, e de datoria mea să mă asigur că nu va muri de foame, spre exemplu.

– Bineînţeles că vom avea grijă de ea. Nu fi ridicol!

– Cine va avea grijă de ea?

– Unul dintre servitori. Nu contează. Eu o voi învăţa tot ce trebuie să ştie.

Sally rămase fără suflu. Vorbeau despre Harriet...

– Sunt convins că dumneavoastră ştiţi cel mai bine ce e de făcut, Herr Winterhalter, mormăi Michelet.

– Chiar aşa şi este. Nu îţi bate capul cu asta. Nu e treaba ta.

– Eu am grijă de domnul Lee.

– Iar eu am grijă de treburile casei.

– Dar eu mă ocup de animal. Numai eu îl pot controla. Aşa că fetiţa trebuie să fie tot a mea.

– A ta?

Vorbise cu atâta ură în glas! Sally era şocată; aceşti doi bărbaţi negociau – era în joc viaţa copilei sale –, dar nici nu îndrăznea să se gândească la deznodământ.

– Da! A mea. Dacă scopul ei va fi să înlocuiască animalul – să-i dea de mâncare, să-l şteargă la gură, să-l spele – acestea sunt

responsabilităţile mele. Eu sunt cel care trebuie să o înveţe tot ce e de ştiut. Eu ştiu cel mai bine. Domnul Lee îmi va da dreptate!

– Chiar crezi asta?

– Ştiu asta!

– El a fost cel care mi-a spus să fac tot ceea ce cred că este necesar. Nu avem ce discuta. Totul depinde de mine.

– Dar dumneavoastră nu vă pricepeţi. Nu ştiţi decât să discutaţi despre corespondenţă, afaceri şi bani. Nu vrea o mică maimuţă-secretar; vrea pe cineva care să-i ia locul maimuţei după ce moare. O creatură charismatică: să-i dea de mâncare, să-l cureţe, să-i ţină ţigările, să-l distreze. Eu ştiu toate astea. Nu dumneavoastră. Eu trebuie să mă ocup de instruirea ei.

– E prea târziu, Michelet. Domnul Lee îmi va da dreptate. Eu sunt cel care se va ocupa de copil.

– Imposibil!

– Dar adevărat.

– O veţi obosi cu toate ordinele dumneavoastră...

– Fiecare lucru are scopul lui. Există un raport foarte bine calculat pentru fiecare durere, pedeapsă şi recompensă. Sunt tot felul de tabele şi sondaje. Nimic nu va fi lăsat la voia întâmplării, instinctului sau sentimentelor, sau cine ştie ce idei mai ai tu. Şi te rog să-mi reaminteşti un lucru, Michelet – de ce ai făcut trei ani de închisoare?

Tăcere.

– Parcă avea legătură cu nişte copii, sau mă înşel? continuă secretarul. În orice caz, oricine s-ar gândi de două ori înainte să te lase în preajma unui copil. Foarte bine, ne-am înţeles. Nu mai avem ce discuta. Acum, te rog să te dai la o parte! Vreau să văd camera fetiţei.

Lumina se îndreptă spre cameră şi se opri în pragul uşii, la doar câţiva centimetri de Sally, care stătea ascunsă în spatele uşii, ţinându-şi respiraţia.

– Aceasta va fi camera copilei? întrebă Michelet încet.

– Probabil.

Secretarul trase adânc aer în piept.

– Ce ciudat. Miroase a lumânare aprinsă.

Intră în cameră. Sally îl vedea perfect; dacă s-ar fi întors, ar fi văzut-o şi el. Bărbatul atinse cu mâna un perete, se uită la degetele lui, se şterse cu batista şi se întoarse.

Sally rămase nemişcată. Gluga îi acoperea faţa.

Winterhalter se îndreptă spre uşă şi ieşi.

– Încă nu s-a uscat vopseaua. O să lăsăm uşa deschisă până se duce mirosul. Dă-mi cheile, te rog!

Se auzi un clănţănit de chei, iar după câteva momente se deschiseră uşile liftului. Centrala hidraulică făcu un zgomot puternic, iar lumina se risipi odată ce liftul urcă.

Sally simţi picături reci de transpiraţie pe şira spinării. Vru să sară lângă perete, dar ştia că vopseaua nu era încă uscată; se aşeză în genunchi şi îşi sprijini capul pe podeaua rece până ce se opri din tremurat.

„Nu am timp acum să stau pe gânduri, îşi spuse ea. Trebuie mai întâi să mă întorc în camera mea."

Aşteptă câteva clipe pe care le simţi ca nişte ore foarte lungi, se ridică şi începu să caute uşa. Era complet întuneric. Nici nu se punea problema să aprindă lumânarea; nu avea încotro decât să se strecoare cu grijă prin pivniţă, pe hol, pe scările de serviciu. Dacă se uscase vopseaua şi închisese uşa...?

Îi luă aproape o oră. Pe când închise după ea uşa verde şi se pregătea să urce treptele, ceasul bisericii bătu ora două. Îi era frig şi o dureau toate oasele de la cât muncise toată ziua şi de la efortul de a nu face nici un zgomot.

Mai avea trei etaje. Ajunse la primul şi exact când se pregătea să îşi continue drumul – simţi că i se opreşte inima în loc.

Era cineva acolo. O aştepta.

Aprinse un chibrit. La lumina lui, văzu chipul rotund şi lacom al lui Michelet.

– Deci tu erai, şopti el. Louisa. Obrăznicătură mică. Ei bine, domnişoară, cred că ar fi mai bine să veniţi în camera mea, nu-i aşa? Vom avea o conversaţie plăcută. De-abia aşteptam.

Capitolul 23

Fără evrei

Odată ce intrară în camera lui, aprinse lampa. Apoi, fără nici o avertizare, o apucă şi o sărută pe buze. Simţi gust de ţigări, Parma violets[1], apa de colonie.

O ţinea ciudat. Avea gâtul strâmb; nu putea respira. Îl împinse şi îşi trase răsuflarea.

– Taci, şuieră el. Domnul Lee e chiar alături şi are un auz foarte ascuţit. Deci? Ce explicaţie ai să-mi dai?

– O explicaţie, domnule?

– Ce căutai în pivniţă? Să ştii că eşti norocoasă că nu te-am dat pe mâna imbecilului ăla de Winterhalter.

– Dar, domnule, nu ştiu despre ce vorbiţi. Nici nu ştiam de existenţa pivniţei. Tocmai ce vin de la bucătărie – la răcitor. Să iau puţină gheaţă să-mi pun la cap pentru că mă doare îngrozitor. Ştiu că nu ar fi trebuit să fac asta, dar durerea era absolut înfiorătoare. Nu ştiu cine este acest domn Winter... Chiar nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule.

O privea atent.

– Ai fost acolo. Am văzut chibritul pe care l-ai aruncat în şemineul din bibliotecă şi urmele de ceară de pe scări. Winterhalter nu a băgat de seamă. Şi ce-mi spui de asta?

---

[1] Parma violets – bomboane produse în Marea Britanie (n.tr.)

Îi ridică haina. Văzu o pată mică pe manşetă care părea a fi vopsea albă.

– M-am murdărit de dimineaţă la poştă – tocmai vopsiseră pereţii... De ce îmi puneţi toate aceste întrebări, domnule Michelet?

Încercă să pară nevinovată, surprinsă şi jignită. În acelaşi timp, lăsă să-i cadă puţin haina într-o parte, să i se vadă gâtul. Bărbatul îşi mută imediat privirea spre gâtul ei, iar Sally crezu pentru prima oară că putea să îl păcălească.

Lăsă să-i cadă manşeta din mână şi o sărută uşor pe gât. Îi ridică bărbia şi începu să o mângâie până la gaura de la baza gâtului. Sally se strădui să rămână nemişcată în timp ce el îşi plimba degetele pe corpul ei.

Văzu o licărire ciudată în ochii lui şi tuşi uşor, ca şi cum ar fi bolnavă.

– Domnule, vă rog... şopti ea.

– Louisa, ai fost o fată neascultătoare, zise el cu un glas lin, ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Să nu mă minţi. Ce l-ai auzit spunând?

– Domnule, pe cuvânt că nu am auzit nimic...

Îşi făcu curaj şi îşi duse mâna pe pieptul lui. El o apucă, o sărută şi o trase din nou spre el, mângâind-o pe sub haină. Sally tremura: „măcar să creadă că sunt emoţionată, se gândi ea. Nu avea cum să-şi dea seama că era scârbă."

– Oh, domnule Michelet... Mă lăsaţi, vă rog, să mă duc la culcare? îi şopti ea în ureche. Cu altă ocazie... Nu mă simt bine, domnule...

– Louisa, zise el cu o voce groasă. Eşti frumoasă. Mai sărută-mă o dată.

O sărută cu patimă, ca un copil lacom care-şi devorează prăjitura. Sally îşi ţinu respiraţia şi rămase inertă, ca o păpuşă. Michelet îi dădu drumul.

– În curând, îi spuse el cu o privire pierdută. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de înverşunat, dar îi simţi şi teama care nu îl lăsa să acţioneze: teama faţă de Winterhalter, faţă de Lee, chiar faţă de ea.

Pentru că deja nu mai era sigur dacă îi auzise sau nu vorbind. Şi nu putea să stea să ghicească.

O împinse. Era evident că era genul de bărbat care prefera o femeie speriată, emoţionată, nedoritoare. Dacă Sally i s-ar fi oferit atunci de

bunăvoie, ar fi dispreţuit-o. Trebuia să îl lase să creadă că el era vânătorul priceput, iar ea – victima timidă.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să iasă din cameră fură ochii lui umflaţi, plini de dorinţă, dar şi de teamă.

Sally nu apucă să doarmă decât vreo trei ore. Dintre toate imaginile care îi terorizau visele, nici una nu era mai îngrozitoare decât ideea că micuţa Harriet ar putea fi întemniţată în pivniţă, instruită ca să-i servească lui Tzaddik drept... ce? Asistentă? Să îi dea de mâncare, să îl şteargă la gură...

I se făcea rău numai când se gândea la asta. Cum nici nu dormise prea bine, a doua zi se trezi palidă, iar pe când îi pregătea cafeaua să o servească în bibliotecă, doamna Wilson o întrebă dacă era în regulă.

– N-am nimic, doamnă Wilson, zise ea. Mă cam doare capul, dar o să-mi treacă.

Erau trei ceşcuţe pe tavă. Tzaddik îi spuse din nou să intre, iar Sally încercă încă o dată să nu îşi ridice privirea pe când aşeză tava pe masă. Se uită pe furiş, cu coada ochiului spre uşa care dădea spre pivniţă, din colţul camerei. Era închisă.

Făcu o plecăciune scurtă şi dădu să plece, dar Tzaddik o opri:

– Un moment. Kemp, parcă?

– Da, domnule, îi răspunse ea, aruncându-i o privire fugară.

– Te rog să ne pui nişte cafea.

– Bineînţeles, domnule.

Simţi privirile celor trei aţintite asupra ei, în timp ce umplea ceştile cu cafea. Nu văzu cine erau până nu le întinse ceştile. Pe când unul dintre ei luă cafeaua, îi spuse ceva celuilalt, iar Sally îi recunoscu vocea: era bărbatul pe care îl văzuse pe vasul cu imigranţi, Arnold Fox.

Atunci Sally îşi ridică privirea involuntar şi observă că celălalt bărbat era Arthur Parish, care o privea puţin încruntat, parcă nedumerit. Dar se întoarse să-i răspundă lui Arnold Fox, iar Sally răsuflă uşurată.

Încercând să tragă de timp, fără ca totuşi să bată la ochi, turnă a doua ceaşcă de cafea şi ascultă cu atenţie.

– Vedeți dumneavoastră, problema cu un pogrom la scară mare, după modelul rusesc, începu Parrish, este că evreii care sunt acum în drum spre Anglia vor fi tentați să nu mai vină aici și să plece direct în America. Știu, știu că vi se pare o idee minunată, continuă el peste domnul Fox care dădea semne că ar fi vrut să-i răspundă, dar gândiți-vă și la afacerile noastre.

Luă ceașca pe care i-o întinse Sally, iar fata se întoarse spre Tzaddik. Maimuța nu era acolo, observă ea.

– Pune-mi și mie o ceașcă de cafea, îi spuse Tzaddik.

Vocea aceea – oh, era ceva în vocea acea suavă, profundă, groasă... O mai auzise cândva, o mai visase într-un coșmar. Fericită că avea o scuză ca să rămână, mai puse o ceașcă de cafea, în timp ce Fox îi răspunse lui Parrish:

– Principiile mele sunt mai importante decât afacerile, domnule Parrish. Pe mine mă preocupă puritatea rasei englezești.

– Ești doar un om vanitos și pompos, care nu vrea decât să câștige alegerile, zise Tzaddik. Am să continui să te finanțez atâta timp cât îmi vei fi de ajutor. Când nu voi mai avea nevoie de tine, terminăm alianța. Kemp – ceașca. Pune-o la buzele mele.

– E fierbinte, domnule, zise ea, conștientă fiind de furia care se citea pe fața lui Arnold Fox și de expresia de încântare de pe cea a lui Parrish; ridică apoi ceșcuța de porțelan la buzele lui Tzaddik.

Acesta sorbi cu zgomot de trei ori. Acum, când era atât de aproape de el, bărbatul părea un corp masiv, fără formă; costumul de pe el, deși foarte bine croit, nu avea cum să te facă să nu observi că brațele și pieptul lui nu erau decât o masă inertă de grăsime. Fiind la doi pași de el, îl auzi respirând, vedea cum i se umflă pieptul, inspirând și expirând. Observă că părul lui roșcat era lipit de scalp, uns cu o loțiune plăcut mirositoare și că degetele groase și neajutorate aveau o manichiură perfectă.

– Încă o dată, zise el, iar Sally îi duse ceașca la gură, simțind pe lângă toată teama și disprețul, o milă profundă pentru acest bărbat întemnițat într-o închisoare de grăsime, incapabil să facă și cea mai mică mișcare.

Arnold Fox puse ceaşca de cafea pe masă şi se ridică. Sally avu grijă să nu se uite la el, dar mişcă puţin ceaşca, astfel încât Tzaddik să-l poată privi pe Fox în ochi în timp ce acesta începu să vorbească cu nerăbdare:

– Fie. Cum spuneţi dumneavoastră. Nu am altă soluţie. Dar să ştiţi, domnule Lee, că nu apreciez faptul că v-aţi răzgândit, mi se pare o trădare. Poporul britanic este îndreptăţit să fie nemulţumit, iar dumneavoastră... reduceţi întreaga situaţie la o încăierare la beţie. Dar cu siguranţă că dumneavoastră ştiţi mai bine, domnule. Vă sunt îndatorat. O zi bună.

Plecă. Ceilalţi doi îl priviră nepăsători, iar după ce bărbatul trânti uşa după el, Tzaddik spuse:

– Foarte bine. A ales el pentru noi. Eu accept voia Domnului, Parrish.

Domnul Parrish zâmbi:

– Să înţeleg că punem planul în aplicare, domnule?

Se opri şi se uită spre Sally, care îi simţi privirea aţintită asupra ei, dar nu îndrăzni să îl privească în ochi.

– Mulţumesc, Kemp, zise Tzaddik. Poţi pleca.

– Mulţumesc, domnule, îi răspunse ea sfioasă şi ieşi.

Odată ajunsă pe hol, aruncă repede o privire în jur. Nu văzu pe nimeni şi ştia că domnul Clegg avea treabă în cămară, doamna Wilson era în bucătărie, iar...

Se aplecă, prefăcându-se că îşi lega şireturile.

Îl auzi pe Parrish prin uşă:

– ... fluierele?

– Nu încă, zise Tzaddik. Adunarea englezească nu este îndeajuns de disciplinată. Parcă şi-au pierdut plăcerea de a crea zarvă. Va trebui să-i educăm.

– Dar vreţi o răscoală în toată regula?

– Vreau să cadă capete, vreau ură profundă, vreau să ardem o stradă întreagă din temelii. O stradă cu case evreieşti. Vom crea panică şi resentimente. Domnul Fox va părea vinovatul, iar el va încerca să-i oprească, gândindu-se că asta vrem de la el şi va da greş. Ziarele vor da vina pe el, vor spune că el a fost cel care a încurajat situaţia asta; noi vom da vina pe el pentru că nu a reuşit să-i oprească. După ce

scăpăm de el, vom sări în ajutorul fundaţiilor evreieşti, îi vom ajuta să se pună pe picioare... Vor veni singuri la noi, Parrish. Vor cădea în plasa noastră!

– Minunat, zise celălalt bărbat. Pe ce dată vreţi să se întâmple, domnule Lee?

Sally se apropie şi mai mult de uşă ca să audă tot.

Chiar atunci, cineva îi acoperi gura şi o cuprinse de talie, ridicând-o de pe podea.

Se luptă, până ce observă că mâna care îi acoperea gura purta o mănuşă albă. Nu era Michelet – era unul dintre lachei. Brusc se lăsă moale, ca şi cum leşinase.

Speriat, băiatul îi dădu drumul. Sally se eliberă, îşi găsi echilibrul şi se întoarse către el.

– Ce crezi că faci? şuieră ea.

– Mă jucam şi eu cu tine...

Era un băiat voinic, cu un zâmbet şmecher şi o privire de cuceritor. Părea totuşi puţin neliniştit, văzând-o atât de furioasă.

– Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine? îi spuse ea, încet, ca să nu o audă cei doi bărbaţi din bibliotecă.

Atunci observă expresia nedumerită de pe faţa lui şi îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

– Dar tu cine eşti? întrebă el. Să nu-mi spui că eşti servitoare, că nu te cred. Ce cauţi aici?

Sally se comportase ca o doamnă: reacţionase aşa cum se cuvenea să reacţioneze o persoană cu clasă într-o astfel de situaţie. I se păruse normal ca orice fată să reacţioneze la fel. Totuşi, îşi aduse imediat aminte de felul în care o priveau bărbaţii când o credeau o servitoare şi îşi dădu seama că o adevărată servitoare nu şi-ar fi permis să se arate furioasă şi indignată. Ar fi trebuit să se controleze.

Însă de îndată ce îşi dădu seama de ce făcuse, se gândi la un mod de a întoarce situaţia în favoarea ei. Dar pentru asta trebuia să să mişte repede; să nu îi lase timp de gândire.

Îi duse degetul la gură, făcându-i semn să tacă, aruncă o privire în jur şi îl conduse în sufragerie.

Intrigat, exact cum se aştepta şi Sally să fie, o urmă. Închise uşa în urma lor, se uită prin cameră, după care îi şopti:

– Cum te cheamă? John?

– John este celălalt lacheu. Eu sunt Alfred. Dar...

– Ascultă-mă, Alfred, am nevoie de ajutorul tău. Ai dreptate – nu sunt o simplă servitoare. Sunt aici pentru verişoara mea...

Stăteau aproape unul de celălalt; Sally încercă să pară drăguţă şi disperată. Băiatul încă părea neîncrezător, dar şi curios şi fericit să stea atât de aproape de o fată frumoasă, care dorea să i se destăinuie.

– Verişoara ta?

– Da. Lucy. O ştii – a fost nevoită să plece din cauza francezului ăla – un...

Băiatul înţelese.

– Valetul! zise el. Ah.

– Da, un porc, continuă ea. Mi-a povestit tot. I-a promis că o ia de soţie, că o să aibă grijă de ea. Cât a mai plâns biata mea mamă – mătuşa lui Lucy. Ne avem ca două surori. I-am jurat să mă răzbun pe boul ăla. Aşa că... Nimeni nu trebuie să ştie. Mai ales el.

– Şi ce ai de gând să faci?

– Nu ştiu încă. Găsesc eu ceva. O să-l distrug. Era o fată atât de bună... Iar el a terminat-o, săraca nu mai găseşte nici un loc de muncă...

Băiatul încercă să o consoleze. Nu-l prea duce capul – se gândi ea – e îngâmfat, încrezut, ca toţi lacheii, bucuros să-şi etaleze pieptul voluminos şi picioarele musculoase – dar părea totuşi un băiat sufletist. Şi ştia prea bine ce soartă avea o servitoare fără referinţe.

– Alfred, te rog, pot să am încredere în tine? Nu am cui să mă destăinui aici...

– Sigur, spuse el. Poţi conta pe mine. Oricum nu pot să-l sufăr pe papagalul ăla franţuz. Nimeni nu-l are la suflet. Un tăntălău. Ni s-a părut tuturor că te dădeai bine pe lângă el...

– Asta şi încerc să fac! Vreau să-l prind în plasă, înţelegi? Vreau să-l prind şi să-l fac să plătească. Sper că nu te superi pe mine că ţi-am spus toate astea, Alfred. Nu vreau să-ţi fac probleme.

– Nu-i nimic. Am să te ajut. Ceilalţi mai vorbesc despre tine – în bucătărie. Nu pari servitoare – eşti prea manierată. Ai fost cameristă, nu-i aşa? Mă gândeam eu. Acum e totul limpede. Dacă nu vrei să sari în ochi, trebuie să pari mai de-a noastră. Mai râzi şi tu din când în când. Şi n-o să mai pari aşa la nelalocul tău. Nici nu *semeni* cu *verişoara* ta...

– Ea seamănă cu tatăl ei. Oh, Alfred, îţi sunt atât de recunoscătoare.

Îi puse mâna pe piept, dar doar pentru un moment. Băiatul se simţi foarte mândru de el.

– El unde e acum? întrebă ea. Domnul Michelet.

– Sus, cu secretarul. La al doilea etaj. Acolo stă stăpânul mai toată ziua. Iar personalul stăpânului are camerele tot acolo. Chiar lângă lift.

– Cine face curat acolo? Servitorii casei sau tot domnul Michelet, ca în pivniţă?

– Cine ţi-a zis de pivniţă?

Cugetă puţin:

– Am văzut uşa deschisă din bibliotecă când i-am servit ieri ceaiul stăpânului. Am întrebat-o pe Eliza.

– Ah... Nu, e adevărat că el face curat în pivniţă, dar nu şi la etaj. Asta e treaba noastră. Ce ai de gând să-i faci?

– Nu ştiu. Mai întâi de toate trebuie să mă apropii de el, să-i câştig atenţia, să-l fac să creadă că mă seduce şi pe mine cum a sedus-o pe Lucy. Trebuie să aflu – of, tot, cum îl ajută pe stăpân, când are timp liber, ce-i place să mănânce... orice. Alfred, să ştii că am încredere în tine – nu mă lăsa la greu, nu-i aşa?

Băiatul o privi demn, încrezător şi semeţ. Apoi îi făcu cu ochiul.

– Las' pe mine, zise el.

Apoi, înainte să plece, Sally făcu ceva ce nu ar fi crezut în viaţa ei că ar putea să facă: se ridică pe vârfuri şi îl pupă pe obraz. Nu fu decât un pupic scurt, rapid, dar păru să îl bucure nespus pe băiat, iar pe Sally nu o costă nimic. De fapt, asta ar fi putut foarte bine să o ajute pe Harriet.

– Mami! Mami!

Harriet era mâhnită. Rebecca încercă să o ia în braţe, dar Harriet se feri şi se aruncă pe covorul tocit. Încă de când se trezise cu o zi înainte şi nu-şi văzuse mama pe nicăieri, trecuse prin crize de furie necontrolată şi plânsete, suspine şi teamă. Dacă nu ar fi plouat, Rebecca ar fi plimbat-o în grădina din spatele casei, unde Morris Katz improvizase un leagăn pentru Leah dintr-o scândură şi puţină sfoară. Dar plouase încontinuu.

Rebecca îi cântase, îi desenase, se jucase cu căţeluşul de lemn, încercase să o ia în braţe, să o pună în pat când aţipise în sfârşit, încercase să îi dea de mâncare, să îi dea de băut: dar furia şi tristeţea lui Harriet erau de necontrolat.

– N-am mai auzit un copil să plângă chiar asa! zise Leah cu admiraţie. Are plămâni de soprană!

– Şi eu ce să-i fac? întrebă Rebecca neajutorată.

– Fă ca ea, îi răspunse Leah.

– Să ştii că îmi vine şi mie să plâng. Sally mi-a încredinţat-o ca să am grijă de ea, iar eu nu pot decât să o fac să plângă. Ce zgomot...

Auziră pe cineva vorbind pe hol, iar domnul Katz intră în cameră. Era ciudat să vină acasă în plină zi.

Dar iată că era acolo şi nici măcar nu îşi dăduse şorţul jos. Vocea lui caldă umplu camera – iar Harriet se opri din plâns.

Se uită în sus, cu faţa plină de lacrimi, la bărbatul acela bărbos, cu mustaţă deasă, cu şorţul lui murdar, iar el o văzu cât de supărată şi tristă era şi o luă imediat în braţe.

Prea uimită ca să încerce să protesteze, se uită lung la el în timp ce ieşeau tot felul de cuvinte de pe buzele acoperite de mustaţa deasă. Era preocupat de ceva: se vedea în ochii lui. Dar era un bărbat puternic, care o făcea să se simtă în siguranţă: se vedea în braţele lui puternice şi în vocea lui joasă.

Bărbatul tăcu şi o privi. Speriată şi mâhnită, cu ochii încă înlăcrimaţi, fetiţa se întrebă unde îi dispăruse gura şi îi ridică mustaţa ca să se convingă că era încă acolo.

Găsi un zâmbet sub mustaţa lui. Ce surpriză! Îşi ridică privirea, nesigură şi văzu licărirea din ochii lui. Îi zâmbi şi ea. Nu se putea abţine.

– Eh, *bubeleh!* Ce tăcere profundă! spuse bărbatul acela mare în idiş.

Harriet se sprijini pe pieptul lui.

Oftă şi suspină adânc şi îşi duse degetul mare în gură. Îl privi admirativ.

– Ia te uită! zise doamna Katz. Păi, e frumos? Leah şi Rebecca au încercat ieri şi azi toată ziua să o calmeze, să o facă să nu mai plângă, şi vine el, o lasă să se joace cu mustăţile lui şi tace imediat din gură.

– N-avem încotro, Rebecca, spuse Leah. Trebuie să ne lăsăm barbă. Dar tată, ce s-a întâmplat? Cum de ai venit aşa devreme acasă?

– Probleme, zise Morris Katz. Băiatul lui Isaac Feinberg a fost atacat de nişte bătăuşi ieri, în Mile End. I-au lipit un bilet pe haină. Scria: Fără evrei. Până şi pe sinagogă au inscripţionat un slogan – nici măcar nu sunt în stare să scrie corect „evrei". Scriu „evei". Cineva a aruncat cu o cărămidă în fereastra casei lui Bloom, brutarul... Nu vreau să ieşi singură din casă până nu se calmează spiritele, bine?

– Adică – Morris, crezi că este vorba despre un pogrom? Ce vrei să spui? Cât de grav e?

– Încă nu ştiu! Pur şi simplu nu mă simt în largul meu, atât. Dacă Goldberg ar putea umbla liniştit pe stradă, poate că ar aduna toţi evreii, să stăm la un loc. Acum, fiecare e pentru el. Dar Reuben Singer mi-a spus că l-a văzut aseară – şi nu oriunde, ci tocmai la una dintre reuniunile lui Arnold Fox...

– Omul ăsta nu e întreg la cap, zise hotărâtă doamna Katz. Nu e mai breaz decât nebunii ăia de la Hibbat Zion[1]. Sunt peste tot, tot timpul pun câte ceva la cale. Tu nu i-ai auzit vorbind?

Hibbat Zion era o mişcare iniţiată de evreii care voiau să se întoarcă în Ţara Sfântă. Morris Katz flutură din mâini nepăsător.

– Normal că ştiu ce spun! Tu crezi că pe mine nu mă interesează ce spune lumea? Şi să ştii că mie nu mi se par nebunii ideile lor. De fapt, ştiu foarte bine ce spun.

– Goldberg ar şti mai bine ce să facă. El nu şi-ar pierde timpul cu ei.

---

[1] Hibbat Zion – mişcare pro-evreiască, iniţiată în 1880, care milita pentru dezvoltarea vieţii evreieşti în Palestina. (n.tr.)

– Mai devreme era nebun, acum zici că ştie mai multe decât mine! Hotărăşte-te! Oricum, n-ai dreptate. Poate că n-ar fi de acord cu ei, dar mai întâi i-ar asculta să vadă ce au de spus. Voi asta nu înţelegeţi despre el...

– Voi? Care voi? Auzi la el! Soţia lui e voi!

– Oh, am treabă, spuse Morris Katz. Trebuie să mă duc la magazin. Rebecca – ia copilul. Nu uita ce ţi-am zis – să nu ieşi singură din casă. Să închizi uşa.

Îşi îmbrăţişă soţia şi fiica mai călduros ca de obicei şi plecă grăbit. Harriet nu îşi dădu seama că fusese mutată în braţele altcuiva. Rebecca se aşeză, minunându-se de cât de uşoară şi delicată era acea creatură, care cu doar câteva minute mai devreme ţipase cât o ţinuseră plămânii. Copila era obosită. Se visa acasă, în Orchard House şi erau toţi cu ea, unchiul Webster, Sarah-Jane, Jim, Bruin şi mămica ei, în timp ce ea le ordona să nu o mai lase niciodată singură.

Asemenea multor alţi imigranţi evrei, Morris Katz aparţinea unei *chevra:* o organizaţie religioasă, nu tocmai o sinagogă, dar mai mare totuşi decât un club, unde se ţineau slujbe, unde oamenii discutau liber, unde săracii puteau să vină să se spele în fântâna Talmud, înţelepciunea colectivă a evreilor, după o zi de muncă obositoare. Pentru mulţi imigranţi, *chevra* reprezenta o legătură cu trecutul, societatea sau prietenii din oraşul sau din satul din care proveneau şi se agăţau de acest tărâm ciudat ca de ceva familiar.

Când Morris Katz vizită *chevra* în acea seară, îşi dădu seama că soţia sa avusese dreptate în legătură cu Hibbat Zion, căci dădu de un tânăr evreu rus, palid, pe care nu îl mai văzuse până atunci.

– Fraţilor, spuse el cu un glas în care se simţeau emoţia şi devotamentul, ce se întâmplă în Europa? Vreţi să vă spun eu? Fiecare naţiune devine conştientă de sine – începe să-şi dea seama cine şi ce este – făcând asta, îi înlătură pe cei care nu fac parte din ea. Rusia ne dă afară din Rusia – Germania nu ne vrea în Germania – Polonia de-abia aşteaptă să plecăm din Polonia.

– Dar nu suntem şi noi o naţiune? Nu face parte fiecare evreu dintr-o naţiune – una fără ţară?

Această întrebare fusese pusă în nenumărate rânduri, iar mulţi dintre cei care participau şi la această reuniune dezbătuseră problema îndelung. Dar tânărul continuă:

– Eu vă spun că există într-adevăr o naţiune a evreilor şi există de asemenea o ţară a noastră, pe care ne-a lăsat-o Domnul – pe care i-a dat-o lui Avraam, care i-a dat-o lui Isaac – da, mă refer la Israel!

Nu era prima oară când Morris Katz auzea această ipoteză, care devenise de altfel foarte populară mai ales printre evreii din Europa de Est. Iar în ciuda a ceea ce îi spusese soţiei sale, nu ştia prea bine ce să creadă despre povestea asta. Tocmai de aceea îi plăcea să asculte argumente.

– Dar... Ne-am făcut un rost aici, spuse unul dintre bărbaţi. Avem afaceri şi case. Ce să facem în Israel? Eu nu sunt fermier...

– Nu, oaspetele nostru are dreptate, zise un altul. Chiar dacă te naşti şi mori aici, niciodată nu ne vor considera englezi – vom fi întâi de toate nişte evrei – nişte străini...

– La fel ca în Germania...

– E la fel peste tot!

– Staţi puţin! Staţi puţin! începu un altul. Fiecare naţiune are o limbă a ei, nu-i aşa? E unul dintre aspectele care defineşte o naţiune. Deci ce limbă ar trebui să vorbească această naţiune a noastră evreiască? Idiş? Germană? Polonă?

– Ebraică, zise tânărul.

Unii îl aprobară, alţii îi refuzară ideea, toţi vorbind în acelaşi timp. Morris Katz încercă să asculte toate părerile, vizibil preocupat. Ştia că Dan Goldberg ar fi avut o mulţime de contraargumente; dar Goldberg nu era acolo, iar astfel de partizani înflăcăraţi precum acest tânăr erau din ce în ce mai influenţi.

Camera în care se aflau era mică şi întunecată. Venea o căldură sufocantă de la soba din colţ. Morris Katz venise cu gândul de a nu rămâne prea mult, aşa că tocmai se pregătea să plece când se auzi o bubuitură şi zgomot de sticlă spartă.

Nimeni nu mai scoase o vorbă. Nimeni nu mai mişcă. Pe jos, printre cioburi, era o cărămidă, pe care erau scrise cu cretă cuvintele: FĂRĂ EVEI.

După câteva momente, bărbaţii se mobilizară. Cei care erau mai aproape de geam, Morris Katz numărându-se printre ei, se ridicară şi se uitară pe fereastră, prin ploaia deasă. Peste stradă, sub un felinar, văzură doi tineri care le arătară un gest obscen şi fugiră râzând în hohote.

În timp ce doi dintre evrei se năpustiră spre uşă, în încercarea de a fugi să îi prindă, iar alţii începură să caute o mătură ca să măture cioburile, Morris Katz şi oaspetele îşi întâlniră privirile. Tânărul părea hotărât, speriat şi triumfător, toate în acelaşi timp.

– Deci? zise el. Lucrurile s-au pus în mişcare, Morris Katz. Va trebuie să iei o decizie. Eşti cu noi sau eşti împotriva noastră? De-acum înainte lucrurile vor merge din ce în ce mai prost. Vrei ca evreii să aibă o ţară? Sau vrei să dispară?

Morris Katz nu îi răspunse. Simţea că alegerea nu era atât de simplă. Nu îi plăceau aceste convingeri crude; şi-ar fi dorit, mai mult ca niciodată, ca Dan Goldberg să fie acolo, să îi facă să vadă adevărul.

Capitolul 24

Pagina din registru

Goldberg ţinu o conferinţă în aceeaşi seară, la etajul al patrulea al unui depozit de tutun din Wapping. Era un loc pe care îl mai folosise şi înainte; 20 de şilingi pentru paznicul de noapte şi gata. Nu avea decât să acopere ferestrele cu saci ca să nu se vadă luminile aprinse din stradă şi să aibă grijă să nu dea nimeni foc depozitului şi erau complet în siguranţă.

Veniseră atât Kid Mendel, gangsterul din Soho, cât şi Moishe Lipman, liderul bandelor de evrei din Bethnal Green; şi, părând cam nelalocul lor, tânărul rus de la Hibbat Zion, alături de mai mulţi reprezentanţi pentru diferite grupuri de evrei. Participau, de asemenea, la reuniune unii dintre cei mai importanţi socialişti, Reuben Singer şi Bill – erau în jur de douăzeci de bărbaţi, care se cercetau din priviri, aşteptând să audă ce avea Goldberg de spus. Toţi păreau preocupaţi, mai puţin Kid Mendel, care stătea relaxat pe un bax de tutun, curios să afle mai multe despre întreaga situaţie.

De îndată ce se instalară, Goldberg începu să le vorbească. Vorbi în engleză, traducând pe parcurs în idiş şi în rusă.

– Motivul pentru care v-am chemat în seara aceasta aici, domnilor, este pentru că trebuie să vedem cum vom lupta împotriva violenţei care va izbucni în sânul nostru. Ştim prea bine ce ne aşteaptă; ştim

deja de câteva săptămâni. Trebuie să stabilim ce e de făcut. Decizia noastră este hotărâtoare pentru viețile noastre.

– Uitați-vă acum la persoanele din jurul vostru; sunt oameni pe care îi cunoașteți, oameni pe care nu îi cunoașteți, oameni în care aveți încredere, iar alții cu care nu ați schimbat o vorbă niciodată. Avem atât capitaliști, cât și socialiști între noi. Unii vor ca evreii să meargă în Palestina, alții și-au făcut un rost în Londra. Singurul lucru pe care îl avem în comun este faptul că suntem evrei.

– Și tocmai acest lucru este acum cel mai important, pentru că din cauza asta suntem atacați. Sunt bucuros să văd că ați hotărât să treceți cu vederea, deocamdată, toate diferențele și să veniți la această întâlnire. Pentru început, vreau să vorbim despre ce se întâmplă în zonele fiecăruia. Apoi vom lua o hotărâre. Cine ar dori să înceapă? Domnule Mendel?

– Cu plăcere, Dan, zise Kid Mendel. Dar mai întâi, aș vrea să-ți adresez o întrebare. Nu suntem proști, toți știm că poliția a pus un preț pe capul tău. De unde știi că unul dintre noi nu te va trăda de îndată ce vom pleca de aici?

Goldberg zâmbi, cu o licărire în ochi.

– Știi că nici măcar nu m-am gândit la asta? îi răspunse el, dar nimeni nu îl crezu. Uite ce, Kid – dacă știi cine e cel care vrea să mă toarne, spune-i să plece, iar eu vă voi spune cum am de gând să-i dejoc planurile. Apoi îi putem spune să se întoarcă pentru a ne continua discuția.

Toți zâmbiră pe sub mustăți. Kid Mendel era foarte încântat. Îi dădu dreptate lui Goldberg.

– Foarte bine, zise el. Bănuiesc că nu am încotro decât să mă încred în frații mei evrei, chiar și în cei care respectă legea. Domnilor, în Soho se întâmplă în felul următor...

Sally era prea obosită ca să mai facă cercetări în acea noapte. Așa că rămase în pat, cu sforăitul Elizei pe fundal, trecând în revistă tot ce reușise să afle până atunci.

Se gândi mai întâi la povestea dintre ea şi lacheu. Ar fi trebuit să fie mai atentă, să nu se expună, să nu rişte să fie prinsă, dar dacă aveau să creadă că adevărata ei ţintă era Michelet, interesul ei pentru Tzaddik nu ar mai fi părut atât de suspect; la urma urmei, era doar o cale de a ajunge la Michelet. Chiar şi în urma acelei situaţii nedorite, reuşise să o scoată cumva la capăt, după câteva momente de panică.

Apoi era însuşi Michelet. De fiecare dată când îl vedea, îi veneau în minte cuvintele secretarului: Michelet făcuse închisoare pentru o infracţiune care avea legătură cu copii. Era bântuită de tot felul de imagini cu acei copii, sau cu ce i se putea întâmpla lui Harriet.

Se gândi apoi la secretar şi la birourile de la etajul al doilea. Acolo era următoarea ei destinaţie.

Mai era şi problema despre care îi auzise vorbind – cel mai urgent aspect dintre toate acele poveşti care trebuiau rezolvate cât de curând. Tzaddik plănuia să înceapă o răscoală, prin intermediul lui Parrish – un atac la adresa evreilor – să dezlănţuie multă sălbăticie şi ură... Simţi ca şi cum i se ducea pământul de sub picioare; şi nu avea cum să-l oprească.

Totuşi, ştia că răspunsul la toate întrebările era masa aceea inertă de carne, Tzaddik. Singura modalitate de a-l opri era să afle cine era el în realitate – sau cine mai era pe lângă cine pretindea că e; pentru asta trebuia să înţeleagă ce rol avea Harriet în toată acea încurcătură.

De ce tocmai ea, dintre toate femeile din Londra cu un copil mic, de ce tocmai ea? Era atât de secretos, protejat şi misterios, încât chiar şi atunci când îi ţinuse ceaşca de ceai la gură, nu reuşise să vadă nimic în spatele neajutorării sale. Iar faptul că întreaga rea-voinţă care o victimiza se trăgea dintr-o slăbiciune atât de infantilă era şi mai îngrozitor. *Din cel tare a ieşit dulceaţa...* Îşi aminti ghicitoarea lui Samson. Din tăcere a ieşit otrava. Din întuneric... din trecut.

Adormi.

Ploaia căzu necontenit peste Whitechapel, Spitalfields, Mile End şi Wapping. Canalele erau pline ochi; şanţurile erau înfundate şi dădeau pe-afară.

În cârciumi, în Societățiile Mecanice pentru Îmbunătățiri, în bucătării, saloane și restaurante, umbla vorba că situația avea să se înrăutățească.

Docheri fără loc de muncă, lucrători, muncitorii de la fabrica de bere, hamalii de la depozite sau de la tăbăcărie, săpătorii și restul muncitorilor: oricine se simțea trădat, părăsit, dat afară din casă sau de la serviciu... Oamenii lui Parrish se perindau printre ei, dându-le de băut, ascultându-i, lăsând alcoolul să-și facă efectul.

Evreii fac ce fac și se descurcă ei cumva, nu-i așa?

Au de toate...

Sunt buni la afaceri.

Boli. Împrăștie boli... Femeile lor sunt putrezite pe dinăuntru.

Vin din ce în ce mai mulți, pe fiecare vas...

Dacă e să te plimbi pe Brick Lane, de-abia dacă mai vezi un englez veritabil. Strada Hanbury – Strada Fashion – peste tot e la fel; Străzile Flower și Dean...

Povestea aia din Ungaria – a fost peste tot în ziare – au furat o fetiță creștină și au omorât-o ca să-i folosească sângele în ritualurile lor. E adevărat – martori – au dat mărturie...

Și în Germania s-a întâmplat ceva asemănător.

Copii creștini? Și i-au omorât?

S-a dovedit de fiecare dată...

Pe Strada Montagu stă o evreică cu un copil furat.

Pleacă...

Ba da! Nici evreică, nici... Nu e blondă...

– Strada Montagu? întrebă Parrish. Era într-un bar din Whitechapel Road – un loc decorat cu lemn de mahon, alamă lustruită, oglinzi sclipitoare și bufetiere tapisate, comode. Fumul de țigară era gros, iar Parrish făcea cinste cu băuturi.

– Aha, bolborosi informatorul său, amețit după opt halbe de bere.

– Și ai văzut copilul? Ce e – băiat sau fată?

– L-a văzut nevastă-mea. E o fetiță. Plânge încontinuu. De-aia credem că au furat-o.

– Soția ta își cunoaște bine vecinii?

– Păi, cred şi eu. Acolo s-a născut. Înainte să vină evreii ăştia blestemaţi. Tocmai ce era prin zonă ieri când a auzit-o pe-asta mică ţipând cât o ţineau plămânii – o casă frumoasă, vopsită, cu perdele curate – tre' să aibă bani, nu-i aşa? Au din ce trăi, mă înţelegeţi?

– Presupun că o duc foarte bine, zise domnul Parrish. Mai spune-mi despre copil.

– A, da. Păi, după ce a auzit toate orăcăielile astea, s-a uitat pe geam şi a văzut-o – o ţâncă drăguţă, cu păr blond şi se chinuia să scape de evreica aia care stă cu ea. După ce a zărit-o pe nevastă-mea, fata a luat-o pe cea mică şi au plecat din faţa geamului. Aşa că nevastă-mea crede că e furată. Normal că nu ştia despre treaba asta cu sângele... Deci e adevărat?

– Nu m-aş mira. La ce număr e casa asta?

– Să ştiţi că asta nu ştiu. E o casă îngrijită. Cu flori la geam. Se cred mai buni decât noi restul... Nu pot să-i sufăr. Băiete, mai dă-mi o bere...

În timp ce restul bărbaţilor se pregăteau să plece de la depozitul de tutun, Goldberg îi rugă pe Kid Mendel şi pe Moishe Lipman să mai rămână. Rămase şi Bill. De îndată ce se văzură singuri, Goldberg le oferi câte o ţigară şi le spuse:

– Domnilor, mai avem o problemă. N-am vrut să vorbesc despre asta în timpul reuniunii; mă interesează doar părerile dumneavoastră.

Cei doi lideri nu spuseră nimic. Erau foarte diferiţi; sofisticatul şi elegantul Mendel, cu un început de chelie, era îmbrăcat foarte bine, părea un prinţ în vacanţă, în timp ce Moishe Lipman, care fusese boxer în tinereţile sale, ar fi putut oricând să dea o probă pentru rolul monstrului lui Frankenstein la o companie de teatru locală.

Cei doi bărbaţi se cunoşteau între ei; se respectau între ei, dar exista şi un anumit procent de neîncredere. Uitându-se la ei, Bill se minună de personalitatea magnetică a lui Goldberg, care reuşea să atragă aceste două extreme la un loc.

– Deci? întrebă Lipman dur, după ce se aşezară din nou.

Mendel suflă un fum peste lumânare, iar focul străluci în întuneric.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el înainte ca Goldberg să apuce să răspundă. Este vorba despre femeia aceea.

Lipman își mută privirea dinspre Goldberg, spre rivalul său.

– Ce femeie? Are vreo legătură cu discuția noastră de mai devreme?

– Da, răspunse Goldberg. Ea este singura persoană care îl poate distruge pe Tzaddik.... Le povesti în câteva cuvinte despre Sally și Harriet. Mă tem că s-a pus singură într-o situație extrem de delicată. Vreau să supravegheze cineva casa; la cel mai mic semn că ceva nu e în regulă, intrăm peste ei. Deocamdată e în siguranță, dar vreau totuși să o păzim. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Tăcere. Kid Mendel ridică din sprâncene; Moishe Lipman se încruntă.

– Asta va costa cam scump, zise el după câteva secunde. Ce rost are?

– Pentru că mama acelui copil este singura modalitate de a ajunge la Tzaddik. Dacă pun mâna pe copil, pierdem tot; va fi mai puternic ca oricând, pentru că deghizarea mamei va fi dată în vileag. În orice caz, mă tem de ce e mai rău.

– Sângele copilei? zise Mendel, dar nu era tocmai o întrebare.

Se referea la vechea poveste împotriva evreilor, cum că foloseau sângele copiilor creștini în ritualurile lor.

Goldberg încuviință.

– Crezi că ar fi în stare să facă asta și să dea vina pe evrei? întrebă Lipman. Dar de ce...

Nu-și mai termină întrebarea pentru că auziră pași afară și bătăi la ușă. Lipman sări în picioare, pregătit de bătaie; Mendel se întoarse elegant și curios să-l privească. Dar primul care sărise în picioare, fiind chiar mai rapid decât Bill, fusese Goldberg, ducându-și mâna în buzunar.

Bill deschise ușa și îl văzură pe Reuben Singer, care căzu în genunchi, fără răsuflare.

– Fetița – au luat-o...

Goldberg se duse repede la el. Tânărul avea o buză spartă, sângera și un ochi vânăt.

– Niște bătăuși – nu, nu polițiști – nici un mandat, nimic – șeful lor era un bărbat scund, un anumit Parrish – Rebecca și-a dat seama

de ce veniseră şi a încercat să fugă cu copila prin uşa din spate – dar erau mai mulţi tipi şi în grădină – iar domnul Katz... Îşi trase răsuflarea. E inconştient, reuşi el să spună. L-au bătut cu nişte bastoane. Şi pe el, şi pe Rebecca. Cred că i-au rupt mâna. Dar au reuşit să plece cu cea mică...

– Bine, Dan, zise Mendel. Eşti cu noi, Moishe?

Trăsăturile dure ale lui Lipman se transformară într-o privire încruntată.

– N-am să-i las să rănească copii, spuse el. Evrei sau nu, barbari nu contează. Spune-ne ce să facem, Dan!

Goldberg se hotărî repede:

– Sunt trei locuri în care ar fi putut să o ducă: casa din Fournier Square, locuinţa lui Parrish de pe Telegraph Road, Clapham, sau casa pe care a pus stăpânire în Twickenham. Moishe – ia câţiva băieţi cu tine şi mergeţi la Fournier Square. Kid, tu du-te în Twickenham. Orchard House – o casă mare lângă lac. Eu mă duc în Clapham.

– Şi ce facem? zise Mendel.

– Staţi la pândă. Fii cu ochii pe ei. Dacă o vedeţi, intraţi peste ei şi luaţi-o.

– Ai văzut vreodată o răpire? întrebă Lipman. S-ar putea să o rănim.

– Contează pe noi, spuse Mendel.

– Avem nevoie de un loc de contact, zise Goldberg. Acum că există un mandat pe numele meu, casa mea din Soho e supravegheată. Aveţi vreo sugestie?

– Am un telefon, răspunse Mendel. Numărul e 4214. O să am grijă să fie un om acolo douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sună-mă de îndată ce poţi când se deschide centrala telefonică la ora nouă, iar el îmi va da de ştire.

– Foarte bine, spuse Goldberg, pe când cei doi bărbaţi se pregăteau să plece. Ai înţeles, Reuben? Trebuie să ai grijă de doamna Katz şi de restul. Hai, să mergem...

Plecă, coborând scările în grabă, ieşind în ploaia măruntă, cu Bill în spatele lui.

Harriet rămase foarte nemişcată. Era sigur un cal, îl auzea clar, stătea pe ceva rece şi neted, ca banca din trăsura pe care o luase cu mama ei.

Nişte bărbaţi vorbeau lângă ea. Era întuneric. Mama ei îi spusese să fie curajoasă, aşa că încerca să fie curajoasă, aşa cum fusese mămica ei în junglă, înconjurată de maimuţe rele.

Rebecca nu mai era cu ea. Brusc, ar fi vrut să o aibă pe Rebecca lângă ea. Dar bărbaţii nu au lăsat-o pe Rebecca să vină cu ea, au lovit-o. Îl loviseră şi pe domnul Katz.

Era frig. Începu să îşi sugă degetul, dar nu plânse. Trebuia să rămână nemişcată.

Sally se trezi brusc dintr-un vis ciudat şi înspăimântător; îşi muşcă buzele în întuneric. Eliza dormea, răsuflând greu, iar un ceas bătu ora unu undeva departe.

Nu era un semn bun. Nu mai putea dormi; se trezise prea brusc, în felul acela în care ştia că nu avea să o mai ia somnul timp de multe ore.

Ei bine, de data aceasta îşi ştia locaţia: birourile de la etajul al doilea. Nu avea cum să nu fie ceva incriminator acolo, doar de l-ar găsi.

Se dădu jos din pat, începând să tremure de frig de îndată ce puse picioarele pe podeaua rece şi îşi căută şosetele. Se opri un moment, după care duse mâna în coş şi apucă pistolul rece.

Era foarte tentată. O să îl ţină în buzunar; nu avea de gând să-l folosească, bineînţeles, dar voia să se simtă mai în siguranţă...

Era greoi şi atârna într-o parte. Pe scări, la jumătatea drumului, şi-ar fi dorit să nu-l fi luat cu ea. Dar acum îl avea. Când deschise uşa care dădea la etajul al doilea, pistolul se lovi de uşă, iar ea rămase nemişcată aproape un minut, neîndrăznind nici măcar să respire.

Dar nu se întâmplă nimic, aşa că merse mai departe. Lumina din faţa camerei lui Tzaddik, de la etajul de mai jos răzbea până la etajul al doilea, aşa că zări balustrada şi contururile uşilor. Merse pe vârfuri pe pardoseala de linoleum, până la uşa din faţă, unde ştia că era biroul secretarului.

Avea oare să se deschidă uşa? Da.

Îi încolți un gând înfiorător în minte: „să stea oare maimuța la acel etaj? Sau dormea cu Tzaddik?

Nu te gândi la asta acum. Aruncă o privire în jur. Repede, dar fii cu băgare de seamă."

Obloanele erau trase, iar lumina difuză de la felinarul de pe stradă intra prin ferestrele udate de ploaie – suficient cât să vadă rafturi în spatele biroului, iar pe ele, niște forme cunoscute: registre. Poate va avea în sfârșit un dram de noroc și să găsească ceva ce ar fi putut să înțeleagă. Să aprindă oare o lumânare?

Pistolul îi dădea încredere în ea; în cel mai rău caz, putea să scape cumva. Aprinse lumânarea din sfeșnic, îl puse pe birou și luă primul registru de pe raft.

Părea să fie o serie de chitanțe de plată pentru servitori: nimic neobișnuit sau nelalocul lui. Îl răsfoi repede, după care îl puse la loc. Următorul era în legătură cu diferite acțiuni; era evident că activitatea lui Tzaddik era variată, iar organizarea afacerilor era foarte eficientă. Dar, din nou, nu găsi nimic compromițător pentru un gentleman bogat. Îl puse la loc și luă un altul.

Răsfoi alte cinci și nu găsi decât tot felul de dosare – foarte bine păstrate – al unei afaceri profitabile de import și export. Apoi, în cel de-al optulea, găsi ceva.

Păreau a fi date despre diferite plăți primite de la mai multe surse. Cantitățile de bani variau și erau în diferite valute; dar una dintre ele făcea referire la plăți săptămânale de două sute de lire sterline. Ceva îi atrase atenția la acea sumă, dar nu își dădu seama ce era până nu observă că fiecare înregistrare era trecută sub o anumită literă. Cea la care se uita ea era trecută cu litera P.

Parrish.

Erau banii despre care îi spusese Goldberg – banii pe care Parrish îi strângea de la casele de pariuri și de la bordelurile din West End, banii pe care îi produceau acele sărmane fete care veneau pe vasele cu imigranți. Iar Goldberg avea în posesia lui cartea în care Parrish notase intrările săptămânale totale! Dacă se potriveau...

Dacă se potriveau, Tzaddik era la mâna lor.

Găsi o foarfecă în sertar şi începu să taie pagina cu mare băgare de seamă, ca să nu se observe lipsa. Oricum, aveau să îşi dea seama în curând – dar orice detaliu era de ajutor.

Apoi puse registrul la loc şi răsuflă uşurată. Împături foaia şi se gândi că ar fi fost mai în siguranţă să o îndese în şosetă.

Pat?

Ezită. Tocmai făcuse o descoperire importantă, dar poate că ar fi trebuit să forţeze lucrurile şi mai departe. Îi venea greu, dar îi era la fel de greu să stea departe de Harriet şi să înfrunte această situaţie. Iar durerea din sufletul ei când se gândea la Tzaddik... Nu, nu putea renunţa.

Ieşi din birou, cu inima cât un purice, şi coborî scările până în camera lui Michelet. Acolo ezită din nou, asemenea unui înotător pus faţă în faţă cu un râu care ştia că e rece, adânc şi periculos.

Dar cu cât aştepta mai mult, cu atât mai greu avea să îi fie. Înghiţi în sec, puse mâna pe clanţă şi intră în cameră.

În timp ce trăsura traversa Blackfriars Bridge, Bill îl întrebă:

– De ce mergem în Clapham, domnule G.? Nu credeţi că e normal să vrea să o ducă imediat şefului lui?

– La cum îl cunosc eu pe Parrish, nu. O să vrea să negocieze. La naiba, Bill, e numai vina mea. Ar fi trebuit să mă mişc mai repede.

Se uită pe fereastră, încercând să zărească ceva prin ploaia abundentă. Nu era trafic; vreo două trăsuri se îndreptau spre nord, către pieţele mai mari, o altă birjă întârziată, un poliţist îmbrăcat într-o pelerină de ploaie.

– Fii atent la mine, zise Goldberg. O să opresc trăsura în Lambeth. Vreau să te duci şi să-mi aduni cât mai mulţi tovarăşi de-ai tăi irlandezi şi să vii cu ei în Clapham. Băieţii ăştia despre care îmi vorbeşti mereu – bătăuşi buni, da?

– Cei mai buni, răspunse Bill.

– Vezi să-i ducă şi mintea. Ascultă-mă: între casele de pe Telegraph Road e o alee mică – o alee care duce în grădinile caselor faţă în faţă cu casa lui Parrish. Te aştept acolo. Ai grijă să nu vă urmărească nimeni. Până ajungi tu, eu voi avea un plan.

– Pot să le promit o încăierare?

– Dacă Parrish e acolo, da, vom avea o bătaie. Birjar!

Trase paravanul din spatele lui şi îi spuse birjarului să oprească. Bill zări spitalul Bethlehem.

– Bedlam, spuse el. Ne vedem mai încolo, domnule G.

Sări din trăsură şi dispăru în întuneric. Trăsura îşi continuă drumul spre Clapham.

Harriet nu plânsese nici măcar o dată. Bărbatul de lângă ea era rău. Ţipase la ceilalţi bărbaţi şi îi obligase să se dea jos din trăsură şi să deschidă ceva, după care o luă în braţe, dar nu prea bine, aşa că o cam durea. Încercă să se aşeze mai bine în braţele lui, dar bărbatul o ţinea prea strâns. Micuţa se chinui şi mai tare, iar el o zgâlţâi puţin şi o certă. Simţi că îi venea să plângă, dar se abţinu, îşi încleştă buzele şi închise ochişorii.

Intrară undeva, urcară nişte scări, acum deschiseră o uşă. Bărbatul o puse pe pat. Era întuneric, foarte, foarte întuneric. Bărbatul se răsti la altcineva, iar uşa se închise în urma lor, lăsând-o pe întuneric.

Nu ştiau ce să-i facă. Nu ştia să facă nimic. Nici măcar nu îi dăduseră jos cizmuliţele.

Apoi ştiu ce urma să se întâmple, căci nu putu să se abţină, iar lichidul cald îi udă lenjeria, rochiţa, haina şi patul; îşi dădu seama că nimeni nu va veni să o spele, că nu avea în ce să o schimbe, că nu avea să îi sară nimeni în ajutor, că rămăsese singură în întuneric pentru totdeauna şi totul se întâmplase pentru că mămica o pierduse.

În cele din urmă, cu un scâncet neauzit, începu să plângă.

Michelet o mângâie pe păr. Îşi dăduse cu puţină apă de colonie pe mâini, gât, piept şi braţe, iar mirosul acela dulceag îi întoarse stomacul pe dos. Iar săruturile lui pătimaşe îi făceau greaţă.

– E treaz? şopti ea. De-asta trebuie să vorbim în şoaptă?

– Are un somn uşor. Doctorul îi dă somnifere, dar nu reuşeşte să doarmă mai mult de câteva ore. Are dureri mari de spate. Iar maimuţa nu stă locului... Dar nu te mai gândi la el, Louisa.

– Bietul om. Nu mă pot abține. Cum se îmbracă? Cum se spală?

– Eu fac totul pentru el. Tot. Mai e un servitor care mă ajută să-l ridic, dar în rest eu mă ocup de el.

– Cum a rămas așa paralizat?

– De ce mă întrebi asta? Nu te mai gândi la el, Louisa! Eu nu sunt paralizat. Și nici tu. Uite cât de frumoasă e pielea ta la lumina lumânării... Lasă-mă, lasă-mă să-ți sărut mâna ta frumoasă...

Un tremur continuu, asemenea zgomotului înăbușit al unei tobe, bătu în corpul lui Sally. Era misterul pe care venise să îl caute; secretul pe care voia să-l descopere. Încerca să riposteze împotriva suspiciunilor care îi veneau acum în minte – teama cu care trăise tot timpul în suflet, dar pe care nu vrusese să o înfrunte... Era de parcă ar fi gonit într-un tren fără șofer. Atinsese o manetă, locomotiva pornise și nu știa care era frâna, iar acum că trenul era în mișcare simțea nevoia disperată să tragă mai multe manete, să meargă mai repede, drept în față, pentru că și un accident ar fi de preferat în locul acestui drum neajutorat și fără destinație...

Michelet se uită pierdut la ea. Își dădu seama pentru prima oară că se băgase singură în gura lupului, căci bărbatul acela era nebun. Începu să se întrebe dacă ar fi putut să ajungă la pistol dacă ar fi avut nevoie de el; unde îl pusese? Nu ajungea la el...

Iar apoi se auzi din camera alăturată vocea lui Tzaddik.

– Michelet, vino la mine, rosti vocea aceea groasă.

Michelet se cutremură și se îndepărtă de Sally, încercând să își vină în fire. Se ridică, se frecă la ochi, își puse halatul pe el și deschise ușa care despărțea cele două camere.

Sally rămase nemișcată, ascultându-l pe Tzaddik:

– Nu pot dormi, Michelet. Aprinde-mi o țigară și adu-mi un pahar de coniac.

Se auziră pașii lui Michelet în cameră. Aprinse un chibrit, iar Sally văzu pe sub ușă lumina de la lampă; îl auzi cum aprinse un alt chibrit pentru țigară; apoi ieși din cameră și se duse după coniac.

Acum era momentul.

Îşi căută pistolul prin buzunare. Îşi lăsă haina pe umeri şi se ridică. Tremurând din toate încheieturile, cu inima cât un purice, intră pe uşă în camera lui Tzaddik.

Era o cameră mare, opulentă. Patul era imens, fortificat cu o structură de fier, de-o parte şi de cealaltă parte până la tăblie. Erau mai multe mânere suspendate pe structură, iar maimuţa stătea în colţ, privind-o pierdută.

Tzaddik-ul stătea întins pe spate, învelit cu o cuvertură de mătase, iar capul lui mare era întors către ea. Văzu în ochii lui care străluceau în lumina lămpii aceleaşi gânduri care îi treceau şi ei prin minte.

Bărbatul nu zise nimic în timp ce ea se apropie de el. Maimuţa scrâşni uşor din dinţi. Simţi mireasma fumului de ţigară din scrumieră şi trase un fum, după care se mai calmă puţin.

El o privea neajutorat.

Toate acele gânduri o luară pe sus, învârtindu-se în capul ei; trenul mergea din ce în ce mai repede, inert, la fel de pierdut ca ea. Se aplecă şi trase cuvertura de mătase, păturile, cearşaful, până văzu pieptul lui mare, nemişcat, sub cămaşa de noapte. Nici acum bărbatul nu spuse nimic. O privi neîncetat.

Îi desfăcu nasturii cămăşii până la talie. Începu din nou să tremure, aşa că îşi încleştă mâinile şi închise ochii, de parcă ar fi cerut binecuvântarea cerurilor pentru ceea ce urma să facă.

Apoi îi deschise cămaşa. Toată carnea palidă de pe el era atât de inertă, de parcă nici nu ar fi fost om. Se forţă să se uite – şi văzu, văzu mica cicatrice care provocase totul, din cauza căreia se abătuse toată acea suferinţă pe capul ei...

O gaură de glonţ, chiar sub capul pieptului. O cicatrice mică. O rană făcută de mâna ei.

– Ah Ling, şopti Sally.

I se înmuiară picioarele, se simţi atât de slăbită, ca şi cum cineva îi supsese tot sângele din corp. Se sprijini de rama de fier, iar pentru un moment, cei doi ar fi putut trece drept un pacient şi asistenta lui blajină.

Maimuţa îi privea, fumul de ţigară se risipea...

„Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Ochii lui – acei ochi pe jumătate asiatici – mâinile acelea mari, cu pistrui şi păr blond – vocea lui – opiul şi domnul Beech – nu am vrut să mă gândesc la asta, nu am putut, nu am vrut..."

– Am crezut că ai murit, zise ea cu o voce pierdută. Am crezut că te-am omorât. În noaptea acea, în trăsură, în docurile de la East India... Totul timpul ăsta ai fost în viaţă?

– Asta numeşti tu a fi în viaţă? întrebă el.

Parcă auzi un zumzet.

– Ce s-a întâmplat? şopti ea.

– Glonţul mi-a trecut prin coloană. Oamenii mei din vasul din apropiere m-au luat imediat de acolo. De atunci nu a trecut zi în care să nu mă mai pot mişca, în care să nu mă doară corpul. Ar fi fost mai bine dacă m-ai fi omorât. Ai venit să termini ce ai început? Văd că ai un pistol în buzunar. Nu te mai opreşte nimic acum.

Înşfăcă pistolul greu şi îl scoase repede, rupându-şi buzunarul, trase siguranţa, dar, pentru prima oară în viaţa ei, mâinile nu o ascultară. Începură să îi tremure de slăbiciune. Ştia de ce, ştia prea bine că nu putea să îl împuşte, ştia că nu o lăsa inima; pentru că însăşi neajutorarea lui îl proteja mai bine decât orice armură.

Un nou gând răsări printre ură, furie şi teamă – sau mai degrabă, o veche suspiciune ascunsă pe care acum o confirma: văzu limpede rolul pe care îl jucase ea în suferinţa acelui bărbat. Îi era milă de el: căci ea era de vină.

Nu mai putu să ţină pistolul în mână. Cu un strigăt de furie şi durere îl azvârli cât mai departe de ea. Sparse o oglindă şi căzu printre cioburile de pe podea.

Uşa se deschise.

– O să găseşti un pistol pe podea, Michelet, spuse Ah Ling. Ridică-l şi împuşc-o pe domnişoara Lockhart.

Sally îşi ridică privirea şi văzu printre lacrimi expresia şocată a valetului, urmată de o încruntare groaznică. Era prea slăbită ca să se mişte; se prăbuşi în genunchi lângă pat, în timp ce Michelet puse pe masă tava cu sticla şi paharul şi se duse să ia pistolul.

Se întoarse cu spatele la maimuţă.

Dură doar o clipă. Sări pe noptieră, prinse ţigara aprinsă şi sări exact pe când bărbatul se ridică – ateriză pe gâtul lui – îi prinse părul cu o mână – şi îi înfipse ţigara în ochi.

Se auzi ca o explozie când pistolul se descărcă. Michelet ţipă în timp ce se lovi de rama de fier, căzând peste Sally, doborând-o la pământ. Era aproape inconştientă; se lovise cu capul de ceva – nu putea să se mai ridice...

Michelet apucă maimuţa cu ură şi o izbi cu putere de perete. Căzu moartă ca o păpuşă de cârpă.

Uşa se deschise şi apărură în prag secretarul Winterhalter şi doctorul, în halate şi un servitor – era oare Alfred? – şi se auzi vocea calmă şi groasă a lui Ah Ling:

– Această femeie a intrat în camera mea cu intenţia de a mă ucide. Winterhalter, ia un servitor şi închide-o în pivniţă. Doctore, ocupă-te de Michelet.

Michelet plângea de durere, stând ghemuit pe podea, lângă ea, sângele curgându-i printre degete. Bărbaţii o prinseră pe Sally de braţe şi o târâră afară din cameră, până la lift şi în jos, tot mai jos. Nu îşi dădu seama dacă era sau nu Alfred cel care o ţinea, pentru că nu se putea gândi decât la două lucruri: bucata aceea de carne în care provocase o rană atât de îngrozitoare, o sete de răzbunare atât de acută; şi pagina acea din registru pe care o avea îndesată în şosetă.

Odată ajunşi în pivniţă, o azvârliră acolo şi urcară din nou în lift. Asemenea lui Harriet, era acum închisă în întuneric, singură.

Capitolul 25

Bătălia de pe Telegraph Road

Daniel Goldberg stătea ascuns în aleea cea îngustă dintre cele două case de pe Telegraph Road. Era doar el şi două coşuri de gunoi, iar apa care curgea în faţa lui din jgheabul acoperişului părea cascada Niagara. Focul era aprins în camera de zi a casei lui Parrish. La etaj era întuneric. În spatele caselor era un zid, iar Goldberg fusese deja în recunoaştere prin zonă, mergând tiptil asemenea unei pisici, pe lângă un perete care despărţea grădinile din spate ale caselor. Erau nişte case simple, nu cu mult mai mari decât cele din Whitechapel. Singurele lucruri care le deosebeau erau ramele ferestrelor şi un şablon mai pompos deasupra uşii de la intrare.

Era unu şi jumătate. Goldberg tocmai se hotărâse să-l mai aştepte douăzeci de minute pe Bill, când auzi o şoaptă în spatele lui:

– Totul e bine, domnule G.?

Se întoarse şi văzu vreo şase indivizi – poate chiar mai mulţi – îngrămădiţi în spatele lui Bill în aleea micuţă.

– Foarte bine, zise el. Câţi sunteţi?

– Zece, se auzi din întuneric o voce joasă, groasă cu accent irlandez.

– El e Liam, spuse Bill. Goldberg îi strânse mâna. Avem câteva cuțite, rângi și boxuri.

Goldberg se uită în spatele lui Bill și desluși figura unei fete cam de șaisprezece ani.

– Ea este faimoasa Bridie Sullivan? întrebă el.

Fata rămase tăcută, dar ridică privirea amenințător.

– E în regulă, Bridie, zise Liam. E de-al nostru, nu-ți face probleme.

– Am auzit că ești un luptător bun, spuse Goldberg. Și tu va trebui să fii la fel. E casa de acolo, cu lumina aprinsă. Înăuntru, probabil la etaj, e un copil mic. Trebuie să o scoatem de acolo în siguranță.

Se dădu la o parte ca să îi lase să vadă mai bine.

– Poți să intri în grădină? întrebă Bill.

– Mai e o cărare, la fel ca asta puțin mai jos, pe dreapta. E un closet sau o magazie lângă casă – ca asta din spatele nostru – și deasupra o fereastră cu perdelele trase. Dacă te cațări pe magazie, poți ajunge la fereastră. Dar nu știu câți bărbați sunt în casă.

Bill și Liam se duseră să se uite în grădina casei de lângă ei.

– Ai o armă, Bridie? întrebă Goldberg.

– Am un cuțit, răspunse ea.

Avea o voce joasă, subțire și muzicală – vocea melodioasă a unui înger irlandez. Arma despre care vorbea era de fapt o lamă înfiptă într-un mâner de lemn.

Bill apăru în spatele lui.

– Nu durează mai mult de jumătate de minut, zise el.

– Bine, spuse Goldberg. Liam, care băiat se descurcă cel mai bine cu caii?

– Dermot, răspunse Liam repede, îmbrâncind un băiat slăbănog de vreo doisprezece ani.

– Dermot, du-te la grajdul din partea de sud a islazului, de unde se închiriază cai. Ia cu tine doi băieți și fă rost de o trăsură și un cal mai zdravăn și întoarceți-vă repede.

Cei trei băieți plecară imediat, iar Goldberg le făcu semn celorlalți să se dea mai aproape de el ca să le explice planul.

Ani mai târziu, bătălia de pe Telegraph Road era încă pe buzele bandelor irlandeze din Lambeth. Cei care participaseră la ea deveniseră legende; cei care nu fuseseră acolo şi-ar fi dorit să fi fost şi începură să modifice povestea în favoarea lor... Nimic nu se compară cu acel spectacol până la venirea marelui Pat Hooligan însuşi, sub numele căruia deveni cunoscută întreaga specie.

Goldberg îi împărţi în trei grupe. Bill şi Liam, fiind cei mai experimentaţi spărgători, urmau să intre prin grădina din spate, să urce pe acoperişul magaziei şi să aştepte ca toţi ceilalţi să creeze o diversiune înainte de a intra pe fereastră.

Dar nu avea nici un rost să creeze o diversiune dacă nu reuşeau să deschidă uşa, pentru că doar aşa ar fi putut să o scoată pe Harriet din casă; aşa că Goldberg şi Bridie aveau să bată la uşa din faţă, iar Bridie trebuia să se prefacă leşinată.

De îndată ce uşa avea să se deschidă, Goldberg trebuia să ţipe – semnalul pe care îl aşteptau alţi doi băieţi ca să înceapă să bată cu putere la uşa din spate. La adăpostul acelor zgomote, Bill şi Liam aveau să dea spargerea, în timp ce Goldberg şi ceilalţi trei băieţi urmau să dea buzna prin faţă. Goldberg şi Bridie aveau să se ocupe de hol, iar băieţii trebuiau să urce la etaj şi să se înfrunte cu oricine le ieşea în cale, încercând să distragă atenţia din faţa ferestrei pe unde aveau de gând să intre Bill şi Liam ca să o ia pe Harriet.

Goldberg, Bridie şi băieţii care urmau să intre prin faţă aşteptară până când ceilalţi traversară strada prin ploaia torenţială şi se făcură nevăzuţi în aleea de pe partea cealaltă. După câteva minute, Goldberg zise:

– Bine. Hai!

Băieţii o luară la fugă şi se ghemuiră în spatele micului zid din grădină. Goldberg şi Bridie rămaseră la uşa din faţă.

– Eşti gata?

Fata îi făcu semn că da. Goldberg bătu la uşă, iar ea se sprijini pe el, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

Perdeaua se dădu la o parte, iar un bărbat se uită la ei. Goldberg încercă să pară neajutorat, iar Bridie se aruncă în braţele sale.

– Hai că vine, mormăi Goldberg, auzind uşa deschizându-se.

Perdeaua căzu lin în timp ce uşa se deschise.

Imediat, Bridie se prăbuşi în prag, iar bărbaţii se dădură înapoi. Goldberg îngenunche lângă ea, având grijă să-şi ţină capul aplecat, prefăcându-se că încearcă să o ridice.

– Soţia mea – e bolnavă – vă rog din suflet să mă ajutaţi să o duc în casă, zise el.

Bărbaţii rămaseră în prag, parcă neştiind ce să facă – chiar atunci Arthur Parrish ieşi din camera de zi şi îl recunoscu pe Goldberg din clipa în care îl zări.

– Ţipă, Bridie, apucă Goldberg să spună, iar Bridie strigă ca din gură de şarpe, iar el urlă: Acum!

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Goldberg făcu un pas mare, izbindu-l pe primul bărbat de perete, iar Bridie fugi după el, cu cuţitul în mână. Se auziră zgomote puternice de undeva din spatele casei, iar ceilalţi doi băieţi năvăliră înăuntru pe uşa din faţă.

Un alt bărbat veni în fugă din camera de zi, iar primul băiat se năpusti asupra lui, aruncându-se cu capul în burta sa, ca o adevărată vijelie. Goldberg îi dădu bărbatului un pumn, iar acesta se prăbuşi inconştient peste coşul cu umbrele.

– La etaj! îi strigă Goldberg celuilalt băiat şi o luară amândoi la goană pe scări, sărind câte trei trepte odată, ţipând ca doi războinici.

Iar Parrish avea un pistol în mână.

Stătea nemişcat, cu spatele lipit de perete, cu o expresie de îngâmfare în privire, încât Goldberg vru să îl dea cu capul de perete. Dar pistolul era încărcat. Bridie urmărea scena atentă, aşteptând prima ocazie ca să se apropie de el. Bărbatul de pe podea făcu o mişcare; Goldberg făcu un pas către coşul cu umbrele şi îi dădu una.

– Vai, domnule Goldberg, zise Parrish. Ţineţi-o tot aşa. Sper că vă daţi seama că asta nu vă va fi deloc de ajutor în povestea cu extrădarea...

Apoi se auzi un ţipăt la etaj – ţipătul unui copil – o sclipire apăru în ochii lui Goldberg şi înşfăcă repede o haină din cuier şi o aruncă peste armă, după care se năpusti ca un tigru asupra lui. Bridie sări şi ea pe el, dar bărbatul de pe jos o apucă de fustă, urmând o bătaie cu pumni.

Se auzeau mai multe strigăte la etaj – uşile se izbeau cu putere – şi în cele din urmă, pistolul se descărcă. Toţi îngheţară.

În tăcerea aceea, Goldberg se trezi pe podea și își dădu imediat seama că fusese împușcat. „La fel ca atunci – nu știu unde m-a nimerit – sper să mă pot ridica în picioare", se gândi el.

După ce își veni în simțiri, știu că eșuaseră, atacul nu avusese sorți de izbândă, pentru că îl văzu pe Liam coborând scările, cu Bill pe urmele lui, iar în spatele lor venea un bărbat, cu Harriet în brațe, ținând un cuțit la gâtul copilei.

Bridie se ridică în picioare. Parrish își îndreptă pistolul către ei, iar bărbatul de pe podea încercă și el să se ridice. Bătăile în ușa din spate încetaseră. Goldberg încercă să se ridice sprijinindu-se în brațe. Atunci își dădu seama unde îl nimerise glonțul, căci simți o durere infernală în umărul stâng.

„Nu e mortal. Bine. Gândește-te repede la ceva. Mută-te puțin la dreapta – fă-i loc să coboare – fă-i semn spre ușă – e bine, Bill a înțeles – și Liam la fel – și acum, cuțitul."

Știa că avea o singură șansă: trebuia să-i disloce brațul înainte să îl lovească. Bridie era în spatele lui, pe holul îngust, ascunsă de privirile lui Parrish. Prefăcându-se că era mai amețit decât în realitate, lucru deloc dificil, Goldberg își duse mâna bună la spate și o găsi pe cea a lui Bridie și cuțitul ei. Fata i-l dădu. Bărbatul care o ținea pe Harriet ajunse la capătul scărilor.

Fetița stătea complet nemișcată în brațele lui, părând să înțeleagă că i se întâmpla ceva îngrozitor. Goldberg se pregăti, dar era slăbit în urma impactului, iar umărul îl înțepa puternic.

Cu atenție – lasă-l să se întoarcă – acum!

Își înfipse mâna dreaptă în brațul bărbatului. În secunda următoare, Bill o apucă pe Harriet și i-o aruncă lui Liam, care o prinse și fugi cu ea. Bridie vru să îi dea un pumn lui Parrish, dar rată, pentru că exact atunci, ceva mare, alb, de porțelan căzu de la etaj direct în capul lui Parrish, spărgându-se în zeci de cioburi. Acesta căzu la pământ, spre marea bucurie a celor de la etaj, după care năvăliră pe scări, lovindu-l pe bărbatul care o ținuse pe Harriet. Acesta rămase acolo, țipând de durere, încercând să oprească șiroaiele de sânge care îi curgeau din braț.

O târâră pe Bridie până afară din casă, iar Goldberg ajunse la timp ca să vadă o trăsură gonind pe străduța liniștită, cu doi băieței în locul

vizitiului. Opri cu un scârțâit puternic și cu tropotele calului care necheza bucuros, iar Bill deschise ușa într-o clipită.

Liam intră primul, cu Harriet care plângea în brațele lui, iar ceilalți se îngrămădiră lângă el.

Dar pistolul se auzi din nou în spatele lor, iar Bridie căzu la pământ și rămase nemișcată. Liam și un alt băiat săriră din trăsură și o purtară în brațe până în birjă. Goldberg simți că nu se mai putea ține pe picioare în timp ce cineva sări pe el. Îl văzu pe Bill ezitând și îi strigă:

– Du-te! Ai grijă de copil! Fugi!

Băiatul care conducea trăsura pocni biciul, Bill sări lângă el, iar birja o luă la goană. Oamenii lui Parrish fugiră în drum, dar ajunseră prea târziu, iar trăsura dispăru după colț.

„Păi, bine, măcar atât", se gândi Goldberg înainte să leșine.

În trăsura aglomerată care se bălăngănea puternic, unii dintre băieți glumeau, râdeau și chiuiau despre luptă, începând deja să adauge mai multe detalii pentru care nici nu fusese timp. Liam și un alt băiat se aplecară să se uite la Bridie.

– Uite, zise Liam. Îi ridică părul des și ud ca să le arate o rană adâncă în scalpul lui Bridie. Dacă e doar asta, se va simți mai bine până mâine. Respiră bine. N-avem de ce să ne facem griji.

O ridică puțin ca să îi facă mai mult loc și îi dădu ușor părul de pe față. Harriet îi privi în liniște, în timp ce își sugea degetul. Oamenii aceștia râdeau și cântau. Erau fericiți, iar ei îi plăceau oamenii fericiți. Erau foarte gălăgioși. Dar era o gălăgie drăguță, dar apoi unul dintre ei împinse un altul, iar acela căzu pe jos. Harriet se gândi că probabil se lovise, dar băiatul începu să râdă. Râdeau toți, iar după ce își dădu și ea seama cât de amuzanți erau, începu și ea să râdă. Își scoase degetul din gură ca să râdă mai bine. După ce o văzură, băieții râseră și mai cu poftă.

Cineva din față bătu în perete.

– Care-i treaba? întrebă cineva. E Dermot.

Unul dintre băieți se uită pe fereastră.

– E un polițai mai în față, spuse el. Ciocu' mic, mai în liniște, băieți...

Se făcură mici, şoptind între ei, rânjind şi dându-şi coate, până ce trecură de poliţist şi se calmară. Dar nimeni nu mai râdea. Se uitară la Harriet.

– Ce facem cu ea?

– Bill tre' să ştie. E problema lui.

– Şi babalâcul de-a rămas acolo?

– Poate a scăpat...

– L-am văzut când a căzut la pământ.

– O fi dat colţul? Dumnezeule...

– Bridie sigur ştie ce să facem cu copilul.

– Bridie?

– Păi, nu-i fată? Tre' să ştie.

– Dar Bridie...

– Noi n-avem cum să avem grijă de ea, asta e sigur.

– Dar oricum, cine e ţânca? A cui e?

– Să fiu al naibii dacă ştiu, Sean. Da' oricum aşa-i că-i simpatică?

– Ia uită-te la ea cum stă acolo ca o domnişorică...

– A făcut pe ea.

– Aşa, şi? Toţi copiii fac pe ei! Şi tu de-abia ai ieşit din scutece...

– Şi dacă nu se mai trezeşte Bridie?

Tăcere. Se uitară la ea. Stătea nemişcată în colţul trăsurii.

– Asta i-a fost?

– Ea? Tocmai ea care l-a bătut pe corcitura aia de Johnny Rodriguez până i-a sunat apa-n cap? îl certă Liam. Şi tu mă întrebi dacă asta i-a fost? Niciodată.

– Dar a împuşcat-o...

– Da' şi noi i-am azvârlit oala în cap nenorocitului ăluia!

– Dacă am fi avut timp, am fi umplut-o mai întâi...

– Şi totuşi, ce facem cu asta mică?

Urmă o tăcere lungă. Harriet îi privea, fascinată.

– O ducem la orfelinat? întrebă unul dintre ei, nesigur.

Se răstiră toţi la el.

– Da' prost mai eşti, Johnny Coughlan! O luăm de la unii ca să o dăm la alţii?

– La măicuţe atunci...

– Mai gândeşte şi tu înainte să deschizi gura.

– Da' noi nu putem să stăm de grija ei...

– De ce nu, mă rog?

– Păi... Ăstora mici trebuie să le dăm de mâncare...

– Nu mai suge la vârsta asta; nu tre' să-i dai ţâţă, Sean Macarthy.

– Ia mai tacă-ţi fleanca!

– Mănâncă ce mâncăm şi noi. Piure, plăcintă cu carne, ţipar. Nici puţintică bere nu strică.

– Şi ce facem cu hainele şi alte chestii...

– Chestii? Ce alte chestii? Da' *tu* când te-ai schimbat ultima oară? Anu' trecut pe vremea asta, la cum puţi. Are nişte ţoale frumoase; deocamdată sunt tocmai bune. Să fiu al naibii, văd că tu eşti cam pesimist aşa de felul tău. Hai, vin' la mine, prinţeso!

Iar Liam o luă în poală pe Harriet şi îşi privi tovarăşii în timp ce trăsura îşi continuă drumul spre Lambeth. Harriet se uită la fiecare în parte, cu degetul în gură. Apoi căscă şi cu aerul unei ducese care îi făcea o favoare servitorului, îşi puse capul pe umărul lui Liam şi adormi imediat.

Goldberg rămase culcat pe podeaua din bucătărie, ascultând cu atenţie. Deşi durerea din umăr era de nesuportat, în rest nu mai era lovit şi îşi ţinu firea.

Vocile se auzeau din camera de zi. Îl auzi pe Parrish:

– ... brutăria lui Solomon de pe Strada Holywell. În colţ – pe Brick Lane. Da, acolo. Să-i daţi foc. Iar în spatele ei e un magazin cu vopsele şi decoraţiuni – plin de petrol. Adunaţi lumea acolo – aţâţaţi-i. Vreau să daţi foc la toată strada aia nenorocită, m-aţi înţeles? Devreme, înainte să se trezească. Hai, plecaţi, duceţi-vă. Restul apucaţi-vă să strângeţi lucrurile. Charlie, fugi la cel care închiriază trăsuri şi ia una. Trezeşte-l. Da, plecăm de aici, imediat ce vin poliţiştii să-l ia pe evreul ăsta. Sunteţi cu ochii pe el acolo?

O altă voce zise ceva greu de înţeles, iar altcineva începu să râdă. Parrish răbufni; după ce fusese pus la pământ cu oala lui de noapte, autoritatea sa nu rămăsese neştirbită. Goldberg aruncă o privire în jur. Văzu câteva picioare de scaun sau de masă şi un coş pentru cărbuni,

dar nimic care să îi poată servi drept armă. Ar fi putut oare să se ridice în picioare? Poate să găsească un cuțit? Sau măcar o coadă de mătură?

Se mișcă și aproape că scăpă un strigăt de durere. Atunci auzi bătăi puternice în ușa de la intrare, iar un bărbat fugi să deschidă ușa. Era poliția.

Goldberg se ridică în capul oaselor înainte să-l ridice ei. Văzu un sergent, doi polițiști și trăsura poliției – felinare – bâte – explicații, acuzații – cătușe.

Aici nu fu de acord.

– Cooperez, îi spuse el sergentului. Dar v-aș mulțumi dacă nu mă încătușați; sunt rănit.

Își ridică, cu mâna dreaptă, mâna stângă însângerată, într-un mod care sugera că fusese rănit la încheietură, iar sergentul îl înțelese.

– Bine, îi spuse el polițistului care avea cătușele. N-o să ne facă probleme. Du-l în trăsură.

– Nu vă supărați, domnule sergent, începu Parrish. Bărbatul acesta este extrem de periculos. V-am spus deja că este căutat cu acuzații politice – a evadat din închisori din Rusia și Germania...

– Din câte știu eu, în țara asta nu se aplică acuzațile politice, domnule, zise sergentul. El v-a lovit în cap?

– Nu în mod direct...

– Și pe el cine l-a împușcat?

– Eu. Am dreptul să fac asta ca să-mi protejez...

– Fără îndoială, domnule. Eu rămân să vă iau declarație, dumneavoastră și celorlalți domni. Pe el, duceți-l la post.

„Măcar un om corect, se gândi Goldberg în timp ce urcă cu grijă în trăsura poliției. Și cel puțin nu trebuie să-mi mai bat capul cu cătușele..."

Vizitiul apucă frâiele.

Când trăsura se puse în mișcare, două siluete murdare ieșiră din umbră și se agățară de spatele birjei. Era o treaptă acolo, pe care stăteau polițiștii când trebuiau să controleze o mulțime scăpată de sub control, iar treapta aceea era o platformă perfectă pentru doi băieței de doisprezece ani, mai ales pentru cei doi care dăduseră cu pumnii și picioarele în ușa din spate și care nu apucaseră să participe la luptă.

– Eşti bine, Tony? şopti unul din ei.

– Sunt aici, Con, îi spuse celălalt. Vom avea şi noi parte de acţiune. Ţine-te bine. Să nu cazi...

Moishe Lipman îşi frecă bărbia lată. Stătea alături de alţi trei tovarăşi într-o trăsură la colţul Fournier Square. Casa era animată – felinarele se plimbau peste tot, toate draperiile erau trase cu atenţie –, dar nici urmă de vreun copil. Unul dintre bărbaţi se furişase peste drum să tragă cu urechea la uşa de la bucătărie, dar nu reuşise să audă nimic, iar alţi trei o luaseră prin spate, unde casele vechi şi înalte din piaţă dădeau spre un cimitir, dar şi aceştia se întorseseră fără nici o informaţie despre copila pe care veniseră să o caute.

– Ce ziceţi, şefu'? întrebă unul dintre bărbaţii din trăsură.

Lipman nu îi răspunse. El nu era prea priceput în a concepe planuri şi nici nu putea vedea prin ziduri de cărămidă, dar se pricepea la bătăi. „Stai locului o clipă; nu face nici o mişcare, lasă-l pe el să vină la tine. Dacă te năpusteşti peste el ca un apucat, te pune la pământ."

Problema era că ştia şi valoarea unui atac surpriză. Oricine ar fi fost acum în casă, nu avea de unde să ştie că sunt urmăriţi, iar dacă Moishe se ducea cu toţii băieţii lui ar fi putut să pună stăpânire pe casă în mai puţin de un minut. Dar mai puţin de un minut e timp suficient să pună pistolul la tâmplele unui copil...

– Zic să aşteptăm, spuse el.

Privi absent stropii de ploaie. Ce ploaie... De-abia dacă se mai vedea diferenţa între trotuar şi drum, apa dădea pe afară din canalul de scurgere. Era înfundat de nişte gunoi, un câine mort sau ceva asemănător, iar apa era atât de învolburată, facea nişte vârtejuri ca acelea din râul Pecos, din povestea lui Deadwood Dick, pe care i-o citea lui Moishe unul dintre băieţii lui în fiecare seară. Bucăţi de spumă, mizerii, hârtii şi cine ştie câte alte murdării erau purtate pe apă asemenea plutei lui Deadwood Dick...

Uşa de la intrare se deschise. Moishe clipi şi îl bătu pe genunchi pe bărbatul din faţa lui.

– Trezeşte-te, zise el. Uite!

Celălalt bărbat se sperie şi se aplecă să vadă mai bine. Prin fereastra mică a trăsurii, văzură două siluete în pragul uşii – una într-o manta de ploaie şi pălărie, iar cealaltă într-un fel de halat.

Haina de ploaie dădu să plece, Halatul îl chemă repede înapoi şi îi mai spuse câteva cuvinte, Haina de ploaie se pregăti din nou să plece, ridicându-şi uşor gulerul. Halatul închise uşa în urma lui.

Moishe vorbi:

– Puneţi mâna pe el.

Cei trei bărbaţi săriră imediat din trăsură. Haina de ploaie nu se uită în spate, ci mări pasul, cu privirea în jos, în ploaia puternică, iar din cauza zgomotului stropilor care cădeau pe pălăria lui, nu auzi paşii care îl urmăreau; curând îl ajunseră din urmă.

Lipman îi spusese birjarului că meargă la trap după ei, aşa că după un minut după ce ieşise din casă, Haina de ploaie era în trăsură, chinuindu-se să scape din mâinile lor. Când îi dădură pălăria la o parte, Sally l-ar fi recunoscut: era secretarul, Winterhalter.

– Cine eşti? Ce vrei? întrebă el.

– Lasă asta, spuse Lipman. Ce se întâmplă acolo?

Winterhalter îl privi uimit.

– Cum îndrăzneşti? Ce vrei de la mine?

– Tu răspunde-mi la întrebare, zise Lipman. Ce se întâmplă în casă?

– Chiar crezi că o să-ţi răspund? Înseamnă că eşti de-a dreptul tâmpit. Dă-mi drumul imediat...

Dădu să se ridice. Lipman îl împinse.

– Aţi luat copilul? întrebă el.

Winterhalter se făcu stană de piatră, dar păru să înţeleagă despre ce era vorba.

– Aşa deci. Înţeleg, spuse el. Lipman nu îl scăpă din priviri. Cred că cel mai bine ar fi să vorbiţi faţă în faţă cu şeful meu. Sper să înţelegeţi, eu sunt doar secretarul lui. Sunt sigur că...

– Taci, i-o reteză Lipman. Şi atunci tu ce faci? Încotro?

– Să caut un doctor, răspunse Winterhalter. Unul dintre servitori s-a rănit într-un accident domestic.

– Şi de ce nu au trimis un alt servitor? De ce te-au trimis tocmai pe tine?

– Pentru că eu eram treaz şi îmbrăcat. Acum, lasă-mă să fac două lucruri: mă voi duce prima oară să îi spun şefului meu despre problema dumitale. Va fi bucuros să îţi spună tot ce ştie despre copil. Şi în al doilea rând, trebuie să mă duc după doctor. Nu este o chestiune de viaţă şi de moarte, dar s-ar putea să aibă consecinţe grave asupra vederii bietului om. Sunt sigur că nu vrei să-l ai pe conştiinţă.

Asta îl puse în dificultate pe Moishe Lipman. Făcuse o greşeală, dar nu ştia sigur ce şi nu ştia nici ce să facă pentru a o îndrepta. Ştia ce ar fi trebuit să facă: să îl urmărească pe bărbatul acela, nu să îl prindă. Oricum, era prea târziu acum.

Şi totuşi, dacă era de acord cu sugestia lui, ar fi putut intra în casă fără bătaie. Iar astfel băieţii lui ar fi avut ocazia să arunce o privire în jur... Nici măcar Kid Mendel nu ar fi reuşit asta. Era ceva calculat.

– Bine, zise el. Du-te şi spune-i şefului tău că vrem să vorbim cu el. Poţi apoi să te duci după doctor.

Winterhalter încuviinţă şi îşi puse pălăria pe cap.

– Vă daţi seama, desigur, că va dura câteva minute pentru ca şeful meu să se îmbrace şi să vă primească. Majordomul va ieşi să vă spună când puteţi intra.

– Bine, spuse Lipman. Vezi, fără şmecherii.

– Nu, nu, nu, zise Winterhalter. Bineînţeles că nu.

Ieşi din trăsură şi fugi spre casă.

După ce intră şi închise uşa, unul dintre oamenii lui Moishe spuse timid:

– Şefu'? Nu crezi c-o să cheme poliţaii, nu-i aşa?

– Cum? spuse Lipman. Cu porumbei mesageri?

Începură să râdă respectuoşi, iar Lipman repetă gluma, în caz că nu o savuraseră cu adevărat; dar nimeni nu mai râdea cinci minute mai târziu când chiar veni poliţia.

– Deci copilul este la Parrish, îi spuse Tzaddik-ul lui Winterhalter. Desigur. Iar aceşti prostănaci ne supravegheau casa în caz că o aducea aici... Ceea ce înseamnă că, deşi ştiu că e la el, nu ştiu unde a dus-o. Şi totuşi, dacă sunt atât de prostovani pe cât zici tu, cum de au ştiut să vină la adresa asta? Sigur au vreo legătură cu Lockhart.

– Nu au pomenit nimic despre ea, răspunse Winterhalter. Poate i-a organizat altcineva.

– Poate Goldberg...

– Erau evrei.

– Atunci, cu siguranţă Goldberg. Asta schimbă situaţia, Winterhalter. Parrish a pus mâna pe copil, dar nu a venit cu el la mine; vrea deci să negociem. Aşa că n-are nici un rost să te duci la el. Te vom scuti de un drum prin ploaie şi-l vom lăsa pe el să vină la noi. A ajuns poliţia?

Winterhalter se uită pe geam.

– Îi arestează chiar acum, domnule Lee, spuse el.

– Perfect. Cine îşi plăteşte taxele şi impozitele se bucură de protecţia justiţiei. Deci Parrish are copilul, iar eu am mama. Vreau să cobor să o interoghez. Trimite-l pe Michelet la mine, te rog!

– Doctorul Strauss i-a spus să se odihnească, domnule...

– Spune-i să vină! Am nevoie de el!

Winterhalter se duse în camera valetului. Michelet gemu de durere şi se ridică din pat.

– Am auzit... Bine, vin... Cât e ceasul, Herr Winterhalter? Nu văd...

– Două dimineaţa. Chiar îmi pare rău pentru tine, Michelet, dar doctorul Strauss a făcut tot ce era de făcut, iar acum domnul Lee are nevoie de ajutorul tău.

Michelet îşi puse halatul pe el, tremurând ca o frunză.

– Nu pot singur... Am nevoie de celălalt servitor...

– Te ajut eu. Domnul Lee vrea să coboare în pivniţă. Sunt sigur că va vrea să mergi cu el.

Michelet se uită prin bandaj cu ochiul lui bun, înroşit, la secretarul al cărui chip nu schiţă nici o expresie. Valetul îşi linse buzele şi se îndreptă spre camera şefului său.

– Da, domnule Lee? Doriţi să vă îmbrăcaţi de tot, domnule? Să vă bărbieresc mai întâi? Este foarte devreme, dar cu siguranţă că vă veţi simţi mai bine...

– Arată-mi mâinile...

Valetul îşi întinse mâinile. Tremurau fără vlagă.

– Nu. Mai bine mă razi mai târziu. Acum spală-mă şi îmbracă-mă.

– Prea bine, domnule, zise Michelet. Oftă greu, căci treaba era grea şi trase cearşafurile.

Sub cearşaful de pe pat, se întindeau de o parte şi de cealaltă trei curele late de piele, care aveau cârlige la capete, ascunse în spatele draperiei de pat. Michelet le scoase şi agăţă capetele primei curele de un cârlig, fixă structura de fier şi apucă mânerul de deasupra tăbliei patului. Sfoara începu să se tragă, iar încetul cu încetul, partea de sus a corpului lui Tzaddik fu ridicată din pat.

Michelet opri mecanismul şi începu să îl dezbrace de cămaşa de noapte. Apoi înfipse celelalte două curele în alţi doi cârligi şi le trase până ce corpul lui Tzaddik era deasupra patului şi, înainte să verse puţină apă caldă în bazin, întinse o copertină peste cearşaful patului.

Michelet tocmai se pregătea să îl întindă din nou pe pat, când Tzaddik-ul zise: ,

– Winterhalter – un *marron glacé*.

Secretarul găsi cutia lângă pat şi îi băgă în gură o bombonică lipicioasă cu nişte cleşti de argint. Tzaddik mesteca încet, în timp ce Michelet îl spălă din cap până în picioare, întorcându-l pe fiecare parte trăgând curelele cu grijă, ca să îi cureţe spatele şi rănile de pe coapse şi fese. Dădu jos bandajele, îl spălă delicat, îl şterse, aplică o loţiune minerală, după care îl bandajă din nou. Winterhalter nu mai participase niciodată la acest proces; se îngrozi să vadă nişte răni atât de mari, răni noi peste răni vechi, cruste şi puroi în locul care susţinea greutatea bărbatului în fiecare zi.

După ce îi schimbă hainele, Michelet îl dădu peste tot cu talc.

– Te rog să ieşi, Winterhalter, spuse Tzaddik-ul. Vreau să mă uşurez.

Când Winterhalter se întoarse, Michelet îl îmbrăca cu lenjerie de corp de mătase. Trăgând de curele şi mânere, cu mici modificări ici şi colo, Michelet lucră cu corpul acela imens la fel de uşor pe cât s-ar fi descurcat o asistentă cu un bebeluş, cu o delicateţe şi tandreţe deosebite, părând uneori să cocheteze într-un fel grotesc. „E un om cu probleme care se ocupă de alt om cu şi mai multe probleme: câtă nevoie au unul de cealălalt, se gândi Winterhalter, parcă ar fi un crocodil şi pasărea aceea micuţă care scurmă după mâncare printre dinţii

crocodilului." Tzaddik-ul era extrem de demn şi chiar şi în cele mai umilitoare momente, calmul şi firea lui calculată nu îl părăseau niciodată; în timp ce Michelet era teribil de servil.

Winterhalter se întrebă încă o dată, cum mai făcuse şi în alte dăţi, despre ce avea să se aleagă cu fetiţa. Era complicat. Era evident că angajatorul lui avea nevoie de cineva care să se ocupe de aceste sarcini umilitoare şi era la fel de clar că un copil nu ar fi putut să se descurce, cel puţin pentru câţiva ani; dar ştia că urma să vină un moment în care copilul avea să fie competent şi la fel de necesar pe cât era maimuţa. Aşadar, cel ce controla copilul, controla tot. Nu, nu îşi putea permite să îl lase pe Michelet să pună mâna pe ea. Era ceva putred cu acel om. Era mai bine fără el. Secretarul îşi propuse să găsească o agenţie de bone.

Împinse scaunul cu rotile lângă pat, în locul pe care i-l indică Michelet, iar împreună îl ridicară pe Tzaddik, cu ajutorul curelelor şi cadrului de fier şi îl aşezară pe scaun.

La sfârşit, Michelet scoase din dulap o sticluţă cu gel, îşi puse câteva picături în mâini şi îi mângâie părul roşu, după care îl pieptănă.

Se şterse pe mâini, îi aranjă cravata şi îi puse o pătură pe picioare. Scoase apoi un scâncet de durere şi îşi duse mâna la bandajul care îi acoperea jumătate de cap.

– Nu vă supăraţi, domnule, pot să mă duc să mă odihnesc? întrebă el. Mă doare ochiul foarte tare...

– Mai târziu. Vreau să mă duci în pivniţă. Îţi mulţumesc, Winterhalter. Nu mai am nevoie de tine în noaptea asta.

Secretarul făcu o plecăciune şi se retrase.

Michelet deschise uşile duble şi împinse căruciorul spre lift. În timp ce coborau agale în pivniţă, unde Sally era prizonieră în întuneric, în casă nu se auzea nici musca.

Trăsura poliţiei încetini. Tony, cel mai mare dintre cei doi băieţi agăţaţi de spatele birjei, zise:

– Vezi, ai grijă. Acum.

Când ajunseră la o oprire, se aruncară din spate şi se ghemuiră, iar Tony aruncă o privire în jur, în aşteptarea momentului potrivit.

Deasupra scărilor care duceau către intrarea în sediu, strălucea lumina albastră POLIȚIA. Numai de nu ar veni sergentul de serviciu în control... Nu, era prea urât afară. El era înăuntru, la căldură, cu o cană de cacao cu lapte.

Ușa trăsurii se deschise. Con se apucă de marginea udă și murdară a roții, gata să sară oricând. Încă vreo câteva secunde și...

– Acum! strigă Tony și amândoi se năpustiră ca doi nebuni să îl prindă pe polițist de picioare, care căzu la pământ, înjurând de mama focului, lăsându-l pe Goldberg liber ca pasărea cerului.

– Fugi, nene! țipă Con înainte ca un polițist să îl apuce de păr și de un picior.

Dar Tony fu pe față; îl mușcă animalic, iar polițistul îi dădu drumul, țipând ca din gură de șarpe.

Ambii băieți se ridicară în picioare, îl luară și pe Goldberg și fugiră până la colțul străzii și tot înainte, până când cei doi polițiști, loviți și uzi până la piele, să poată face ceva să îi oprească.

Chiar și birjarul era neajutorat; sări după ei, să încerce să îi prindă, își prinsese mantaua de ploaie în ușă și acum se tot sucea, încercând să se elibereze.

Sergentul de serviciu auzise toată încăierarea și stătea în capătul scărilor, cu o cană de cacao cu lapte într-o mână și cu o felie de pâine cu unt în cealaltă, uitându-se răutăcios la cei trei bărbați care se chinuiau să se ridice în ploaie.

– Măcar v-ați înecat bâtele, strigă el la ei. Ce-ar fi să vă luați la bătaie, ca să fie treaba treabă?

Bărbații îi spuseră unde să-și bage cacaua.

Două străzi mai încolo, copleșit de dureri, Goldberg gonea prin întuneric, cu cei doi salvatori ai lui țopăind ca doi drăcușori pe lângă el.

Capitolul 26

Râul Blackbourne

Arthur Parrish se confrunta cu un sergent extrem de insistent și excesiv de curios. Nici felul în care ridicase din sprâncene la vederea camerei în care fusese ținut copilul nu era deloc îmbucurător.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă mai întreb o dată, domnule Parrish – vorbim despre fiica dumneavoastră? întrebă el când văzu podeaua goală, patul instabil, salteaua udă, fără cearșafuri și pături.

Parrish își păstră cu greu calmul. La urma urmei, legea era de partea lui, chiar dacă acest tip insignifiant nu părea să fie.

În cele din urmă sergentul își chemă oamenii și plecară. Îl înțepa capul, dar nu avea ce să-i facă.

– O caută cu lumânarea, zise el. Și o să mă găsească. Tu – Harvey – du-te până în Whitechapel și găsește-l pe Gorman. Ai grijă să îi aranjeze bine. Cropper, stai aici până se întoarce poliția cu copilul.

– Chiar credeți că îl vor găsi, domnule Parrish?

– Bineînțeles. Nu-l băga în seamă pe sergentul ăla; am un agent în buzunar. Deci, cum ți-am spus, rămâi aici până aduc copilul înapoi și spune-le să mi-l aducă mie în Twickenham. Acum mă duc acolo.

Aruncă vreo câteva lucruri într-o servietă. Bărbatul nu părea prea convins.

– Dar ce facem cu domnul Lee? întrebă el.

– Ce e cu el? îi răspunse Parrish. Acest omuleț banal, energic, servil avea o sălbăticie în el pe care arareori o lăsa liberă. Când o făcea, ca acum, l-ar fi cuprins teama chiar și pe un criminal notoriu din închisorile Pentonville sau Dartmoor. Și-a făcut-o cu mâna lui, domnul Lee, crede-mă, continuă Parrish. Eu unul am de gând să profit – și n-are ce să-mi facă, pentru că în fața legii fetița e a mea și așa va fi mereu. Hai mai repede! Du-te!

Daniel Goldberg tresări. Doctorul împunse și mai adânc și zise:

– Ce nu e bine? Bea-ți doctoria.

– Nu e doctoria bună.

– E cea mai bună. Whisky. Gata.

Se auzi un zgomot și căzu ceva într-un bol de metal. Goldberg răsuflă ușurat.

– Știi ce? Prefer o țigară.

– Nici o țigară. Nu poți fuma o doctorie. Stai locului!

Doctorul îl atinse cu ceva care îl ustură.

– Pot să păstrez eu asta, domnu'? întrebă Tony, luând în mână glonțul strâmb și plin de sânge.

– Da, sigur, îi răspunse doctorul. Eu n-am ce face cu el. Nici domnului Goldberg nu i-a fost de prea mare ajutor.

Se aflau într-un cabinet chirurgical mic în Soho. Doctorul, un socialist, îi era prieten, iar când Goldberg și cei doi băieți îi bătuseră la ușă, bărbatul oftase, după care îi lăsase înăuntru și se apucase de treabă.

În timp ce îi bandaja umărul, îi zise lui Goldberg:

– Știi bineînțeles că pe lângă statutul meu de medic, sunt totuși un cetățean.

– Și ce-i cu asta?

– Adică sunt obligat să informez poliția dacă vin oameni împușcați la mine. Ce se întâmplă, Goldberg?

Goldberg luă o gură de whisky și făcu o grimasă.

– Trafic de ființe umane, fraudă, răpire... E prea complicat să stau acum să-ți explic – îți voi povesti tot la sfârșit. Băieți, fiți atenți la mine. Liam, Bill, Bridie și toți ceilalți – unde credeți că s-au dus?

– Habar n-am, domnu', răspunse Con. Au o grămadă de ascunzători.

– El e în regulă? întrebă Tony suspicios, arătând spre doctor.

– Eşti bine? îl întrebă Goldberg.

– Eu nici măcar nu sunt aici, spuse doctorul, punându-şi instrumentele într-un bol cu dezinfectant. Sunt o simplă halucinaţie. Mă duc la culcare. Nu forţa braţul. Plecaţi în linişte şi aruncaţi-mi cheia prin fereastra aceea spartă.

Con şi Tony erau şocaţi.

– Nene, zise Tony. Adică, domnu' doctor. Aveţi şi dumneavoastră mai multă grijă cu cheia. Mai rămâne să vă lăsaţi uşa deschisă. Mă întorc mâine cu Con ca să vă arătăm cum să vă faceţi casa mai sigură. Umblă tot felul de hoţi pe-aici.

– Sună bine, spuse doctorul. Iar dacă te împuşcă vreodată careva, tinere, ştii unde să vii să-ţi scoatem glonţul. Hai acum, afară – e trei dimineaţa.

Pe stradă, Goldberg le zise:

– Ascunzătoarea. Ziceaţi că ştiţi unde s-ar putea să se fi dus ceilalţi.

– Ah, da, spuse Con. Vedeţi dumneavoastră, sunt o grămadă de locuri în care ar putea fi. Nu cred să stea prea mult timp în acelaşi loc. Vreţi să mergem după ei?

– Am ceva de făcut. Urgent. Voi doi întoarceţi-vă în Lambeth. După ce aflaţi unde sunt, lăsaţi-mi un mesaj la 27, Strada Dean, Soho.

– 27, Strada Dean. Nenea, ce-i cu toată nebunia asta? Hă?

– Are legătură cu evreii din East End.

– Se lasă cu bătaie?

– Probabil. Dar...

Con chiui şi sări în sus de fericire.

– Mamă, s-a zis cu evreii! zise el. Ce mi-ar mai plăcea să...

Se opri. Goldberg se uita fix la el, iar Tony îngheţă.

– Bă tâmpitule, şuieră el, tu nu vezi că omu' e evreu?

Con înghiţi în sec. Apoi roşi. Era o nouă senzaţie; ceilalţi nu aveau cum să-l observe în ploaia deasă şi la lumina slabă a felinarului, dar el se simţi ruşinat.

– Ştiţi, mormăi el. Ştiţi, îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut că sunteţi evreu aş fi... aş fi... să mor că aş fi luptat de partea lor.

– Oricum v-ar fi salvat, îi zise Tony lui Goldberg. Pe cuvânt.

Con îi întinse mâna, iar Goldberg acceptă.

– Te cred, spuse el. Dar ai grijă că data viitoare nu mai scapi dacă te mai aud vorbind aşa. Uite... Scoase trei ţigări din buzunar. Mai am trei. Pentru fiecare câte una. Nu uitaţi – trimiteţi-mi un mesaj, iar dacă nu sunt acolo, puneţi pe cineva să dea un telefon la...

– Ştiu eu cum să dau telefon, zise Tony. Care este numărul?

– 4214. Aţi auzit de Kid Mendel?

Băieţii făcură ochii mari şi dădură din cap că da.

– E numărul lui. Îi transmiteţi mesajul bărbatului care vă va răspunde.

– Dumneavoastră unde vă duceţi? întrebă Con. Ceva bătăi?

Goldberg se uită la micul sălbatic şi îi spuse că nu.

– Altă dată. Mergeţi să căutaţi copilul.

Băieţii îşi aprinseră ţigările şi pe cea a lui Goldberg şi porniră agale la pas. Goldberg o luă spre est, pe străzile înguste din jurul Grădinii Covent, pline deja cu tot felul de cutii şi cărucioare cu produse pentru piaţa de dimineaţă. Hamalii ridicau lăzi cu portocale, saci cu nuci, cutii cu varză; în aer era un zumzet permanent de voci şi trăsuri, iar atmosfera primitoare din cârciumi era ademenitoare. În primele ore ale dimineţii, aceasta era cea mai aglomerată zonă din Londra.

Dar şi în Whitechapel era aglomeraţie. Brutarul de pe Strada Holywell făcea focul; oamenii lui Parrish se adunau la adăpostul întunericului. Goldberg mări pasul, sperând să ajungă la timp.

Sally auzi huruitul centralei hidraulice şi se ridică. Nu era tocmai întuneric; se vedea o luminiţă sub cabina de lift şi văzu o umbră pe podea şi înţelese că coborau la ea.

Primul lucru pe care îl făcuse după ce o aruncaseră acolo fusese să se plimbe prin încăpere pe lângă pereţi. Camera era goală; masa şi scaunul pe care le văzuse la prima ei inspecţie nu mai erau acolo. Nu mai era nimic, decât cabina liftului, uşa care dădea spre scări şi uşa care ducea în cealaltă cameră, dar amândouă erau încuiate.

Își controlă șoseta. Hârtiuța era încă acolo. Își netezi haina și se ridică demnă.

Liftul ajunse în pivniță, iar lumina se revărsă prin grilaj. Se opri cu un mic zgomot, iar ușile se deschiseră. Îl privi pe Michelet care împinse scaunul cel mare din lift, pe podeaua de parchet.

Ah Ling aruncă o privire în jur.

– Este prima oară când cobor în pivniță, zise el. Ce se aude?

Michelet ridică din umeri. Era același sunet pe care îl mai auzise și Sally, fluxul subteran al apei, care se auzea mult mai clar și răspicat acum.

– Nu știu, domnule, spuse Michelet.

Sally văzu la lumina lămpii pe care o ținea Michelet în mână, că valetul era extrem de palid. Cu halatul de pe el și cu bandajul din jurul capului, arăta ca un cadavru, iar lui Sally îi veniră în minte cei asemenea lui, toți morții din Spitalfields, de secole și secole – căci și ei erau acum sub pământ ca și el.

Pivirea ei o întâlni pe cea a lui Ah Ling, Henry Lee, Tzaddik-ul.

– Am avut mult timp să meditez, zise el. Bineînțeles că visez la acest moment de ani de zile, dar alte câteva ore de gândire nu strică niciodată. Sunteți o femeie foarte inteligentă și plină de resurse, domnișoară Lockhart.

– Mi-aș dori ca un om mult mai valoros decât acest bărbat să fie martor la discuția noastră, spuse ea.

– De ce?

– Pentru că mi-ați spus deja de două ori domnișoară Lockhart, și nu doamnă Parrish. Mi-ar plăcea să-l chem să ofere mărturie împotriva dumneavoastră la proces.

Bărbatul zâmbi.

– Oh, Parrish, spuse el. Ne putem lipsi de el. Vom găsi o modalitate prin care să scăpăm de el.

– Încă nu ați găsit o modalitate prin care să scăpați de mine. Sau pentru asta ați venit aici?

– Nu. După cum v-am spus deja, am avut timp să mă gândesc mai bine. Cum ați aflat adresa mea?

– De la o fată care v-a urmărit până aici din Moscova.

– Înţeleg. Şi ce aveaţi de gând să faceţi în dormitorul meu acum o oră?

– Pur şi simplu să aflu dacă sunteţi persoana care credeam eu că sunteţi.

– Şi dacă nu aţi fi găsit nici o cicatrice, nici o rană de glonţ?

Sally nu ştiu ce să îi răspundă. Şi îşi dădu seama că ştia deja de mult timp, dar nu vrusese să recunoască.

– Ei bine, domnişoară Lockhart, zise el, aş vrea să vă pun câteva întrebări. Pentru început...

– Am şi eu câteva întrebări pentru dumneavoastră. De ce persecutaţi evreii?

– Cineva trebuie să o facă.

– Ce răspuns stupid!

– La o întrebare stupidă.

– Ba a fost o întrebare bună. De ce faceţi asta?

– Pentru că există. Pentru că sunt o ţintă uşoară. Pentru că nimeni nu mă opreşte. Încerc să-mi aduc aminte ce aţi auzit când vă dădeaţi drept – cum era? Servitoarea Kemp?...

– Am auzit destul de multe încât să-mi dau seama când îmi spuneţi adevărul.

– Nu sunteţi în măsură să mă judecaţi.

– Din contră. Presupun că mă veţi omorî; nu mă mai tem de nimic. Ştiu cine sunteţi cu adevărat, domnule Lee, Ah Ling, Hendrik van Eeden, domnule Eliot, domnule Todd sau câte nume mai aveţi. Le mai ştiţi pe ultimele două? Le foloseaţi când i-aţi omorât pe domnul Bedwell, marinarul, şi pe domnul Selby, fostul partener al tatălui meu. Şi îmi spuneţi mie că nu sunt în măsură să vă judec? se ridică fără să îşi dea seama. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am născut ca să vă judec! Aşa că ascultaţi-mi judecata!

Erau faţă în faţă, Sally stând puţin înclinată, cu părul ciufulit, iar haina îi atârna pe umeri. Michelet stătea lângă Lee, ca un cadavru cu lumina lui moartă în mână, iar Ah Lee rămase nemişcat, privind-o în tăcere.

– Ai intrat în viaţa mea ca un vierme mizerabil. Ştii totul despre mine. Aşa că ştii despre iubitul meu Frederick Garland, ştii despre prietenii mei Jim Taylor şi Webster Garland; ştii totul despre fiica mea, casa mea, servitorii mei, despre afacerea şi partenera mea... Ştii absolut tot ce am făcut. Aşa că trebuie să ştii despre Axel Bellmann, bărbatul care l-a omorât pe Frederick. Bărbatul care a realizat Steam Gun. Tocmai ce mi-am adus aminte de el – doar pentru câteva momente. Eram la mâna lui, aşa cum sunt acum la mâna ta, dar nu a fost niciodată vorba despre un concurs, Ah Ling. Vezi tu, el era un geniu în felul lui, pe când tu nu eşti. El avea o viziune a lui – tu nu ai nimic. El lupta pentru ceva mai mare decât el, chiar dacă era în slujba răului. Dar tu – tu eşti pur şi simplu lacom. Mintea şi pofta ta sunt stricate, nu ai nici o fărâmă de măiestrie, imaginaţie sau delicateţe în suflet. Sunt numai două lucruri care te ţin în viaţă: să faci bani şi ura împotriva mea. Aşa că atunci când te întreb de ce îi persecuţi pe evrei nu ai tăria de caracter sau îndrăzneala de a spune *pentru că sunt lacom* sau *pentru ca sunt crud,* ci preferi să inventezi o scuză proastă. La fel a fost şi cu contrabanda ta cu opiu. Acum, la fel ca şi atunci, te laşi condus de lăcomie. Nu eşti decât un copil grăsan care vrea să se îndoape cu toate bomboanele din lume...

Bărbatul dădu să vorbească. Dar Sally făcu un pas în faţă, înfiptă, iar Michelet tresări şi se dădu înapoi, iar lumina lămpii pâlpâi uşor. Privirea din ochii lui Ah Ling era înfiorătoare – dar pentru Sally deja nu mai conta. Continuă să vorbească peste el:

– Ştii, alt lucru pe care l-am învăţat de la tine este că acum ştiu ce faţă are răul. Bănuiesc că trebuie să-ţi fiu recunoscătoare pentru asta. Răul nu e un bărbat gras şi sinistru într-un scaun cu rotile – nu e nici chinez, nici rus, nici exotic ori străin. Sau ciudat. Astfel de lucruri nu sunt malefice. Tu nu eşti malefic. Tu eşti prea al naibii de pitoresc ca să fii malefic, tu cu maimuţa şi cu instrucţia pe care vrei să o faci fetei mele ca să îţi îndeplinească ordinele sau să te şteargă la bot...

– Cum ai aflat? răbufni el.

– Pentru că m-am furişat într-o noapte aici şi l-am auzit pe individul ăsta rugându-l pe secretar să îl lase pe el să se ocupe de ea!

– Nu e adevărat, monsieur! strigă Michelet.

– Ba e adevărat – şi el ştie bine asta pentru că m-a prins pe scări după aceea. Am auzit tot...

Michelet lăsă lampa de podea şi se năpusti asupra ei ca un câine turbat. Pentru că îl văzu venind spre ea şi pentru că deja nu se mai temea de nimic, nu se mişcă din loc. Îl întâmpină cu un contraatac de palme, zgârieturi şi muşcături; se apucă de faţa, părul şi braţele lui – îi căzu bandajul, bărbatul se retrase îngrozit, iar Sally îl trânti la pământ.

– Michelet, pune lampa pe braţ, zise Ah Ling cu o voce plină de dispreţ.

Sally se aplecă să ia ea lampa. Valetul se ţinea de cap, gemând de durere. Sally îşi zări atunci pistolul în buzunarul lui. Dacă îşi aducea aminte că îl are, ar fi omorât-o într-o secundă. Iar ea încă nu terminase.

Se întoarse din nou către bărbatul din căruciorul cu rotile.

– Îţi povesteam despre răutate, continuă ea, acum că ştiu cum arată. E atunci când un tată se îmbată şi îşi arde copilul cu un vătrai încins. Sau atunci când bărbaţii stau ore întregi la coadă la porţile portului ca să muncească cu ziua, când sunt numai doisprezece locuri pentru o sută de bărbaţi, aşa că se bat între ei ca să pună mâna pe ele, în timp ce supraveghetorii se prăpădesc de râs şi îi întărâtă. Asta este faţa răului. Răul desparte la bătrâneţe doi oameni care au fost împreună toată viaţa, dar care nu au nici după ce bea apă, aşa că se duc la azilul de bătrâni să moară singuri. Malefic e cel care ia chiriile dintr-o mahala, dar refuză responsabilitatea de a repara conductele, astfel încât copiii sunt nevoiţi să meargă în apă infectă până la genunchi ca să intre în casă... Lasă-mă să vorbesc. Să nu te prind că deschizi gura. Ascultă-mă şi învaţă de la mine. Răul... E atunci când o familie moare de foame – familia despre care am auzit zilele trecute, erau cinci, mama, tatăl şi trei copii, toţi morţi, cu nimic în cămăruţa lor, absolut nimic, pentru că amanetaseră ultima lingură, ultima pătură, ultimul scaun, pentru că nu găseau de muncă aşa că au murit de foame. Iar mie nu mi-a lipsit niciodată pâinea de la gură. Oraşul meu. Toate astea se întâmplă chiar în oraşul în care trăiesc eu. Asta este faţa

răului. Şi ştii tu care e miezul problemei? Zi, ştii? Ştii care e otrava, cancerul care distruge, care zace şi ne roade din interior? Nu eşti doar tu, biet nenorocit; sunt şi eu. Eu şi alţi zece mii de oameni ca mine. Pentru că avem acţiuni la acea companie care deţine acele clădiri şi nu repară conductele, noi, cei care facem bani pe afacerile din docurile care prosperă refuzând să le dea oamenilor un loc de muncă, pentru că pe noi nu ne-a interesat niciodată. În tot timpul ăsta, toţi banii pe care i-am câştigat atât de repede prin achiziţii, vânzări şi alte achiziţii – nu am ştiut niciodată ce înseamnă. Nu am ştiut cât înseamnă o liră. Nu am ştiut cât înseamnă un şiling.

– Ei bine, acum ştiu. Datorită lui Daniel Goldberg, datorită domnişoarei Robbins de la Misiunea din Spitalfields şi datorită altor oameni asemenea lor, acum ştiu mai bine de atât. Dar şi datorită ţie, netrebnic neajutorat. Până să văd rana din pieptul tău, nu am ştiut că faptele noastre au consecinţe, felul în care toate lucrurile se împletesc. Toţi acei dependenţi de opiu pe care i-ai ucis, tatăl meu, toţi evreii pe care i-ai tras pe sfoară, eu... Toţi suntem legaţi între noi. Goldberg avea dreptate.

Îşi şterse lacrimile care oricum curgeau fără oprire.

– Iar în trăsură în noaptea aceea... spuse ea. Ce aveai de gând să-mi faci? Să mă omori? Printre altele?

Chipul lui nu trăda nici o expresie.

– Posibil, răspunse el.

– Atunci ar fi trebuit să te omor. Dar am încercat, nu-i aşa?

Nici un răspuns.

– Da, am încercat. Şi iată ce s-a întâmplat. Te-am condamnat la... Nu, nu ţi-am dorit asta niciodată, Ah Ling. Nu meriţi asta. Dar eşti aşa din cauza mea. Aşa cum tot eu sunt de vină că familia aceea a murit de foame, că bărbaţii aceia nu au unde să muncească, că omul ăla a ajuns atât de nebun şi disperat încât să pună un vătrai încins pe propriul copil. Toate astea sunt din cauza mea, deşi nu am ştiut-o niciodată. Aşa că eu sunt de vină, eu şi toţi ceilalţi acţionari, speculanţi şi capitalişti. Vrei să-ţi spun eu unde sălăşluieşte răul? Nu e doar în tine. E în... E atunci când te faci că nu vezi după ce ai fost

martor la ce poate face. Atunci când vezi ceva rău şi închizi ochii şi pleci mai departe. Da, bine, nu am ştiut. Dar acum că ştiu nu mai am nici o scuză. Aşa că voi...

Se opri căci începuse să îi tremure vocea de emoţie şi să o înţepe în capul pieptului. Printre lacrimile care îi curgeau inevitabil pe faţă, îl văzu pe el, stând acolo, plictisit.

Asta era. Pur şi simplu nu putea să o înţeleagă. Iar Sally îşi dădu seama că avusese dreptate: nu era decât un om inferior, brutal şi limitat ale cărui maniere alese, fineţuri şi pretenţii nu erau altceva decât câteva picături de parfum peste un morman de gunoi. I se confesase. Îşi deschisese sufletul în faţa lui, ştiind toată durerea pe care i-o pricinuise. Îi oferise toate astea – iar el era plictisit.

Şi oricum, ce avea de gând să mai spună? Mă voi alătura lui Goldberg, voi lucra alături de el... Nu avea să mai poată face asta. Avea să moară. Îi era frig. Cât de curând urma să îi spună lui Michelet să o împuşte şi gata. Cel puţin Harriet era în siguranţă. Dacă Jim se întorcea, dacă Margaret dădea de urma ei, avea cine s-o îngrijească. Dacă nu ar fi reuşit să facă asta, nu putea să îşi imagineze un cămin mai primitor şi sigur decât casa familiei Katz. Goldberg avea să se asigure că... Oh, numai de ar fi încă în libertate, numai de nu l-ar fi prins...

– Apropo, zise Ah Ling. Probabil nu ai aflat. Fiica ta e la Parrish.

Glumea? Faţa lui rotundă era urâtă şi triumfătoare.

– Cum – de unde ştii...

– Winterhalter a dat peste nişte bărbaţi care urmăreau casa. Evrei. Veniseră să caute copilul, pentru că a fost răpit şi le-au mărturisit poliţiştilor că e la Parrish.

– Nu!

– Ba da. Parrish a pus mâna pe ea, iar în curând mi-o va aduce.

– Nu te cred...

– Atunci dă-mi voie să te conving. Era ţinută ilegal în casa unui anumit Katz. Acum mă crezi? Nu mai ai nimic, domnişoară Lockhart. După tot timpul ăsta, am câştigat.

Sally se prăbuşi la podea. Auzea un ţiuit în ureche, dar nu era în urechea ei; îi tremurau mâinile şi picioarele – dar nu, nu era ea cea care tremura, erau podeaua şi pereţii...

Căruciorul cu rotile începu imediat să se mişte, venind uşor spre ea, deşi Michelet era încă întins pe jos.

Ah Ling părea speriat. Sally, nesigură şi uimită, reuşi să se dea la o parte din drum chiar înainte ca scaunul cel mare să se izbească de perete, iar Ah Ling să alunece în faţă.

– Michelet! ţipă el.

Dar Michelet nu se putea mişca. Nu era în stare să scoată nici măcar un cuvânt; era absolut şocat, căci nu mai simţea podeaua sub picioarele lui: era îngropat până la piept în apa tulbure.

De-abia dacă apucă să îşi tragă răsuflarea. Bandajul îi căzuse de pe cap; ochiul lui rănit, roşu şi inflamat strălucea ca acela al unui ciclop în lumina slabă a lămpii – începu să ţipe de frică, se dezechilibră şi într-o secundă apele îl înghiţiră.

Sally nu făcuse nici o mişcare. Nu avea cum. Podeaua începuse să se crape; fragmente întregi de piatră şi beton cădeau în această vâltoare care răvăşise camera. Sally stătea lângă perete, lângă căruciorul cu rotile, iar haina îi fusese prinsă sub roata căruciorului, trăgând-o în jos pe când ea se chinuia să se ridice. Podeaua se aplecase mai întâi spre spate, împingând căruciorul înspre perete, agăţând-o de el, dar acum în timp ce încerca disperată să îşi deschidă nasturii de la haină, ceva de sub pământ cedase, iar apa răspunsese cu o undă de şoc. Podeaua se apleca periculos de mult în faţă – înspre gaura în care dispăruse Michelet.

Iar căruciorul începu să o ia la vale.

– Frâna! urlă Ah Ling. Frâna!

Sally apucă scaunul, încercând să îi ţină greutatea în timp ce căuta speriată frâna. Era atât de greu – aluneca atât de uşor – pentru numele lui Dumnezeu, unde era frâna aia? Aici... sub mâna ei...

O trase repede, iar căruciorul se opri la doar câţiva centimetri de marginea găurii. Ah Ling stătea încă într-o poziţie incomodă, cu capul în poală. Încetul cu încetul, Sally îl ridică. Era roşu la faţă, respira greu cu ochii ieşiţi din orbite, dar de îndată ce îl ridică, trase adânc aer în

piept şi aruncă o privire în jur, încercând să analizeze situaţia. Cu răsuflarea întretăiată, Sally se sprijini pe scaun şi se uită şi ea în jurul ei.

Centrul camerei dispăruse. În locul lui era un abis cu margini ascuţite, care dădea într-un vârtej de ape – o vâltoare sălbatică, care şuiera, stropea şi împroşca ce mai rămăsese din cameră cu noroi şi mizerie. Duhoarea era insuportabilă, iar frigul te pătrundea până în măduva oaselor.

Se agăţă de cărucior, privind cum o altă bucată din podea se desprinse şi apoi una şi încă una, până ce nu mai aveau cum să iasă. Uşa care dădea spre scări atârna în aer.

Pereţii se clătinau; probabil că toată casa tremura din temelii. Lampa încă lumina de pe suportul pe care o pusese cu doar câteva momente mai devreme, dar tremura atât de tare, încât se temu să nu se stingă de tot şi să îi lase pe întuneric.

– Întoarce-mă, zise Ah Ling. Dă drumul puţin câte puţin la frână. Dar pregăteşte-te să ţii greutatea.

Podeaua de lemn era atât de alunecoasă încât lui Sally îi fu greu să reziste. Dar chiar de partea cealaltă a căruciorului era grilajul de fier al liftului, iar dacă ar fi reuşit să se prindă de el...

Liftul! Puteau să ia liftul!

Pe când se întoarse să măsoare distanţa şi să îşi dea seama cum să intre cu el în lift, o serie întreagă de şocuri, ca nişte bombe subterane începură să zguduie podeaua şi pereţii. Sally se prinse de mânerul căruciorului ca să nu cadă, dar fu lovită de un jet de apă direct în omoplaţi şi căzu. Aterizâ în poala lui Ah Ling şi, ca să nu se prăbuşească, îl apucă de mânecă. Erau uzi până la piele – apa ţâşnea în toată camera – iar Sally îşi dădu seama că nu mai aveau nici o scăpare: ţevile hidraulice care alimentau liftul erau distruse. Curgea apă din ele pe lângă vârtejul de apă infectă care năvălea în încăpere. Erau deja acoperiţi de ape.

Cabina liftului şi grilajul de fier atârnau periculos deasupra lor, iar liftul însuşi era blocat sub ţevile întortocheate de metal; chiar şi aşa era bine prins de cablu, iar dacă ar fi putut să îl tragă pe podea... Totuşi, de-abia dacă ajungea la pieptul lui. Cum Dumnezeu ar fi reuşit să... „Nu contează. Treci la treabă."

Se căţără ea mai întâi, după care îl apucă bine de mânecile hainei. Trase cât putu de tare şi de-abia dacă reuşi să îl ridice câţiva centimetri.

Poziţia ei nu era bună; nu putea obţine efectul de pârghie. Sări din lift, împinse căruciorul mai aproape şi îi ridică braţele peste marginile căruciorului (Doamne, şi cât de grele erau...) ca să poată să îl cuprindă din spate cu braţele în jurul pieptului.

Nu reuşi să îşi atingă mâinile. Încercă oricum să îl ridice, dar căruciorul o incomoda. De-abia dacă reuşea să-l mişte.

– Va trebui să te ridic cu pătura, zise ea.

Îi trase pătura udă de pe poală şi prinse mai întâi partea dreaptă de stâlpul din colţ ca să aibă mai mult loc să fixeze cealaltă parte. Apoi trecu restul pe sub braţele lui, se urcă în lift, îngenunche pe margine şi trase cu toate puterile.

Mergea. La început corpul lui se aplecă în faţă, pe marginea podelei, iar Sally crezu că alunecase în apă, dar nu renunţă şi îl trase, îl mişcă şi îl apucă cum putu ea mai bine, reuşind să îi ridice partea superioară pe podea, iar apoi îi fu mai uşor. Ud până la piele, greu, ca o mortăciune imensă, îl trase în cele din urmă pe marginea podelei liftului, iar Sally se prinse extenuată de stâlpul de susţinere. Apa îi ajungea până la talie.

De-abia dacă mai putu să urce şi ea lângă el, dar reuşi să se ridice şi rămase lângă el, moartă de frig, tremurând din toate încheieturile.

Îşi trase suflul câteva secunde, după care îl roti pe spate şi îi slăbi cravata şi gulerul, ca să se asigure că putea să respire. Ling se uită la ea. Nu reuşi să citească nimic pe faţa lui; dar nici el pe a ei.

– Sigur ne-au auzit cei de sus, şopti ea.

Vrusese să vorbească normal, dar de-abia dacă mai putea rosti cuvintele.

– Uite, zise el.

Se uita la treptele de pe partea cealaltă a camerei. Uşa dispăruse; tocul uşii şi o parte din perete alunecaseră în apă, aşa că puteau zări treptele. Luminile pâlpâiau; umbrele se pierdeau în zare – se auzeau voci, ţipete de panică – peste zgomotul vârtejului.

Dar ceva din adâncuri putrezise, iar apele Blackbourne-ului slăbiseră bazele fundației; iar salvatorii lor – Sally nu îi putea vedea, dar se gândea că lacheul ei, Alfred, trebuia să fie unul din ei, iar celălalt era majordomul – de-abia ajunseseră în capătul scărilor, când toată porțiunea aceea se prăbuși în vâltoare cu un vuiet sfâșietor. Lămpi, uși, trepte, mâini și capete – o cădere îngrozitoare și inevitabilă și dispărură toți în apele murdare...

Tot atunci, o spărtură groaznică crăpă tot peretele, iar lampa căzu de pe suport, iar întunericul puse stăpânire pe ei.

Cărămizi, grinzi, pietre, toate cădeau peste ei; rama cabinei de lift vuia și scârțâia, iar liftul se zgudui căci ceva mare și greu se prăbușise pe el.

Sally se agăță de stâlpul de susținere și îngenunche în întuneric lângă Ah Ling.

Goldberg îi zări înainte să dea colțul pe Strada Fashion: o gașcă mică de bărbați care ieșeau dintr-o curte de lângă Biserica St. Botolph. Nu aveai cum să nu îi recunoști, cu privirile lor bolnave în care se citea setea de sânge pe care o mai văzuse în Rusia și Germania, dar niciodată în Londra, până acum. Erau înarmați cu bâte. Unul dintre ei flutura o curea grea.

Îi văzură și se opriră imediat. Chiar și la o distanță atât de mare de ei, chiar și prin stropii mari de ploaie, le simți entuziasmul.

– Uite unul! Un evreu! țipă unul dintre ei.

Erau vreo șase indivizi, iar lui Goldberg îi trecu la un moment prin minte că nu avea încotro decât să se ia la bătaie cu ei, așa rănit cu era; dar șeful îi murmură ceva celui care țipase și se depărtară înjurând.

Mergeau în aceeași direcție ca Goldberg și se mișcau repede. Goldberg trase adânc aer în piept. Îl durea brațul îngrozitor. „Nu am ce face. Tot înainte."

Se forță să își continue drumul. I-ar fi fost imposibil să o ia la fugă, chiar și de nu ar fi traversat jumătate de Londra pe jos. Își dori să fi băut mai mult whisky.

Făcu stânga pe Strada Commercial, dreapta pe Strada North, din nou stânga pe Brough... „Ai grijă acum." Asta dădea pe Strada Holywell. Se duse în colţ şi aruncă o privire în jur.

Nu, nu ajunseseră încă. Fugi la cea mai apropiată uşă şi ciocăni cu putere. Nu mai conta la cine; erau toţi evrei. Apoi mai bătu la una, încă la una şi încă la una.

Oamenii ieşiră la geam – furioşi, speriaţi, femei şi bărbaţi, somnoroşi, cârlionţaţi, chelioşi, bărboşi, tineri, bătrâni.

– Treziţi-vă! urlă Goldberg cât putu de tare. Se aşeză în mijlocul drumului, iar cerul se lumină, iar ploaia îl udă până la piele. Se uită la chipurile de la ferestre şi mai ţipă odată: Treziţi-vă! Veniţi şi apăraţi-vă! Orice bărbat care poate lupta, veniţi să mă ajutaţi! Treziţi-vă! Treziţi-vă!

Prin burniţa neîncetată, la lumina slabă a răsăritului, unul câte unul oamenii începură să îl recunoască.

– E Goldberg!

– E Dan Goldberg! E el...

Şi mai ţipă o dată, ca să îl audă toată strada:

– Treziţi-vă! Veniţi după mine! La brutăria lui Solomon – haideţi!

Şi continuă să fugă, pe Wilson's Place şi Strada Lower Heath, Keats Court, pe aleea îngustă din spatele Cantinei Evreilor până la capătul Străzilor Flower şi Dean, până la casele de lângă sinagogă pe New Court; curând, oamenii începură să iasă din case, unul câte unul, înarmaţi cu bastoane, îmbrăcându-se pe drum, tremurând uşor în ploaia rece; se strânseră mulţi şi mai mulţi, iar în cele din urmă cineva strigă:

– Acolo! Sunt acolo – lângă brutărie!

Căci un grup de indivizi se ivi de pe Brick Lane, zbierând şi strigând...

Atunci se aruncă prima piatră şi se sparse prima fereastră.

Liftul începu să se bâţâie, cablurile să scârţâie. Doar acoperişul liftului îi salvase de cărămizile care căzuseră peste ei – şi doar cablul mai ţinea liftul ca să nu se prăbuşească în ape.

Nu mai putea face nimic. Ling stătea lângă ea, întins pe spate, iar apa deja începuse să îi acopere.

Capitolul 27

Tigrul din fântână

Se simţea umezeala din aer; gri, palid, cenuşiu. Soarele răsărea undeva deasupra lor şi mult prea departe, poate deasupra Veneţiei sau lui Mont Blanc. Razele soarelui se infiltrau printre straturi şi straturi de fum, aburi, praf şi ceaţă, dense şi groase ca faldurile unei cortine, printre norii fugari care îşi târau burţile peste acoperişurile şi coşurile caselor, printre cărămizile ude, ţiglele sclipitoare, cornişele sparte, canalele pline ochi.

După noaptea aceea lungă, puteai vedea Strada Holywell de la un capăt la altul.

În spatele lui Goldberg, stăteau optsprezece bărbaţi şi băieţi. Mici comercianţi, meşteşugari; câţiva oameni învăţaţi; cel mai bătrân avea şaizeci şi şase de ani; cel mai tânăr doar treisprezece. Unii dintre ei mai fuseseră martori la fapte de violenţă. Unul era şchiop căci un cal cazac îi zdrobise piciorul; un altul avea o cicatrice sub bască de la o rană de cuţit. Băieţii erau antrenaţi din bătăile de pe stradă sau din curtea şcolii, dar acum era cu totul altceva, era ceva mult mai rău. Aerul era otrăvit. Cel mai agitat dintre toţi era tocmai cel care nu avea de ce să fie. Era un bărbat care prin propria profesie trebuia să fie puternic, ridica gantere în cadrul unui spectacol, îmbrăcat într-un costum de leopard, dar era pâinea lui Dumnezeu şi nu participase la o bătaie în viaţa lui. Unul dintre învăţaţi, un bărbat la vârsta a doua, micuţ în

umeri, de-abia dacă vedea ceva, căci venise fără ochelari. Apucă bine bâta cu mâinile care îi tremurau tare şi îi şopti celui de lângă el:

– Domnule Mandelbaum, să-mi spuneţi în ce direcţie să dau – să-mi spuneţi când să dau...

Goldberg aruncă o privire în spatele lui. Era un grup plăpând, speriat, nesigur, dar se simţea mândru de el. Apoi se uită drept în ochii duşmanilor.

Patruzeci? Cincizeci? Nu avea de unde să ştie sigur. Bărbaţi masivi şi musculoşi; nişte huligani periculoşi precum cei din gaşca din Lambeth, cu ură în priviri. Ici-colo câteva sclipiri de alamă pe mâini.

Stăteau liniştiţi, aşteptându-i. Ecoul cărămizii care tocmai spărsese un geam încă se auzea în aer, uşor, cinic. Tăcerea care se aşternuse peste ei se datora, îşi dădu Goldberg seama, apariţiei subite a armatei sale zdrenţăroase şi somnoroase: îi luaseră pe nepregătite, iar gloata fusese atât de şocată, încât pentru o secundă nu mai erau un grup, ci indivizi. Vedea asta pe chipurile lor.

Avea doar o clipă să acţioneze, înainte ca nebunia să le ia din nou minţile şi să se adune toţi într-un monstru blestemat cu o sută de capete.

– Rămâneţi aici, le spuse el oamenilor lui şi traversă Strada Holywell, către gloată, pe aleea îngustă dintre case cu cărămizi roşii.

Gaşca de lângă brutărie se trezi la viaţă cu şoapte de uimire. Câţiva făcură un pas în faţă, dar erau încă oameni, nu monştri, iar cel mai omenesc lucru este să fii curios: nu voiau decât să vadă mai bine.

Iar Goldberg avu un moment de exaltare pură. Era un fel de încântare religioasă: o nebunie sfântă. Era slăbit, extenuat, braţul îi tremura de durere şi se îndrepta către o masă înarmată care s-ar fi năpustit asupra lui la cea mai mică greşeală. Se gândi: „Mi-aş dori oare să fiu acum altundeva? Mi-aş dori oare să fac acum altceva?"

„Sunt un biet norocos, îşi zise el. Salvează-ţi pielea, băiete! Spune-le o poveste."

– Am nevoie de un scaun, zise el tare. Tu, cel de lângă uşă – vrei, te rog, să baţi la uşă? Cere-i doamnei un scaun. E acasă. Aşa. Adu-mi-l, te rog, hai nu fi timid!

Nu ştiau ce să creadă, dar puşi faţă în faţă cu încrederea lui debordantă, deveniră puţin nesiguri. Greutatea suspiciunilor lor, povara urii lor era încă acolo; dar pe când se aşeză pe scaun, Goldberg observă un băiat la marginea grămezii care îi întoarse privirea şi se uită nesigur la

bărbatul de lângă el, cu trăsături asemănătoare; un tată sau un frate. Şi ştiu atunci cu ce să înceapă.

– Fraţilor, spuse el, nu, nu mi-e ruşine de voi, nu mi-e ruşine să vă numesc fraţii mei, deşi voi nu sunteţi evrei ca mine. Fraţilor – ştiţi de ce aţi venit aici? Ştiţi voi de ce oare Domnul l-a ales tocmai pe Harry Solomons, tocmai brutăria lui ca să îi fie ameninţaţi afacerea, soţia şi copiii? Oare pentru că nu face pâine bună? Nu – sigur nu este vorba despre asta. Mirosiţi această pâine, fraţii mei! Simţiţi mireasma aceasta îmbietoare. Harry Solomon este un brutar minunat. Dacă daţi foc acestei brutării, nu se va mai face la fel de multă pâine bună în lumea asta – ci mai puţină.

Ajungem, aşadar, la o răscruce. E un mister. Toţi vrem mai multă pâine, dar ne ambiţionăm să ardem din temelii brutăria lui Solomons.

Dar văd pe cineva acolo, unul dintre fraţii mei, unul ca voi, care poate să-mi dea o explicaţie. Nu vă voi spune numele lui, dar ştiu multe despre el. Pe soţia lui o cheamă Florrie. Are trei copii în viaţă, iar alţi doi, sărmanii, au murit înainte să împlinească un an. Lucrează pe docuri. Zilele trecute s-a dus pe docuri ca de obicei. La Cuşcă. Nu a mai lucrat de două zile. Este înfometat, slăbit şi mai sunt alţi şase sute de oameni înghesuiţi acolo pe Nightingale Lane, disperaţi toţi.

Iar şeful de şantier de acolo – îl vedeţi? Burtos, de zici că cine ştie cât a băgat în el. Ştiţi ce – a simţit chinurile facerii chiar zilele trecute. S-a pus la pământ şi a început să zbiere ca un porc: „Ajutaţi-mă! Nasc! Nasc!" Au sărit toţi să-l ajute – au trimis după doctor – l-au dus în birou – s-au aplecat să vadă ce iese – şi ştiţi ce era? Vânturi. O burtă plină de vânturi. S-a auzit până în Gravesend – au crezut că e un vapor.

Începură să râdă cu poftă. Se auzea un foşnet – dar peste foşnetul acela unii oameni dădeau dezaprobator din cap şi cereau linişte. Voiau să audă mai multe. „Zi-le o glumă răutăcioasă, fă-i să vrea mai mult; acum continuă-ţi povestea, atrage-i de partea ta."

– În orice caz, Şeful Băşinos se tot plimba zilele trecute cu biletele în mână. Douăzeci de locuri – şase sute de oameni. Ştiţi şi voi scena – ţipete, urlete, înghionteli, mâini ridicate – eu! Alegeţi-mă pe mine! Pe mine!

Iar atunci Băşinosul le aruncă un bilet şi îi privi cum se băteau pe el – oameni bătăuşi, furioşi, disperaţi. Unul dintre ei pune mâna pe el şi îl lasă să intre. Acela va aduce o bucată de pâine diseară acasă.

Apoi scoate cel de-al doilea bilet. Îl flutură şi pe acesta prin aer, urmează o altă îmbulzeală, altă bătaie, altă ureche însângerată, alt deget rupt. De douăzeci de ori, douăzeci de bărbaţi stau liniştiţi în docuri, ştiind că au unde să muncească, iar trei sau patru îşi plângeau de milă.

Dar nu prietenul nostru. Nu bărbatul din grămada de acolo – se ştie el. El nu are unde să muncească. Bătrânul Băşinos are preferaţii lui; în zilele când nu vrea bătăi sau când e şeful cu ochii pe el, Băşinosul îi strigă pe cei care ştie sigur că nu-i vor face probleme – oameni rupţi de foame, răniţi, oameni care nu mai vor să se bată, oameni care nu se plâng dacă muncesc toată ziua şi primesc cu un şiling mai puţin. Dar prietenul nostru – el nu e unul dintre ei, nu e unul dintre preferaţii Băşinosului.

Îl ascultau cu urechile ciulite. Goldberg ştia prea bine că oamenii vor să-şi audă poveştile spuse cu voce tare; vorbea el în numele lor. Voiau să audă mai multe.

– Aşa că nu are unde să muncească. N-are nici un ban în buzunar. N-are nimic în cămara de acasă; n-a mâncat nimic, n-are ce să le pună copiilor pe masă. Aşa că îşi bagă mâinile în buzunar – da, îl văd acum, ştiu cine e – şi se îndreaptă spre casă.

Pe drum, trece pe lângă un azil. Într-o zi cu soare, umbra azilului nu părăseşte niciodată strada, nu-i aşa? Soarele nu răsare niciodată pe Old Gravel Lane; azilul acoperă jumătate de cer. Iar bărbatul nostru se întreabă – aşa-i că te-ai întrebat, prietene? Se întreabă oare cât timp va mai trece până va fi atras în gaura aceea neagră, el, Florrie şi cei trei copii; cât timp va mai trece până ce vor fi nevoiţi să se despartă, până ce cineva îi va lua de lângă el, până ce le va arunca o ultimă privire plină de ruşine...

Cum să nu înnebunească bietul om? Cum să nu-L blesteme pe Dumnezeu şi să se dea cu capul de toţi pereţii; cum să nu se arunce în apă de disperare? El ştie cum e. Voi ştiţi cum e.

Tăcerea domnea peste toată strada. Evreii se dăduseră mai aproape să audă mai bine, iar în spatele obloanelor din brutărie, brutarul, soţia lui şi copiii lor îl ascultau lipiţi de geam.

Nimeni nu făcu nici cea mai mică mişcare, iar el îi privi fix în ochi, se alimentă cu toată atenţia lor şi o expuse în poveste.

– Îşi zăreşte atunci un prieten în faţa unei cârciumi, iar bărbatul îi face semn să vină: „Hai, zise el, e unu' care face cinste cu băuturi". Aşa că îşi urmează tovarăşul în cârciumă unde găsesc într-adevăr un individ la o masă, un bărbat bine, frumos îmbrăcat, cu mâini curate; nu lucrează pe docuri. Părea un fel de funcţionar public.

Da, chiar făcea cinste cu băuturi. O halbă de bere? Sigur, prietene, ia un loc, poftim nişte tutun pentru pipă.

În momentul acela se întâmplă ceva ciudat: Mâini fine încep să-şi împrăştie veninul. Dar nu genul de venin pe care să-l vezi, ci otravă invizibilă, minciuni. „Ştiţi care e problema? întrebă el. Ştiţi de ce oamenii buni ca voi sunt aruncaţi cât colo, în timp ce alţii prosperă? Evreii sunt de vină..." Apoi trage uşor din ţigară şi scoate fumul, cercetându-i cu privirea, să vadă dacă înghit otrava.

Erau tăcuţi, ascultând cu atenţia încordată. După o mică pauză, Goldberg îşi reluă povestea:

– Întâmplarea face ca prietenul nostru să cunoască vreo câţiva evrei. Îl cunoaşte pe Solly Moskowitz, croitorul; îl ştie pe Sam Daniels, boxerul. Este mândru să-l cunoască pe Sam Daniels. A făcut câţiva bani când a pariat pe el mai demult; i-a făcut odată cinste cu ceva de băut, iar Sam Daniels l-a ţinut minte şi îl strigă pe nume de fiecare dată când se întâlnesc.

Dar Solly Moskowitz şi Sam Daniels – ei nu sunt bogaţi şi puternici. Sunt oameni ca şi el, din East End. Nu înţelege cum au ajuns ei să fie atât de influenţi încât să le poate refuza un loc de muncă în fiecare zi celor şase sute de oameni. Şi nu înţelege de ce bătrânul Solly Moskowitz este la fel de sărac ca el, când e atât de formidabil.

Aşa că rămâne pe gânduri: bătrânul Băşinos – el o fi evreu, la câtă autoritate are? Iar bărbaţii din West End care deţin docurile, care se uită de sus la ei, ei cu ţigările lor, cu vinurile lor fine şi femei frumoase – sunt oare toţi evrei? Membrii Parlamentului, lorzii, avocaţii şi judecătorii – evrei? Nu, bineînţeles că nu. Ceva nu e tocmai în regulă cu ce spune Mâini fine, dar prietenul nostru nu reuşeşte să îi dea de cap.

Şi îi mai dădu o halbă de bere, încă una şi încă una, bere şi otravă: hai să dăm foc la câteva case de evrei. Să le arătăm cine e stăpân pe ţara asta.

Dar prietenul nostru – el nu e stăpân pe nimic. Ca dovadă întâmplarea de pe Nightingale Lane, de lângă docuri. Cine e la putere? Nici măcar Băşinosul nu e şeful. Adevăraţii stăpâni sunt cei pe care nu-i vezi decât atunci când trec pe lângă tine cu trăsura şi te stropesc cu noroi din cap până-n picioare; ei sunt stăpânii, nu noi. Că spargi câteva ferestre şi că dai foc la câteva case, asta nu te transformă în stăpân. Numai un om disperat ar crede aşa ceva.

Aşa că prietenul nostru parcă tot nu e sigur. Dar e cald şi bine în cârciumă şi i se mai întinde o altă halbă de bere şi – dă-te mai aproape, zice Mâini fine, vreau să-ţi spun ceva numai ţie...

Goldberg făcu o pauză. Gata, era captivaţi, erau la mâna lui; când îşi coborâse vocea să spună *dă-te mai aproape,* veniseră toţi spre el.

Observă că apăruse un poliţist – doi – patru – cinci. Văzu cu coada ochiului un evreu care îi explica ceva, iar poliţistul îşi îndreptă privirile către el... Ar fi putut oare să se strecoare prin brutăria lui Solomons? Dar mai întâi trebuia să îşi termine treaba aici...

Totul dură o secundă. Înapoi la public, înapoi la poveste.

– Aşa că prietenul nostru se dă cu scaunul mai aproape. Iar Mâini fine se apleacă spre el, aruncă o privire peste umăr, îşi linge buzele.

Umblă zvonuri cum că ucid. Sacrificiu uman. Ştii ce fac evreii ăştia? Omoară copii creştini. Şi amestecă sângele lor în pâine. Există dovezi...

Prietenul nostru deja nu mai poate suporta. Pentru că, dacă e adevărat, e cel mai îngrozitor şi mizerabil lucru din lume. Dacă cineva face aşa ceva, merită numai nenorociri. Aşa că se gândeşte mai bine; nu-l deranjează să atace evrei dacă aşa stă treaba; e logic.

Şi de-asta a venit el azi aici. De-asta a ieşit din casă într-o dimineaţă ploioasă ca asta, cu o bâtă în mână, pregătit să distrugă o brutărie şi afacerea unui om.

Pentru că toţi avem nevoie de un motiv pentru care să facem rele. Nimeni nu le-ar mai face dacă ar crede că face ceva rău. Cred că le merită, de-asta decid să le facă. Nu?

Aşa că prietenul nostru – îl văd, ştie că am dreptate – el e pe calea cea bună. Dar merge în direcţia greşită. Bineînţeles că trebuie să luptăm împotriva celor care sacrifică copii. Normal că aşa se cuvine.

Dar mai întâi de toate, întrebă-te: copiii tăi, cine i-a sacrificat, prietene? Cine s-a asigurat ca nu poţi cumpăra medicamente pentru fetiţa ta? Cine a refuzat legea prin care proprietarul să fie obligat să repare conductele, pentru ca băiatul tău să nu se îmbolnăvească de tifos şi să moară?

Vrei să-ţi spun eu cine? Oamenii ăia bogaţi – proprietarii – şefii de fabrici – Membrii Parlamentului – judecătorii – Lordul Cutare, Contele Ălălalt, Ducele Nu mai Ştiu Care – ei sunt cei care săvârşesc sacrificii umane. Ei sunt adevăraţii criminali. Victimele lor umblă zi de zi pe Nightingale Lane şi pe Strada Cable...

Se auzi un bombănit dinspre mulţime. Goldberg ştia că îi atrăsese de partea lui, dar ceva întrerupsese atmosfera, cineva dădea mulţimea la o parte – poliţistul...

– Hai, hai, gata, se auzi o voce puternică, impunătoare. La o parte! Bărbatul acela – Goldberg – pune-ţi mâna pe el. E pus sub urmărire. Goldberg! Eşti arestat...

„Nu încă", se gândi Goldberg.

Ţâşni de pe scaun şi, înainte ca mulţimea să se dea la o parte, se strecură pe uşă şi intră în brutărie.

Doar uşa magazinului lui Harry Solomons îl despărţea de zarva de afară.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Goldberg, zise el. Aici – un bărbat – vine din partea lui Moishe Lipman, spune că...

În micuţul magazin călduros şi curat, cu o mireasmă îmbietoare de pâine, Goldberg se întoarse şi o văzu pe doamna Solomons şi doi – trei – patru copii, privindu-l toţi cu ochi mari şi un bărbat scund, emoţionat.

Larma de afară se înteţi căci poliţistul forţa uşa. Omul lui Moishe Lipman spuse repede:

– Moishe şi băieţii lui au fost arestaţi, domnule Goldberg. I-a văzut cineva – nu ştiu exact cum s-a întâmplat. Dar casa... Se apucă cu mâna de cap. Doamne, nici măcar nu vă pot descrie în cuvinte...

– Ce? Ce?

– Casa – s-a prăbuşit din temelii – cea pe care o supravegheam – s-a făcut una cu pământul chiar sub ochii mei... Pur şi simplu nu mai e acolo! Ca şi cum ar fi explodat o bombă...

Goldberg rămase şocat. Încercă să se dezmeticească. „Cum a reuşit Sally să... Nu mai contează. Hai. Pleacă."

– Vino, îi spuse el bărbatului. Ajută-mă.

– Dar domnule Goldberg...

Era doamna Solomons. Întreaga familie se adună în jurul lui, încercând să îi mulţumească, să îl binecuvânteze, să îl sărute, iar el nu ştia cum să îi dea mai repede la o parte şi să fugă cu ultimele lui puteri să o găsească pe Sally, să îi spună că Harriet e în siguranţă, că...

Se auziră bătăi puternice în uşă.

– Deschideţi! Adăpostiţi un fugar! Deschideţi uşa sau o dărâmăm!

Solomons îl apucă de braţ şi îl duse în spatele magazinului, în timp ce doamna Solomons se prefăcea că încearcă să deschidă uşa.

– Bine – bine – aşteptaţi puţin – mă duc să caut cheia...

– E o uşă în perete, îi spuse repede brutarul.

– Asta e cheia – duce pe Aleea Cropper. Vă puteţi ascunde pe Queen Head şi apoi pe Brick Lane...

Dar era prea târziu. Dădură nas în nas cu un poliţist la uşa din spate.

– Al meu eşti, zise el.

Goldberg se întoarse către omul lui Moishe Lipman şi îi spuse în idiş:

– Sună-l pe Kid Mendel. 4214. Spune-i ce s-a întâmplat.

Poliţistului îi vorbi în engleză:

– Foarte bine, domnule poliţist, vin. Sunt prea obosit ca să mai fug. Dar vă rog să nu mă trageţi de braţ; am fost împuşcat.

Brutarul înşfăcă vreo câţiva covrigi calzi şi îi îndesă în buzunarul lui Goldberg.

– Asta e tot ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Goldberg, zise el. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Uşa de la intrare se deschise; ceilalţi poliţişti intraseră cu forţa. Omul lui Moishe Lipman îi privi în timp ce îl escortau pe Goldberg, după care auzi un zgomot ciudat răsunând pe Strada Holywell, un sunet pe la care nimeni nu s-ar fi aşteptat cu o jumătate de oră mai devreme: strigăte şi urlete furioase din parte mulţimii, evrei şi non-evrei la un loc, toţi uniţi în simpatia lor pentru fugarul nelegiuit.

Eroul fu capturat, mulţimea se împrăştie la ordinele poliţistului, iar omul lui Moishe Lipman se duse să caute un telefon.

*

Sally nu avea cum să știe cât de gravă era situația în casă. Liftul care îi ținea deasupra apei îi protejase împotriva molozului care cădea de deasupra, dar era complet întuneric și nu putea simți decât frigul, zgomotul și mirosurile. Duhoarea apelor din canalele care se scurgeau în Blackbourne era îngrozitoare și din ce în ce mai puternică.

În plus, nivelul apei creștea. Podeaua liftului era deja acoperită preț de câțiva centimetri. Sally se ghemui lângă Ah Ling, încercând să îi descrie ce se întâmpla.

– Nu e nici măcar o rază de lumină? întrebă el.

– Nu. Deloc. Ți-e frig?

– Da. Câți bărbați erau pe scări?

– Un lacheu. Și majordomul, cred. I-am văzut doar pentru o clipă, înainte să cadă și tot atunci s-a stins și lampa. Cred că tot peretele s-a prăbușit.

– Ar fi trebuit să blochez cursul apei.

– Trebuie să fie tare adânc. Cu toată ploaia asta...

Ceva mare căzu pe lift și îi zdruncină periculos. Sally se apucă de el ca să nu cadă și auzi un zgomot puternic, iar liftul se înclină într-o parte. Cablul! se gândi Sally – atunci se auzi un pocnet ca de explozie, iar podeaua se afundă în apă.

Impactul fusese atât de mare încât o aruncase cât colo, iar apa care năvălise în cabină o dezechilibră pe când încerca să se ridice. Scoase un țipăt de groază; Ah Ling era sub apă și nu se putea mișca...

Îi găsi umerii și capul și îl ridică cu forțe noi, ținându-i capul deasupra apei. Bărbatul își trase răsuflarea, se înecă, tuși. Îl lăsă să își pună capul în poala ei.

După ce bărbatul își reveni în simțiri, Sally îi șterse fața și ochii și îi spuse:

– Voi încerca să te așez în șezut. Altfel vei muri.

Cu grijă să nu îi scape capul sub apă, îngenunche în spatele lui și încercă să îl împingă. Totul era împotriva ei: hainele lui erau ude leoarcă, podeaua era aplecată într-un unghi ciudat, astfel încât capul lui era mai jos decât picioarele, iar mâinile îi tremurau de frig și oboseală încât de-abia dacă îl mai putea ține. Îi ridică umerii și îi căzu capul într-o parte, iar în încercarea de a îi ține capul drept, îi scăpă umerii. Încercă din nou, dar îi împinse capul prea în față și simți că

îi rupe gâtul: nu mai putea să respire. Se odihni pentru o secundă, aşezându-i din nou capul în poală, ca o mamă iubitoare.

Apa îi ajungea până la bărbie şi părea să crească repede.

– Cum e liftul? Stă pe ceva solid? întrebă el. Mai e suspendat?

– Cablul s-a rupt. Stă pe ceva, dar nu ştiu cât de solid e. Trebuie să-ţi dau drumul dacă vrei să aflu.

– Ne adâncim din ce în ce mai tare.

– Îmi odihnesc mâinile. Încerc imediat să te ridic din nou.

Îl auzi suspinând. Stătea complet nemişcat; presupuse că nici măcar nu putea să tremure de frig.

– În satul în care s-a născut bunicul meu, în China, zise el, obişnuiau să ia apă dintr-o fântână. Nu era în sat, trebuia să meargă pe o potecă prin pădurea de bambus. Nu era singura sursă de apă, mai era şi un râu, dar apa din râu nu era bună de băut din cauza lucrărilor de deasupra satului. Aşa că oamenii parcurgeau în fiecare zi drumul acela până la fântână ca să aducă apă.

Într-o bună zi, un băieţel intră disperat în sat, ţipând cât îl ţineau plămânii: „E un tigru în fântână!" Toţi sătenii fugiră spre fântână cu bâte, funii, orice găsiseră prin casă. Se înghesuiră să se uite în fântână şi constatară că era întredevăr un tigru în fântână. Era un puţ mare, cu o platformă de piatră undeva în jos, iar tigrul era ghemuit acolo, neştiind cum să iasă.

Nu ştiau ce să facă. Cu tigrul acolo nu puteau scoate apă, căci se enerva când încercau să coboare găleţile. Dacă îl omorau ar fi căzut în puţ şi ar fi infectat apa; şi oricum, nu aveau cum să-l omoare. Şi nu aveau cum să-l scoată viu.

Făcu o pauză. Sally îi înălţă capul puţin mai sus.

– Şi ce au făcut? întrebă ea.

– S-au rugat zeilor, bineînţeles. Zeii le-au trimis multă, multă ploaie. Puţul s-a umplut, tigrul s-a înecat, i-au scos trupul la suprafaţă, iar puţul era din nou al lor.

– Înţeleg.

– Situaţia de faţă mi-a adus aminte de această poveste.

– Care din noi este tigrul?

Nu îi răspunse.

Sally rămase lângă el, tremurând de frig, întrebându-se dacă era destul de puternică să îl ridice din nou. Dacă reuşea să îl propteasca de

lift, partea superioară a corpului său ar fi rămas deasupra apei. Trebuia să facă ceva.

– Trage aer în piept, spuse ea. Mai încerc o dată. Trebuie să te las puţin în apă ca să mă aşez mai bine.

Bărbatul încuviinţă, trase adânc aer în piept şi îi făcu semn că era gata. Sally îşi găsi echilibrul, îi dădu drumul, îi apucă umerii şi trase în sus. Poate pentru că plutea în apă, Sally îl ridică mai uşor de data aceasta; încă un efort şi îl puse în şezut.

Dar atunci ceva se întâmplă în interiorul lui. Începu să tremure de parcă l-ar fi strâns cineva cu putere, după care vomită şi gâfâi. Scoase un sunet îngrozitor, ceva între un geamăt şi un suspin. Capul îi căzu într-o parte.

Inima ei o luă la goană. Îl propti de perete, într-o poziţie ciudată. Îl pipăi pe faţă. Îi atinse ochii deschişi, dar bărbatul nu clipi.

Îşi trase mâna speriată. Apoi se linişti. Era mort; aşa... îi găsi faţa şi îi închise ochii. Încercă să îl lase uşor în apă, dar îi alunecă din mâini şi căzu, împroşcând-o cu stropi.

Îşi scutură mâinile şi oftă atât de profund încât oftatul ei se transformă într-un căscat care părea să nu se mai termine niciodată.

Întinse mâna spre peretele liftului şi atinse grilajul de fier, strâmb şi răsucit, dar îndeajuns de rezistent ca să îi ţină greutatea. Se ridică în picioare.

Podeaua liftului era aplecată spre gaura pe care intra apa. Greutatea molozului care căzuse pe acoperiş, din cauza căruia se rupsese cablul, îl prăbuşise; măcar stătea pe ceva solid şi nu se clătină atunci când Sally făcu câţiva paşi, lipită de perete, încercând să nu păşească pe cadavru.

În locul cel mai puţin adânc – în spate – apa îi ajungea deja până la genunchi. În faţă aproape că îi acoperea coapsele. Se agăţă de uşă şi pipăi în afară, încercând să găsească ceva rezistent, dar când se aplecă, liftul scârţâi şi se clătină, iar molozul căzu undeva deasupra şi în spatele ei.

Se opri. Liftul rezistă. „Dacă se prăbuşeşte în faţă, se gândi ea, mă îngroapă de vie."

Uşor, cu grijă se întoarse în centrul liftului, modificând greutatea. Simţi cum apa curgea la picioarele ei, iar acum liftul era într-un unghi bun.

„Centrul de gravitație, își spuse ea. Coboară-l ca să nu tragi liftul și mai jos." Se ghemui, apa îi ajungea până la piept și începu din nou să caute în afară un loc de sprijin.

Ceva moale și greu începu să o împingă din spate...

Corpul lui Ah Ling, care aluneca pe ea.

Țipă.

Teama o luă pe nepregătite, iar surplusul de greutate fu prea mare pentru puterile sale. Îi alunecară mâinile de pe grilaj și căzu. Încercă să se prindă de marginea podelei, dar fu trasă jos, jos și tot mai jos de corpul lui Ah Ling până ce căzură amândoi în șuvoiul de apă.

Harriet și protectorii ei ajunseră într-o cameră prăfuită, deasupra unui grajd în Lambeth. Fetița mânca un colț de pâine, în timp ce băieții frigeau niște scrumbii la un foc înecăcios. Scăpaseră de trăsură și de cal undeva în Vauxhall. Liam se îndurase cu greu să îi lase acolo, dar Bill avea dreptate.

– Mai întâi de toate trebuie să avem grijă de-asta mică. Doar pentru asta am făcut tot. Da, bine, poate luam două, trei lire pe mârțoagă. Și? Putem oricând să punem mâna pe un cal – sunt pe toate drumurile. Da' dacă pierdeam copilul, atuncea ce mai făceam?

Așa că hotărâseră să se refugieze într-una dintre ascunzătorile sărăcăcioase pe care le foloseau de obicei (erau întotdeauna cu un pas înaintea legii și a proprietarilor), o întinseră pe Bridie, care nu își venise încă în simțiri, pe o grămăjoară de saci, în colț, lui Harriet îi dădură un colț de pâine pe care îl găsise în buzunar unul dintre băieți și se apucară să gătească scrumbiile afumate, pe care le ascunseseră acolo la ultima lor vizită cu trei zile înainte.

Aveau două griji. Voiau în primul rând să găsească un loc mai sigur pentru Harriet decât o succesiune de ascunzători și în al doilea rând îi preocupa Bridie. Pentru cât de voinică era ea, era ciudat să rămână atât de mult timp inconștientă. Știau că în curând aveau să fie nevoiți să meargă după un doctor. Poate că ar fi trebuit să-l fi chemat deja. Poate că murise.

Harriet rămase lângă ea, privind-o curioasă. Domnișoara dormea; bărbații nu dormeau. Pregăteau micul dejun. Sacii miroseau plăcut a cai, la fel ca în grajdul de acasă. Iar micul dejun mirosea ca unele dintre mesele pregătite de doamna Perkins.

Băgă apoi de seamă că domnişoara deschisese ochii şi o privea pierdută. Se trezise. Harriet îi întinse politicoasă bucata de pâine. Domnişoara nu vru să mănânce, dar îi zâmbi cald şi se întinse spre Harriet, să îi mângâie părul încurcat.

– S-a trezit! zise cineva.

Se adunară în jurul ei.

– La naiba, Bridie, să ştii că ne-ai speriat rău, spuse Liam. Am crezut că ai dat colţu'.

– La dracu', nici pe departe, răspunse Bridie.

– La dracu', repetă Harriet. Îi plăcea de ea. Îi plăcea mai ales vocea ei: un mârâit fin, ca de pisică. Mai încercă o dată: S-o crezi tu.

– Nu mă lua pe mine cu la dracu', fetiţo. Linişte – ce se aude?

Se auzi un ţipăt la parter şi bătăi puternice în uşă.

– Valea! Ştergeţi-o, neisprăviţilor! Pun câinii pe voi!

Câinii începuseră să mârâie. Băieţii se ridicară bombănind, îşi strânseră mâncarea, o ajutară pe Bridie să se ridice şi, după ce unul dintre ei o luă pe Harriet în braţe, deschiseră uşa.

– Bine, nene, strigă Liam. Plecăm. Ţineţi câinele.

– Păi, mai cu spor, spuse proprietarul.

Coborâră scara şi ieşiră din grajd. Bridie mergea cam împleticit, iar Liam mesteca la o scrumbie.

Proprietarul îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau. Chiar aveau un copil cu ei? Da.

– Băieţi – strigă el după ei, încercând să îi prindă din urmă, dar băieţii îl auziră, văzură câinele şi o luară la fugă.

„La naiba", se gândi el. Omul avea şi el o conştiinţă şi mai auzise de copii răpiţi. O biată femeie avea să se trezească chiar în acea dimineaţă şi să îşi plângă copilul. Nu era cu putinţă. Închise poarta şi plecă împreună cu câinele în căutarea unui poliţist.

Aşa că imediat ce Con şi Tony ajunseră la faţa locului, o jumătate de oră mai târziu, după ce fuseseră deja la mai multe ascunzători, nu găsiră pe nimeni.

– Frate, eu nu mai pot, zise Tony când ajunseră în pod. Ce mai contează dacă ne întindem şi nou puţin? Dăm noi de urma lor.

– I-am promis, zise Con. Trebuie să sunăm.

– Când o găsim, spuse Tony. E în siguranţă, o găsim noi. Mă duc să trag un pui de somn.

– Băi – au fost aici! Uite! Focul e...

Un câine lătră în curte. Se uitară repede unul la celălalt.

– Uitați că au mai rămas câțiva! zise o voce de bărbat.

– Ia veniți voi aici, spuse o altă voce, o voce oficială, de polițist. Dacă nu, urc după voi și nu prea cred că vreți asta. Răpiți copii, nu-i așa? Ai mei sunteți. V-am prins.

În ultimele zile, Sarah-Jane Russell nu se mișcase din fața lui Orchard House. Bărbatul acela odios, domnul Parrish, le dăduse ceva bani ei, lui Ellie și doamnei Perkins și îi spusese să plece, să își vadă de drumul ei, căci angajase o nouă dădacă pentru Harriet.

Nimeni nu știa nimic despre domnișoara Lockhart; nimeni nu știa să îi spună dacă Harriet era în siguranță; nu avea cine să o ajute. Sarah-Jane nu știa ce să facă. Ellie rămăsese în oraș, iar doamna Perkins plecase la o verișoară în Reading. Sarah-Jane se dusese să stea la sora ei și la soțul ei, dar situația era complicată...

Totuși, nici o lege nu o împiedica să stea la poartă, să se uite la ei cum strângeau posesiunile familiei și cum aduceau alte lucruri noi în locul lor, să-i privească pe noii servitori cum dădeau perdelele jos, cum schimbau încuietorile, cum vopseau tâmplăria într-o nuanță urâtă de roșu. Așa își petrecuse Sarah-Jane ultimele zile, privind, observând, suspinând.

În cele din urmă, Parrish o văzu și trimisese un polițist să îi spună să plece. Sarah îl cunoștea pe polițist: era vărul cumnatei lui Ellie. Fusese o situație neplăcută pentru amândoi. Fata plecase, dar se întoarse mai târziu și se ascunsese în tufișuri ca să nu fie văzută.

Nu știa ce să facă. Dar trebuia să stea cineva acolo. Trebuia să stea cineva de pază. Se gândise să aștepte până la sosirea lui Harriet (fără îndoială că aveau să o aducă; păreau capabili de orice) și să o răpească, să fugă undeva cu ea. Dar știa că nu s-ar fi încumetat probabil să o facă. Nu era îndeajuns de curajoasă, nu de una singură. Astfel de lucruri se întâmplau doar în poveștile lui Jim. Oh, dacă nu ar fi plecat...

Când ajunse în dimineața acea în fața casei, își dădu seama că ceva era în neregulă. Ieșea fum din coșul casei și văzu o trăsură pe aleea din față. Servitorii părea ocupați în camera de zi.

Se furișă în tufișuri, lângă poartă și încercă să zărească ceva. Ușa de la intrare se deschise și îl văzu pe Parrish ieșind din casă.

Rămase în pragul uşii, întinzându-se, căscând, scărpinându-se. Era relaxat, ca şi cum ar fi fost stăpânul casei şi nu conta cine ştia asta. De-abia se abţinu să nu arunce cu ceva în el. De-abia se abţinu să se năpustească asupra lui, să ţipe la el, să îl atace, să îl pună la pământ. Puse mâna pe o piatră; exact atunci ieşi o femeie după el, în uniformă de dădacă şi îi spuse ceva. Bărbatul dădu din cap că da şi se întoarse în casă, închizând uşa în urma lui.

Ce însemna asta? Oare Harriet era înăuntru? Reuşiseră să pună mâna pe ea?

Sarah-Jane începu să plângă. Cum era posibil să se întâmple aşa ceva în Anglia – cum era posibil ca legea să nu facă nimic? Se înecă şi îşi înghiţi lacrimile. Îşi luă capul în mâini. Era prea mult pentru ea.

– Sarah-Jane?

Tresări ca arsă. Rămase cu gura deschisă de uimire, o luă brusc cu ameţeală şi se sprijini de perete.

Lângă ea stătea un tânăr slăbuţ, bronzat, cu păr blond şi ochi verzi, cu o geantă pe umăr şi o pălărie de paie pe cap.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el.

– Jim! Vai, Jim...

Se aruncă în braţele lui, tremurând, suspinând şi râzând isteric. Jim nu fusese niciodată în viaţa lui mai surprins.

Capitolul 28

Cerneală indiană

După câteva minute se mai liniști. Cu un ochi râdea, cu altul plângea, se tot agăța de gâtul lui – din când în când arunca și câte o privire spre casă; Jim își dădu seama că se întâmplase ceva. O trase înapoi în tufișuri și îi spuse să se așeze pe o piatră.

– Ne-am întors azi-noapte în Southampton, zise el. Domnul Webster a rămas să aibă grijă de bagaje; eu m-am întors mai devreme cu Charlie Bertram. Voiam să vă fac o surpriză. N-ați primit scrisorile noastre? Ce se întâmplă aici?

– N-am mai primit nimic de câteva săptămâni – înseamnă că le-au aruncat – Jim, au aruncat tot...

– Liniștește-te. Nu înțeleg nimic din ce-mi spui. Povestește-mi tot, de la început.

Sarah-Jane trase adânc aer în piept.

– Da. Scuze. Bineînțeles. Dumnezeule, nici măcar nu știu unde e...

– Hai odată, zise Jim nerăbdător.

– Da, da. La început... A venit bărbatul ăla cu actele de divorț. A venit într-o dimineață...

Îi povesti tot; se mai încurcă, mai uită unele amănunte, dar i le spuse pe urmă, încercând să fie cât mai clară și concisă. La început Jim se arătă sceptic, apoi revoltat, rezervat și în cele din urmă răzbunător.

– Vrei să-mi spui că nenorocitul ăla e aici?

– Da. Cred că a venit azi-noapte. Dar nu e numai el; are servitori noi – ne-a aruncat toată mobila, tot – şi-a adus lucrurile lui...

– Şi Harriet e cu el?

– Nu ştiu. Am văzut o femeie care pare a fi un fel de dădacă, dar nu sunt sigură. Ce-ai de gând să faci?

– Să-l dau afară.

Scoase un briceag din rucsac şi rupse o creangă groasă dintr-un copac.

– Dar Jim, sunt mulţi – o adunătură de...

– Lasă pe mine, spuse el.

Îşi aruncă rucsacul pe umăr şi ieşi în drum. Nu îl mai văzuse niciodată aşa: era negru de mânie. Se sperie. Merse cu grijă în urma lui – dar apoi se opri brusc.

Era un bărbat în faţa lor. Nu Parrish; un bărbat pe care nu îl cunoştea, elegant, brunet şi cu un aer periculos. Îl privi intrigat pe Jim, dar nu se dădu din drum.

– Şi tu cine dracu' mai eşti? zise Jim.

– Mă numesc Mendel. Jonathan Mendel.

Jim păru să îl recunoască. Era încă furios, dar părea la fel de nedumerit.

– Kid Mendel? întrebă el. Din Soho?

Bărbatul încuviinţă.

– Şi tu eşti implicat în povestea asta?

– Da. Stai, îl opri el, căci Jim se îndrepta ameninţător spre el. Nu ştiu cine eşti, dar din câte văd vii pregătit să îl ataci pe Parrish. Şi eu m-am gândit la asta. Dar îţi reamintesc că putem fi văzuţi. Cel mai bine ar fi să ne dăm din drum, pentru că avem ceva de discutat.

Jim trase aer în piept, apoi încuviinţă. Mendel îşi dădu jos pălăria în faţa lui Sarah-Jane. Părea un fel de învăţat, el cu chelia lui şi cu privirea oacheşă; dar unul umblat, de lume. Nu avea nici cea mai vagă idee cine putea fi. Se ascunseră în spatele zidului, la adăpost.

– Deci? începu Jim.

– Dacă îmi daţi voie să vorbesc, vă voi spune tot ce ştiu, zise Mendel. Apoi îmi puteţi spune despre dumneavoastră. Doar dacă vreţi. Şi îmi puteţi spune dacă acceptaţi sau nu ajutorul meu. Oamenii

mei au înconjurat casa, iar dacă ştiţi cine sunt eu, atunci ştiţi cu ce fel de oameni umblu.

– Bine, spuse Jim. Vă ascult.

Sarah-Jane era năucită. Bărbatul acela, în ciuda expresiei lui suave, a pardesiului elegant, a pălăriei sale frumoase, îi dădea fiori.

Povestea lui dură în jur de cinci minute. Le explică despre Goldberg, despre Tzaddik, despre ce i se spusese despre Sally, Harriet, despre Rebecca, familia Katz, despre răpirea lui Harriet. Sarah-Jane icni de spaimă şi îl apucă pe Jim de mână.

– Domnişoara Russell este dădaca fetiţei, zise Jim. Continuaţi.

– Facem cum ne-a spus domnul Goldberg, suntem cu ochii pe casă. Am văzut când a sosit Parrish, dar nici urmă de copil. Poate era prea întuneric sau poate că au lăsat-o altundeva. Tocmai din această cauză nu am dat spargere în casă; pur şi simplu nu suntem siguri de nimic. Cât de curând voi trimite pe cineva să dea un telefon, să vedem dacă ceilalţi au noutăţi.

– Am înţeles. Ce este acest Goldberg?

– Multe. Un refugiat. Jurnalist, politician. Un fel de bandit. Îi port un mare respect.

Jim încercă să asimileze toate informaţiile. Apoi îi întinse mâna.

– Jim Taylor, spuse el. Ce vă pot spune despre mine este că locuiesc aici, sunt vechi prieten cu domnişoara Lockhart şi sunt naşul lui Harriet. Tocmai m-am întors din America de Sud şi am dat de situaţia asta. Într-adevăr – aveţi dreptate – aveam de gând să îl înfrunt pe Parrish. Sunteţi dispus să mă ajutaţi?

– Bineînţeles.

– În cazul acesta, accept bucuros. Câţi băieţi aţi adus?

– Şase.

– Atunci vă spun eu cum facem. Nu se pune problema să dăm spargere în casă. Eu nu sunt genul care să încalce legea, dumneavoastră?

– Nu, nu, răspunse Mendel.

Cei doi păreau să se înţeleagă din priviri, Sarah-Jane nu înţelese ce aveau de gând, dar păreau să zâmbească în sinea lor.

– Nici nu se pune problema, continuă Jim. Așa că vă invit pe dumneavoastră și pe prietenii dumneavoastră să servim împreună micul dejun, în această dimineață urâtă, mai ales că pot invita pe cine doresc în casa mea. Și doar așa, pentru că avem chef de joacă, nu vom intra pe ușa din față, ci vom sări peste zidul din spate și vom intra pe o fereastră de la primul etaj. Moment în care descopăr, cu mare surprindere, câteva piese de mobilier străine în propria casă. Sunt șocat. Păi atunci ar fi mai bine să le aruncăm pe geam, nu-i așa? Și apoi să zicem că dăm pe scări de un complet necunoscut. Dacă îndrăznește să ne amenințe, avem tot dreptul să ne simțim ofensați, enervați și să îi ținem piept.

În timp ce Mendel își chemă oamenii, Jim își luă nuiaua și începu să o bâțâie ca să se obișnuiască cu ea.

– De obicei prefer un box într-o bătaie, îi spuse el gangsterului. Dar nu e prea folositor contra unor șerpi giganți sau broaște otrăvitoare, așa că nu l-am luat cu mine. Va trebui să mă descurc cu asta.

Sarah-Jane se uită în jurul ei la gașca de infractori din Soho. Înrăiți, plini de cicatrice, viața lor părea o înșiruire de ofense; iar Jim, cu pielea lui bronzată și sclipirea răutăcioasă din ochi, arăta ca un pirat.

– Deci, domnilor, zise el. Vă invit cu mare plăcere să servim micul dejun împreună. Sarah-Jane, cum intrăm în casă, te duci să o cauți pe Harriet. Nu se știe niciodată. Dacă e acolo, rămâi cu ea până îți spunem noi să ieși.

Îi bătea inima cu putere: nu știa dacă de frică sau de emoție. Poate amândouă. Merseră toți în șir, pe lângă perete, traversară aleea, intrară pe portiță și se ascunseră în arbuștii din fundul grădinii.

Jim le făcu semn spre structura de fier și sticlă de pe peretele din dreapta din grădină.

– Dacă reușim să ne cățărăm pe peretele acela, putem intra foarte ușor pe fereastra de la baie – vedeți care e? Cea de lângă iederă. Și dacă dăm cumva peste el în baie, închidem ochii. Ești în regulă, Sarah-Jane?

Fata încuviință. Avea frică de înălțime, dar nu era chiar atât de sus: cam trei metri. În plus, era departe de privirile celorlalți, care, din câte părea, erau în bucătărie și sufragerie.

Jim luă scara de lemn de pe jos şi o rezemă de perete.

– La treabă, zise el.

Sally dădu cu capul de zid, se cufundă în apă. Cămaşa de noapte se încolăci în jurul ei şi încercă din greu să se elibereze, dar nu putea – reuşi să-şi scoată chipul la suprafaţă şi puse piciorul pe ceva solid.

Se smuci, încercând cu disperare să se agaţe de ceva – nimic – apoi se apucă de ceva – îşi înfipse degetele în acel ceva, în timp ce apele o trăgeau în jos.

„Îmi trebuie ceva pe care să stau – ceva de care să mă agăţ."

– N-am de gând să mor! strigă ea. Nu am de gând să mor! Să fiu a naibii dacă mor!

Piatra de sub piciorul ei începu să alunece. Cu toată puterea din braţe încercă să se tragă în sus.

Numai de ar fi reuşit să vadă ceva; se putea prea bine ca viaţa să fie la doar un metru de ea, iar în spate să o aştepte moartea. Nu avea de unde să ştie. Dar dacă stai să te gândeşti aşa, nu mai ai nici o scăpare. Se apucă mai bine de ţeava de fier fixată printre mormanele de gunoi şi, încetul cu încetul, scrâşnind din dinţi, fără să ţină seamă de frisoane, se trase în sus până la brâu.

Pipăi în faţa ei şi găsi un spaţiu. În spatele ţevii de fier erau mormane de cărămizi, gunoaie, ipsos, dar deasupra era un gol.

Cu un ultim efort ieşi la suprafaţă, vie, dar vătămată, amorţită de frig, gâfâind; aşteptă un moment să îşi recapete răsuflarea.

Se răsuci pe spate. Pietrele şi cărămizile o înghionteau în coaste – dar deasupra ei, văzu luminiţa de la capătul tunelului.

Una reală.

Nu dispăru după ce deschise ochii: o rază de lumină undeva în zare...

Se aşeză în şezut, încercând să străpungă întunericul şi dădu cu capul de ceva. Începură să se fărâme pietrele. Ţipă de durere şi aproape că îşi pierdu echilibrul, dar nu căzu în apă.

Se frecă la cap şi privi din nou spre raza de lumină. Nu avea nici o îndoială: era în cabina de lift, iar sus, era cerul.

– Ajutor! ţipă ea. Ajutor! Ajutaţi-mă!

Deşi, dacă imobilul se prăbuşise din temelii, probabil că nu mai avea cine să o ajute.

– Fie, zise ea cu voce tare. Ies eu de aici. N-am să mor ca un şobolan.

I se înăbuşi vocea, se pierdu în vâltoarea apei, dar descoperi că îi făcea bine să vorbească.

– Ridică-te, îşi spuse ea. Hai odată! Vezi lumina de acolo? Păi, du-te la ea. Mişcă-te, namilo! Şi dacă eşti prea grasă să te strecori, stai şi zbieri cât te ţin plămânii. Hai odată!

Se ridică uşor în picioare pe grămada de gunoi instabilă şi periculoasă, având grijă să nu dea cu capul de ceva şi privi în sus. Respiră aer curat; era minunat. Începu să se cațăre.

Nu îl găsiră pe Parrish în baie. După câteva minute, pe când ceilalţi se cățărau pe fereastră, Jim îşi dădu seama că nu era nimeni la etaj. Erau pricepuţi: umblau uşor, în linişte... Bine, la urma urmei, sunt nişte profesionişti, e treaba lor să ştie.

– Nici măcar nu au pregătit camera copilului, le şopti el. I-au scos patul, i-au aruncat jucăriile... Chiar nu cred că are de gând să o aducă aici. Oricum, e mai bine să rămâi aici, Sarah-Jane. Ai grijă de rucsacul meu. Să nu-l scapi – i-am adus lui Ellie un cap mic.

Îl luă puţin sceptică, în timp ce Jim se sfătuia cu Mendel. Sarah-Jane avusese dreptate în legătură cu mobilierul: „Toate lucrurile sunt noi, spuse el. Asta înseamnă că trebuie să scăpăm de ele". Urmau să înceapă cu un dulap mare, urât, din dormitory, care probabil că avea să cadă pe aleea din faţa ferestrelor de la sufragerie.

– Ce-aş mai vrea să le văd feţele, zise Jim cu zâmbetul pe buze. Aş da orice... Haideţi. Începem cu dulapul şi mai vedem pe urmă.

Merseră pe vârfuri până în dormitor. Sarah-Jane îi urmări cu privirea din capătul scărilor. Vedea tot holul şi grădina din faţă de la fereastra de lângă scări. Se auzeau râsete din sufragerie şi simţi miros de şuncă prăjită când servitoarea ieşi cu tava din bucătărie. Emoţia o trezi parcă la viaţă.

Podeaua scârţâia; „dacă aud?" Se auzi un zgomot ascuţit...

Urmă o bubuitură asurzitoare.

Casa se cufundă în tăcere; după câteva secunde auzi strigăte de uimire din sufragerie.

Ca din senin începură să cadă tot felul de obiecte pe geam, iar când Sarah-Jane se uită pe fereastră, parcă ploua cu piese de mobilier: un pat, două scaune, o masă, multe, multe sertare, urmate de dulap şi de tot ce era în ele – cravate, cămăşi, lenjerie intimă – cădeau inerte pe iarbă, ca nişte păsări moarte.

Urmară şi altele: o noptieră, un birou, un alt pat, o comodă, un alt dulap, un scaun, iar apoi uşa de la sufragerie se deschise.

– Ce dracu' e asta? ţipă Parrish, dar se opri când o văzu pe Sarah-Jane în capătul scărilor.

Alţi trei sau patru bărbaţi năvăliră din spatele lui şi îl îmbrânciră. Se opriră când o văzură pe Sarah-Jane. Fără să îşi ia ochii de la ea, Parrish se şterse uşor la gură.

– Aşa deci, spuse el.

Sclipirea din ochii lui – lăcomie, triumf şi furie – o înspăimântă şi îşi întoarse privirea. Apoi se auzi o bubuitură îngrozitoare afară, iar toţi bărbaţii săriră în picioare.

– Mai e cineva la etaj, zise unul dintre ei.

Parrish aruncă şerveţelul şi se năpusti pe scări. Sarah-Jane făcu speriată un pas în spate şi dădu peste Jim.

– Dânsul cine e, Sarah-Jane? întrebă el.

Parrish se opri pe la jumătatea scărilor.

– Domnul Parrish, răspunse Sarah-Jane într-o şoaptă pierdută.

Se dădu mai în spate, să le facă loc lui Mendel şi oamenilor lui. Nu mai asistase niciodată la o bătaie, dar ştia că acum era momentul.

Jim coborî câteva trepte. Sarah-Jane înţelese acum de ce se hotărâseră să intre toţi pe fereastră: pentru ca el să pară proprietarul de drept, iar Parrish intrusul; arăta lucrurile aşa cum erau. Se opri la câţiva paşi de Parrish.

– Tu cine eşti? întrebă Parrish.

– Nu intri în casa omului şi te apuci să-i ceri explicaţii, zise Jim. Eu locuiesc aici. Tu nu. Ai cinci minute să-ţi aduni oamenii şi toate

catrafusele şi să plecaţi din casa mea. Dacă nu, vă dăm noi afară. Ia uite ce ceas frumos aveţi acolo. Cinci minute după ceas. Mişcă-te!

O servitoare speriată ieşi din bucătărie şi rămase şocată când îi văzu. De sus, de la etaj Sarah-Jane o văzu, observă cum aruncă o privire fugară în spatele ei, zări un cap de bărbat, care apoi se ascunse repede.

Se întrebă dacă să îi spună lui Jim. Parrish începu să coboare încet pe scări, cu spatele. Când ajunse pe hol, se îndreptă spre uşa de la camera de zi, spre oamenii lui. Jim, Mendel şi ceilalţi coborâră după ei.

Îl văzu pe Jim aşteptând acolo, în pragul scărilor, cu nuiaua în mână; îl văzu pe Mendel lângă el, cu mâinile în sân, care părea un gentleman care admira o pictură la Academia Regală; oamenii lui aşteptau şi ei, cu o expresie nemiloasă, înspăimântătoare şi intensă; observă cum bărbatul din spatele lui Parrish îi strecură un obiect în mână...

Avea un pistol. Într-o singură clipă, raportul de putere se întoarse în favoarea lui.

– Mâinile sus, zise el. Toţi. Treceţi lângă perete.

Jim făcu un pas în faţă. Parrish trase un glonţ chiar la picioarele lui, iar tânărul se opri.

Sarah-Jane se simţea ca într-un vis. Glonţul din covor, bandajul de pe capul lui Parrish, vedea totul atât de clar... De la etaj vedea tot, simţea cum îi vâjâie capul. Se uită în jur după ceva, orice. Da. Văzu ceva pe jos, lângă uşa de la dormitor. Îl ridică, se întoarse pe vârfuri spre capul scărilor, se aplecă uşor în faţă, ţinti şi îl scăpă...

Vasul alb se făcu ţăndări, iar Parrish căzu la pământ. Scăpă pistolul. Jim se năpusti imediat asupra lui, iar Mendel dădu să ia arma, dar unul dintre oamenii lui Parrish îl împinse în cuier. Începu bătaia, iar holul se transformă într-un câmp de război. Sarah-Jane se făcu mică; era atât de îngrozitor... Un individ lovi un altul în cap... Cineva avea un brici... Sunetele pe care le scoteau, mârâielile, ţipetele, intensitatea cu care se implicau în luptă, de parcă ar fi cărat pietre sau ar fi încărcat un cazan cu cărbuni...

Se uită speriată pe fereastră. Văzu un bărbat care alerga spre poartă; era servitorul pe care îl văzuse privindu-i pe ascuns din bucătărie. Ce putea să facă? Să ţipe, să îl oprească? Să îi spună lui Jim? Ce?

Dar bătaia se termină curând. Se auzi un suspin prelung şi o pereche de palme. Uşa de la intrare se deschise şi auzi nişte paşi grăbiţi.

Sarah-Jane se uită din nou peste balustradă. Ultimul dintre oamenii lui Parrish se târa în patru labe. Mendel era aplecat peste unul dintre tovarăşii lui, un altul stătea aşezat pe scări, ştergându-se cu o batistă murdară pe faţă, altul îşi aranja părul în oglinda de pe hol.

Jim îl ţinea imobilizat pe Parrish, care era întins fără vlagă pe podea.

Sarah-Jane, panicată de teamă, coborî încet scările. Îl omorâse. Urma să fie spânzurată. Era probabil cel mai îngrozitor lucru pe care îl făcuse vreodată.

Jim se uită la ea:

– Cu ce ai aruncat în el?

– O oală de noapte, zise ea cu o voce stinsă. E mort?

Jim râse:

– Mort? Doarme ca un bebeluş. Pun pariu că nu l-a mai pus nimeni la punct niciodată...

Mendel îi întinse o vază cu flori care reuşise să scape întreagă, iar Jim vărsă apa pe Parrish. Bărbatul îşi reveni speriat în simţiri, Jim îl apucă de rever.

– Unde ai dus-o? întrebă el. Unde e Harriet?

Parrish nu zise nimic. Chiar şi aşa ameţit, ud leoarcă şi bătut, avea încă o privire rece; se uită la Jim cu ură, dar nu spuse nimic.

– Aşa deci... Nu vrei să vorbeşti, da? spuse Jim şi îi dădu drumul.

– Este ora nouă, domnule Taylor, zise Mendel. Centrala telefonică s-a deschis. O să trimit pe cineva la hotel să îi sune pe ceilalţi. Parcă aţi pomenit ceva despre micul dejun.

– Da, da, spuse Jim. Să înţeleg că servitorii lui au dat bir cu fugiţii? Da. Nu-i nimic, putem şi noi să facem nişte ouă şi costiţă şi să prăjim puţină pâine. Oh – nu, mă scuzaţi, dumneavoastră nu serviţi nimic. Hai să-l legăm şi apoi pregătim masa.

Vorbise calm, dar Sarah-Jane îşi putea da seama că era îngrijorat în legătură cu Harriet. El şi Mendel îl legară pe Parrish de scară, după care merseră toţi în bucătărie. Sarah-Jane îi aruncă o ultimă privire lui Parrish şi fugi speriată, căci duşmănia din privirea lui îi dădea fiori.

– Povestiți-mi despre acest Lee, spuse Jim câteva minute mai târziu, în bucătărie. Cum ați zis că i se spune – Tzaddik-ul? Ce înseamnă asta?

– E un cuvât în limba idiș, răspunse Mendel. Înseamnă un om drept, binecuvântat, sfânt, cam așa ceva. Sau mai înseamnă exact invers, ca în cazul nostru. Este șeful lui Parrish; el i-a dat toate afacerile pe mână. E implicat într-o fraudă complicată cu imigranți evrei, pe care o investighează domnul Goldberg de ceva timp. El a intrat în povestea asta când ne-am dat seama că el e de fapt cel care vrea să pună mâna pe copila domnișoarei Lockhart, și nu Parrish. El e adevăratul ei dușman; Parrish e doar un pion. Probabil că i-a oferit această locuință ca un fel de răsplată. Îmi dați și mie puțină marmeladă, domnișoară Russell?

Sarah-Jane rămase profund impresionată de acest om de lume, elegant; părea puternic, impunător și autoritar, părea să se miște ca un prinț printre oamenii de rând. Și cu toate astea, nu era decât un infractor din Soho! Iată cum stătea el în bucătăria din Orchard House, ascultându-l respectuos pe Jim – de parcă ar fi fost egali... Nu știa dacă să îl admire, să îl condamne sau să li se alăture.

Auzi un zgomot în hol: o voce – brusc își aminti tot ce văzuse de la fereastra de la etaj.

– Oh, Jim! spuse ea. Îmi pare atât de rău, am uitat – în timpul bătăii – am văzut un bărbat fugind pe poartă – unul dintre servitori...

Își îndreptă privirea către ușa care dădea spre hol. Jim auzi și el vocea și se ridică imediat.

Sarah-Jane se duse în spatele lui. Parrish stătea lângă scări, frecându-și mâinile. În spatele lui era un polițist. Mai erau alți doi afară; inspectau mobila distrusă.

– Aceasta este fata pe care am concediat-o, domnule polițist, zise Parrish. Ea le-a dat drumul.

Jim făcu un pas în față.

– Bună dimineața, domnule Andrews, spuse el. Mă bucur să vă revăd.

Polițistul părea stingherit.

– Uitați care e situația, domnule Taylor, începu el. Știu că tocmai v-ați întors – așa că probabil nu ați aflat. Ideea e că nu vă putem permite să faceți asta. Îmi pare rău, domnule Taylor, dar mi-e teamă ca va trebui să veniți cu mine.

– Eu? De ce?

– Intrare prin efracție. Scandal. Asta pentru început. Bănuiesc că domnul Parrish va dori să vă denunțe și pentru violarea proprietății sale – asta depinde de dumnealui. Dacă nu vreți să intrați și în alte probleme...

– Glumești? zise Jim. Știi și tu că asta e casa mea, nătăflețule! De câte ori nu am stat împreună aici la un pahar de bere? Pe el trebuie să-l arestezi.

Jenat, polițistul se uită cu coada ochiului la Parrish și își coborî privirea în pământ.

– Îmi pare rău, domnule Taylor. Legea este de partea lui, nu a dumneavoastră. Dacă nu veniți de bunăvoie, va trebui să vă arestez...

– E clar că viermele ăsta nu ar mai fi pus mâna pe nimic dacă eu și domnul Garland am fi fost aici! Acuzațile lui n-au nici un temei! Știi asta!

– Domnule Taylor, eu nu am încotro decât să mă ocup de situația de față...

– Șefu'! un bărbat dădu buzna în cameră, dar se opri când îi văzu certându-se. Era bărbatul care se dusese să îi sune pe ceilalți.

– Da, Al? spuse Mendel din pragul ușii de la bucătărie.

– E Mendel! își dădu Parrish repede seama. Infractorul din Soho! Sigur e vreo recompensă pe...

Polițistul rămase șocat. Mendel făcu un pas în față, iar Parrish tăcu instantaneu.

– Și? îl întrebă el pe bărbatul din ușă. Ce-ai aflat?

– Unul dintre oamenii lui Moishe Lipman a sunat acum câteva minute. Mi-a zis că locuința de pe Fournier Square – cea pe care o supravegheau – s-a prăbușit. E distrusă!

– Adică locuința în care era domnișoara Lockhart? îl întrebă Jim pe Mendel. Din Spitalfields?

Mendel încuviință. Polițistul se uita la amândoi, neștiind ce să facă; așa că nu reuși să îl oprească pe Jim, care se strecură pe lângă el și fugi pe ușa de la intrare.

– Opriți-l! le strigă polițistul oamenilor lui de afară, dar Jim trecu repede printre ei. Sarah-Jane știa că se întrepta spre Spitalfields – și

mai știa că acum responsabilitatea căzuse în mâinile ei, căci Mendel era un oaspete în casa lor și nu avea nici o autoritate.

Așa că după o clipă de tăcere, își drese glasul și zise:

– Domnule polițist, eu cred că cel mai bine ar fi să ne așezăm și să dezbatem problema. E evident că domnul Parrish nu a înțeles prea bine situația; după cum puteți vedea, s-a lovit la cap. Ce ziceți de un ceai?

Ultima oară când se stârnise o învălmășeală atât de mare în Fournier Square, se întâmplase cu ocazia unei Expoziții de Minunății găzduită de casa din colț, la care participaseră O Sirenă Adevărată, O Prințesă Hotentot și Un Neamț Sălbatic. Spre bucuria tuturor, ploaia se oprise, iar entuziasmul audienței ajunse la cote maxime, când ultima parte din casă care mai rămăsese în picioare se prăbuși.

Pompierii reușiseră să scoată de sub dărâmături în jur de șase bărbați și femei, iar zvonurile povesteau despre o casă mare – un proprietar misterios – infirm – o mașinărie ciudată – camere secrete – țipete în miez de noapte...

Era din ce în ce mai bine.

Spre dimineață, locuitorii caselor vecine, care fuseseră evacuați, primiră permisiunea de a intra în case să se schimbe de haine, în timp ce pompierii inspectau structura. Veniseră mai mulți reporteri de la cele mai importante ziare și vorbiseră deja cu șeful poliției, cu vecinii și trecătorii; artiștii schițau de zor în speranța ca desenele lor să fie tipărite în ziare; vânzătorii de plăcintă cu carne își instalară repede tarabele; un vânzător cu un stand mobil de cafea, tras de un cal bătrân, făcea bani frumoși.

Operațiunea de salvare dură toată dimineața. Membrii personalului, unul câte unul, fură ajutați, târâți sau purtați pe targă de sub dărâmături. Trei morți, șase răniți, iar din spusele supraviețuitorilor, alți cinci lipseau: un valet, un lacheu, o servitoare, majordomul și însuși stăpânul casei, domnul Lee.

Secretarul, Herr Winterhalter își fracturase clavicula, dar în rest era bine. Rămase alături de un polițist să identifice servitorii și să le explice planul casei, pentru ca pompierii să știe cum să acționeze.

Margaret Haddow stătea la marginea grămezii. Lângă ea erau Rebecca Meyer cu mâna în ghips și James Wentworth, avocatul. De fiecare dată când vreunul dintre pompierii cățărați printre mormanele de moloz striga ceva, se dădeau mai aproape, încercând să zărească ceva peste capetele celor din jur, cu respirația întretăiată; urma un oftat prelung. Nu vorbiră prea mult.

Cineva o bătu pe Margaret pe umăr.

Când se întoarse îl văzu pe Jim – ars de soare, ciufulit, murdar de pe drum, îngândurat. Uimită, îl luă de mână. Își spuneau pe numele mic încă de când Margaret și Sally începuseră să se tutuiască; simți nevoia să îl îmbrățișeze.

– Ai aflat? îl întrebă ea după ce îi strânse mâna. Oh, scuze, dânsa este domnișoara Meyer. Ea a avut grijă de Harriet. Iar dumnealui e domnul Wentworth, avocatul firmei. Când te-ai întors?

Îi explică tot ce se întâmplase la Orchard House.

– Parrish a rămas acolo, spuse el. Am lăsat-o pe Sarah-Jane să se ocupe de ei. Domnule Wentworth, am și eu nevoie de un avocat: nenorocitul ăla are poliția la degetul mic. Cum dracu' – scuzați-mă – s-a întâmplat asta?

Rebecca zise ceva în germană. Domnul Wentworth traduse:

– Domnule Taylor, dar fetița nu era la Twickenham? Domnișoara Meyer e foarte îngrijorată. Simte că e vina ei că cea mică a fost răpită.

– Spuneți-i că nu e cazul. Uitați ce cred eu: acest domn Goldberg a trimis trei echipe în căutarea lui Harriet. O echipă a venit aici, să supravegheze casa, domnul Mendel s-a dus la Twickenham, iar domnul Goldberg a plecat în Clapham. Dacă nu e aici și cum nu era nici la Orchard House, atunci...

Rebecca zise repede ceva. Jim o auzi spunând ceva despre Goldberg și se uită la avocat, intrigat de acest bărbat roșcovan, ager, sărăcăcios, urâțel.

– Din câte se pare, spuse domnul Wentworth, în dimineața aceasta, domnul Goldberg a reușit să oprească o răscoală de unul singur. Mai mulți indivizi voiau să ardă din temelii o brutărie din Whitechapel – asta îmi spune domnișoara Meyer –, iar domnul Goldberg a trezit vecinii, a cerut un scaun și chipurile a început să spună o poveste – și culmea, ei

au stat să-l asculte! În East End numai despre asta se vorbeşte – trebuie să ştiţi, domnule Taylor, că toată lumea a auzit de dânsul. Dar din câte îmi spune domnişoara Meyer, a fost arestat.

– Şi el a fost arestat? Staţi aşa: dacă a fost în Whitechapel înseamnă că nu avea cum să fie în Clapham. Aşa că poate...

Margaret scoase un ţipăt, se agăţă de avocat şi le făcu semn să se uite spre casă.

Unul dintre pompieri cerea ajutor. Se aplecă să dea la o parte câteva cărămizi, după care începu să tragă pe cineva: îi văzură capul, un umăr, un braţ...

– Nu e Sally, zise Jim dezamăgit.

Dar Rebecca dădu din cap că da, ea era. Se lumină la faţă şi începu să vorbească foarte repede.

– Ba ea e! spuse domnul Wentworth. Domnişoara Meyer zice că s-a vopsit şi că s-a tuns scurt...

Jim nu mai aşteptă nici o explicaţie. Făcându-şi loc printre oameni, înşfăcă o pătură, se strecură printre dărâmături, dându-i pe pompieri la o parte... Sally era în siguranţă, extenuată, lovită, răvăşită, întinsă pe cărămizile sparte. Îl văzu; îi despărţeau doar câţiva paşi.

Jim se opri să o privească.

– Tu te-ai văzut cum arăţi? întrebă el duios. Să-ţi fie ruşine că umbli aşa, în lenjerie. Hai, pune asta pe tine...

Tremura în braţele lui, înfofolită în pătură, iar Jim o ajută să coboare pe trotuar.

– Unde e Harriet? întrebă ea cu o voce pierdută.

– O căutăm.

O ajută să se caţăre pe cărămizi şi pietre, cu şosetele rupte şi picioarele pline de sânge – cineva îi întinse mâna să o ajute, Margaret era şi ea acolo, lângă micuţa rusoaică şi un poliţist.

Un bărbat cu mâna bandajată şi cu accent german spuse:

– Da, ea e.

Un poliţist o ţinea de celălalt braţ. Acesta o întrebă:

– Domnişoara Lockhart?

Erau pe trotuar, la doar câţiva metri de bariera care ţinea în loc mulţimea. Margaret îi întinse mâna – dar o opriră, nu putea să ajungă la ea.

– Da? răspunse Sally cu o voce răguşită, cu dinţii clănţănindu-i în gură.

– Domnişoară Lockhart, sunteţi arestată pentru tentativă de omor. Orice spuneţi...

Zarvă. Mulţimea înnebuni; trei reporteri din apropiere năvăliră peste ei, în căutare de detalii picante; James Wentworth încercă să îl ţină pe Jim, care părea hotărât să îl ia la bătaie pe poliţist: secretarul se dădu la o parte, încruntat, muşcându-şi buzele; Margaret şi Rebecca săriră peste barieră ca să o ajute pe Sally, care căzuse la pământ.

Doar că nu căzuse pur şi simplu. Se eliberă nerăbdătoare din strânsoarea lor şi căută în şosetă bucăţica de hârtie împăturită. Tremurând din toate încheieturile, îi dădu bileţelul lui Margaret:

– Deschide-l! Deschide-l cu mare grijă...

Zumzetul mulţimii, momentul, toată tensiunea părea să se fi adunat cumva în acel loc: o bucăţică de trotuar ud, înconjurat de sute de priviri. Dându-şi seama de importanţa acelei bucăţi de hârtie, hotărâtă să nu o rupă, Margaret apucă încet o margine şi trase uşor de ea, cu mare băgare de seamă, după care trecu la următoarea. Sally o împăturise în patru. Dacă cumva cursese cerneala...

Margaret separă cu grijă cele două colţuri şi trase uşor. Winterhalter era un bărbat meticulos: registrele lui erau făcute să reziste. Folosise cerneală indiană; coloana cu plăţi efectuate către P. – Parrish – era încă acolo.

– Sunteţi mulţumiţi? le zise Sally, cu un triumf pe care nimeni nu îl înţelese. Am reuşit. Acum tot ce vreau să ştiu e: unde e copilul meu?

Capitolul 29

Jepuraşi

Singura persoană care ştia ce însemna acea hârtie era secretarul; de îndată ce încercă să se strecoare prin mulţime, Jim îl zări şi strigă:

– Nu-l lăsaţi să scape!

Era încolţit. Acesta se împotrivi, uitându-se la poliţistul care încercase să o aresteze pe Sally. Poliţistul se uită mirat la el. Domnul Wentworth spuse:

– Domnule poliţist, în calitate de avocat al domnişoarei Lockhart vă spun că orice acuzaţii aţi avea împotriva clientei mele, insist ca mai întâi de toate să fie consultată de un medic. Odată ce ne va spune tot ce are de spus în legătură cu acest document care din câte văd este foarte important, veţi putea hotărî dacă o mai arestaţi sau nu.

Poliţistul era nedumerit. Se întâmplau prea multe odată; în plus, era conştient de faptul că sărise prea repede să o aresteze pe Sally, mai ales pentru că nu ştia cu siguranţă cine era, se bazase pur şi simplu pe cuvântul secretarului şi o vagă amintire despre o răpire, sau ceva asemănător – oricum, avea legătură cu un copil – şi totuşi, iată că femeia întreba despre copil, aşa că era evident că nu ea fusese cea care îl răpise – la naiba, nu reuşea să îi dea de cap...

– Treci acolo, zise el fără să se adreseze cuiva în special.

Winterhalter cerea vehement să fie eliberat, să îl lase să îşi cheme avocatul, dar nimeni nu îl băga în seamă, căci Sally leşinase. Jim o ţinea în braţe, iar domnul Wentworth şi Margaret le făceau loc să treacă printre oameni.

– Oh, zise comisarul nesigur. Domnule poliţist Willis, urmăreşte trăsura. Să n-o scapi din ochi. Şi voi restul: la o parte! Faceţi loc! Treceţi acolo!

– Să nu pierzi hârtia, zise Sally ameţită. Jim – tu eşti cu adevărat? Jim, ştii cine era? Bărbatul de acolo?

– Tzaddik-ul, zise Jim. Aşa mi s-a spus.

– Era Ah Ling! Hendrik van Eeden! Mai ţii minte – demult – l-a omorât pe tata – opiu...

Jim aproape că o scăpă.

– Dar – dar l-ai împuşcat.

– A rămas paralizat. Nu l-am omorât. Cineva s-a întors după el în noaptea aia. Şi de atunci...

O ajutară să se urce în trăsură.

– Şi de atunci, şopti ea, tot visează la răzbunare de moarte. De moarte. Acum tocmai el a murit. A murit de răzbunare. Dar Jim, acolo în pivniţă, chiar am încercat să-l salvez. Pe cuvânt, l-am scos din apă, l-am ţinut în viaţă...

Leşină din nou. Jim se uită la ceilalţi; era uluit.

– Voi aţi auzit ce-a zis? El era în spatele acestei poveşti... Despre asta era vorba!

– Din câte am înţeles, zise domnul Wentworth, domnişoara Lockhart ar putea să se apere împotriva acuzaţiei de tentativă de omor susţinând că a încercat de fapt să-l omoare mai demult. Am înţeles bine?

Jim se uită urât la avocat, încercând să-şi dea seama dacă era ironic, dar nu văzu nici urmă de aşa ceva pe chipul bărbatului.

– Ceva de genul, zise el.

Hârtia era încă în mâna lui Margaret. O cercetă, încercând să îşi dea seama ce însemna acea înşiruire de cifre.

– Cred că sunt registre de plată – bani primiţi, spuse ea. Dar nu reuşesc să-mi dau seama care coloană e mai importantă sau de la ce sunt.

– Daţi-mi voie să o usuc, zise avocatul, şi scoase din servieta lui Gladstone ponosită o bucată mare de sugativă. Băgă documentul în sugativă.

– Goldberg, bolborosi Sally. Are un carneţel... Al lui Parrish...

– Ah! exclamă domnul Wentworth. Cred că înţeleg acum.

Faţa lui urâcioasă strălucea de fericire. Jim îi răspunse cu un surâs larg. Apoi zise:

– Trebuie să mă reped până în Twickenham. Am lăsat-o pe Sarah-Jane Russell să se ocupe de Parrish şi de poliţişti şi după toată nebunia asta era puţin speriată.

Le povesti tot ce se întâmplase la Orchard House, jubilând de fericire când ajunse la întâmplarea cu oala de noapte.

– Săraca, a crezut că l-a omorât, că o să fie spânzurată; se vedea pe faţa ei...

– Cel mai probabil s-a speriat foarte tare din cauza focului de armă şi a scăpat-o din greşeală, spuse domnul Wentworth. V-aş sfătui să o întrebaţi dacă nu cumva a fost vorba despre asta. Oricum, din câte înţeleg, Parrish e bine.

Se uită pe geam şi bătu în acoperişul trăsurii.

– Birjar! strigă el. Opreşte aici, te rog – merg pe jos până în Clerkenwell – e foarte aproape de Tench.

– Tench? îl întrebă Margaret pe când micuţul sprinten se pregătea să plece.

– Centrul de Detenţie din Clerkenwell, zise Jim. Goldberg?

Avocatul încuviinţă.

– Du-i la spital, îi spuse el birjarului. Vin şi eu cât pot de repede, le zise celorlalţi.

Plecă. Jim îl urmări cu privirea, iar apoi se întoarse către Margaret.

– Pare un om bun, spuse el. Unde l-ai găsit?

– Lucrează la colţ de biroul nostru, răspunse ea. Ne-a ajutat tot timpul ăsta, în timp ce inutilul celălalt i-a lăsat să ne ia tot... Dacă am fi ştiut de el de la început!

– Ce încurcătură, zise Jim. Simt că ar trebui să fiu în şase locuri în acelaşi timp. Biata Sal! Ea e acuzată de cine ştie ce, Harriet nu mai apare...

– Iar firma e aproape în faliment, spuse Margaret debusolată. A luat tot ce-a putut şi n-am avut cum să-l oprim pentru că are legea de partea lui.

Jim aruncă o privire pe geam. Trăsura intră pe poarta Spitalului St. Bartholomew din Smithfield.

– Hai că am ajuns, zise el şi se uită la ceas. Poţi să stai tu cu ea?

– Bineînţeles. Oricum nu am treabă la birou; nu a mai rămas cine ştie ce din el.

– Merg să caut un telefon. Trebuie să sun pe cineva. Poate au noutăţi.

Se uită la Sally, o mângâie scurt pe păr şi sări din trăsură.

Cu puțin timp mai devreme, într-o secție de poliție din Lambeth, Con și Tony se certau cu un sergent. Fuseseră târâți acolo de polițistul care îi găsise în grajd, iar acum comentau amândoi asupra motivelor pentru care fuseseră reținuți.

– Copii? răbufni Con. Da' ăsta ce-are? Nu-i întreg la tărtăcuță?

– Poate-ți dau eu una... începu polițistul, dar Con se feri.

– Gata, gata, zise sergentul. Deci, despre ce e vorba?

– Că e chior, spuse Tony. Chior sau scrântit la mansardă.

– Gura! șuieră sergentul.

– Domnul Hackett, începu polițistul cu multă demnitate, proprietarul terenului și al grajdurilor, i-a văzut cu un bebeluș sau un copil mic și s-a gândit că cel mai probabil l-au furat...

Urmă un ropot de proteste din partea celor doi băieți. Sergentul bătu cu pumnul în birou.

– ... așa că i-am arestat, termină polițistul mai puțin demn decât începuse.

– Și copilul unde e?

– Ah. Ei bine, a rămas cu ceilalți.

– Păi, mai erau și alții?

– Prima gașcă, pe care i-a gonit el.

– Ce-a făcut? Adică i-a văzut pe unii cu un copil, i-a dat afară și tu mi-aduci alți țânci ca să compensezi, sau cum?

– Știți...

– Te felicit. Ai pus la punct o cu totul nouă strategie polițistă. Nu mai plecăm în cautarea răufăcătorilor, îi așteptăm pe următorii. Ce idee revoluționară! Câte progrese facem noi în jurisprudență! Cât...

– Deci putem să plecăm? întrebă Tony.

– Nu! țipară sergentul și polițistul la un loc.

– Dar domnu' sergent... începu Con.

– Haideți că n-am făcut nimica, completă Tony.

– Suntem o pacoste la casa omului! Tre' să ne acuzați de ceva! zise Con.

– Pun toată poliția pe voi, spuse sergentul.

– Eu îmi chem avocatul, îl întrerupse Tony.

– Ia să văd eu dacă reușești, zise polițistul.

– Și atunci, unde, mă rog, e copilul ăsta? întrebă Con.

– Da' căutaţi-mă prin toate buzunarele şi spânzuraţi-mă cu susu'n jos, că nu găsiţi nici un ţânc la mine, zise Tony.

– Ciocu' mic, i-o tăie sergentul.

– Şi oricum, cine ar vrea un copil pe cap? întrebă Con.

– Ei l-au furat, şefu', ei, spuse poliţistul.

– Habar n-are ce vorbeşte, zise Tony.

– Eu ştiu cu ce se mănâncă legea! *Habeas* „corpulus"! Tre' să aduci un corp! Unde e, mă rog? spuse Con.

– Întocmai! Unde-i corpul? completă Tony.

– AFARĂ! urlă sergentul.

Cinci secunde mai târziu, erau deja afară din clădire şi după colţ. Con scuturâ din cap de milă şi dispreţ.

– Poţi să crezi cât sunt de neajutoraţi? întrebă el. Hai să-i găsim pe ceilalţi. Eu zic că-s la Ravelli.

– Eu fac pariu cu tine că-s la Dog şi Duck.

Ravelli era prescurtarea lor pentru *Depozitul de Mărfuri Importate Italieneşti din Sudul Londrei, Antonio Ravelli şi Figli, Recuzită.* Aceste mărfuri italieneşti erau paste, fructe uscate, ulei de măsline şi alte produse asemănătoare, iar Antonio Ravelli şi Figli le depozitau într-o baracă nepăzită, în spatele unei uzine constructoare pe Strada Duke. În urmă cu o lună, gaşca reuşise să găsească o portiţă de intrare şi descoperiseră în spatele clădirii principale o curte acoperită. Forţaseră o scândură din gard ca să improvizeze o ieşire rapidă. Con şi Tony hotărâră să meargă mai întâi acolo şi avură noroc.

De fapt avură atât de mult noroc, încât îi găsiră pe Bill şi Liam în mijlocul unei bătăi, pe când ceilalţi îi urmăreau entuziasmaţi, punând pariuri.

– Ce i-a apucat? îl întrebă Con pe cel de lângă el, după ce se furişă prin gaura din gard.

– Bridie, îi răspunse băiatul. Sunt geloşi unul pe celălalt.

– Oh, zise Tony dezamăgit. „Dacă au ajuns să se bată din cauza unei fete, nu-i a bună", se gândi el.

Totuşi, încăierarea era una serioasă: pumni, picioare, capete, mai un genunchi, mai un cot, arme numai bune pentru cei doi rivali, deşi aveau şi curele, cuţite şi boxuri.

– Aia mică e aici? întrebă Con, dar bătaia se încinsese atât de tare încât nimeni nu îi răspunse.

Se uită pe fereastră şi le văzu pe Bridie şi pe Harriet pe o căpiţă cu fân, cu o pungă cu macaroane între ele. Bridie o învăţa pe micuţă cum să facă balonaşe cu un tub de macaroane.

– Măcar atâta, zise Con. Or avea telefon aici în depozit?

Tony se uită spre tavan, încuviinţă absent şi îşi îndreptă din nou atenţia către bătaie. Cu toată treaba pe umerii lui, Con începu să forţeze broasca.

Astfel, după ce Jim ceru să i se facă legătura cu numărul 4214 şi vorbi cu ajutorul din Soho, i se spuse să meargă pe Strada Duke, din Lambeth ca să ia copilul.

– Vreau să vin cu tine, îi spuse Sally cinci minute mai târziu, încercând să se ridice în picioare. Trebuie să...

– Rămâi aici! îi spuse Jim tăios. Nu te mişti de aici până nu îţi dezinfectează şi bandajează toate tăieturile şi juliturile. Numai Dumnezeu ştie câte infecţii mişună prin canalele alea. Am sau nu dreptate, domnule doctor?

Doctorul încuviinţă.

– Încă nu am terminat consultaţia, domnişoară Lockhart. Dacă plecaţi va fi pe propria răspundere.

– Rămâi tu cu ea, Margaret.

– Dar ce s-a întâmplat? Unde e?

– Se pare că Goldberg al tău a reuşit să o fure din casa lui Parrish din Clapham. E cu nişte prieteni de-ai lui, în Lambeth. Dacă îmi dai drumul, traversez repede râul şi ţi-o aduc.

Sally îi dădu drumul.

– Goldberg? murmură ea, după care emoţia şi uşurarea îi puseră capac şi începu să plângă neajutorată.

Jim plecă.

După o cursă infernală cu trăsura peste Podul Blackfriars, un schimb de replici acide printr-un gard cu un băiat irlandez murdar şi suspicios, o trecere noroioasă printr-o gaură din gard, ajunse în cele din urmă în curtea depozitului de Mărfuri Italieneşti. O gaşcă de – ce naiba erau? Spiriduşi? Drăcuşori? Stăteau unii peste alţii, strângând bani. Băiatul care îi dăduse drumul înăuntru îi făcu semn spre uşă.

– Îi citeşte, zise el cu mândrie. Dintr-o carte.

Bătaia se terminase. Căzuseră de acord că, dacă o fată e prea cuminte şi te lasă să te baţi pentru ea, nu merita; fusese totuşi o

ciondăneală pe cinste. Se tolăniseră pe căpiţa de paie, iar Bill îi citea lui Harriet cu voce tare.

– Vezi iepuraşii? întrebă el. Fii atentă la mine c-o să-ţi placă. „Cât de frumos stăteau ei lângă mama lor; păreau atât de fericiţi."

– Ai naibii ei, spuse Liam. Nu dau doi bani pe ei.

– Ai naibii, repetă Harriet.

– Stai mă, ascultă aici. „Toţi fraţii şi surorile trebuie să se iubească între ei ca să fie şi ei fericiţi. N-ar trebui să lăsăm necuvântătoarele să îşi a – ara... arate afecţiunea mai bine decât noi."

– Asta-i tot ce poţi? comentă Liam, dar Harriet le arătă cu degetul spre uşă.

Băieţii se uitară spre uşă şi îl văzură pe Jim.

Se ridicară încet în picioare şi se dădură mai aproape de Harriet. Expresia de pe feţele lor se schimbase instantaneu: erau încordaţi, ameninţători, gata de luptă. Jim rămase impresionat.

Îşi lăsă uşor ghiozdanul jos, îngenunche şi ridică mâinile sus, lăsând-o pe Harriet să vină la el.

– Uite, zise ea, încercând să se elibereze din braţele lor. Uite! Unchiu' Jim!

Avea o bucăţică lipicioasă de macaroane în mână. O bägă în gură şi suflă câteva balonaşe din mâna ei murdară.

– Ia uite ce frumos, spuse Jim. E un fel de pipă suflătoare. Au aşa ceva şi în junglă, de unde tocmai m-am întors eu. Mergem acasă? La mami?

Harriet îl privi şovăitoare.

– E şi unchiul Webster acasă, continuă Jim. Şi Sarah-Jane. Şi pun pariu că şi doamna Perkins are nişte macaroane în bucătărie să facem balonaşe.

– Poftim, zise cea mai frumoasă voce pe care o auzise Jim vreodată. Rămase uimit când văzu o fată la vreo cincisprezece ani, la fel de neîngrijită ca toţi ceilalţi, cu ochi mici, subţirică, murdară, dar cu o voce ca dintr-un vis pe care nu l-ai putea uita niciodată. Îi întinse o pungă lui Harriet: Ia-le acasă la tine, să papi la cină.

Harriet scoase ceva din pungă şi începu să mestece cu poftă.

– Smochine uscate, spuse fata. Le-am găsit într-un sac. Sunt o grămadă.

Jim se ridică. Cei doi băieţi erau încă atenţi, dar se mai relaxaseră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jim. Era în Clapham?

– Da, îi răspunse băiatul cu ochiul vânăt. Domnul Goldberg ne-a organizat. Am reuşit să o scoatem din casă.

– I-am aruncat aluia cu ceva în căpăţână! spuse un băiat din uşă.

Lui Jim nu îi veni să creadă. „De două ori într-o singură seară! se gândi el. M-am înşelat..."

– Foarte bine, zise el. Îţi place să citeşti?

– Da, răspunse băiatul cu buza spartă. Citesc orice.

– O să-ţi trimit nişte cărţi Penny Dreadfuls. Îmi dau seama că aţi cheltuit ceva bani ca să aveţi grijă de această mică domnişoară. Poftim cinci lire. Aţi făcut o treabă bună.

Toţi băieţii dădură din cap aprobator pentru sensibilitatea şi delicateţea lui de a pune un preţ corect pe eforturile lor.

– Cărţile alea, spuse băiatul, să nu le trimiteţi aici. Asta e doar o ascunzătoare. Să le trimiteţi domnului Goldberg, în Soho.

– Eşti prieten cu el?

Băiatul încuviinţă.

– Din câte ştiu eu, e la închisoare. În Tench.

– N-are nimica, pufni băiatul. Iese el de-acolo. N-au ce să-i facă. N-au reuşit ei să-l închidă nici în Rusia, nici în Ungaria, darămite aici! A reuşit el să fugă dintr-un castel mare – Kufstein parcă. A coborât pe ziduri. Dacă chiar cred că o să-l ţină în Tench, sunt vai de capul lor.

Jim fusese în Kufstein; văzuse castelul.

– Deci acest Goldberg, e om bun, da?

Toţi îi răspunseră că da, mai ales Con şi Tony.

– Şi-a împărţit ultimele ţigări cu noi! zise Con. Nu mai e altul ca el, domnu'.

– Foarte bine, spuse Jim. O luă pe Harriet în braţe şi îşi dădu seama prea târziu că făcuse pe ea. Prinţesă mică, hai acasă.

Cu gura plină de smochine, Harriet le făcu cu mâna elegant, cu punga de hârtie. Ieşiră în strada aglomerată, scăldată în primele raze ale dimineţii.

Cel Mai Nobil şi Sacru Ordin al Emanaţiei al Binecuvântatei şi Sfintei Sanctissima Sophia

Pentru cei interesaţi:

Vă scriu pentru a vă aduce la cunoştinţă că am făcut o înregistrare eronată în Registrul de Căsătorii al parohiei St. Margaret din Portsmouth, în cadrul căreia am lucrat ca paroh între 1870 şi 1880.

Înregistrarea face referire la o cununie oficializată pe data de 3 ianuarie 1879, între Arthur James Parrish și Veronica Beatrice Lockhart.

Această căsătorie nu a avut loc niciodată. Eu însumi am falsificat registrul, fiind la vremea respectivă sub presiunea unui chin personal și medical. Am ajuns să îmi regret profund fapta și cer scuze tuturor persoanelor nevinovate care au avut de suferit în urma acțiunilor mele.

Mi-aș dori să nu mai fiu implicat în această problemă. Consider că mi-am ispășit pedeapsa pe pământ și intenționez să îmi petrec restul zilelor săvârșind o misiune mai importantă: salvarea sufletului meu și contemplarea Misterelor Divine.

G. Davidson Beech

Margaret termină de citit scrisoarea și se uită la James Wentworth.

– Cum ați reușit?

– I-am spus clar că ori face asta, ori îl chemăm la proces, dar că de scăpat, nu scapă. Normal că s-a schimonosit și a încercat să se eschiveze, dar nu l-am lăsat să scape. E un om vrednic de tot disprețul.

– Și ce s-a întâmplat la proces?

– Am câștigat, bineînțeles, zise el cu un zâmbet de satisfacție. Odată ce am pus mâna pe carnețelul domnului Goldberg și documentul domnișoarei Lockhart, a fost floare la ureche. I se vor înapoia toate bunurile. Veți vedea chiar dumneavoastră că nu lipsesc prea multe: e un afacerist iscusit. Foarte eficient. Îl dăm în judecată pentru celelalte pierderi și va trebui să le plătească în totalitate. Se vor ocupa cât de curând de toate formalitățile...

– Cât de repede? întrebă ea. Cunosc câțiva avocați.

– Pe acesta nu-l știți. Nu va dura prea mult. Parrish a mai avut și nesimțirea de a cere despăgubiri pentru mobila stricată, dar n-are nici un rost. Chiar acum se strâng dovezi împotriva lui, dar se pare că va mai dura ceva timp; pe zi ce trece apar din ce în ce mai multe informații.

– Și cu domnul Goldberg ce s-a mai întâmplat?

– Aici e mai complicat. Nu există nici o îndoială că delictul de care este acuzat, dacă într-adevăr poate fi considerat un delict, e de natură politică, așa că nu poate fi extrădat, dar ar putea totuși să-l deporteze dacă vor neapărat. Și chiar au vrut să o facă – cel puțin agentul lui Lee. Așa că i-am arătat declarația sub jurământ pe care a făcut-o femeia care se ocupa de una dintre casele de la care lua chirie Parrish.

Margaret se abţinu de la orice comentariu; nu ştia cum să vorbească despre bordeluri fără să roşească. Avocatul continuă:

– Scandalul l-ar fi distrus. Şi-a dat şi el seama de asta, aşa că Goldberg e în siguranţă. Va fi eliberat în după-amiaza asta, imediat ce terminăm cu toate formalităţile. Voi merge cu domnişoara Lockhart şi cu domnul Taylor să îl aşteptăm.

– Jim este foarte curios, spuse Margaret. Ştiţi, este cel mai vechi prieten al lui Sally. Se au ca fraţii. Este foarte supărat că toate astea s-au întâmplat în absenţa lui şi că... n-a putut fi alături de ea. Am vrut să spun că n-a putut fi aici ca să o protejeze, dar ei nu percep astfel situaţia. Ştie şi el cât de puternică este Sally. Iar acum că a auzit atât de multe despre Daniel Goldberg – el şi tatăl lui Harriet au fost foarte buni prieteni... Aşa că bănuiesc că vrea să ştie mai multe.

În dimineaţa următoare, în spatele casei, Jim lucra la structura de sticlă de lângă peretele grădinii cu un bătrânel la vreo şaizeci de ani, cocoşat, cu o înfăţişare severă, cu barbă şi păr scurt, cărunt, care era chiar mai ars de soare decât Jim.

Tocmai se pregăteau să instaleze o altă placă de sticlă şi să aranjeze chitul, când bătrânul zise:

– Ia spune-mi mai multe despre acest Goldberg.

Jim îşi feri privirea căci soarele era puternic şi îşi dădu părul din ochi.

– Păi... începu el, e... Să vă povestesc. Eram eu cu Sally şi cu avocatul într-o sală mică, înăbuşitoare, în închisoare, pălăvrăgeam despre tot felul de nimicuri, că ce bine că s-a oprit ploaia, că de ce or avea nevoie de chiar atât de multe chei, tâmpenii de genul ăsta, iar Sally stătea ca pe ghimpi. Până la urmă am tăcut din gură şi am început să ne uităm pe geam. Apoi s-a auzit o cheie în uşă, s-a deschis uşa şi a intrat el cu un paznic.

– E un bărbat bine făcut – lat în umeri, nişte mâini mari. Brunet – păr negru – nas mare – o privire pătrunzătoare. Şi cum a auzit cheia în broască, Sally a sărit ca arsă şi nici nu mi-am dat seama când sau cum, dar m-am trezit cu ei îmbrăţişaţi, sărutându-se de mama focului.

– Sărutându-se, zici? chicoti bătrânul.

– Nici nu vă pot spune în cuvinte, domnule Webster.

– Ba poţi, spuse Webster Garland. Poate nu reuşeşti tu să-ţi găseşti cuvintele, dar asta e altă treabă. Nu-i de mirare că avea aşa o privire aşa visătoare aseară.

– N-am ştiut cum să mă fac că nu văd. Şi avocatul la fel. Aşa că ne-am zis să-i lăsăm singuri. Oricum, după alte câteva minute au ieşit şi ne-a făcut cunoştinţă.

– Şi?

– Păi da. Se vede cu ochiul liber. E un băiat bun. E neînfricat, la fel ca Fred. Adică o salvează pe Harriet din Clapham, e împuşcat în umăr, se duce singur până în Whitechapel şi, când e pus faţă-n faţă cu o mulţime turbată, începe să le spună o poveste ca să-i ţină sub control până vine poliţia. Clar, n-am nici o îndoială. E un bărbat dintr-o bucată.

Webster Garland părea mulţumit.

– Foarte bine, zise el. Atunci mă bucur. Aruncă o privire spre casă. Ellie şi Sarah atârnau perdele într-o cameră. E bine, repetă el. Hai, băiete. Dă-mi chitul ăla. Trebuie să terminăm înainte de prânz.

Sally se plimba agale pe Victoria Embankment, chiar sub Temple Gardens. Harriet o ţinea de mână, uitându-se atentă în jurul ei.

Opriră în apropiere de Temple Pier, iar Sally o ridică pe Harriet pe perete ca să vadă bărcile. Bărci cu motor, bărci cu pânze, luntri, şalupe încărcate cu cărbune, grâne, pachete cu lână pluteau grăbite pe luciul apei; pe stânga, traficul din spatele lor, mersul îndepărtat al trăsurilor şi pietonilor de pe Podul Blackfriars, pe dreapta, Podul Waterloo... Totul părea atât de liniştit, inofensiv! Nu mai stătea nimeni la pândă; putea să se plimbe cu fetiţa ei fără să se ascundă, avea bani în buzuar, o casă la care să se întoarcă.

Oraşul era un loc sigur. Dar nu şi unul bun, nu încă. Ea şi Harriet tocmai se întorceau de la Misiunea din Whitechapel, unde se duseseră ca să le mulţumească celor de acolo şi o găsise pe Angela Turner ocupată până peste cap cu o femeie care fusese atât de bătută de soţul ei încât doctorul nu ştia dacă avea să supravieţuiască. Şi nu se putea ocupa numai de ea pentru că în vecini izbucnise un focar de tifos, iar femeile dăduseră năvală la Misiune, în căutare de medicamente.

Aşa că plecară mai departe. O vizitară şi pe Rebecca, acasă la familia Katz, unde află că mai mulţi evrei fuseseră coborâţi pe ţărm la Hull de către un comisionar pe care îl plătiseră ca să îi ducă până în

America. Acesta le spusese că ajunseseră în New York şi fugise cu toţi banii lor. Nu avea cum să oprească toate aceste nedreptăţi. Imperiul Tzaddik-ului se prăbuşise, dar nimic nu se schimbase. Erau prea mulţi cei dispuşi să-i ia locul.

Dar ea putea face atât de multe lucruri. Nu de una singură: îşi învăţase deja lecţia. Lucrurile se rezolvă doar dacă ai ajutor. Trebuia să se alăture anumitor cauze, să afle diferite lucruri, să organizeze grupurile, să ţină discursuri. Cât de bizar: în ora aceea pe care o petrecuse în pivniţă, cu Ah Ling, vechiul ei duşman, îşi dăduse seama în sfârşit de scopul ei în viaţă. Se simţea norocoasă. Cum o fi să ai o misiune concretă, importantă şi să şi ştii care e!

Mai era şi Goldberg. Momentul acela din închisoare îi luase pe amândoi pe nepregătite, aşa că după acea fuseseră foarte formali şi politicoşi unul cu celălalt. Dar urmau să se căsătorească. Tot în pivniţă luase această hotărâre. Lui încă nu îi spusese asta. Se întrebă cum să îi spună. Avea să fie de-a dreptul – oh, riscant, dificil, anevoios, chiar periculos, pentru că în ciuda intenţiilor sale onorabile – de a cere cetăţenie engleză, de a pune bazele propriului ziar, în cele din urmă de a candida pentru Parlament – avea un instinct pentru probleme la fel de precis ca al lui Jim. Şi pe deasupra, ţigările acelea îngrozitoare.

Dar el era singurul. Singurul bărbat din lume care... Care ce? Care se ridica la cerinţele ei.

Care se născuse pentru asta...

O rafală de vânt îi smulse boneta de pe cap, dar o prinse exact la timp ca să nu cadă în râu. Harriet începu să râdă şi zise:

– Iar!

– Nu, spuse ea, o dată ajunge. Hai să mergem, Hattie! Se face târziu.

– Mergem la Dan, zise Harriet pe când mama ei o dădu jos de pe perete.

– Da. Ne ducem în Soho, să-l vedem pe Dan. Vreau să-i spun ceva. Şi apoi... Mergem acasă să ne bem ceaiul.

Chemă o trăsură şi îi dădu adresa spre Soho. După ce se aşezară pe banchetă, cu Harriet în braţele ei, uitându-se la cal, la frâie, hamurile începură să zdrăngănească, iar Sally zise:

– Şi nu vom mai lăsa pe nimeni niciodată să se poarte urât cu noi, bine?

– La naiba că nu, răspunse Harriet.

CLUBUL CĂRȚII

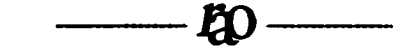

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE- CP 23,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

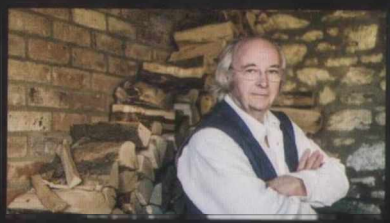

PHILIP PULLMAN a studiat limba și literatura engleză la Oxford și a locuit în tinerețe în Australia, unde a citit cu plăcere cărți de benzi desenate cu SUPERMAN și BATMAN. A început să spună povești încă din copilărie și și-a transformat pasiunea în meserie, creând numeroase romane pentru copii și tineri. Astăzi locuiește la Oxford, în Anglia, cu soția și copiii și scrie în continuare.

Sally Lockhart este mulțumită de viața ei. Afacerea merge bine, are o casă confortabilă și o fetiță minunată pe nume Harriet. Dar viața ei e pe cale să se schimbe sau, mai bine spus, cineva e pe cale să i-o schimbe. Trecutul lui Sally a fost schimbat și copilul ei nu mai e, dintr-odată, al ei. Pentru a o salva pe Harriet, Sally trebuie să-și părăsească existența confortabilă și să se ascundă, așteptând momentul potrivit pentru a putea riposta.

ISBN 978-606-690-221-0
9 786066 092210
www.rao.ro
www.raobooks.com
editura rao